

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
NEW YORK TIMES BESTSELLER

KARA MELEK

LINDA HOWARD

“Kendini yalnız hisseden bir kadın ne kadar tehlikeli olabilir?”

New York Şehri

RAFAEL SALINAS, ODANIN DİĞER TARAFINDA, kapının yanında duran kiralık katile, "Harika bir iş çıkardın," diye mırıldandı. Adam, insanların fazla yakınında bulunmaktan hoşlanmıyordu veya Salinas'a güvenmiyordu; buluşma kötü sonuçlandığı takdirde kaçabilmesi için kendisine bir yol açmıştı-her durumda akıllı biri olduğu belliydi. Salinas'a karşı tedbiri elden bırakmayanlar, ona güvenenlerden daha uzun yaşardı. Salinas'ın yanında kıvrılmış duran Drea Rousseau, adamın aklından neler geçirdiğini umursamıyordu, sadece kendilerinden uzak durmasını istiyordu.

Adam, gözünü bile kırpmamasıyla ürpermesine neden olmuştu. Onu daha önce bir kez görmüştü ve o zamanki buluşmada, kendisinden hoşlanmadığını açıkça belli etmişti. Gözünü hiç kırpmadan, sabit bir şekilde kendisine o kadar uzun

süre bakmıştı ki, kadın onun kendisini ele verebilecek kişileri ortadan kaldırmak için plan yapıp yapmadığını merak etmişti. Tabii bu kişilere kendisine para ödeyenler dahil değildi ya da para güvenli bir şekilde eline-banka hesabına, artık katiller paralarını nasıl alıyorsa o şekilde-geçtikten sonra onlar da dahil olabilirdi. Adını hiç bilmiyordu, bilmek de istemiyordu, çünkü gerçekler her ne kadar kişiyi özgürleştirse de, bu durumda kendisinin ölümüne neden olabilirdi. Onun, Rafael'ın katili olduğunu düşündü ama aslında Rafael'in her zamanki ekibinden biri değil, parasını ödeyen herkesin kiralayabildiği bir serbest çalışandı. Bildiği kadarıyla en az iki kez, Rafael onun ücretini ödemişti.

Ona daha fazla bakmamak, belki de o korkutucu bakışın üzerine kilitlendiğini görmemek için, huzursuzca tırnaklarındaki macenta renkli okeyi incelemeye başladı. Okeyi daha bu sabah sürmüştü, çünkü üzerindeki ipek salon elbisesinin krem beyazı rengine uygun olacağını düşünmüştü ama bu morumsu donuk renkler fazla abartılı olmuştu. Kıyafetle kontrast oluşturan değil, aksine onu tamamlayan, zarif ve adeta transparan bir renk, mesela uçuk pembe sürmeliydi. İşte, yaşa ve öğren.

Katil, cevap vermediği, diğerlerinin yaptığı gibi Rafael'e atılıp onunla çalışmaktan ne kadar gurur duyduğunu ısrarla söylemediği için, Rafael sabırsızlık içinde parmaklarıyla bacağına vurmaya başladı. Kendini huzursuz hissedip gerildiği zaman genelde bunu yapardı, fazla bir şey anlatmayan bir davranıştı bu, en azından Drea'ya göre. Kadın onun her ruh hâlini, her alışkanlığını derinlemesine incelemişti. Bu hareket, onun tam anlamıyla *korkmasa da* tedbiri eline almaya baş-

ladığımı gösteriyordu, demek ki odada iki akıllı adam vardı.

"Sana bir prim vermek isterim," dedi Rafael. "Yüz bin daha. Ne dersin?"

Drea başını kaldırmadı ama yine de teklifi ve bunun ne anlama geldiğini hemen anlamıştı. Rafael'in iş anlaşmalarına ilgi duyduğunu belli etmeyecek kadar başı derde girmişti ve adam kendisine ne zaman o çok olağan ama önemli sorulardan sorsa, onun ne demek istediğini anlamamış gibi yapardı. Bunun sonucunda, artık Rafael, onun yanındayken genelde olduğu gibi dikkatli değildi. Ona göre, Drea'nın kendisini doğrudan etkilemeyen hiçbir şeye ilgisi yoktu ve bu bir bakıma doğrudu, sadece Rafael'in düşündüğü gibi değil. Rafael, katilin kendisi için kimi öldürdüğünün, Drea'nın umurunda bile olmadığını düşünüyordu; ona göre kadının ilgilendiği tek şey, ne giydiği, saçının nasıl görüldüğü ve kendisini elinden geldiğince seksi ve göz kamaştırıcı bir hâle getirerek Rafael'in iyi görünmesini nasıl sağlayacağıydı.

Kadının bu son kısımla ilgilendiği kesindi; Rafael'in diğer insanların gözünde iyi görünmesini sağladıkça, adam daha açık, daha cömert bir ruh hâline bürünüyordu. Drea, sağ bileğini saran platin ve elmas bilekliği incelemeye başladı; sarıkan elmasın gün ışığında parlamasını ve platinin, bronzlaşmış teninin yanında ışıldamasını seviyordu. Bu bileklik, Rafael'in bir sebepten dolayı çok sevinçli olduğu bir zamanda verdiği bir hediyeydi. Katilin başarısının ona vereceği zevkin, kendisini yine böyle cömertleştireceğini umdu. Buna uygun bir bileziğe hayır demezdi-tabii bunun sözünü bile etmemişti. Rafael'den bir şey istememeye dikkat ederdi ve onun kendisine verdiği her şeye, iğrenç olsa bile sevinç çılgınlıkları atardı, çünkü

iğrenç saçmalıklar bile satmak için para ederdi.

Rafael'in hayatındaki konumunun kalıcı olacağına dair boş umutlara kapılmazdı. Şu anda oynadığı oyunda en öndeydi, kadınsı görünecek kadar olgun, beyaz saç ya da kırışıklıklardan endişe etmeyecek kadar gençti. Ama bir-iki yıl içinde ne olacağını kim bilebilirdi?

Sonunda Rafael ondan *bıkacaktı* ve bu zaman geldiğinde, elinde güzel, ufak bir birikimi olsun istemişti, çoğunlukla değerli takılar şeklinde. Drea Rousseau fakir olmanın ne demek olduğunu biliyordu ve bir daha asla fakir olmak istemiyordu. Büyüdüğü zaman olduğu kız, yani fakir beyaz Andie Butts'la bütün ilişkisini kesmişti; o zaman hem ismin-den hem de diğer her şeyden dolayı kötü niyetli şakalara hedef olmuş ve kendisini Andrea (An-dre-a diye okunuyordu, kulağına Fransız ismi gibi geliyordu) Rousseau olarak yeniden yaratmıştı.

"Kadın," dedi katil. "Onu istiyorum."

Dikkatini çekti, kimdi o *kadın*? Drea başını kaldırıp baktı... midesi hopladı. Katil, yine o hatırladığı soğuk bakışla gözlerini kırpmadan kendisine bakıyordu. Şok dalgaları, bir gelgit gibi çarpmaya başladı, adamın bahsettiği o *kadın*, *kendisiydi*. Odada başka kadın, onun bahsedebileceği başka hiçbir kadın yoktu. Saf bir panik duygusu, buz gibi parmaklarıyla omurgasının etrafında gezinmeye başladı ama sonra, kadın sağduyusunu yeniden kazanıp rahatladı. Tann'ya şükür, Rafael elindekilere sahip çıkan bir adamdı; asla....

"Başka bir şey iste," dedi Rafael üşengeç bir tavırla, kolunu kadının omuzlarına dolayıp ona sıkıca sarıldı. "Ben uğurumu veremem." Kadının alına bir öpücük kondurdu ve Drea,

gözleri mutlulukla parlayarak ona baktı; içi rahatlamış, gevşemişti, yine de bir anlığına korkudan az kalsın bayılacak duruma geldiğini belli etmemeye çalışıyordu.

"Onu yanımda götürmek istemiyorum," dedi katil kümser gibi, Drea'nın yüzüne bakmadan. "Onu sadece düzmek istiyorum. Bir kereliğine."

Rafael'in bu isteği hemen reddetmesiyle rahatlayan vegüvenini yeniden kazanan Drea güldü. Zillerin çalınması gibi ahenkli, tatlı bir gülüşü vardı. Rafael bir keresinde, sarı kıvrık uzun saçları, kocaman mavi gözleri ve çalan ziller gibi gülüşüyle, kendisine bir meleği hatırlattığını söylemişti. O da bu gülüşü bilerek, sanki bir silahmış gibi kullanıp, onun gerçekten de meleği, uğuru olduğunu Rafael'e sözler olmadan hatırlatmıştı.

Sesi duyunca, katilin bütün vücudu gerilmiş gibiydi, dikkatini kadına o kadar yoğunlaştırmıştı ki, kadın bunun dokunuşunu adeta teninde hissediyordu. O zamana dek, Drea bunu fazla düşünseydi, onun çoktan uyarılmış olduğunu söylerdi ama şimdi adam sanki daha fazla, sanki bütün duyguları derinleşmişti; dikkati o kadar yoğunlaşmıştı ki Drea bunun yakıcılığını teninde hissediyordu ve sonunda, sanki adam eliyle boğazını kavramış gibi, gülüşü aniden yanda kesildi.

"Ben paylaşmam," dedi Rafael, rahat görünen ses tonunun ardında tedirgin bir hava vardı. En tepedeki adam, kadının asla paylaşmazdı. Eğer bunu yaparsa, adamlarının üzerindeki otoritesini sağlayan ayrıcalıklarından birini, önemli bir tanesini kaybederdi. Şüphesiz katil bunu biliyordu. Ama onlar çatı katı dairesinde yalnızdı. Rafael'in ne yaptığı ya

da ne yapmadığına dair hiçbir tanık yoktu, belki bu nedenle istediğini elde edebileceğini düşünmüştü.

Katil yine sessiz kalarak sadece seyretti; her ne kadar hareket etmese de aralarındaki havada kaynayan öldürücü bir şey aniden belirmişti. Hâlâ onun yanında kıvrılmış bir hâlde duran Drea, Rafael'in fark edilemeyecek kadar hızla geri çekildiğini hissetti; sanki o da değişikliğin farkındaydı.

"Haydi ama," dedi Rafael ikna edici bir ses tonuyla ama Drea onu iyi tanıyordu; adamın güçlkle gizleyebildiği huzursuzluğunu fark etti. Bu, Rafael'de görmeye alışık olmadığı bir şeydi, bu nedenle ona telaşlı bir bakış fırlattı, sonra kendini toparlayarak sanki tırnak cilasında bir çatlak yakalamış gibi bir tırnağının ojesini incelemeye başladı. "Bu kadar kısa süren bir şeye, zarar etmek için çok fazla para. Seks ucuzdur, yüz bin dolara bundan fazlasıyla satın alabilirsin."

Yine de katil, bir mezar kadar sessiz şekilde bekliyordu. İsteğini dile getirmişti ve karara bağlanacak tek şey, Rafael'in bunu kabul etmesi ya da reddetmesiydi. Teklif edilen parayı almayacağını tek kelime söylemeden açıkça göstermişti. Bunun yerine oradan ayrılacaktı ve en iyi olasılıkla, Rafael artık ihtiyaç duyduğunda katilin hizmetinden faydalanmak için onu arayamayacaktı. En kötü olasılıkla...Drea en kötü olasılığın ne olabileceğini, düşünmek istemedi. Bunun gibi bir adamla, her şey mümkündü.

Rafael birden Drea'ya baktı, karanlık bakışları soğukkanlıydı, onun değerini ölçüyormuş gibiydi. Kadın derin bir nefes aldı, aniden gelen bu soğukkanlılık, bu değer biçer gibi bakış kendisini telaşlandırdı. Acaba Rafael bu fikri değerlendiriyor ve "Hayır" dediği takdirde bunun neye mâl olaca-

ğını mı hesaplıyordu?

"Öte yandan," dedi Rafael düşünceli bir tavırla, "sanırım aklım yattı. Seks ucuzdur ve ben de yüz bin dolara bundan fazlasıyla satın alabilirim." Kolunu Drea'nın omuzlarından çekti, pantolonunu, uçları tam ayaklarının hizasında duracak bir şekilde düzelterek durdu. "Bir kereliğine, demiştin. Şehirde bir işim var, bu yüzden beş saat meşgul olacağım, bu süre fazlasıyla yeter." Durdu, alçak bir sesle, "Ona zarar verme," diye ekledi. Kadına bir kez olsun dönüp bakmadan, oturma odasını geçerek kapıya ilerledi.

Nel Drea hızla doğruldu; sağlıklı düşünemiyordu. Ne diyordu o? Ne yapıyordu? Bu şakaydı, değil mi? *Değil mi?*

Rafael kapıya yürürken, Drea arkasından umutsuzca ve inanamayarak baktı. O, bunu kastetmemişti. Bunu kastetmiş *olamazdı*. Şimdi her an, arkasını dönüp gülebilir, katilin istediği bedelle ilgili yaptığı şakayla eğlenebilirdi, kendisini kalp krizi geçirecek noktaya getirmesinin önemi yoktu. Onun kendisini ölümüne korkutmuş olması umurunda değildi, ona bu konuda tek söz söylemeyecekti; yeter kı dursaydı, "Ciddi olduğumu gerçekten de düşündün mü?" diye sorsaydı...

O kendisini asla katilin ellerine teslim etmeyecekti, asla...

Rafael kapıya ulaştı, kapıyı açtı...ve çıkıp gitti.

Güçlkle nefes alarak, akciğerleri, gittikçe artarak kendisini soluksuz bırakma raddesine gelen paniğin hücumuyla büzülmüş bir hâlde, Drea adeta körleşmiş gibi kapıya baktı. O şimdi, kapıyı açacak ve gülecekti. Rafael her an içeri girebilirdi.

Katile bakmadı, kımıldamadı, gözünü bile kırpmadı,

tam anlamıyla donup kalmıştı. Kendi nabzının atışları kulaklarında adeta gümlüyor, kalp atışları gök gürlemesini andırıyordu. Rafael'in az önce yaptığı şey, büyüklüğüyle o kadar eziciydi ki, buna uyum sağlayamazdı. Vücudu ve beyninin büyük bölümü hissizleşmiş ama zihninin bir kısmı hâlâ çalışıyordu; Rafael'in kendisini aslana attığını ve bir an olsun tereddüt etmeden ya da arkasına dönüp bakmadan oradan uzaklaştığını anlamıştı.

Katil onun görebileceği bir noktaya geldi, yavaşça kapıya yaklaşıp onu kilitledi, kilitlenecek herşeyi, yaysız kilitleri hatta güvenlik zincirini yuvasına kaydırды. Hiç kimse, onun dikkatini çekmeden, anahtarla bile içeri giremezdi.

Drea'nın vücudu yeniden canlandı ve on santim topuklu ayakkabılarını mermer döşemede takırdatarak kaçmaya başladı. Vücudu kendi iradesiyle hareket ediyor, bir düşünce ya da plan olmadan umutsuzlukla sürükleniyordu. Koridora atıldı, beyni vücuduna yetişince, durumun farkına vararak aniden durdu. Koridorun sonunda yatak odası bulunuyordu ve orası, onun olmak istediği en son yeri.

Umutsuzca etrafına baktı. Mutfak... orada bıçaklar vardı, bir et itme tokmağı... belki kendisini savunabilirdi...

Ona karşı mı? Gösterdiği her çaba onu güldürebilir ya da daha kötüsü, kızdırabilirdi, belki de kendisini öldürmesine sebep olacak kadar. Daha birkaç dakika geçmeden, kaçıp gitmek yerine, sadece hayatta kalmayı amaçlamaya başlamıştı. Ölmek istemiyordu. O kendisine ne kadar sert davranırsa davranırsa, ne yaparsa yapsın, ölmek istemiyordu.

Güvenli bir yer, saklanabileceği hiçbir sığınak yoktu. Bunu bilip, kabul etse bile, sadece orada durmakla yetinemezdi;

gidecek hiçbir yer, adamı durduracak hiçbir şey olmadığı için, şehirden oldukça yüksekte duran balkona doğru koştu. Balkonun kenarına kadar geldi; uçmayı denemediği sürece daha uzağa gidemezdi ve kendisini koruma hissi bunu yapmasına izin vermeyecek kadar güçlüydü. Hayatta olduğu sürece, öyle kalmaya çalışacaktı.

Adeta gözü kapalı bir hâlde elini uzattı ve balkon duvarının üstündeki demir parmaklıkları sıkıca tuttu, hiçbir şeye bakmadan parmaklarını metalin etrafına adeta kilitledi. Central Park, aşağısında uzanıyordu; Manhattan olan demir ve betondan geniş çalılığın ortasında parlak yeşil bir vaha... Aşağıda kuşlar yükseliyor ve yukarıda beyaz iri bulutlar, gökyüzünün saf maviliğinin içinde hafifçe süzülüyordu. Sıcak gün ışığı, yüzüne, çıplak kollarına ve omuzlarına değerken, bu sırada hafif bir esinti kıvrıkcık saçlarını sallıyordu. Ama kendisinin bütün bunlarla bağı kopmuş gibiydi, sanki hiçbirini gerçek değildi, yanaklarındaki güneşin sıcaklığı bile...

Onun yaklaştığını *hissetti*, yakınında, tam arkasında durduğunu hissetti. Onu duymamıştı, rüzgârın hisırtısı ve aşağıda şehrin boğuk gürültüsü hariç tek bir sesin bile farkında değildi, yine de onun orada olduğunu biliyordu. Tenindeki her sinir hücresi adeta bir dehşet çığlığı atıyor, Ölüm'ün az sonra yetişişip dokunacağını ona söylüyordu.

Adamın eli, omzunun çıplak yuvarlağına kondu.

Panik hissi, kafatasının içinde infilak etti, zihninde hem düşüncüyü hem de hareketi durduran havai fişekler patladı. Tepki göstermedi, yapamadı. Şiddetle titreyerek orada durdu, çünkü daha fazlasını hatta daha azını yapmaktan acizdi.

Adam, kadının tenine dokunmanın tadını çıkarırken,

kolunu yavaşça yukarıdan aşağı okşadı. Eli sert ve sıcaktı, parmakları ve avucu nasırla sertleşmişti ama dokunuşu kontrollüydü hatta... nazik. Kadın onun sert davranmasını beklemiş, kendini buna hazırlamıştı. Sadece hayatta kalmaya o kadar odaklanmıştı ki okşamanın gerçek olup olmadığını anlayamıyordu. Hisleri, sanki o kendisine yumruk atmış gibi uyuşmuştu.

Adamın kayan eli, kadının hâlâ parmaklıklara kenetlenmiş olan parmaklarına ulaştı ve bu parmakları hafifçe okşadıktan sonra yön değiştirip, inerken olduğu kadar yavaş şekilde kolundan yukarı çıktı. Omzuna ulaştığında durmadı, boynuna kadar devam etti, kenardaki kıvrıcık saç yığınını kımıldattı ve parmaklarını boğazından yukarıya, çenesinin kıvrımına kaydırarak, kaslarının ince lifleri ve tendon boyunca ilerledi ve kadının bütün vücudunu esir alan bir ürperti uyandırdı. Bir zaman sonra, dikkatini kadının ipek kolsuz bluzünün geniş omuz askısına çevirdi, bununla oynamaya başlayarak parmaklarını altına geçirdi, kumaşın çizgisini aşağı kadar takip etti. Daha önce kadının sütyen takmadığını fark etmediyse de, artık bunu biliyor olmalıydı.

"Nefes al," dedi kadına, ona söylediği ilk sözdü bu. Onun alçak ve hafif sert sesi, bu sözü bir emre dönüştürmüştü.

Drea, adamın dediğini yaparak, bir nefes çekti, ancak ciğerlerinde kuvvetli bir ferahlama hissedince, nefesim ölüm tehlikesi geçirecek kadar uzun süredir tutmuş olduğunun farkına vardı.

Adam hâlâ yavaşça, elini kadının yanından aşağı indiriyordu; dokunuşunun sıcaklığı ince ipekten geçerek onu yakıyordu. Bluzun alt kenarına ulaştı ve parmakları bluzün altına

girerek, incecik, dalgalanan pantolonunun esnek belini keşfetti, bunun altına ve etrafına kayd. Şimdi onun külot da giymediğini biliyordu. Drea boynundaki yumruyu yuttu ve gözlemini sımsıkı kapattı.

Gözlerini kapatmak; adamı yok saymak, kendisini buradan ve şimdiki zamandan uzaklaştırmak için içgüdüsel olarak yaptığı bir hareketti, ama aksine bu hareketi diğer bütün hislerin daha şiddetli duyulmasına sebep olmuştu. Adami acele etmeden elini kadının midesinden yukarı gezdirdi ve kadın, dikkatini dağıtacak başka bir şey olmadığından, adeta acı verici bir yoğunlukla bu dokunuşa odaklandı. Bir kez daha nefesini tutarak beklerken, kasları büzüldü ve bütün vücudu adam hareket ettikçe gerildi.

Adamın eli Drea'nın sol göğsünün üzerinde tamamen kapandı ve kadının ciğerlerindeki hava dışarı fırladı. Onun göğsünü tuttu, okşadı, sanki ağırlığını ölçüyormuş gibi avucuyla çekti. Baş parmağıyla kadının göğsünün ucunu sıvazladı, sert yastık törpüledi; ta ki ucu, kanın hücum etmesiyle de sert ve dolgun bir şekilde dışarı fırlayana kadar. Sonra adam, kadının diğer göğsüne uzandı ve aynı hareketi tekrarladı.

Bir kez daha kadının hisleri uyuşt. Okşamanın verdiği katıksız zevk, düşüncelerini dağıttı ve derin nefesler alarak tutunacağı, kendisine dayanak olabilecek bir şey yakalamak istemesine sebep oldu. Adamdan beklediği ne olursa olsun... bu değildi.

Adam başını eğdi ve ağzının sıcaklığı, dudaklarının yumuşaklığı, kadının boynunun yanındaki hassas kordonu sardı; bu sırada ileri uzanıp vücudunu kadının arkasına, omzundan dizine kadar bastırdı. Oh, Tanrım! O çok ateşliydi. Drea

üşüdüğünü hissediyordu ama adamın sıcaklığı onu yakmıştı. Kendini sert bir davranış görmeye hazırlamıştı ama adam sadece zevk getiren bir dokunuşla kadının koruyucu zırhının altına kaymıştı.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye mırıldandı; dudakları kadının teninin üzerinde hareket ederken, diğer elini blüzünün altından kaydırıyordu. Onun göğüsleriyle oynadı, onları okşadı, göğüs uçlarını çekti, bu sırada dudaklarının boynundaki hareketi, kadının midesinin hoplamasına neden oldu. Drea sanki bir lunapark trenindeymiş gibi, hislerin baş döndürücü gelgitiyle alçalıp yükseliyordu.

Orada ne kadar süre kaldıkları konusunda hiçbir fikri yoktu, o şaşırtıcı zevk devam edip duruyordu. Drea adeta pusulasız bir denizde kaybolmuştu. Bu, onun deneyimleri ve beklentilerinin o kadar dışındaydı ki ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Zevk mi? Rafael'le ilişkileri hep ona zevk vermekten ibaretti, **kendi** zevki hiç hesaba katılmamıştı. Bu durumu kabullenmiş, onu mutlu etmek için yapabileceği her şeyi yapmaya odaklanmıştı. En son ne zaman bir adam ona bedensel bir zevk vermeye çalışmıştı ki? Bunun hatırası silikti, yıllar içinde kaybolmuştu, bu o kadar uzun süre önceydi ki artık herhangi bir kişisel zevki beklemez olmuştu. Şimdi bunu, kelimenin tam anlamıyla gerçek bir katilin ellerinde hissetmek, kendisini sersemletmişti.

Adam, Drea'nın göğüs uçlarını hafifçe çimdikleyerek çekti; bunun verdiği heyecan o kadar denndi ki, saf bir cinsel tahrik, adeta bir yıldırım gibi dosdoğru kasıklarına kadar indi. Kadının parmakları, adamın boynunun arkasında, kaslarının sertliği ve kalınlığını hissederek kayarken, vücudu içgüdüsel ola-

rak eğilip bükülüyor, ileri geri uzanıyordu. İyice tutundu, çıkardığı yumuşak davetkâr sesleri duyabiliyor, alt kısmı yuvarlanırken adamın pantolonunun içindeki çizgi gibi sert kabarıklığı hissediyordu. Mide kasları, bu sefer gizli bir beklentiyle yeniden büzüldü ve adama doğru dönmeye çalıştı.

Adam onu durdurarak yüzü parmaklığa dönecek şekilde tuttu; şehir, önlerinde ve etraflarında yayılıyordu. Drea, adamın pantolonunun esnek belini kuvvetle çektiğini farketti, birden çıplak kalçasında soğuk havayı duydu, adam ipek kumaşı aşağı çekerken, lastiğin bacakları üzerinde gerildiğini hissediyordu.

Panik hissi, şüphe ve korkuyla karışarak yeniden ortaya çıktı. *Burada mı?* Balkonda, ortalık yerde, herhangi biri kendilerini görebilirken mi? Sokak, oradaki insanların görebilmesi için fazla aşağıdaydı ama ya komşu binalardakiler? Şehir, teleskoptan geçilmiyordu; binlerce insan sokağın karşısında ki binalardan komşularına casusluk ediyordu ve hiç şüphe yok ki FBI veya DEA veya *birisi* Rafael'i gözetliyordu. Bu, onların ayrıca kendisini de gözledikleri anlamına geliyordu—ve bu adam kendisini balkonda yarı çıplak bırakmıştı.

Adam tekrar yaklaştı, alçak sesle rahatlatıcı bir şeyler mırıldandı. Vücudunu kadının çıplak tarafına doğru bastırdı ve eli ikisinin vücudu arasında hareket etti. Drea bir fermuarın boğuk gıcırdamasını duydu, adamın parmak eklemleri hızla kadının kalçalarını arasından itti. Drea korkudan boğuk bir çığlık attı, sonra acı verici bir şekilde teşhir edilişi ve adamın çıplak penisinin vücudunun açığına sıkıca bastırılışı dışında hiçbir şeyi fark edemez oldu.

"Biraz eğil."

Adam, kadının, dediğini yapmasını sağlamak için elini onun ensesine koydu. Ayakları kadının ayakları arasındaydı. Kadının ayaklarını mümkün olduğunca uzağa iterek, onun pantolonunun, bacaklarının çevresinde iyice gerilmesine neden oluyordu. Dizlerini eğdi, daha iyi bir açıyı bulmak için aşağı büküldü ve öteki eliyle kalın başı kadının açıklık yerine karşı, kendini ve kadını ıslatarak ileri geri ittirdi. Sonra yukarı ve içeri itti, giriş yavaş ve zordu.

Drea çengele takılmış bir solucan gibi kıvrıldı. Uyluk kasları titreyerek gerildi ve serbest kaldı. Adam kadını yakaladı, kendine çekti, ileri geri giderken onu dimdik tuttu. Sağ koluyla onu kendine doğru sımsıkı sardı, bu sırada sol elini aşağıya uzattı ve yumuşak vajinal dudaklarının arasına daldırdı. Parmaklarını klitorisin etrafında makasladı, kadını sıkıca tutarak içine doğru ileri geri ilen geri hareket etti; uzvu, kalın, sert uzunluğuyla kadının içinde bir şeye değişiyordu,- belki de onun G noktası-Tanrım, kadın bunu bilmiyordu, tek bildiği orgazma düşünemeyeceği kadar hızlı ulaşıyor olmasındı. Artık geliyordu, sertçe, iç kasları adamı sağlıyordu ve bütünleşmeyle vahşi hayvan sesleri boğazından fırlıyordu.

Eğer adam kendisini sıkı sıkı tutmasaydı, ileri doğru döneşebilirdi. Adam çıktı ve Drea'yı döndürdü, kadın derin nefesler almayı, titremeyi ve ağlamayı bırakana kadar onu tuttu. Neden ağlıyordu ki? Daha önce hiç ağlamamıştı, en azından gerçekten ağlamamıştı. Evet şimdi yanakları ıslaktı, nefesi sert ve kesik kesikti. Kendini kontrol altına almaya çalıştı ve bunu başardığında, gözlerini açıp yukarı baktı, bakışları onun-kiyle karşılaştı ve yeniden soluğu kesildi.

Adamın gözlerinin kahverengi olduğunu düşünmüştü ama şimdi ela olduğunu görüyordu. Aslında bu, gördüğü renkler için uygun bir isim değildi, bunlar sadece kahverengi, yeşil ve altın rengi değildi, mavi, gri ve siyah eklenmiş, ayrıca beyaz çizgiler belirmişti. Çok yakından bakınca bu renk kendisine, şaşırtıcı renklerle dolu koyu opalleri hatırlatmıştı. Bakışları soğuk da değildi, orada gördüğü sıcaklıkla, arzunun yoğunluğuyla yandığını hissediyordu. Daha önceki deneyimlerinin aksine, adam hiç sakinleşmemişti. Bir erkek boşaldığında, oyuna devam etmekteki isteğini kaybederdi. Ama bu adam hâlâ sert ve hâlâ hazırды.

Aniden bunu fark edip şaşkınlığa düşünce ister istemez, "Boşalmadm," dedi.

Adam, kadını, düşen pantolonu ona çelme takacak gibi olduğunda ayaklarını kaldırarak, arka taraftaki, açık cam kapıya doğru yürüttü. "Sadece bir kere demiştim, hatırlıyor musun?" dedi adam, bakışları hem ateşle hem de vahşi arzuyla parlayarak. "Ben boşalana dek, bütün hepsi tek bir sefere sayılacak."

RAFAËL'İN DAİRESİNİN KARŞISINDA, KÖŞEDE-
ki bir binada, bir federal ajan, monitörüne göz kırptı, sonra
şaşkınlık içinde, "Bak, kız arkadaşının bir erkek arkadaşı var,"
dedi.

"Ne?" Daha yaşlı olan ajan, monitöre kadar geldi ve bal-
kondaki çiftte uzun uzun bakarak ısıklık çaldı. "Sınırları zor-
lamaktan bahset sen, Salinas daha binadan yeni ayrıldı." Kaş-
larını çatarak, görüntüleri inceledi. "Bu adamı daha önce
gördüğümü hatırlamıyorum. Kimliğini belirleyebilir miyiz?"

"Sanmıyorum, en azından henüz değil. Bize iyi bir açı
vermedi." Yine de, birinci ajan, Xavier Jackson, parmakla-
rını klavyede gezdirerek, çözünürlüğü düzeltmeye çalıştı. Sa-
linas, dairesini iyi seçmişti; açı, yükseklik, mesafe, hepsi gö-
rüntülü takibi bir parça zorlaştırmaya yarıyordu -ve görüntü
ne kadar kötü olsa da orada elde ettikleri, ellerine geçen her-
hangi bir ses kaydından daha iyiydi. Dairenin ses geçirmez

oluşu bir yana, ayrıca Salinas oraya her tür gizli dinleme cihazlarına engel olan sofistike bir teçhizat yerleştirmişti. Ayrıca bu kayıtlar onun planlarını ortaya çıkarmak için temizlenememişti; bu da, Jackson'a göre, kimi üst düzey yargıçların, Salinas'ın dikişleri sağlam cebinde bulunduğuna işaret ediyordu. Bu durum Jackson'm fazlasıyla canını sıkıyordu, çünkü bu, onun doğru, yanlış ve adalet anlayışına aykırıydı. Yargıçlar insandı, budala, ön yargılı ya da sadece kötü olabilirlerdi ama kahretsin, kirlenmiş olmamaları gerekirdi.

Kayıttan çiftin bir kare fotoğrafını çekti ve onu yüz tanıma programına gönderdi, yine de fazla umudu yoktu.

Yaşlı ajan Rick Cotton'du, aşağı yukarı 28 yıldır bürodaydı ve saçları görev başında ağarmıştı. Sessiz bir adamdı, işinin uzmanıydı ama yaptığı işte yeterince yetenekli değildi ve şimdiki konumundan daha yukarı ilerlemesini sağlayacak kurnazca zekâdan yoksundu. Yaklaşık bir yıl içinde işinden ayrılıp emeklilik hayatına başlayacak ve yokluğu bir boşluk yaratmayacaktı. Ama öte yandan, onunla birlikte çalışmış kişiler kendisini güvenilir bir ajan olarak hatırlayacaktı.

Büro'da geçirdiği altı yılında Jackson, bazı parlak kişilerle birlikte çalışmıştı ama bunlar aynı zamanda aşağılık ya da daha kötüsü dalkavuklukta yetenekli tembellerdi; dolayısıyla Cotton'la çalışmaktan hiçbir şikâyeti yoktu. İşinin uzmanı ve kibar olan biriyle çalışmaktan daha kötü şeyler vardı dünyada.

"Bu bizim fırsatımız olabilir," dedi Cotton, bilgisayar programının meçhul adamın yüzüne bir koyup koymayacağını beklerlerken. Şimdiye kadar Salinas'ın güvenlik duvarında bir yarık bulamamışlardı ama kız arkadaşını başka bir

erkeklerle sevişirken filme almak, ona karşı kullanabilecekleri bir baskı unsuruydu. İçeriden birine ulaşmak inanılmaz bir fırsattı; -Cotton'un ününü arttıracığından değil, çünkü bir ofiste oturan kurnaz ve işini bilen bir operatör bundan kendine pay çıkarmak için bir yol bulurdu ve Cotton da buna itiraz etmez, sadece kendi güvenilir yöntemiyle ilerlemeye devam ederdi.

Jackson bu kurnaz ve işini bilen operatörün bizzat kendisi olabileceğini düşündü; nitekim onun ve Cotton'un görev başında geçirdikleri katlanılmaz derecede uzun ve sıkıcı saatlerden sonra, başkasının bundan pay çıkarmasına göz yumarsa kendisine lanet okurdu. Yine de Cotton'u geride bırakmazdı, bu adam bundan daha iyisini hak ediyordu.

Jackson ikiye bölünmüş ekranına bir göz attı, daha iyi bir açıyı aradı ama o piç kurusu sanki tam olarak nerede bulunduklarını biliyor gibiydi, nitekim bir kez bile olsun yüzünün ufak bir kısmından daha fazlasını açığa vurmamıştı. Sağ kulağı hariç -Jackson kulağın çok iyi bir görüntüsünü dondurdu. Kulaklar işe yarardı; şekil, ebat, başta bulundukları konum ve iç sarmallarda, kişiden kişiye değişirdi. Kimliğini saklayan insanlar, kulakları tamamen göz ardı ederlerdi.

Yüz tanıma programı, tam da beklediği gibi, hiçbir eşleşme olmadığını bildirerek pes etti. "Haydi küçük kuşa bak," diye mırıldandı adama. "Resmini çekeyim."

Cotton huzursuz bir şekilde öksürene dek, Jackson görevine o kadar odaklanmıştı ki ne izlediğinin farkına varmamıştı. "Lanet olsun," diye söylendi, "onu orada düzüyor, dışarıda ortalık yerde." Gerçekten bir şey görebildiklerinden değil ama çiftin duruş ve hareketlerinden balkonda neler ol-

duğu belliydi.

Sonra meçhul adam birden dönerek kameraya arkasını gösterdi ve hem yürüyüp hem kız arkadaşı taşıyarak dairenin içine ilerledi, kayan cam kapıyı arkalarından çekti.

Onlara bir kez olsun yüzünün açık bir görüntüsünü vermemişti.

GÜNEŞ IŞIĞIYLA dolan balkonun parlaklığı ve sıcaklığından sonra, dairenin içi adeta kutsanmış gibi soğuk, karanlık ve özeldi. Drea destek için adama yapıştı, bacakları pişmiş erişte gibiydi ve beyni adeta pelteleşmişti. Adam, başını daldırarak kadının boynundan ve köprücük kemiğinden aşağı yavaş öpücüklerden oluşan bir çizgi çizdi. Dudaklarının kadının omzuna hareket ederken çıkardığı o alçak ve yan duyulur sesle, "Burada dinleme cihazı var mı?" diye sordu, sanki bu sözleri tenine fısıldıyor gibiydi. "Etrafta kameralar?"

"Artık yok," diye cevap verdi Drea, sonra arzu ve korku karışımı sert bir dalgayla bedeni çalkalandı. İnsanların kendisini bir süs bebeği gibi, bencil ve fazlasıyla budala, kısacası tehlikesiz görmeleri için büyük çaba göstermişti. Onların kendisini hafife almaları, kendisine çok büyük bir avantaj sağlamıştı... ama adam kendisini hafife alıyormuş gibi görünmüyordu. Bu, kadının hem hoşuna gitti hem de onu korkuttu. Eğer o, davranışlarının ardında yatan düşüncelerini görebiliyorsa, diğerleri de görebilir demektir. Aynı zamanda, adamın, böyle önemli bir konudaki sorusunun cevabını bildiğini ko-

layca tahmin etmesi, kendisinin varlığını bilmediği bir ihtiyacı, eşit veya belli bir *seviyede* biri gibi davranılmak için duyduğu açlığı gidermişti.

Ne olursa olsun, şimdi budala gibi davranmak için çok geçti. Çekinmeden ekledi, "Eskiden kamera koyardı ama her şeyin kaydının bulunmasının kendisi için tehlikeli olacağına karar verdi."

Başlarda, Rafael nereye giderse gitsin kendisini takip ettirmişti ve gizli kameralar hem yatak odasında hem de banyoda kaydetmişti. Hiçbir özel hayatı yoktu ve kendini sadece hayatın akışına bırakmış; tamamen zararsız ve sıkıcı etkinliklerini sürdürmüştü. Onun, Orlando Dumas'ya-elektronik dahisine-bütün kamera ve mikrofonlardan kurtulmasını ve kasetleri yakmasını söylediğini duyduğunda, sadece beş aydır birlikteydiler. Orlando hepsinin dijital kayıt olduğunu ve kaset olmadığını söylemeye gerek duymamıştı ama Drea, Rafael'in bu masrafına içinden gülmüştü.

Eğer Rafael tırnaklarını ve saçlarını kaç kez yaptırdığını bilmek istiyorsa tamam, bırakın vaktini takip etmeye harcasın. Drea alışveriş yapıyor, televizyon seyrediyordu ve en yakın kütüphaneye gidip diğer ülkelerin kahve masası kitaplarına göz atma alışkanlığı edinmişti. Resimlere göz gezdirip, değişik gelenekler ve coğrafi özellikler üzerine Rafael'e parçaları kasten tane tane okuyordu; ta ki o sabırsızlıkla dağ gelincikleri, lemurlar veya dünyanın en yüksek şelalesinin hangisi olduğuyla ilgilenmediğini söyleyene dek. Drea mahcup ve incinmiş görünüyor, ama sonra en güzel parçayı kendisine saklıyordu. Rafael kısa bir süre sonra kadının dairenden her ayrılışında peşine adam takmayı bıraktı.

Drea çoğu zaman, risk almıyor ve takip edildiği zamanlarda olduğu gibi davranıyordu. Gerçekten de tırnaklarını ve saçlarını sık sık yaptırıyor ve hem bizzat hem de internetten alışveriş yapmaya bol zaman harcıyordu. Odasının televizyonunu bir alışveriş kanalına ayarlamıştı ve orada duran bir not defterine çeşitli stok numaraları yazmıştı. Rafael'in birini gönderip kontrol ettirmesi ihtimaline karşı, sık sık numaraların üzerini karalıyor veya değiştiriyordu. Orada çeşitli kıyafetler için gerçek stok numaraları bile vardı, nitekim adam kontrol etmekte bu kadar ileri gidebilirdi. Zamanının çoğunu, Rafael'in tam da ondan yapmasını beklediği şeyleri yaparak geçiriyordu.

Bununla birlikte arasıra, tamamen farklı şeyler yaptığı da oldu. Rafael acımasızdı ve sokak zekâsına sahipti, ama kendisinin gözünün önünden bir şeyleri alıp götürece kadar zeki olduğunu düşünmüyordu, bu sayede birçok şey koparmayı başarmıştı.

Ama bu adam, kendisini kolları arasında tutan bu katil, özenle inşa ettiği paravanın altında saklı olanı görmüş, koruyucu kalkanlarını indirmiş ve pantolonunu çıkardığı gibi kolaylıkla kendisini açığa çıkarmıştı. Kadın onun kısılmış gözlerine baktı, başka neleri fark etmiş olabileceğini merak ederek. Sırrı onunla güvende miydi, yok«a adam bu sırrı stratejik açıdan fayda getireceği zaman kullanacağı bir kart gibi mi görüyordu? Belki kendisinden Rafael hakkında bilgi vermesini isteyecekti. O ne yapmasını isterse istesin, bunu yapmak zorundaydı, başka bir seçeneği yoktu. Bu aslında verilmesi kolay bir karardı, çünkü bu adam Rafael'e karşı üstüne bahis koyabileceği ender insanlardan biriydi.

Düşünceleri yüzünden, fazla yoğunlaşan hislerinin kontrolünü kaybetmişti ve zihin açıklığını geri kazandığında paniğin soğuk elini yeniden hissetti. Adam daha kendisiyle işini bitirmemişti. Şimdiye dek kendisine zarar vermemişti-ki aslında tam tersi söz konusuydu-ama bu, güvende olduğu anlamına gelmiyordu. Belki yalnızca kendisiyle oyun oynuyordu, kalkanlarını düşürmesini, rahatlamasını sağlıyordu. Belki sürpriz yumruklar, onun kandırma yöntemi idi.

"Çok fazla düşünüyorsun," diye mırıldandı adam. "Yine gerginleştin."

Düşün! diye kendine emretti Drea, paniği uzaklaştırmak istiyordu. Düşünmesi, kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Tanrım, nasıl aptalca davranabilirdi? Vücudunun ne işe yaradığını bilmeyen bir enayi gibi davranmaktansa, onu kullanması, yapmayı en iyi bildiği şeyi yapması gerekiyordu; yani bir erkeğe kendisini özel hissettirmek.

Kendi ellerine baktı, adama asılarak parmaklarını onun omuzlarının sert kasına geçirdi ve onları harekete geçirmeye çalıştı. Onu hem sözler hem de davranışlarla okşaması gerekiyordu. Aşağı gitmesi, onu boşalttırması ve sonra-lütfen, Tanrım-o bırakıp gidecekti ve kendisi bu zamanı en iyi davranış biçimine karar vermeye harcayabilirdi. Birçok şey yapması gerekiyordu, bunların hepsi şu anda kendi gücünü aşıyormuş gibi görünüyordu.

"Yatak odası nerede?" diye sordu adam, gözleri tetikte, etrafı gözetlemek için başını kaldırmıştı. "Salinas'la yattığın yer değil. Başka bir yer."

Drea, "Biz... birlikte yatmıyoruz," diye mırıldandı, bir kez daha gerçeği söylemesine şaşırarak. Adamın gözleri ona döndü

ve daha da kısıldı; kadın, adamın her hareketinin ardında pusuya yattığını hissettiği tehlikenin karşısında titredi. "Yatmak. Biz yatmıyoruz. Benim kendi odam var."

Kalbi hızla çarpmaya başladı; adam kalp atışını bekliyormuş gibi, "Sen onun odasına gidiyorsun," dedi.

Bu bir soru değil, açıklamaydı, o sanki Rafael'i de esrarengiz bir biçimde doğru anlamış gibiydi. Yine de Drea evet anlamında başını salladı. Rafael her seks istediğinde onun odasına gitmişti. Bu hep böyleydi, insanlar Rafael'e giderdi, Rafael onlara gitmezdi. Sonra kendisi, hep odasına geri dönmüştü; bu odaya, yarattığı Barbie bebeği karakterine uygun olarak, elinden geldiğince kadınsı ve kokoş bir hava vermişti.

"Senin odana," diye emretti adam.

Drea sağ tarafa doğru baktı. "Bu salonun sonunda."

Adam aşağı eğildi ve kadının pantolonunu ayak bileklerine kadar indirdi. "Adım at," dedi, kadın ayağını incecik beyaz kumaştan dışarı çıkararak dediğini yaptı. Sadece bir bluz ve on santimlik topuklu ayakkabı giymekten dolayı kendini tuhaf hissetmeye bile zamanı yoktu, çünkü adam onu kucağına almıştı, bu nedenle kadın düşmemek için bacaklarını adamın kalçasının etrafına doladı ve bu hâldeyken adam onu salonun ucuna kadar taşıdı.

Onun kaya sertliğindeki ereksiyonu, kadının en hassas bölgesine süründü, attığı her adımla, onun yumuşak ipeksi tenine çarpıyordu. Drea bacaklarıyla iyice tutundu ve kendini kalın uzunluğa sürdü, ıslaklığını onun üstüne yayıp, onu kendi kontrolünün sınırlarını aşmaya zorlayarak. Bağlantı noktasında hisler birikip sıcak bir havuza dönüştü ve sonra hızla

kadına yayılarak onu birden yakaladı. Zaten orgazm olmuştu, dolayısıyla bunun yeniden olmasını beklemiyordu. Kahretsin, bunun olmasını hiç beklemiyordu. Bu durumla ilgili hiçbir şey onun umduğu gibi değildi ve her ne kadar kontrolü eline almak için çabalamaya devam etse de, ayakları gevşiyor ve tekrar yere düşecek gibi oluyordu.

Adam kapıya ulaştı ve Drea boğuk bir sesle, "Burası," dedi, ama kapının kolunu çevirmek için adamı bırakmadı. Adam kapıyı kendisi açtı; kadını kendisine daha sıkı çekip bir koluyla kalçasının altından tutmuş, diğer eliyle kapıyı açmıştı. Bu hareket, ikisinin pozisyonunu, adamın ereksiyonu kadının içine kayacak şekilde ayarlamıştı, ateşli sızlamalar her sinir hücrelerini vurmıştı. Bu his o kadar elektrikliydi ki kadın inledi, vücudundaki bütün kaslar geriliyordu. Çaresizce yükselip alçalmaya başladı, adamdan mümkün olduğunca faydalanmaya çalışarak, hareketleri adamın onu sıkıca tutuşuyla sınırlanıyordu. Bu açıdayken, adamın uzvunun ancak dörtte üçünü elde edebiliyordu ve başın kalın sırtı kadın kendini ileri geri attıkça küçük patlamalar yapmıştı, ama bu yeterli değildi, o daha fazlasını, hepsini istiyordu; derin, sert ve hızlı.

Adamın nefes alıp verişini aksadı, ereksiyonundan başka biraz olsun tahrik olduğunu gösteren tek işaret buydu. Drea aniden Drea utançla yandığını hissetti, çünkü adamın açıkça seks istese bile, *kendisine* ilgi duymadığı açıktı; kendisi oradaydı, elinin altındaydı ve onun işine yarayan mtek yanı buydu. Donup kaldı ve duyduğu korku hissi gözlerinin tekrar yaşlarla adeta yanmasına neden oldu. Israrla gözlerini kırparak yaşları uzaklaştırmaya çalıştı.

Ne oluyordu? Kontrolünü kaybeden kişi kendisi olmazdı, çünkü erkekleri kontrol etmek ve onlardan istediğini almak için seksi kullanırdı. Sorunu neydi ki, bu adamın, kendisini her zamanki koruyucu kalkanlarını yerle bir edecek kadar ürkütmesine izin veriyordu? Tamam, kötü adamların kralı denilebilecek biriydi ama hayatını kötü adamlarla geçirmişti ve öğrendiği bir şey varsa, o da küçük baş kalkıp işe koyulduğu zaman büyük başın düşünmeyi durdurduğuydu.

Bu adama da aynısı olmuş gibi görünmüyordu ama eline fırsat geçseydi, ona kendini kaybettirebilirdi ve bunu yapabileceğini biliyordu. Onun kendisi kadar çaresiz olmasını istiyordu; onun vahşi, ateşli olmasını ve titremesini istiyordu; kendisinin onun insafına kalmasını değil de onun *kendisinin* insafına kalmasını istiyordu ama ona insaf gösterecek değildi, en azından onun kendisine gösterdiğinden fazla değil-

Adam yatağın kenarına ulaştı, Drea'yı kaldırıp şiltenin üzerine fırlattı. Kadının zıplaması durunca, adam giysilerin çoğunu çıkardı ve kadın, adamın kalan giysileri de çıkarmasını izlerken nefesini tuttu. Çıplakken sert ve kaslıydı, hemen hemen hiç yağı yoktu. Göğsü, hafif kıllıydı ve bir süre güneşte çıplak kalmış olmalıydı, çünkü her tarafı yanmıştı. Bir şekilde, onu güneşte mayışmış, çıplak ve rahatlamış bir hâlde düşünmek, midesinin ve sinirlerinin tir tır titremesine neden oldu.

Adam kadına eğildi ve bluzünü çekip çıkararak, üzerinde sadece öldürücü topuklu ayakkabıları bıraktı. Karanlık opal bakışları kadının göğüslerinin üzerinde hızlandı, bu bir erkeğin ilgisini öyle belli eden bir bakıştı ki, kadının göğüsleri san-

ki o yalamış gibi büzüldü. Göğüslerini saklamak amacıyla kollarını kavuşturmak için anlaşılabilir bir dürtüyle savaşıyor yerinden sıçradı. Adam kendisine baktığında, bir şekilde kendisini daha korunmasız, daha zayıf ve daha çıplak hissetmişti.

Adam uzanıp bir parmağıyla her iki göğsün ucunu çevreledi, sonra ellerini kadını her iki tarafından kavrayarak göğüsleri sırayla emmek için eğildi; ağzı teninin üzerinde o kadar nazikçe hareket ediyordu ki kadın baskıdan çok sıcaklık hissediyordu.

Drea'nın nefesi tutuldu ve vücudu yukarı doğruldu, adamın kendisine verdiğinden daha fazlasını arıyordu.

Umutsuzca adamın ereksiyonunu eliyle yokladı, teraziyi eşitlemek için gücün bir kısmını ele geçirmek istiyor, buna ihtiyaç duyuyordu. Elleri, kalın uzvun etrafında birleşti ve yarım saniye kadar sonra adamın demir pençesi kadının bileğine ulaştı, onun elini sertçe kendisinden uzaklaştırarak, "Hayır," dedi adam, sanki kadın kendisine bir dilim tost ikram etmiş gibi sakın bir tavırla.

Drea hiç çekinmeden, "Evet," diye ısrar etti, yeniden ona dokunarak. "Seni dudaklarımda istiyorum." Deneyimlerine göre, bu teklifi hiçbir adam reddedemezdi.

Ne var ki adamın dudaklarının keskin çizgisi, belli belirsiz alaycı bir ifadeyle kıvrıldı, kadının elini tuttu ve çözülmez bir pençeyle yatağa saptırdı. "Boşalma mı istiyorsun? Benden kurtulmak için acele ediyorsun."

Drea, adama baktı. Hisleri arzu, öfke ve bitmeyen bir korkudan oluşan öyle şiddetli bir fırtınaya kapılmıştı ki, tir tir titriyordu.

Adam, kadının öteki elini sağlama aldı, sıkıca tutarak

ona doğru hareket etti ve istediğini aldı.

TAKİP EDEN SAATLER ARZU, seks ve yorgunluktan oluşan bir bulanık bir karışımdaydı ama bazı anlar açıkça beraktı. Üçüncü orgasmından sonra Drea kıvrılarak adamdan uzaklaşmaya çalıştı, yorgunluktan bitap düşmüş, fazla tahrik olmuş ve daha fazla yalvaramayacak durumdaydı. Adam onu tekrar kendisine çekerken kızıp, "Beni yalnız bırak," diyerek, adamın ellerine vurdu ve adam güldü.

Gerçekten güldü.

Kadın onun ağzının kıvrımına, beyaz dişlerinin parıltısına baktı ve şimdi kendi mide kaslarının sıkılmasını ve midesinin hoplamasını bekleyerek, yeniden onun ortaya çıkardığı karanlık arzu kuyusuna atladı. Başka hiçbir erkek kendisinden daha çok onun ihtiyaçlarına dikkat etmemişti, onun yaptığı gibi vücudunun üzerinde yavaş dokunuşlar ve ateşli öpücüklerle uzun uzun durmamıştı. Kendisi için orgazmlar, bir erkekle beraber olduğunda taklidini yaptığı ve yalnız olduğunda kendi kendine ulaştığı şeylerdi ve bu kısmen kendi seçimi olmuştu, çünkü dikkatini kendi tepkilerine verirse, erkeğe en büyük zevki sağlamaya odaklanamazdı.

Adam ona genelde kendisinin yaptığı şeyi yapmış, onun rolünü almıştı; ona odaklanmış ve o kadar çok zevk vermişti ki kendisini doygunluktan hafifçe sarhoş hissetmişti. O kendini tutmuş, boşalmaya yaklaşırken birkaç kez durmuştu ve gerginliği sonunda kendisini gösteriyordu. Saçları terden sırlıksılandı, yüzünde sert, yoğun şekilde odaklanmış bir ifa-

de belirmiş, gözleri öyle ateşli bir arzuyla parlıyordu ki o kendisine bakarken teni kavrulabilirdi.

O gülene kadar ve göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir zamanda, Drea onu gevşemiş ve bir an için-çok kısa bir an için-savunmasız görmüştü.

Drea'yı dudaklarından öpmemişti. Vücudunun her yerini öpmüştü ama dudaklarını değil ve Drea aniden bunu, adamın kendisine yaptığı her şeyden daha fazla istedi. İçgüdüsel olarak uzanıp adamın yüzüne dokundu, parmakları adamın ağzının dik çizgisi boyunca hafifçe süzüldü, yanak sakallarının belirsiz sertliği ve teninin sıcaklığını hissetti. Adamın kahverengi kaşları soru sorar gibi hafifçe kalktı, sanki kadının dokunuşu onu şaşırtmış gibiydi. Drea arzusuna yenilerek, doğruldu ve adamın dudaklarına yapıştı.

Bu donmuş anların bir diğerinde Drea, adamın bir taş gibi hareketsizleştiğini hissetti, sanki adamın kendisini geri çekmemek için uğraşması gerekiyormuş gibiydi ve adamın öpücüğünü reddetmesini beklerken, Drea'nın göğsünde bir şey sıkıştı.

Ama adam bunu yapmadı ve Drea teması derinleştirmek için deneme amacıyla başını eğdi. Adamın dudakları yumuşak ve ılıktı, onun sıcak kokusu kadının içini doldurdu, onu çağırdı, doymuşken yemden ihtiyaç duymasına neden oldu. Dudaklarını kendisi için aralamamıştı ve Drea bunu çılgınca istiyor ama daha fazlasını istemekten neredeyse korkuyordu. Bu yumuşak dudaklara diliyle hafifçe dokunmakla yetindi.

Adam karşılık olarak birden kadını öpmeye başladı, kontrolü ondan zorla geri alıp onu yatağa bastırdı, ağır vücudu üzerini kaplıyordu. Sanki ilkel bir vahşi hayvan kayışın-

dan kopmuş gibi onu öpüyordu, ağzı aç ve arzuyla yanan bir hâlde, dili onunkıyla dans ederek ve daha fazla karşılık vermeye zorlayarak onu adeta yiyip bitirmek istiyordu. Drea, adama yapıştı, kolları ve bacakları etrafına dolandı ve kendini, bizzat başlattığı fırtınaya bıraktı.

Bir başka anda, yorgunluktan bitkin ve yan uykulu bir hâlde yatarken, adamın ismini bilmediğini fark etti. Bunu bilmemesi onu, içinden, kimsenin dokunmasına izin vermediği derin bir yerden yaralamıştı. Adamın kendisini öpüş biçimiyle cesaret bulmuştu, o yanında sere serpe yatarken eliyle göğsüne uzandı. Adamın kalbi parmakları altında şiddetli ve hızlı atıyordu. Drea sanki bu hayat atışı ile bağlantı kurabilirmiş gibi, üstünde elini düzleştirip gezdirdi. Yumuşak ve uykulu bir sesle, "Adın ne?" diye sordu.

Adam, sanki onun bunu sorma sebebini bulmaya çalışıyormuş gibi bir anlık sessizlikten sonra, sakince, başından savar gibi, "Bilmen gerekmiyor," dedi.

Drea sessizce elini adamın göğsünden çekerek, kendi tarafında kıvrıldı. Ata biner gibi onun üzerine çıkmak, ona satışmak, dırdır etmek, yalvararak ondan bilgi almak istiyordu ama yıllar boyunca geliştirdiği kurallardan biri, dırdır etmemek, kendini her zaman uysal biri hâline getirmektir ve bu hareket, daha doğrusu hareketsizlik o kadar derinine işlemişti ki daha fazla ısrar edemedi. Yine de adamın kendisine güvenmemesi içini ürpertmişti. Aralarında tuhaf bir bağın kurulduğunu hissetmiş olabilirdi ama belli ki adam aynı hissi duymamıştı. O bir kiralık katildi, bu kadar basitti işte ve işinin zirvesinde kalabilmeyi kimseye güvenmeyerek başarmıştı.

Bir süre sonra, adam başını kaldırıp saate baktı ve Drea

da aynısını yaptı. Neredeyse dört saat geçmişti.

"Şimdi," dedi adam, Drea'nın üzerine doğru hareket ederken sesi daha sert ve derin çıkıyordu; kadının dizlerini ayırdı ve onun üstüne, içine yerleşti. Kasları gerildi, boğuk bir inilti gırtlığında ve göğsünde hırıldadı. Tüyleri ürperdi, sanki kendi kontrolünü elinden bırakabilmek onun için acının sınırlarına varacak kadar yoğun bir zevkti.

Adamın istilasının gücü karşısında Drea nefesini tuttu. Onun kendisine yaptığı her şeyden dolayı boşalmıştı ve fazla ağrı hissediyordu, yine de bunun sona ermesini istemiyordu. İster istemez, "Daha bir saatimiz var," dedi ve sesindeki hafif yalvarır ton, korkuyla sinmesine neden oldu.

Adamın bakışları alaylı bir ifadeyle sertleşti. Olanca uzunluğuyla, derine itmeye başlarken, "Salınas tam beş saati bağışlamayacak," diye cevapladı. Sanki bir sette gedik açılmış gibiydi ve zaptedilen güç birden ileri atıldı. Kadının tek yapabildiği adama asılmak ve fırtınayı geçiştirmeye çalışmaktı, onun kendisine yaptığı gibi vücudunu cömertçe sunmak-ve yeniden, aslında veremeyeceğini düşündüğü bir karşılığı vererek şaşırmaktı. Adam sertleşti ve boşalmaya başladı, kadına karşı güçlü bir ritmle dalgalanırken gırtlğından iniltiler fırladı. Kadın bacaklarını onun etrafında kilitledi ve yukarı sıçradı, kendi orgazmı onunkini kovalarken vahşi zevk sesleri havayı delip geçiyordu.

Vücutları durduğunda, adam kendini çekti ve hemen uzaklaştı. "Banyonu kullanmamda sakınca var mı?" diye sorarak, banyoya doğru ilerledi.

Drea ses çıkarmaya çalıştı ve, "Elbette," diye fısıldadı; izin vermesine gerek kalmamıştı, çünkü adam zaten kapıyı

arkasından kapatmıştı.

Drea karmakarışık çarşafların arasında uzandı, ayağa kalkması gerektiğini biliyor ama düşüncelerini eyleme döke-miyordu. Vücudu ağır ve güçsüzdü, göz kapakları yorgunluk-tan kapanıyordu. Birbirleriyle bağlantısız düşünceler aklına geldi ve gitti. Her şey değişmişti ve bunun nasıl olduğu konu-sunda hiçbir fikri yoktu. Şüphesiz Rafael'le geçen dönemi sona ermiş ya da sona ermek üzereydi ve bu konuda ne yap-ması gerektiği konusunda düşünmeye ihtiyacı vardı. Ne yap-mak istediğini biliyordu ve bu fikir onun için o kadar yeni, o kadar yabancıydı ki güçlükle anlayabiliyordu.

Adam on dakika sonra banyodan döndü. Saçları ıslak, tenine kadının sabununun kokusu sinmiş bir hâldeydi. Ses-sizce giyinmeye başladı, ifadesi sakin ve soğuktu, sanki dü-şünceler içinde kendini kaybetmiş gibiydi. Drea onu seyretti, onun her santimini adeta yudumladı, onun kendisine bakma-sını bekledi. Son birkaç saatte paylaştıkları o kadar yoğunlu ki hayatının bundan önce nasıl olduğunu hemen hemen hiç hatırlayamıyordu, o kadar açık bir sınır çizgisi çizilmişti ki sanki bundan önce olup biten her şey siyah beyaz ve sonra olan her şey rengârenkti.

Bekledi ama adam hâlâ sessizdi. Emindi, giyinmeyi bi-tirdiğinde kendisine bakacak ve diyecekti ki... ne diyecekti? Onun ne demesini istediğini bilmiyordu, sadece o acı göğ-sünde yeniden büyüyordu kendisini, soluksuz bırakmakla tehdit eden bir acı. Artık daha fazla Rafael'le kalamazdı. Da-ha fazlasını istiyordu, daha fazlası olmak istiyordu, istiyordu ki... Tanrım, bu adamı istiyordu, o kadar şiddetle istiyordu ki bu isteğin büyüklüğü ve derinliğinin farkına tamamen va-

ramıyordu.

Adam hiçbir şey söylemeden kapıya döndü ve Drea panik içinde çarşafı göğüslerini kapatarak doğruldu. O da tıpkı Rafael'in yaptığı gibi, sanki kendisi hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi, sanki kendisi bir *hiçmiş* gibi dönüp gidemezdi.

"Beni de yanında götür," diye ağzından kaçırdı, aşağılayıcı gözyaşı ırmaklarını bastırarak.

Adam, eli kapının kolunda olduğu hâlde durdu, sonunda ona baktı, kaşları belli belirsiz bir çatılmayla birleşmişti. "Neden?" diye sordu soğuk bir merakla. Kadının böyle tuhaf bir şeyi neden söylediğini anlayamamış gibiydi. "Bir kere yeterdi." Sonra çıkıp gitti ve Drea yatakta hareketsiz oturdu. Adam o kadar sessizce hareket etmişti ki, Drea dairenin kapısının açılıp kapandığını duymamıştı ama yokluğunun farkına varmış ve onun evi terk ettiği anı tam olarak bilmişti.

Etrafına derin bir mezarlık sessizliği çöktü. Yapması gereken şeyler olduğunu fark etmişti ama şu anda bunları yapmak, gücünü aşıyormuş gibi geliyordu ona. Tek yapabildiği, güçlkle nefes alarak, hayatının dönüştüğü harabeyi düşünerek orada oturmaktı. Daha yeni düzülmüştü, birden daha fazla anlamda.

KİRALIK KATIL, SALINAS'IN DAİRESİNDEN AY-
rıldığımda, asansöre binmedi. Bunun yerine merdiven boş-
luklarından birine atladı ve dört kat indi. Cebinden bir anah-
tar çıkararak, birkaç aylığına kiraladığı lüks dairenin kilidi-
ni açtı. Bir yerde yaşaması gerekiyordu ve sık sık yer değış-
tirmesine karşın konfor içinde yaşamaktan hoşlanıyordu. Ge-
rektiğinde, uzun süreli sefil konforsuz ortamlara katlanabili-
yordu-katlanmıştı da-ama şu anda, bunu yapmak zorunda
olduğu zamanlardan birinde değildi. Kaldı ki, Salinas'ın bur-
nunun dibinde yaşamak onu eğlendiriyordu.

Sessizlik onu karşılayıp bir örtü gibi etrafını sardı. Sa-
dece tek başına olduğu zamanlarda kendisini rahat hissede-
biliyordu-ne kadar rahat hissederse artık. Odalar boştu, mo-
bilya alamadığı için değil, o alanları, boşluğu seviyordu. Ya-
tacak ve oturacak bir yeri vardı. Bir televizyonu ve bilgisa-
yarı vardı. Mutfakta sadece kendisine yetecek kadar eşya
bulunuyordu. Başka bir şeye ihtiyacı yoktu.

Oradan taşındığında, bıraktığı bütün parmak izlerini yok etmek için her şeyi önceden temizlik solventiyle silip süpürecek, sonra bütün eşyaları bir yardım kurumuna bağışlayacaktı. Sonunda profesyonel bir firmaya dairenin temizliğini yaptıracak, böylece orada hiç yaşamamış gibi olacaktı.

Bazı kıyafetlerini yanında götürecekti ama, tıpkı eşyalar gibi kıyafetleri de sadece birkaç kez kullanıp, sonra onları ihtiyacı olanlara bağışlıyordu. Eğer zeki bir kriminal teknoloji uzmanı, onun gözünden ve sonra temizlik firmasının dikkatinden kaçmış bir ipucu bulursa ve bu, dedektifin birine büyük piyango vurmasıyla, kendisim işaret ederse, gardrobundaki hiçbir şey bu ipucuyla uyum sağlamayacaktı.

Bilgisayarı zayıf noktasıydı ama bu olmadan, aldığı her işten önceki gerekli araştırmaları yapamazdı, dolayısıyla riski sınırlamak için elinden geleni yapıyor, zaman zaman sabit diski tamamen siliyor sonra onu kaldırıp yenisini takıyordu. Son önlem olarak eski sabit diski tamamen yok ediyordu. Bu düzenli güvenlik önlemleri kendisine zaman kaybettiriyordu ama bunlar sadece hayatının bir parçasıydı. Hiç şikâyet etmeden, bunları yapmakla yetiniyordu.

Hafif yüklerle ve hızlı seyahat ediyordu. Hiçbir şeye karşı duygusal bir bağ hissetmiyordu, dolayısıyla bırakıp gidemeyeceği hiçbir şey yoktu. Tıpkı insanlar gibi... onlar, daha çok eşyaları gibiydi, yani geçiciydiler. Uzaktan sevdiği insanlar vardı ama içinde güçlü duygular uyandıran hiç kimse yoktu. Hatta öfke de duymuyordu, çünkü bunun bir vakit kaybı olduğunu görmüştü. Eğer önemsiz bir meseleyse arkasını dönüp giderdi, uğraşması gereken bir sorunsal, konuyu sakın ve etkili bir şekilde ele alır ve sonra olanlar hakkında üzölmeye

vaktini harcamazdı.

Bir katil olmak kendisini üzen ya da zevk veren bir şey değildi, bu sadece kendisinin olduğu şeydi. Bir katil kendini bilen ve bu bilgiyi kabul eden biriydi. Diğer insanların hissettiklerini hissetmezdi; hisler, kendisi için hafif ve kendisine uzak şeylerdi. Bu yüzden hiçbir şey zihnini etkileyemezdi. Keskin bir zekâsı vardı, fiziksel olarak güçlü ve hızlıydı, gerçekten mükemmel olan bütün nişancıların sahip oldukları olağanüstü el ve göz uyumuna sahipti. Taşdığı bütün özellikler, seçtiği işe tamamen uygundu.

Her ne kadar standartları olmasa da, -çünkü standartlar, kendisine, bir tür ahlak danışmanlığı sistemini ima ediyormuş gibi gelirdi-kuralları vardı. Bir numaralı kuralı, asla bir polis öldürmemektir. Asla. Ne olursa olsun. Onlardan birine zarar vermek kadar hiçbir şey, kanuni yaptırımların bütün gazabını hızla üzerine çekemezdi. Ayrıca aşk ilişkisini içeren hiçbir işi üzerine almamıştı, sebep sadece bunların karmakarışık olması değil, ayrıca kazanç getirdikleri de söylenemezdi. Ana hedefleri genelde yer altı suç dünyası, sanayi casusluğu veya siyasetle ilgiliydi. Bunların ilki polislerin umurunda bile değildi, ikincisi genelde örtbas edilirdi ve siyasetle ilgili işleri bu ülkede hiç almamıştı. Bu sayede hayatı elinden geldigince düzenli ve basit kalmıştı.

Yatak odasına gitti ve giysilerini çıkardı, bunları banyoda bir sepete koydu, sonra çıplak bir hâlde banyoya gitti. Ten rengi lateksi, kulak memelerinden dikkatle söküp aldı. Gereğinden fazla dikkatli olamayacağını varsayarak, dış görünüşünü düzenli olarak küçük yöntemlerle değiştirirdi, Bugünlerde, lanet olası teröristler yüzünden, her yerde gözetleme

kameraları bulunuyordu. Daima ödevini yapmıştı; kameraların konulabileceği en muhtemel yerleri belirlemiş, kayda alındığını varsayarak açılarını çalışmıştı.

Drea'nın banyosu yerine burada duş alabilirdi ama o, insanların bilmelerini istediğinden çok daha zeki idi. Acil bir durum olmadığı takdirde, dört saatlik seksten sonra yıkanmayı ihmal edecek fazla insan yoktu-tabii başka bir yerde, mesela aynı binanın içinde başka bir yerde duş alabileceklerini bitmiyorlarsa. Belki kadın bu sonuca varmayabilirdi ama risk almak istemedi. Salinas'ın gözlerini bağlayabilecek kadar zeki bir insan, kendisinin hafife alamayacağı bir insandı.

Öğleden sonrası kendisi için... tatmin edici olmuştu. Çok tatmin edici. Sadece Salinas hakkında çok şey öğrendiği için değildi bu, ayrıca kendi kontrolünün sınırlarını zorlamış ve bundan fazlasıyla zevk duymuştu. Salinas'ın kendisine ne kadar ihtiyacı olduğunu bilmek istemişti ve cevap açıktı: çok fazla-Salinas'ın konumuyla, egosuyla, mirasının ana temeliyle ters düşerek kadınını paylaşmayı kabul etmesine yetecek kadar. Salinas'ın konumunda birinin kadınını feda edeceği tek zaman, ondan bıktığı zamandı ve katil durumun böyle olmadığından fazlasıyla emindi. Meksika'da büyük bir uyuşturucu taciri olan son hedefinin kimliği, merakını uyandırmıştı. Salinas büyük bir dağıtıcıydı ama onun işi uyuşturucu zincirinin sonunda, teslim aşamasındaydı. Uyuşturucu satıcıları sürekli birbirlerini öldürürlerdi ama bir dağıtıcının bir satıcıyı öldürtmesi... tuhaftı. Başka bir söyler oluyordu, yaptığı işte en iyi olan bir adam için çok kazançlı görünen bir şey.

Katil bütün açılar ve olanakları dikkatle gözden geçirmiş ve bilmek istediği şeyi öğrenebilmesi için bir yol bulma-

ya çalışmıştı. Eğer cevap "evet" olsaydı, Salinas çok geçmeden çaresizce katilin hizmetine ihtiyaç duyacaktı, bu da onun iş için fiyatını söyleyebileceği anlamına geliyordu. Eğer cevap "hayır" olsaydı, gerçek anlamda hiçbir zarar meydana gelmemiş olacaktı, çünkü kendisi Salinas'ı onun için bir daha çalışmayacağı imasıyla tehdit ederken, işlerinde herhangi bir azalma olmayacaktı. Aslında, kendisinden başkalarını öldürmesini isteyen insanların sayısında bir artış vardı. Finansal açıdan hiç zarar beklemiyordu ve bir "evet" cevabı, kendisine ayrıca güzel bir bedensel prim sağlamıştı: Drea.

Yalnızlığı seven bir doğası vardı ama bir rahip değildi. Kadınları ve seksi seviyordu, yine de bunları kendi fiziksel konforunu gördüğü gibi görüyordu; yani gerektiğinde bunlar olmadan da yapabilirdi. Genelde başka erkeklerin kadınlarından uzak dururdu, çünkü durum içinden çıkılmayacak bir hâl alabilirdi ve dikkatlerin bu kadar çok üzerine çekilmesini istemezdi. Ne var ki, Drea'yla ilgili bir şey, ilk gördüğü andan itibaren ilgisini çekmişti.

Bu, onun dış görünüşü değildi. Beğendiği özel bir kadın tipi yoktu ama çok zayıf, aşırı derecede seksüel, koca saçlı süs bebeklerine de hiç ilgi duymazdı. Yine de onun için hissettiği Çekim, ani ve güçlü olmuştu. Ten uyumunun bütün olumsuz etkenlerden daha önde geldiğini farz etmiş ve bu nedenle ona ikinci kez bakmıştı, o zaman onun, görünüşü ve davranışlarına rağmen budala olmaktan uzak biri olduğunu anlamıştı.

Kadını ele veren, herhangi bir davranışı değildi aslında, hirafediyordu, davranışları kusursuzdu. Daha doğrusu, kendisinin ona karşı farkındalığı artmıştı. Hem doğuştan hem de tecrübeyle, yetenekli bir gözlemci olmuştu; içindeki yır-

tıcı hayvan içgüdü, insanların ifadelerindeki, vücut dilindeki dakikalık değişimleri doğru saptıyordu. Kendisini uyaran şeyin ne olduğunu tam olarak saptayamıyordu, aniden *bildiği* tek şey vardı, o da bütün bu saçların altında keskin bir beynin bulunduğu ve onun Salinas'la bir oyuncak gibi oynadığıydı.

Bunun farkına varmak, kendisinin ona karşı çekimini ve rol yeteneğine duyduğu hayranlığı arttırmıştı. Kadın sahtekârlık yapmıyordu, Salinas'ın parası karşılığında iyi bir hizmet aldığına şüphesi yoktu, ama kesinlikle bir risk alıyordu. Eğer en ufak bir şey kadından şüphelenmesini sağlarsa, Salinas onu öldürtmekte hiç tereddüt etmezdi.

Katil, hayatta kalmayı başarabilenlere saygı duyardı ve Drea böyle biriydi. Onu elde etmek için bir yol gördüğünde hiç tereddüt etmemişti.

Kadının ilk tepkisi onu şaşırtmıştı. Onun gibi görünüşlerini ve vücutlarını Salinas gibi adamlardan alabildikleri şeyleri almak için kullanan kadınlar, genelde seksi faydalı bir şey olarak görürlerdi. Başta, isteksizliğinin sadece Salinas'ın egosunu okşamak için bir rol olduğunu düşünmüştü ama kadın gerçekten korktuğu açıkça belli olduğunda, içinden boşvermiş ve bütün bu işten vazgeçmeye karar vermişti. Sadece Salinas'ın tepkisiyle, bilmek istediği şeyi öğrenmişti.

Drea balkona koştuğunda, onu bırakıp gitmek üzereydi ama alışıldık olmayan bir dürtü kendisini kadının peşinden yollamıştı. Kadın atlayacak kadar korkmuş görünüyordu ve kendisi bunun olmasını istemiyordu. Oraya gitmek riskliydi-kahretsin, federal ajanlar Salinas'ı aralıksız gözetliyor olmalıydı-ama sonunda buna değerdı. Kadının koluna dokun-

duğunda adeta elektrikli bir bağlantının cızırdamasını ve yakıcılığını hissetmişti ve saniyeler içinde kadın karşılık vermeye başlamıştı-hâlâ korku içindeydi ama o da güçlü ten uyumunu kendisinin hissettiği kadar şiddetle hissetmişti.

Sekse zamanını harcamak hoşuna giderdi ama bugün alışılmışın dışındaydı. Öncelikle Drea bu kadar korkmayı bırakmış, kendisini kavuracak kadar ateşli olmuştu. Onun karşılık verişindeki şiddetten, ilgiye, kendisinin olduğu gibi görülmesine, okşayan olmaktansa okşanmaya ne kadar aç olduğunu anlamıştı. Salinas bir kadını bu kadar aç bıraktığına göre kötü, bencil ve tembel bir sevgili olmalıydı.

Öğleden sonra ne kadar keyifli olursa olsun, katıl bunu tekrarlamayı planlamıyordu. Ona söylediği gibi, bir kere yeterdi. Şimdi Salinas yeniden bağlantıya geçinceye kadar ortadan kaybolacak ve bu gelişmekte olan durumu finalisai çıkara dönüştürmeye odaklanacaktı.

Kırk dakika sonra, düşük omuzları ve hafif sallantılı yürüyüşüyle yaşlıca bir adam ön kapıdan dışarı çıktı. Kaldırırma giderken bir bastona tutundu ve kapıcının bir şoför çağırmasını bekledi.

Sokaktan yukarıda, yüksekte, Xavier Jackson ve Rick Cotton yaşlı adamın çıkışını not ettiler ama onun daha önce oraya birkaç kez gelip gittiğini görmüşlerdi ve yüzeysel bir araştırma, onun binada bir kiracı olduğunu ortaya çıkarmıştı, bu nedenle ilgileri çabuk söndü.

PİÇ KURUSU HAKLIYDI, RAFAEL ERKEN GELEcekti.

Drea kendini yataktan çıkmak için zorladı, bacakları ağırlaşmıştı ve kendisine hiç yardımcı olmuyordu, iç organları hassaslaşmıştı. Destek bulmak için yatağa tutunarak sallandı; dişleri iliklere kadar işleyen bir soğukla çatırdıyordu. Damarlarının içi buz tutmuştu, vücudundaki bütün hücrelere işleyen ve ta içinden onu donduran bir soğuktu bu.

Daha önce hiç bu kadar üşümemişti, ama kendisine çarşafların altına sokulma keyfini bağışlayamazdı. Faciayı önlemek için bir şey yapmalıydı ve aklına gelen tek fikir büyük bir kadeh içkiydi. Büyük bir zahmetle, çarşafları ve yatakları düzleştirdi, sonra topallayarak mutfığa gitti ve bir kutu Febreze koku giderici kaptı. Yatak odasına dönerek, bunu çarşaf-lara püskürttü, sonra hepsini sıkıca kıvırdı ve ipek yorganı serdi. Süs yastıklarını her zamanki sıralarında yığdı, sonra koku gidericiyi odanın ve banyonun etrafına sıktı. Belki sadece ha-

yal görüyordu ama onun *kokusunu duyduğuna* yemin edebilirdi.

Neden bu kadar üşüyordu? Hava dondurucuydu ama durup termostatu ayarlamaya vakit ayıramazdı. Febreze'ı mutfakta yerine koyduktan sonra, sağa sola dağılmış kıyafetlerini topladı ve banyoya götürdü, orada bunları dikkatle, her zaman yaptığı gibi yere koydu. Sonra duşu açtı, suyu dayana-bileceği kadar sığağa ayarladı, içine girdi ve hızla kendini sabunlayarak kokuyu ve yapışkanlığı temizledi. Hiç olmazsa su, sıcaklığından birazını ona vermişti.

Düşün\ Düşünmesi gerekiyordu.

Düşünemedi. Öfke, kalın bir katran gibi içinde köpürek beynini düşmanca bir karanlıkla dolduruyordu. Nasıl böyle kahrolası bir aptal olabilmişti? Aptal, aptal, *aptal*\ Kendisinden öğreniyordu. Bu "sonsuz kadar mutlu yaşadılar" peri masalı saçmalığına inanmaktan daha iyisini yapmayı *biliyordu* ama uzvunu nasıl kullanacağını bilen bir adamla birkaç saatini geçirmişti ve ona kendisini de beraberinde götürmesi için az kalsın yalvarıyordu. Hayır, sadece "herhangi bir adam" değil, birçok insanın dişlerini fırçaladığı kadar kolay insan öldüren bir adam.

Kendisiyle alay etmek göğsünün tıkanmasına neden olmuştu, ta ki boğulduğunu hissedene kadar. Ne düşünmüştü ki? Adamın, yavaş ve kolay olduğu ve kendisinin de orgazm olmasını beklediği için, kendisine aşık olduğunu mu? Tabii canım. Tekniği farklıydı hepsi bu. Beraber olduğu diğer erkekler gibi o da, boşaldıktan sonra ilgisini kaybetmişti.

Aşağılanma duygusu, aç bir hayvan gibi içini kemiriyordu. Neden sadece seks kısmının tadını çıkarıp, duygularının

işe karışmasına engel olmamıştı ki? Aksine, on beş yaşında olduğu o saf, aptal kız gibi davranmış, bir adamın işleri daha da berbat etmek yerine, dünyasındaki her şeyi düzelteceğini düşünmüştü.

En azından, bir erkek için çılgına döndüğü ve sonunda yalnız ve hamile-ve sonra sadece yalnız-kaldığı ilk seferinde gençti, dolayısıyla bu, aptal olmak için bir bahaneydi. Şimdi değil. Bu sefer değil.

Vücudunu kurulayarak duştan çıktı ve neredeyse midesi bulanacak kadar tiksinsmesine rağmen, katilin kullandığı havluyu kullandı. Rafael ayrıntılara önem verirdi ve gereğinden fazla sayıda kullanılmış havlu kendisini tamamen ele verirdi.

Havalandırmanın şiddetli esintisi, çıplak vücudunu donduruyordu ve ıslak saçını aynı havluyla kurularken yeniden titremeye başladı, havlu şimdi fazla kullanıldığı için çok ısılanmıştı. Onu kenara fırlatarak çengele asılı bornozu aldı ve üzerine geçirdi, sonra mermer tuvalet masasına gidip tarağı aldı ve saçlarını çekştirmeye başladı.

Aynaya baktığında, yüzünün ıslak olduğunu fark etti ve biraz şaşırarak, ağladığını gördü. Tekrar. Bir günde iki kez ağlamak onun için bir rekordu.

Bunun için *ağlayamazdı*. Ağlamak hiçbir kahrolası şeye yaramayacaktı. Gözyaşlarını yüzünden neredeyse tokatlayarak sildi.

Yaşlar geri geldi. Orada durup aynadaki kadını ve yaşların yüzünden aşağı yavaşça damlamasını seyretti ve başka birini, uzun süre önce ölmüş birini seyrettiğine dair şaşırtıcı bir hisse kapıldı. Yüzü beyaz, gözlerindeki ifade sertti. Mak-

yajsız ve uzun saçları yüzünden geriye yatırılmış bir hâlde, bebeğinin-bütün hayallerini de beraberinde götürerek-öldüğü kızdı.

Drea, acıyla soluğu kesilerek banyodan kaçtı. Saçlarını kurulamalı ve makyaj yapmalıydı, kendini mümkün olduğunca güzel ve seksi bir hâlde getirmeliydi ama bunu yapamadı. Bunu yapacak kadar uzun süre kendine aynada bakmak mı *l-hayır*.

Hareket gücü, onu oturma odasına taşıdı, odaya vardığında tereddütle durdu, başı eğik, sanki yayı kırılmış bir kurulu oyuncak gibiydi. Şimdi ne olacaktı? Ne yapmalıydı? Ne *yapabilirdi*'?

Çok üşüyordu. Ölüm soğuğu sanki içinde ve etrafında dönüyor, kendisinin ürpertisini dişlerini çarptıran bir titremeye çeviriyordu. Yerler halıyla kaplı olsa bile, çıplak ayakları buz tutmuş ve kanı çekilmişti, macenta ojeler renksiz teninin üzerinde fazla göze çarpıcıydı. Bu ojenin renginden nefret etmişti; adam ayaklarını omuzlarının üzerine kaldırdığı zamanki görünüşlerinden nefret etmişti.

Göğsünden boğuk ve çığ bir ses fırlarken, bu hatırayı zihninden uzaklaştırdı; yalpalaya yalpalaya kayan kapıdan geçerek balkona, onun sunduğu sıcaklığa çıktı.

Ayaklarının altındaki taş döşemelerde, rahatlatıcı sıcaklığı belli belirsiz hissetti. Balkon, sıcaklığın yanı sıra kendisine ayrıca istemediği ve katlanamadığı hatıraları da sunuyordu. Daha önce durduğu parmaklıklara bakmaktan kaçınarak, döşemelerin üzerine oturdu ve sırtını duvara dayadı. Parlak güneş, tuğlaları da ısıtmıştı ve sıcaklık sanki onu karşılamak için tenine süzölmeye başladı. Rahatlama hissiyle inle-

yerek, bacaklarını göğsüne çekti ve elbisesini etrafına çekti; böylece tamamen örtünmüştü ve alnını dizlerinin üzerinde dindirmek için öne büküldü.

Boğuk hıçkırıklarla ağlamaya başladı, bunların sebebi ya anlayamadığı kadar derin bir üzüntü ya da kendi tepkisiydi. Kendisine ne oluyordu? Hiç böyle kendini bırakmamıştı, her zaman entrikalar çevirir, yönetir, bir avantaj arardı. Kendini toplaması ve Rafael'i baştan çıkarmak için bir çaba göstermesi lazımdı.

Hayır Bu söz bilinçaltından bir volkan gibi fışkırarak, bütün vücudunda yankılandı. İçgüdüsel tepkisinin vahşiliğiyle sarsıldı; hiçbir şeye karşı bu kadar derin hisler duymak için kendisine izin vermemişti. Derken içine bir şey yerleşti ve kendisi bunun son derece doğru olduğunu hissetti. Rafael'le ilişkisi bitmiş, sona ermişti. O kendisini bırakmıştı; sanki onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi-sanki onun için bir hiçmiş gibi, nokta.

Ondan nefret etti, hatta kendisinden nefret ettiğinden daha fazla. Tamamen onun boyunduruğu altına girmişti; dilini tutmuş, gülümsemiş ve o ne isterse istesin onunla iyi geçinmişti, ne için? O kendisine sıradan bir fahişe gibi davransın diye mi? Ona zarar vennek, kanının aktığını görmek, onu dövmek, ısırarak ve tırnaklarıyla yırtmak için vahşi bir istekle titredi.

Bunu yapamayacağını biliyordu. Adamları ya kendisini orada vurur ya da bir tarafa sürükleyerek kendisinden boş vakitlerinde faydalanırlardı. Onun karşısında kendi çaresizliğini kabul etmek daha da acı vericiydi.

Beyninin acımasızca mantıklı olan kısmı, kendisine kendini toparlamasını ve sadece bunun üstesinden gelmesini em-

retti ama bu sarsıcı duyguları bir türlü uzaklaştıramıyordu. Bunlar, kendi koruyucu duvarlarına çarpmaya devam eden kocaman dalgalar gibiydi ve üçüncü kez yenilgiye uğruyordu.

Rafael'in bunu ödemesi gerekiyordu. Bunun nasıl olacağını bilmiyordu. Eğer onun, daha önce yaptığı gibi kendisini pisliğin içinde sürükleyerek kaçıp gitmesine izin verirse yaşayamazdı. Hayat kendisini ne kadar aşağı sürüklerse sü-lüklesin, en azından fahişeliğe kadar düşmemiş olduğunu düşünüp kendine olan güvenini tazelerdi. Kendisini Rafael'in fahişesi değil metresi olarak görmüştü, belki çok ayrıntılı düşünüyordu ama kendi düşünce biçimine göre bu çok son derece önemli bir ayrıntıydı.

Artık bu illüzyonun verdiği rahatlıktan yoksundu. Rafael için, bir hizmet karşılığında değişilen bir maldan fazlası değildi ve kadının kendisine tuttuğu ayna sadece adamın gördüğünü ona geri yansıtıyordu. Hıçkırıkların şiddetinden bütün vücudu sarsıldı, boğazı öyle bir gerginlik altındaydı ki kusak gibi oldu ama midesi bomboştu ve spazmı sadece kuru bir şeyler çıkartmasına neden oldu.

Sonunda adamın içeri girdiğini duydu; kapıyı her zamankinden daha şiddetli çarparak kapatmıştı, sanki merhametsizliğini iyice vurgulanmış gibi. Kiralık katilin hizmetini elinde tutmayı, kendisini elinde tutmaktan daha çok istemişti ve...

Öfke dolu düşüncesi yavaşça durdu ve bir an için, birdenbire ortaya çıkan bir anlayışla beyninin adeta donduğunu hissetti. *Katilin hizmetini elinde tutmak istemişti...* Ölmesini istediği birisi vardı, gururunu sineye çekip metresini bir baş-

ka adama-ödünç-verecek kadar umutsuzca bunu istemişti. Belki bu, onun kendisine, davranışlarının gösterdiğinden daha fazla değer verdiği anlamına geliyordu, belki bu kendisine bir avantaj sağlıyordu.

Sanki beyni melasla yapışmış gibi hissediyordu; derken düşüncelerinin üzerinde durmaya zaman bulamadan, Rafael açık kalan kapıdan balkona çıktı ve onu görerek durdu. "Neden dışarıdasın?"

Adamın ses tonu öyle doğaldı ki, derin ve yakıcı öfke yeniden içinde alevlendi. Adamın üzerine atılmamak, ojeli tırnaklarıyla onun gözünü oymamak için yumruklarını sıkıp elbisesinin kıvrımlarının altına gizlemesi gerekti. Derin nefesler alarak yutkundu, kendini zaptetmek, *düşünmek* için savaştı. Bir şey yapması, bir şey söylemesi gerekiyordu.

Başını <a!dırdı ve adam gözleri şaşkınlıkla büyüyerek geri çekildi. Drea şişmiş gözleri ve darmadağınık yüzüyle nasıl görüldüğünün fazlasıyla farkındaydı. Daha önce Rafael'in hiç kendisini kusursuz olmayan bir şekilde görmesine izin vermemişti ama bu sefer nasıl görüldüğü umurunda bile değildi

Zihninde tekrar aniden yeni bir anlayış ortaya çıkınca, ki bu birincisinden daha hayret vericiydi, tam olarak ne yapacağını, ne söylemesi gerektiğini buldu. Plan, büyüklüğüyle o kadar çarpıcıydı ki tereddüte düştüğü takdirde bunu uygulamaktan kaçabilirdi. Rafael'in yaptığını ödemesi gerekiyordu ve bunu ona nasıl yaptırabileceğini tam anlamıyla biliyordu.

Canlanarak derin sarsıcı bir nefes çekti. "Üzgünüm," dedi boğuk bir sesle, piç kurusunu affetmek için gösterdiği

abadan ötürü gözyaşları tekrar düşmeye başladı. "Bilmiyordum... Benden bıktığını bilmiyordum." Sesi kesildi ve yüzünü elleriyle kapattı, hıkırıklarının şiddetiyle omuzlan inip kalkıyordu.

Kendisine yaklaşırken, adamın ayakkabılarının düşmeye s rt n ş n  duydu. Derken adam bir an tereddüt etti, sanki ne yapması gerektiğini bilmiyor ya da biliyor ama yapmak istemiyor gibiydi. Sonunda eli kadının omzuna dokundu. "Drea..." diye söze başladı.

Drea ondan uzağa sıçradı, onun sıradan bir dokunuşuna bile katlanamıyordu. "Hayır, yapma," dedi kaba bir tavırla. Elbisesinin koluyla yüzünü kuruladı. "Bana acımanı istemiyorum." Sildiği gözyaşlarının yerini almak üzere daha fazla gözyaşı s z lmeye başladı. "Beni sevmediğini biliyordum," diye fısıldadı. "Ama ben, ben bir şansım olduğunu düşünmüştüm. Belki bir gün beni sevebileceğini... Sanırım şimdi daha iyi biliyorum, değil mi?" Dışarı, uzaklara bakarken dudakları ve çenesi titredi, görüş alanının büyük kısmına duvar engel oluyordu. Adama doğrudan bakamadı, onun için hissettiği büyük tiksintiye gözlerinden okumasından korkuyordu. Tanrı'ya şükür, bu kahrolası aptal gözyaşları durmuyordu, her ne kadar Rafael'i, onun için ağladığına inandırması gerekse de, aslında...

Hayır. Bu lanet olası katil için *ağlamıyordu*. Neden ağladığını bilmiyordu ama kesinlikle onun yüzünden değildi. Belki delirmişti ya da onun gibi bir şey. Ama deli olsa da olmasa da, taşıdığı bütün değer için öyleymiş gibi yapacaktı. Rafael'in egosuna yatırım yapıyordu, yatırımı sonunda adamın gururu, kendisi ona aşık olduğu için o kadar okşanmış ola-

çaktı ki, onu inandırmaya çalıştığı bütün saçmalıklara seve seve aldanacaktı.

Adam, kadının arkasına çömeldi, koyu renk gözleri yüzündeki ifadeyi okumaya çalışıyordu. Drea dosdoğru ileri bakmaya devam etti ve bir kez daha yüzünü kuruladı. Belki bugün olup biten başka hiçbir şeyin üstesinden gelemezdi ama elbette Rafael Salinas'ın üstesinden gelebilir ya da bunu denerken ölebilirdi.

Sonunda Rafael, "Sana zarar verdi mi?" diye sordu. Sesi alçaktı; ses tonu cansız ve daha önce ondan duyduğu hiçbir şeye benzemeyen bir şeyle gizlenmişti.

Drea bunu incelemeye vakit harcamadan, sadece içgüdülerini dinledi. "Bana dokunmadı. Üzgündüm, o da dedi ki ben başını derde sokmaya değmezmişim ve gitti." Kısa, öfkeli bir kahkaha attı. "Sanırım ona hâlâ yüzlük borçlusun. Bunun için üzgünüm." Rafael, Latin kökenliydi, katilin kendisiyle seviştiğini bilirse, gözünde değeri düşebilirdi, belki o kadar düşerdi ki onun yanında kalmasını istemezdi bile. Gitmeye hazır değildi, henüz değil, bu nedenle onu hiçbir şey olmadığına inandırması gerekmişti.

"Sana dokunmadı mı?" Rafael'in ses tonu şimdi tam bir şaşkınlıkla doluydu.

"Birken iki kişi oldunuz, değil mi? O da beni istemedi."

Bunu demek istememişti ama öfkesi çok yoğun ve şiddetliydi, sözler ağzından fırladı. Adama, gerçek duygularına doğru giden pencereyi bu kadarcık bile açmaktan pişmanlık duydu ama yine de bu duygu gerçekti ve belli bir ağırlığa sahipti.

Bir kere yeterdi.

Tamam, cehenneme kadar yolu var, bir kere kendisi için yeterden de fazlaydı. Şimdi onun ne yaptığını biliyordu, Rafael'le bir tür oyun oynuyordu. Öyle ince bir oyundu ki, Rafael'in oyun sahasında olduğuna dair bile en ufak bir fikri yoktu. Bu bir cinsel üstünlük sağlama oyunuydu ve katil kazanmıştı, kendisini zevkin doruk noktasına öyle çıkarmıştı ki, adeta deliye dönmüş ve kendisini de yanında alıp götürmesi için ona yalvarmıştı. Aptallaşacak kadar düzülmüş ve hâlâ beynini geri alamamıştı, aksi takdirde bu aptalca ağlamaya son vermeyi başarabilirdi.

İçi yeniden acıyla doldu, bu acı hâlâ taze ve güçlüydü; yüzünü yeniden bükülmüş dizlerine gömerek ağladı.

Rafael onun arkasında dolandı, ne yapacağına karar veremiyormuş gibiydi. İlişkilerinde hiçbir şey onu buna hazırlamamıştı Drea her zaman uysal, giileryüzlü, yüzeysel ve süslü olmuştu. Onu hiç üzgün ya da en azından canı sıkkın görmemişti. Drea, adamın, kendisi hakkında alışveriş yapmak, tırnaklarını ve saçlarını yaptırmaktan başka hiçbir şeyle ilgilenmediğini düşündüğüne bahse girebilirdi ama sonra kendisi de onun böyle düşünmesini sağlamak için olağandışı aşırılıklar yapmıştı.

Sonunda Rafael, "Sana biraz su getireyim," dedi ve içeri girip gözden kayboldu.

Şuymuş! Sanki su içmek kendisini sakınleştirecekmiş gibi. Üzgündü, susamış değil. Yine de bu jestin bir anlamı vardı; çünkü Rafael kimseye bir şey getirmezdi, her zaman tersi olurdu, başkaları ona bir şeyler götürürdü.

Adam, sadece bir bardak su almaya harcanacak zamandan daha fazlasını geçirmişti ve kadın, onun kendisine yalan

söyleyip söylemediğini anlamak için işaretler bulmaya çalışarak daireyi araştırdığını tahmin etti. Zihninde yaptığı her şeyi gözden geçirdi, bir şeyi atlayıp atlamadığını düşündü.

Adam balkona geri döndü ve bir kez daha kadının arkasında çömeldi. "İşte," dedi. "Biraz su iç."

Gözyaşları yeterince dinmişti, bu nedenle konuşabileceğini düşünerek Drea başını kaldırdı ve yüzünü sildi, sonra bardağı alıp ister istemez içti. Perişan bir hâlde, "Eşyalarımı toplayacaktım," dedi. Boğazı öyle düğümlenmişti ki sesi zar zor duyuluyordu. "Ama gidece* hiçbir yerim yok. Eğer burada birkaç gün daha kalmama izin verirsen, kendime bir yer bakacağım."

"Gitmen gerekmiyor," dedi acam yeniden başını kadının omzuna koyarak. "Gitmeni istemiyorum."

"Beni istemiyorsun," dedi kadın başını sallayarak ve sonunda ona, en azından onun bulunduğu tarafa bakmaya cesaret ederek. Gözleri yaşlardan eyle buğulanmıştı ki adamı belirsiz bir şekil gibi görüyordu. Sesi titredi ama sertçe yutkundu ve sözünü sürdürmeyi başardı. "Beni ona *ve-verdin*. Bana sadece gitmemi söyleyebilirdin, bunu yapman gerekmezdi. Belki de ben senin benden bıktığını fark etmeliydim ama sanırım beni sevebileceğini o kadar fazla umdum ki..." Sözünü kesip, başını salladı. "Boşver."

"Senin gitmeni *istemiyorum*," diye ısrar etti Rafael. "Bunu hiç... Bak, beni çaresiz bir durumda bıraktı ve bunu biliyordu." Dinleme cihazlarının kendilerini ne kadar dinleyebileceklerini ölçmeye çalışıyormuş gibi etrafına baktı ve sabırsızca, "İçeri girelim, burada konuşamayız," dedi.

Drea onun kendisini ayağa kaldırıp içeri götürmesine

izin verdi. Adamın eli, sahiplenici bir tavırla kadının beline sarıldı. Zafer duygusu içinde adeta kükreyerek gözyaşlarını, en azından şimdilik, uzaklaştırdı. *Evet* Planını uygulamaya geçirmek için ihtiyaç duyduğu zamanı kazanmıştı. Sadece gerçek duygularını ondan bir süre daha saklaması gerekiyordu ama bu konuda o kadar antrenmanlıydı ki, bu kendisi için zor olmayacaktı.

Rafael bunu ödeyecekti hem de fena ödeyecekti.

"BUNDAN NE ANLIYORSUN?" Xavier Jackson, parabolik mikrofonun az önce yakaladıklarına dikkat çekerek şaşkınlık içinde sordu. Rüzgâr, mesafe ve diğer etkenler yüzünden ses kalitesi çok iyi değildi, ama bilgisayar programı araya giren seslerin çoğunu eleyebilirdi.

"Sanırım, o meçhul adamın kim olduğunu bulmamız gerek," diye cevap verdi Cotton. "Salinas'm kız arkadaşını paylaşmasını sağlayacak kadar önemli biri olduğuna göre. Daha binadan ayrılma mı?"

"Ayrıldıysa, onu kaçırdık demektir. Ama aynı şekilde, onun binaya girdiğini de hiç görmedik."

"O hâlde ya bir tüneli var ya da kılık değiştirdi."

"Ben tünel ihtimalini göz ardı etmiyorum," dedi Jackson alaycı bir tavırla. Şehrin altında her türlü terkedilmiş tünel vardı. Şehrin planlarının hiçbirisi orada bir tünel bulunduğunu göstermiyordu ama bu olmadığı anlamına gelmiyordu. Bu kontrol edilecek bir şeydi, her ne kadar adamın kendisini bir şekilde gizlediğini farz etse de. Yeniden gözlem

kaydına dönecek ve binadan ayrılan her insanı, balkondaki adamla ilgili elindeki kayıtla kıyaslayacaktı. "Merak ediyorum, neden kız arkadaşı, Salinas'ı kendisi ve adam arasında bir şey olmadığına ikna etmeye çalışıyor, üstelik Salinas onu açıkça adama teslim etmişken."

"Kimbilir?" diye iç çekti Cotton, düş kırıklığı içinde elini başına geçirerek. "Yine de bu, kadına ulaşmak için bunu kullanma planını suya düşürdü, nitekim Salinas onların işi pişirdiklerini öğrense bile, daveti yapan kendisi. Hepsinin canı cehenneme."

İkisi de hayal kırıklığı içinde bilgisayar ekranına baktılar, şimdi ekran onlara tam olarak sahip oldukları şeyi gösteriyordu: yani hiçbir şey.

RAFAEL SALINAS SESSİZCE DREA'NIN YATAK odasının kapısını açtı ve yatağa doğru yürüdü. Buraya fazla uğramamış ama yine de kadının bir işler çevirip çevirmediğini anlamak için adamlarına düzenli olarak arattırmıştı. Kadının seçtiği dekor o kadar süslü püslü ve firfırlıydı ki iç bayıltıyordu ve normalde metresinin bu kadar kötü bir zevki olduğunun kendisine hatırlatılmasından hoşlanmazdı. Bu gece, bir sebepten dolayı, bu abartı canını sıkmamış, aksine tuhaf bir şekilde dokunaklı gelmişti. Onun odası, sanki sevgi dolu annesinden istediği gibi düzenlemek için izin almış bir genç kızın odası gibiydi, bütün coşkusu içinde adeta masumdu.

Kadın uyuyordu, yüzünü kapıdan öte yana çevirerek yan yatmış, yatağın tam kenarında sıkı bir düğüm hâlinde bükülmüştü. Sanki ufalmış gibi, her zamankinden daha küçük görünüyordu. Koridordan gelen ışık, elmacık kemiklerinin hafifegzotik biçimine yayılmış, kıvrıkcık saçlarından olu-

şan büyük yığına dolanmıştı. Yorgun düşene kadar ağlamıştı, loş ışık altında bile adam gözlerinin ne kadar şişmiş olduğunu anlayabiliyordu.

Kendinden şüphe duyma sorunu olan bir adam değildi: bu, ne yaptıklarını bilmeyen veya yapmak istediklerini yapacak cesaretleri olmayan aptallar ve ödleler içindi. Yine de, yıllardır-onlarca yıldır—ilk defa şüpheden adeta felce uğradığını hissediyordu.

Eşit derecede panik, öfke ve şaşkınlıktan oluşan bir karışım içinde çalkalandı. Bu nasıl olmuştu? Bütün insanlar içinde, *Drea* 'ya karşı neden böyle hissediyordu?

Yatağın yanındaki sandalyeye oturdu, mutsuzca onu seyretti. *Drea*, kendisiyle iki yıldır birlikteydi, diğer kadınlardan daha uzun süredir, ama sadece uysal ve taleplerde bulunmayan biri olduğu için. Kendisinin sızlanmalar, somurtmalar ve taleplerle uğraşacak ne zamanı ne de sabrı vardı. *Drea*'yla olmak, bununla birlikte, kolaydı; soğukkanlı, biraz salak biriydi ve alışveriş yapmakla güzel görünmekten başka hiçbir işle ilgilenmiyordu. Duygusal çatışmalar yapmıyor, öfke nöbetlerine tutulmuyordu, pahalı hediyeler ya da daha kötüsü zamanı için hiçbir istekte bulunmuyordu. Onu fazla düşünmemişti, ne zaman sevişmek istese, o, güler yüzlü ve hâlimden memnun bir şekilde, sadece *oradaydı*.

Yine de, eğer bunun üzerinde düşünseydi, seksin onu yanında tutmanın tek nedeni olduğunu söylerdi. O piç kurusunun ona sahip olmasını istemezdi elbette, çünkü *testislerini* hak edecek kadar değen olan hiçbir adam, kadını paylaşmamıştı ama seçenekleri sınırlıydı ve bütün bu seçenekler kötüydü. Gururu ve egosunun istediği gibi "hayır" de-

şeydi, katilin çok değerli hizmetlennni kaybetmiş olacaktı-doğru zaman geldiğinde fazlasıyla ihtiyaç duyacağı hizmetler. Ayrıca katilin bu reddedişi kişisel olarak algıma ihtimali de vardı ve Rafael kimseden korkmamasına rağmen, dalga geçmeye gelmeyecek bazı insanların bulunduğunu bilecek kadar zekiydi ve katil bu adamlardan biriydi.

Dolayısıyla gururunu, huzursuzluğunu içine atmış, "evet" demiş ve bundan zerre kadar hoşlanmamıştı. Bütün bir öğleden sonra endişeyle bunu düşünüp durmuştu, *kadınını* başka bir adamla çıplak olarak gözünde canlandırmıştı, hatta lanet olsun, o piç kurusunun uzvunun kendisinininkinden büyük olup olmadığını bile merak ettiğini fark etmişti. Böyle saçmalıkları düşünüp üzülmesi gerekmezdi, dolayısıyla ufak bir şüphe parçasının araya sızması kendisinin canını sıkmıştı. Paraya ve güce sahipti, Drea gibi kadınlar için önemli olan da buydu.

Ama her ne kadar, katilin ona sahip olmasını kabul ettiği zaman şoka girdiğini gözlerinden okusa da, onun bunu bu kadar kafasına takmasını beklemiyordu. Ne de olsa seks onun ödeme biçimiydi. Fazla bir şey sayılmaz, değil mi?

Bir parçası gerçekten de, kadını ojelerini sürerken ya da her zamanki uysallığıyla çok sevdiği lanet olası alışveriş kanalıyla seyrederken bulacağını düşünmüştü. Bunun yerine onu balkona çömelmiş hâlde, hıçkırıqlarla ağlarken bulmuş ve midesine bir yumruk inmiş gibi hissetmişti. Görünüşü kendisini son derece şaşırtmıştı: saçları ıslak ve geriye taranmış, makyajsız, gözleri ağlamaktan şişmiş. Yüzü acıyla büzülmüş ve bembeyazdı, sanki şok geçirmiş gibiydi ve gözlerindeki ifade...

Kırgındı. Onu tarif etmek için aklına gelen tek kelime buydu. Kırgın görünüyordu.

Başlangıçta kadının fiziksel zarar gördüğünü, o piç kurusunun ancak kadınlara zarar verince boşalabilen tiplerden olduğunu düşünmüştü ve Rafael bir kez daha beklenmedik bir tepkiyle dengesini kaybettiğini hissetmişti, bu sefer kendi tepkisiyle: sade, zararsız Drea'sının zarar görmesi, birinin ona zarar vermeye cüret etmesi fikrine karşı içi saf bir öfkeyle dolup taşmıştı. Şimdi ve ileride, bu kendisine neye mâl olursa olsun, katilin yakalanıp öldürülmesini sağlayacaktı.

Ama olup biten bu değildi. Bunu yerine, Drea, Rafael'in kendisini sevmediğine dair bu kanıt karşısında perişan olmuş ve onun kendisini ileride seveceğine dair umudunu kaybetmişti. Bütün parçaları bir araya getirmiş, midesine yeniden bir yumruk indiğini hissetmişti.

Bu son darbe kendisini yıkmış, nakavt etmişti. *Drea kendisini seviyordu.*

Rafael hâlâ zihnini bu fikre alıştıramıyordu. Aşk, anlaşmalarının bir parçası değildi. Ama şimdi kadın kendisini terk etmenin planlarını yapıyordu, çünkü kendisinin onu sevmediğini anlamış ve ileride seveceğine dair umudunu yitirmişti. Katil ona dokunmamıştı bile. Bu ne kadar inanılmaz görünürse görünsün, kadının bu konuda yalan söylemesi için bir sebebi yoktu, çünkü bunu kendisi ayarlamış, beklemişti. Kendisinden saklanacak ya da saklanması gereken bir şey yoktu. Şüphe doğasında vardı, bu nedenle daireyi kontrol etmişti. Olay yerindeki yatakta, kullanıldığına dair hiçbir işaret yoktu. Drea banyodan henüz çıkmıştı, banyo hâlâ ıslaktı, giydiği elbiseler her zamanki gibi yere bırakılmıştı, bir tek havlu kul-

lanılmış ve dikkatsizce atılmıştı. Böylece kadının doğruyu söylediği kanaatine varmıştı

Kendisini ihanete uğramış gibi hissetti, çünkü kadın kendisinin umduğu gibi, sahip olmaya alıştığı gibi değildi. Konfor, para, koruma veya cnun gibi bir kadının genellikle bir erkekle birlikte olmasını sağlayan diğer sebepler için orada değildi. O oradaydı, çünkü kendisini seviyordu. Hayretler içindeydi, öfkeliydi *z..ianet olsun!* gururu okşanmıştı. Gururu okşansın istemiyordu, her şeyin aynen daha önce olduğu gibi olmasını istiyordu. Kadının kendisini sevmesinin umurunda olmasını istemiyordu ama bu, umurunda olmuştu.

Eğer kadın kendisini bırakıp giderse bunun umurunda olmaması gerekiyordu, hiç çaba göstermeden onun yerine birini bulabilirdi. Kadınlar daima kendisine gelmişti, birini çıkıp aramak zorunda kalmamıştı. Bunu biliyordu... *biliyordu*, yine de onu kaybetmenin düşüncesi kendisini panikten adeta hasta ediyordu. O, Rafael Salinas, bir kadın için endişeliydi! Bu, kendisini güldürmek için yeterliydi. Ama yine de, durum ortadaydı, onu kaybetmek istemiyordu. Başka bir kadın istemiyordu. Drea'yı istiyordu. Onu kıyafetleri ve ayak-kabıları içinde yanında tutmak, istediği aptalca lüksleri alması için ona para vermek ve en çok da, onun kendisini sevmesini istiyordu. Bütün bunlar içinde en aptalca olanı da buydu, onun kendisini sevgiğini, birinin kendisini sevdiğini umursamasıydı.

Yavaşça, yan karanlıkta oturarak, belki kendisinin de kadına aşık olabileceğini düşünmeye başladı. Bu mümkün olmazdı, ama bu panik duygusunu, bu karışıklığı, bu *acıyı* başka türlü nasıl açıklayabilirdi? Los Angeles'ın en zorlu kenar

mahallelerinde yetişen küçük bir çocuk olduğu zamandan beri hiç kimseyi ve hiçbir şeyi sevmemişti; birine değer vermenin, neredeyse düşmanlarına kendisine karşı kullanılabilecek bir silah vermek demek olduğunu öğrenerek büyümüştü. Bu birbirini kovalayan düşünceleri durdurması, şimdi sona erdirmesi gerekiyordu.

Ama kalbini hızla çarptıran ve midesini hoplatan bu his, ısrarla oradaydı ve hayatında ilk defa olarak, insanların aşıkken neden böyle aptalca şeyler yaptıklarını anlamıştı. Keyifle korkunun bu tuhaf karışımı, kendisine sanki gizemli bir uyuşturucuyu almış gibi hissettirmişti, o kadar hızlı bağımlılık yapıyordu ki şimdiden daha fazlasını istiyordu.

Drea kımıldayarak adamın dikkatini yatağa çekti. Onun yuvarlanışını ve bir kez daha bacaklarını sıkı bir bükülmeyle yukarı çekişini seyrederken, şefkatle karışık bir acı göğsüne oturdu; o sanki uyurken bile kendisini korumaya, kendisini küçük ve önemsiz bir hâle getirmeye çalışıyordu. Onun kendisine ihtiyaç duyduğunu düşündü. Kendisinin, onunla dünyanın arasında durmasına ihtiyacı vardı, böylece güvende olduğunu hissedebilirdi. Onun gibi budala, nazik ve saf biri eğer bir başına kalırsa kolay bir av olurdu.

Drea'nın ya uykusu derin değildi ya da adamın bakışlarının yoğunluğuyla uyanmıştı. Gözlerini açtı ve bir an için adamı karanlıklar içinde otururken fark etmemiş göründü. Sonra açık kapı gözüne çarptı ve birkaç kez göz kırptı, sonra gözlerini ovuşturdu. Adamı gördüğünde, ağlamaktan hâlâ yorgun ve hassasmış gibi duyulan alçak bir sesle, "Oh," dedi.

Rafael daha önce hiç kimse için yapmadığı bir şey yapmak, onu teselli etmek istedi. Elbiselerini çıkarmak ve onun-

la çarşıların altına kaymak, ona sıkıca sarılmak ve rahatlatıcı sözler fısıldamak istiyordu-bu boş, kırılgan ifadeyi gözlelerinden silip alabilecek ne olursa. Kendisini durduran tek şey, kadının kendisini iyi karşılayacağına emin olmamasıydı, daha önce başına hiç gelmemiş bir şeydi bu. O gün gururu ve egosu zaten darbe almıştı ve reddedilme riskini göze alamazdı. Yarın şansını biraz zorlamak için yeterince zaman olacaktı.

Sesinin alçak ve doğal gelmesine çalışarak, "Seni kontrol ediyordum sadece," dedi, sanki bu tür şeyleri her zaman yapıyormuş gibi.

"Ben iyiyim."

Onun sesi iyiymiş gibi gelmiyordu... Sesi, sanki içinde hiç ruh kalmamış, sanki bir daha hiç gülümsemeyecekmiş gibi geliyordu.

Adamın göğsünde, konuşmasını güçleştiren sıkıştırıcı bir duygu vardı. Dudaklarını yaladı, sonra gergin bir şekilde nefes aldı. Ona bunu yapmıştı, onu o kadar dennden incitmişti ki, onun hayattan aldığı adeta çocukça zevki yerle bir etmişti. Onun gözüne girmeye çalışacağını düşündü hırsıyla. Bir şekilde onunla, kalması için konuşacaktı. Kalacak başka bir yer bulmayı onun için her an imkânsız hâle getirebilir, böylece onu burada kalmaya zorlayabilirdi. Hangi yöntemleri kullandığı, bu yöntemler işe yaradığı sürece önemli değildi.

Yalnızca bu sabah, on iki saat önce olsaydı, kadın kendisine, istediği herhangi bir şey olup olmadığını soracak, kendisine servis yapacak, her şeyin kendi istediği gibi olup olmadığından emin olmak için üzerine titreyecekti. Şimdi sadece orada yatıyor, konuşmak için bile hiçbir çaba göster-

miyordu ve onları ayıran derin uçurum sanki bin mil genişliğindeydi. Hayal kırıklığı içinde, hiç olmazsa diğer kadınların yaptığı gibi çılgına dönseydi diye düşündü, sonra kendisi da karşılık olarak öfkelenebilir ve böylece kendisini bu kadar çaresiz hissetmezdi. Ama Drea huyunu hiç kaybetmemişti, onun bir huyu *olduğunu* bile bilemiyordu.

Bir keresinde birisiyle onun ancak petri kabı kadar derin olduğu üzerine şaka yapmıştı ve şimdi keşke bu gerçek olsaydı diye düşünüyordu.

Onunla dalga geçmiş, başkalarının yanında küçümsemişti ve onun bütün bu zaman boyunca, apaçık bir şekilde, kendisine bağlı kaldığının hiç farkına varmamış ya da bunun değerini bilmemişti.

Eğer birini sevmek berbat bir şeyse, *sevilmek* sinsice daha da kötüydü, ona ilgi göstermek konusunda üzerine çözülmeye zor bir yük bindiriyordu. On iki saat önce olsaydı, özgür olacaktı. Şimdi duygular kendisini tuzağa düşürmüştü ve sanki hisler çelikten yapılmış gibi etkili bir biçimde zincirlenmişti.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu ayağa kalkınca. Bir grizekalı gibi yatağının kenarında öylece kalamazdı.

Drea cevap vermeden önce birkaç saniye tereddüt etti, bu saniyeler boyunca adamın kalbi umutla sıçradı ama sonra kadın, "Sadece biraz uyumak istiyorum," dedi ve adam onun tereddütünün kararsızlıktan çok, yorgunluktan dolayı olduğunu fark etti.

"Peki, seni sabah görürüm." Yatağa eğildi ve kadını yanından öptü. On iki saat önce olsaydı, o başını çevirip dudaklarına öpücük kondururdu ama şimdi sadece orada yatmakla

yetiniyordu. Adam daha dönüp gitmeden, gözleri kapanmaya başlamıştı bile.

DREA GÖZLERİNİ BİRDEN açtığında, Rafael henüz kapıyı arkasından kapamıştı ve ürperdi. İyi bir oyuncuydu ama adamın kendisiyle sevişmek istediği takdirde hissedeceklerini saklamasına yetecek kadar iyi değildi. Bunu artık yapamazdı, onunla değil, o bu konuda baskı yapmadan önce kaçması gerekiyordu, adam bunu yaptığı takdirde kendini tutmayı başarabileceğini sanmıyordu.

Hiç olmazsa yarın Rafael'in etrafı her zamanki adamlarıyla çevrili olacaktı, bu sabah onları uzağa göndermişti, böylece ne iş çevirdiğinden onların hiçbirinin haberi olmadan, katille anlaşma yapabilmişti. Genelde onun merkezî kas gücünü etrafında tutması Drea'yı sinirlendiriyordu ama şimdi onların beklenen toplantılarından dolayı minnettarlık duyuyordu. Rafael kendisine her zamanki gibi davranmaya dikkat edecekti ve böylece onlardan hiçbirisi bugün neler olduğunu tahmin edemeyecekti. Onun egosu, bu konunun insanlarca bilinmesine katlanamazdı. Onun önceden planlanmış işlerine-her neyseler artık- gitmesi gerekecekti. Eğer ülkenin bir ucundan diğer ucuna uçacak olsa iyi olurdu ama planlanmış bir seyahati olsaydı bunu bilirdi.

Davranışı... tuhaftı. Kendisinin ona aşık olduğunu anlayınca gururu okşanmış gibi davranmasını bekliyordu ama onun tamamen rayından çıkmasını beklemiyordu. Kendisine su getirmek, kontrol etmek... karanlıkta yatak odasında

oturmak, Tanrı aşkına! Sanki yeni bir kişilik transplantasyonu yaptırmış gibi davranıyordu ve bu kendisini fazlasıyla ürkütüyordu. Eğer gülünç bir fıkır olmasaydı, onun *kendisine* aşık olduğunu düşünecekti. Rafael kimseyi sevmezdi.

*

Onun, annesini sevdiği bile şüpheliydi.

Ama eğer o aşık olduğunu düşünmüştü, bu, en azından şimdilik kendisine bir avantaj sağlamıştı. Bu avantaj elbette bağlarla birlikte gelmişti, çünkü adam kendisini yanına yapıştırmak isteyebilirdi ve bu Drea'nın istediği en son şeydi. Biraz yalnız kalmak için zamana ihtiyacı vardı, böylece planlarını düzenleyebilir ve uygulayabilirdi.

Rafael'le ilişkisinin başlangıcından beri, geleceğini garantiye almak için adımlar atmıştı. Adam kendisine birçok mücevher hediye etmişti ama Drea hiçbir zaman, onun kendisini terk ettiği takdirde mücevherleri de alıp götürmesine izin vereceğini sanmamıştı. Onu bu konuda aldatmak için her parçanın fotoğraflarını çekmiş ve hepsinin kopyasını yaptırmıştı-kendisine yüzlerce dolara mâl olan çok iyi taklitler bu masrafa fazlasıyla değerd. Ne zaman gerçek mücevheri taksa, bunu Rafael'e kasaya kilitlemesi için geri verirken, taklit mücevheri gerçeğiyle hemen değiştirirdi. Rafael koruma altına sahte olanları almıştı ve fırsat bulduğunda Drea gizlice bankaya gitmişti, orada adamın hiç haberdar olmadığı bir emanet kasası vardı.

Mücevherleri satınca eline geçecek parayla bir süre yaşayabilirdi, hem de iyi yaşayabilirdi ama bu yeterli değildi. Mücevherleri almak onu kızdırdı; ama onun suratına bir tokat atmak, onu hemen yere serecek bir hakaret olmazdı. Zaten mücevherleri o kendisine *vermişti* yani bunlar kendisininindi.

Onu bir alay konusu yapacak onun içini kemirip duracak bir şey yapmak istiyordu.

Evet bu tehlikeliydi. Bunu biliyordu. Ama her şeyi iyice tasarlamıştı, şehir dışına çıkar çıkmaz avantajlı duruma geçiyordu; Rafael tam anlamıyla büyük şehir insanıydı. Bütün hayatını ya Los Angeles'da ya da New York'da geçirmişti. Taşra Amerikası ona Tunbuktü kadar yabancıydı ama kendisi ülkenin tam ortasında küçük oir şehirde büyümüşü ve kendini nasıl göze çarpmayacak bi: hâle getireceğini, nasıl araya karışıp kaybolabileceğini biliyordu. Kendini baştan yaratabileceği birçok yer vardı. Rafael bunu beklemeyecekti, çünkü kendisinin bu işte başarıya ulaşamayacak kadar salak olduğunu düşünüyordu. Öte yandan, gözünün önünden bir şey çalamayacak kadar salak olduğunu da düşünüyordu ve çok yakında daha doğrusunu bilecekti.

Hızlı ve sürekli olarak hareket etmesi ve bir şey ters gittiği takdirde, yolun her adımında uygulayabileceği alternatif bir planının olması gerekiyordu. İşlerin ters gitmesini *beklemeliydi*, durum böyle olduğunda paniğe kapılmazdı.

En fazla birkaç saatlik avantajı vardı. O zamana kadar New York şehrinden ayrılmazsa, ölmüş sayılırdı.

6

DREA UYUYAKALMIŞTI VE SONUNDA YATAK-tan çıkabildi, sanki hem vücudu hem de zihninden darbeler almış gibi hissediyordu. Dört saatlik seks, gerçekten iyi bir seks olsa da, tecride kulağa iyi gelebilirdi ama tekrar yapmak istediği bir şey değildi; yanında gelen duygusal karışıklıklar olmasa bile. Bedensel zevki inkâr edemezdi ama hoşuna giden, kontrolü elinde tutan kişi olmaktı. Bu iş boyunca zihni açık olurdu ve kendi ihtiyaçlarıyla daha sonra, yalnızken ilgilenirdi. Sersennleştirici etkisi geçici olsa da, birkaç orgazm kendisini ne hâ'e getirmişti... Bu hatayı bir daha yapmayacaktı, eğer biri aptallaştırılacaksa, bu erkek olacaktı kendisi değil.

Bu sabah, kendisinin aynadan korkup kaçmasına izin vermeyecekti. Aynanın karşısına yerleşti ve orada yıllar önce var olan yansımaya değil, şimdi gördüğüne odaklandı. O aptal, kırılgan kız değildi artık, dolayısıyla kendisini düşünmek artık bir vakit kaybıydı.

Başını yandan yana çevirerek kendini incelerken____eleştirel bir tavırla şimdiki hâlinin yeterince kötü olduğunu cdKkşündü. Yüzü renksizdi, tabii şişmiş gözlerinin altında mosırsancrr görünen gölgeleri saymazsa ve saçları o kadar karışmıştı le__i, sanki bir yuva dolusu fare içinde birbirleriyle savaşıyor gH^ife» idi. Belki sadece egosundan böyle düşünüyordu ama aa- rraeacak hâlde görünmek istemiyordu. Dürtün bütün izlerini y « o t edemezdi ama şüphesiz bundan daha iyi görünebilirdi.

İlk defa, giyinmeden önce banyo kapısını kilitle=-<di_ Rafael'in ne düşündüğü, bunun onun hoşuna gidip gitrr» edeceğİ umurunda bile değİldi.

Bir tarak aldı ve saçlarındaki düğümlerle karışıl-cılı-klara hırsla saldırdı, sonra duşa girdi ve en sevdiği parfümlü d_ı»şjeliyle yıkandı. Dün öğleden sonra bakım kremi sürmeye ^ vakit bulamamıştı, saçları bu nedenle bu sabah böyle karmak sa-rnşıktı. Şimdi zamanını kullanıyor ve kalın saç tutamlarının p s_r-0ıakları altında ipeksi bir hâle gelmesini seyrediyordu.

Hiç acımadan, ilk yapacağı şeyin bu karışıklıjgğ 1a» çoğunu kesip *atmak* olacağını düşündü. Sadece saçları k-c: .o Jayca tanınabilecek nitelikte olduğundan değil, saçlarının b«__ı Leadar uzun, böyle kıvrıcık olması hoşuna gitmiyordu. Saç La_r_nda bazı doğal dalgalar vardı ama bu tirbuşon şeklindek_iL_ be ıvrıcıklıklar, pis kokan kimyasal maddeler ve saatler süerra bakımının sonucuydu. Bu görünüşü kasten seçmişti, bunun L< endisini daha uçan ve daha yeteneksiz göstereceğini biliyorcJta ama *lanet olsun*, bundan bıkmıştı. Bir beyni yokmuş gibi cLa-v-ranmaktan bıkmıştı, başkasının ihtiyaçlarını ve istekleri *-vı_ jken-disininkinden öne koymaktan bıkmıştı.

Sabahlığını giydi ve kemerini sıkıca bağladı, sor-a_cria hız-

la makyajını yapmaya başladı, zamanın akıp gittiğini ve kaçmak için sadece birkaç saati kaldığını hissediyordu. Bu kadar uzun süre uyumamalıydı, saati kurmalıydı ama bunu yapmamıştı ve şimdi hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Rafael'in, şarki birdenbire kendisine hissettiği derin aşkın farkına varmış gibi,-ya, tabii-kendisine tuhaf davranmaya başlamasıyla onun bir adım sonra ne yapacağını kestiremez olmuştu ve bu belirsizlik kendisini korkutuyordu. Tehlikeli ve zeki bir adamdı. Onun işkillenmesi, sadece dilinin sürçmesine veya yüz ifadesini saklamayı unutmamasına bakıyordu. Birlikte oldukları iki yıl boyunca bu hatayı yapmamıştı, ama daha önce hiç bu kadar uçurumun kenarında da olmamıştı. Ona güvenmemişti ve her şeyi bir arada tutmak için artık kendisine de güvenmiyordu.

Aklına bir fikir geldi, işe yaradığı takdirde kendisine küçük bir avantaj sağlayabilecek bir şey. Yaramazsa bile durumunu daha kötü olmayacaktı. Kendini zorlayarak öksürdü. İlk seferinde öksürüğün sesi yumuşaktı ama tekrar tekrar öksürdüğünde daha derin ve daha sert oldu. Bir dakika sonra durdu ve sesini denemek için yüksek sesle, "Lanet olsun," dedi. Daha şimdiden sesi kısık çıkıyordu ama yeterince kısık değildi. Göğsünün derinliklerinden getirmeye çalışarak, biraz daha öksürdü ve boğazının yandığını hissetti. Hasta olduğu takdirde, Rafael kendisiyle sevişmek istediği zaman hazırda bir mazereti olacaktı, aynı zamanda bu kadar solgun gözükmek için de bir mazereti olacaktı, bu kendi benliğinin konuşmasından başka bir şey değildi ama dünden beri benliğine dair bulabileceği her parçaya ihtiyacı vardı. İkisinin-Rafael ve katilin—arasında yeterince parçalanmış, un ufak olmuştu.

Yatak odasında belli belirsiz bir ses duydu ve omurgasından aşağı bir soğukluğun indiğini hissetti. Rafael! Hızla dönüp kapının kilidini çevirdi, yine aynı hızla kapıyı açtı ve sanki hiçbir şey duymamış, onun orada olduğunu bilmiyormuş gibi etrafa bakmadan dışarı çıktı. Birden Rafael ile burun buruna geldi ve sahte bir şaşkınlık çığlığıyla zıplayarak. "Burada olduğunu bilmiyordum," dedi. Sesinin kısık çıkmasından memnundu.

Adam ellerini onun beline koydu ve kaşlarını çattı. "Hastamısın? Sesin çok kötü geliyor."

Drea aşağı bakarak, "Rahatsızlandım sanırım," diye mırıldandı. "Öksürerek uyandım."

Adam başını kaldırdı, koyu renk gözleri kadının solgun yüzünü ve gözlerinin altındaki gölgeleri dikkatle inceliyordu. Drea kendini zorlayarak orada durdu ve onun kendisine dokunmasına izin verdi. Kaim siyah saçları ve heykel gibi yontulmuş hatlarıyla yakışıklı bir adamdı ama kadın ona hiç âşık olmamıştı ve en iyi zamanlarındayken, onunla birlikte olmaktan sadece biraz keyif duymuştu, o kadar. Artık zerre kadar keyif kalmamıştı, sadece çok sıcak ve şiddetle yanan bir nefret vardı ve kendisi bunu zar zor zapt edebiliyordu.

Yine de adama bakarken, yüzüne acı çekenniş gibi bir ifade yerleştirmeyi başardı, sonra gözlerini kapattı ve yutkundu. Doğrularak kibarca kendini onun kollarından kurtardı ve soyunma odasına gitti. Kapıyı açıp ışıkları yaktı ve küçük odaya, yere saçılan ayakkabılara ve herhangi bir düzen olmadan birbirine karışmış olan dolu askılara uzun uzun baktı. "Bir iş bulmalıyım," dedi titrek bir sesle, ses tonu biraz dalgın ve şaşkın geliyordu. "Ama ne giyeceğimi bilmiyorum."

Gerçek şuydu, odada iş aramak için uygun olan hiçbir şey, geride bırakırsa üzüleceği hiçbir şey yoktu. Bütün kıyafetler ganimetlerini sergilemek üzere seçilmişti, ya fazla frapana ya da fazla deko'teliydi. Özel dikilmiş hiçbir şey, dizlerine ulaşacak kadar uzun tek bir etek bile yoktu-ya da dizlerine ulaşsa bile seksapellik katmak için kenarında yırtmaç bulunuyordu.

Rafael arkasından geldi ve bu sefer kolunu onun etrafına dolayarak, onu kendi yanına iyice çekti. Başını eğdi ve ılık dudaklarını onun şakağına bastırdı. "Sanırım ateşin var," diye mırıldandı. "Bugün evde kalmalısın, kendini daha iyi hissettiğinde ne giyeceğini düşünürsün." İzin verirmiş gibi, hafifçe gülümserken, sanki bir çocukla konuşuyordu.

"Ama benim..." Ateşi olmadığını pekâlâ biliyordu, çünkü hasta değildi; ama bu, tam anlamıyla adamdan duymak istediği şeydi.

"Hayır," diyerek Rafael onun sözünü kesti. "Gitmen gerekmiyor ve bir iş araman gerekmediğini sen de çok iyi biliyorsun. Dinlenmek dışında hiçbir şey yapmamalısın."

Drea kendini ger çekti ve üzgün bir bakışla adamın yüzünü inceledi. Dudaklarını hafifçe titreterek, "Ama... dün..."

"Dün ben aptallık ettim," dedi Rafael şiddetle. "Beni dinle bebeğim, bunu sana kaç kere söylememi istiyorsun bilmiyorum ama ben senden *bıkmadım*. Yemin ederim. Gitmeni istemiyorum. Burada kalmanı ve her zaman yaptığım gibi sana göz kulak olmama izin vermeni istiyorum. Bir başına yapamazsın. Güzel görünmek dışında hiçbir iş için gerekli vasıflara sahip değilsin ama bunda da son derece iyisin."

Drea yorgun bir lavırla içini çekti ve başını adamın om-

zuna yasladı, onun kendi ağırlığına destek olmasına izin verdi. "Ne yapacağımı bilmiyorum." Çaresiz duruşu Rafael'in kalkanlarını düşürmüştü, bu da kendisine ifadesini kontrol edebilme şansı verdi. Adamın-ilk defa-bir konuda haksız olduğunu kabul etmesine inanamıyordu ve onun yeteneklerini bu kadar açıkça hafife almasına sinirlenmişti. Mantiğına göre, bunun önemli olmaması gerekirdi, çünkü Rafael'in tam da söylediği gibi düşünmesini sağlamak için çok çalışmıştı, ama mantığın cehenneme kadar yolu vardı şimdi. Duygusal açıdan düşüştüydü, tutunmak için elini uzatabildikleri sadece nefret ve öfkeydi. Bunlara asılıyordu, çünkü bunlar olmasa, düşüşünü durduramazdı.

Adam elini, hafifçe ovarak Drea'nın kalçasında yukarı aşağı gezdirdi. "İşte benim söylediğim bu, hiçbir şey yapmana gerek yok. Daha önce gittiğimiz yoldan gideceğiz. Hiçbir şeyin değişmesine gerek yok."

Her şeyin ne kadar değiştiği konusunda onun hiçbir fikri yoktu. Drea hiçbir şey söylemedi, her şeyin bittiğini düşündüğünü belirtmedi. Sonra, sadece kendisini güvence altına almak için bir öksürük nöbetine tutuldu. İsteddiği en son şey sesinin düzelmeye ve normal gelmeye başlamasıydı.

Rafael, Drea'ya sıkıca sarıldı, onu kollannda sıktı. "Bugün kendini yormamalısın, bakalım yarın daha iyi olacak mısın? Bugün sana bir hediye getirsem, ne dersin? Ne isterdin?"

"Bilmiyorum," dedi Drea ve yeniden içini çekti. "Sanırım bugün evde kalacağım. Alışveriş havamda değilim. Sen bugün ne yapıyorsun? Burada mı kalacaksın?" Sanki onun burada kalmasını istiyormuş gibi sesine belli belirsiz bir umut

havası verdi, yine ie onun kalmayacağını varsayarak kendisini güvende hissediyordu. Rafael'in gününü dairede geçirdiği ender olurdu. O, görmeyi ve görülmeyi severdi ve gidilecek bir parti olmadıkça Drea'yı asla yanında götürmezdi.

"Hayır, katılmam gereken bir işim var. Çocuklardan birkaçını burada bırakacağım; tamam mı? Bir şey istersen ya da bir yere gitmek istersen sadece onlara söyle." Daireyi hiç boş bırakmazdı, daima orada biri olurdu, bu da FBI'ın ya da başka birinin içeri sızıp gizli kameralar yerleştirmesini zorlaştırırdı. Ballarda, daima kendisini gözlemek üzere iki dadı bulunurdu, Diri arkada kalır, diğeri de herhangi bir yere gittiği takdirde kendisini izlemeye devam ederdi. Derken, Rafael ona güvenebileceğine karar verince, sadece bir adam arkada kalıp daireye göz kulak olmuş ve kendisi dışarı çıktığı zaman, tek başına çıkmıştı. Bir süredir özellikle kendisi için görevlendirilen tek bir kişi vardı; Rafael muhtemelen ona bir avantaj verdiğini düşünmüştü ama aksine kadının planını uygulamasın çok daha zorlaştırıyordu.

"Kim?" Orlando olmasın, lütfen, diye içinden dua etti. Orlando Dumas, Rafael'in sadağındaki en keskin oktu, özellikle bilgisayar ar söz konusu olduğunda. Kadının ihtiyaç duyduğu en sor şey, omzunun üzerinden bakan bir bilgisayar kurduydu. Rafael'le ilk taşındığında, Orlando onun en sık gelen dadısı olmuştu, çünkü Rafael, Orlando'nun şüpheli bir şey yakalamakta en iyisi olduğunu biliyordu.

"Kimi istiyorsun?"

"Fark etmez," dedi kayıtsızca. Eğer bir tercih belirtseydi, Rafael bunun sebebini merak edecekti, kimi *istemediğini* sorması bile şüphelerini tetiklendirecekti, dolayısıyla iste-

diği kişiıyi seşmesine izin vermek daha güvenliydi. Ne olursa olsun bununla baş edecekti. "Sanırım bu sabah internetten bazı şeyler bakacağım ve sonra kendimi daha iyi hissedersem kütüphaneye gideceğim."

"Bunu yap." Rafael, Drea'yı bu sefer alnmıdan öptü. tekrar öptü. "Ben ne zaman dönerim bilmiyorum, yemeği ben-siz ye, olur mu?"

"Olur." *Harika*. Yemeği onsuz yemek alışılmadık bir şey değildi. Genellikle kahvaltıyı birlikte yaparlardı, bunu bugün yapamazdı,       uyuyakalmıştı ve geç kalmıştı, ama çoğu zaman diğer yemekleri yalnız yerdı. Onun hayatının önemli bir parçası olmadığını fark etti; onun için kolay seks-ten daha fazlası olduğunu d ş     kendini nasıl kandırabil-mişti? Kolayca yeri doldurulabilir, kolayca unutulabilirdi... ve kolayca takas edilebilirdi.

Bu durum artık değişmek üzereydi. İşini bitirdiğinde, Rafael bir daha *asla* kendisini unutmayacaktı.

Evinin düzenini tehdit eden çatışmayı önlemekten mem-nun olan Rafael, ona tekrar sarılıp öptü ve dışarı  ıktı. Drea derin bir nefes çekti, bacakları rahatlama hissiyle gevşedi. Rolünü sürdürmek, her ifadesini ve sözünü disiplin altına al-mak hiçbir zaman sorun olmamıştı ama şimdi bu, gerçek an-lamda çaba gerektiriyordu ve bunun gerginliğini hissediyor-du. Başının içinde bunu daha fazla s rd remeyeceğine dair kendisini uyaran bir saatin tıklamasını duyabiliyordu.

Yine de tedbiri elden bırakmamıştı,       daireden ay-rılmadan önce adam kendisine bir kez daha bakabilirdi. Tele-vizyonunu açtı, sesi çok alçak tutarak bir alışveriş kanalına ayarladı ve bacaklarına kaşmir bir örtü çekerek bir sandalye-

ye kıvrıldı. Sonra, gözlerini kapayıp kapanan kapının sesini duymak için kulaklarını dört açarak bekledi. Rafael'in odasına tekrar girmeyeceğine emin olsaydı televizyonu kapatırdı ama o gerçekten gidene dek, bunu yapacağını beklemesi gerekiyordu. Rafael'in durumu fark etmesi ihtimaline karşı bunları yapmaya, oyun sahnesini kurmaya ve bütün ayrıntıları mükemmel olduklarına emin olmak için gözden geçirmeye, hayatının ne kadar çok zamanını harcamıştı.

Bu sefer harcadığı zamana değdi. Rafael kapıyı çalmandan açtı. Drea, adam odada ilerlerken gözlerini açtı ve onun elinde bir fincan kahve görünce şaşırdı. "Sana kahveni getirdim," dedi Rafael. "Bu, boğazına iyi gelir."

Sabırsızlıkla içi sıkıldı, dişlerini sıkmak istedi ama tam zamanında kendini tuttu. Rafael çene kaslarının hareketini fark edecek ve kendisinin rol yaptığını anlayacaktı. Tanrı aşkına, sadece *gidemez miydil* Böyle davrandığına göre bey-nine solucan girmiş olmalıydı.

"Çok nazıksın," dedi Drea ve kahveyi adamdan alırken biraz daha öksürdü. "'Teşekkürler."

"Krema ve üç şeker, iyi mi?"

"İyi." Hayır, ik: şeker ve biraz süt olmalıydı ki, bu da adamın ne kadar ilgiii olduğunu gösteriyordu. Şimdi bu fazladan kalorileri telafi etmek için sabah tostundan vazgeçmesi gerekiyordu. Fazla tatlı olan besin değeri yüksek kahveyi içti ve adama gülümsedi. "Harika."

Adamın çıkık elmacık kemiklerinde belli belirsiz bir kızarıklık belirdi ve D-ea'nın tek yapabildiği adama ağzını bir karış açıp bakmamak oldu. Rafael Salinas, *kızardı mil* Bil-diği şekliyle dünya sona ermiş olmalıydı ve kendisi bir fahi-

şe gibi etrafta değiş tokuş edilmekle o kadar meşguldü ki bunu fark etmemişti.

Başını dinlenmek için sandalyenin arkasına yasladı ve kendisini gerçekten perişan durumda hissediyormuş gibi içini çekti. Belki o piç kuruşu bunu işaret olarak görür ve kendisini yalnız bırakırdı. Yine de abartmamaya dikkat etmesi gerekiyordu, yoksa adam kendisine göz kulak olması için doktorun birini yakalayıp getirirdi. Ayrıca onun da bütün gün başında beklemesini istemiyordu. Gerçi bunu daha önce hiç yapmamıştı ama bugün ilklerin günüydü.

"İhtiyaç duyduğunda beni ara," dedi Rafael.

"Arayacağım."

Rafael gerçekten iki parçaya bölünmüştü, işine gitmek istiyordu ama öte yandan Drea'yı bırakmak da istemiyordu. Drea'nın ilk defa aklına hiçbir fikir gelmiyordu. Sadece onun gitmesini istiyordu ve onu kapıdan uzaklaştıracak hiçbir manevra aklına gelmiyordu, dolayısıyla sandalyeye iyice kıvrıldı ve gözlerini kapadı, böylece en azından ona bakması gerekmiyordu.

Ama, mucizelerin mucizesi, ya bu işe yaradı ya da Rafael kalmak için daha fazla sebep bulamadı; Drea önce onun odasından ayrıldığını, sonra bir takım erkek seslerinin homurtularını ve sonunda beklediği kutsal sesi duydu, ana kapının kapanışı. Misafir salonundaki televizyonun sesini hâlâ duyabiliyordu ve Rafael'in geride bıraktığı iki adam spor programı seyretmek için televizyonun karşısına geçtiklerinden dolayı arada sırada yorumlar kulağına geliyordu.

Dışarı bakıp, Rafael'in kendisine dadılık yapmak üzere kimi seçtiğini görmek için duyduğu dürtüye direndi. Hasta

ve yatıyor olması gerekiyordu, kapı Rafael'in arkasından kapanır kapanmaz yatak odasından fırlayarak kimseyi şüphelendirmek istemiyordu. Zamanlamasını dakikası dakikasına ayarlamak zorunda değildi ama Rafael'i harekete geçmek için gereken en kısa zamanda terk etmek istiyordu.

Yine de hazırlanmak için yapabileceği birçok şey vardı. Sessizce kapıya kadar geldi ve kapının kilidini çevirdi. Böyle kilitler dayanıksızdı ve Rafael'in adamlarını birkaç saniyeden fazla engelleyemezdi ama bu ufacık uyarıcıya sahip olmakla kendisini daha güvende hissetti.

Dolaba giderek büyük deri bir taşıma çantasını çekip aldı. Önce bunun içine az sayıdaki topuksuz ayakkabılarından bir çift koydu. Bakıcısından kurtulmayı başardığında biraz hızlı yürümesi gerekecekti; 10 santimlik topuklar çarpıcı görünebilirdi ama bunlarla yürümek bir işkenceydi.

Kendisini endişelendiren bir şey, Rafael'in belli bölgelerde ne kadar etkili olduğunu bilmemesiydi. Kameralar bu şehirde her yerdeydi; insanları, mağazalarda, yol kenarında yürürken, metroya binerken kaydediyordu. Bir bankada olup biten her şey kesinlikle kayıt altına alınıyordu ama kendisini bu konuda daha güvende hissediyordu, çünkü Rafael'in, emanet kasasından ya da hangi bankayı kullandığından haberi yoktu. Ama şehirde trafik mühendisleri ya da polisler gibi bir torpili varsa, kayıtlara ulaşabilir ve her hareketini takip edebilirdi. Bu kendisinin alması gereken bir riskti, çünkü görünmez olmak öğrenilebilen bir yetenek olsa bile bunu öğrenen bir kurs bulabilmiş değildi.

Buradaki hemen hemen her şeyin burada kalması gerekiyordu. Bazı temel kozmetikler seçti, yanına alabileceği ka-

dar yeterli, ama Rafael'in, eşyalarının bir kısmının yerinde olmadığını fark etmesine yetecek kadar değildi. Geride bıraktıklarını, sanki kendisi geri dönecekmiş gibi, tuvalet masasına yaydı. Kısa bir pantolonla, küçücük bir siyah blüzü toplayıp çantaya ekledi. Siyah, New York'da en az fark edilen renkti, çünkü çok fazla sayıda insan yazın bile bunu giyyordu. Daha küçük ve daha sıradan bir başka çanta da bu çantanın içine atıldı.

Bu kadardı. Diğer ihtiyaç duyduğu her şeyi, ihtiyaç duyduğu zaman satın alacaktı. Bu odaya bakan kimse, kendisinin alışverişe gittiğinden ve yakında geri döneceğinden başka bir şey düşünmeyecekti. Kendisinin kıyafetleri ve makyajı ne kadar sevdiğini bilen Rafael, bunları isteyerek bıraktığına asla inanamayacaktı ve bu, kendisine değerli zamanını kazandıracaktı-yanı öyle olmasını umuyordu. Kusursuz bir kaçış yapması gerekiyordu, bakıcı kendisini gördüğü ya da yakalamaya çalıştığı takdirde hiç de nazik bir davranış görmeyecekti.

İlerledi. Saate baktı. Bir süre soma açlık acısı onu odasından mutfığa sürükledi. Rafael'in bir aşçısı yoktu, çünkü kendi iletişim ağı dışında kimseye güvenmiyordu ve genelde gangsterler aşçılık yeteneklerini geliştirmezlerdi; ama yemeklerini dışarıdan getirtirdi dolayısıyla orada her zaman bir şeyler bulunurdu.

Sanki fazla enerjisi yokmuş gibi yavaşça yürüdü. Oturma odasında oturan iki adam etraflarına baktılar. Neyse ki ikisi de Orlando Dumas değildi. İsimleri Amado ve Hector'du, onların soyadlarını duysaydı bile hemen unutturdu. Bunlar idare ederdi, orta şekerli denilen türdendi: ne en akıllılardı ne de en salakları. İyi. Bunun üstesinden gelebilirdi.

"Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu Hector.

"Biraz," diye cevapladı Drea. Öksürmeye devam etmeyi unutmuştu ama sesi hâlâ biraz kısıktı. "Öğle yemeği için biraz çorba ısıtacağım. Siz de istiyor musunuz?" İstedikleri şüpheliydi, çünkü kahve masası üzerinde tabaklar ve bardaklar görmüştü, bu da onların zaten yemek yediklerine işaret etti, üstelik Amado'nun elinde kocaman bir Doritos paketi duruyordu.

"Hayır, biz zaten yemek yedik. Yine de teşekkürler."

Hector bir gangstere göre oldukça görgülüydü.

Drea mutfığa gitti ve bir tas çorba aldı, tezgâhın başında durarak içti. Kalbi yüksek viteste atıyordu, hızlanan atışların ritmini ve damarlarında dolaşmaya başlayan heyecanı hissedebiliyordu. Tekrar saate baktı. İki.

Şov zamanı.

7

DREA YATAK ODASININ KAPISINI KİLİTLEDİKTEN sonra laptopunu aldı ve bağlandı. Bunu dikkatle araştırmıştı, Rafael'in banka hesabını temizleyip saklanmayı planladığı için değil, ama bir tür "lazım olursa" durumu.

Eğer Rafael kendisiyle dürüst oynasaydı, o kendisini istediği sürece şimdiki durumun tadını çıkaracak, sonra mücevherlerini alacak ve gidecekti. Olmasını beklediği buydu ve tamamen zararsız biri olduğuna onu ikna etmek için üzerine düşen rolü oynamıştı; böylece adam, kendisinin bir şey görüp duymuş olabileceğinden endişelenmeyecekti.

Ayrıca, ya Rafael öldürülseydi? Böyle şeyler onun gibi insanların başına gelirdi. Federaller içeri girip her şeyi alıp götürene kadar hesapları dondurulmuş bir hâlde, bütün bu paranın bankada dunnasına izin vermekte hiçbir sebep göremiyordu.

Dolayısıyla geleceğin, kendi geleceğinin planlarını yapmıştı.

Aklanmamış büyük para için diğer defter kayıtlarını Rafael'in nerede ve nasıl sakladığına dair gerçekten hiçbir fikri yoktu. Onları bulmaya çalışmamıştı, almayı düşündüğü riskler açısından, bu çabayı kendi kapsamının çok üstünde görüyordu. Ama Rafael'in kişisel ihtiyaçları için kullandığı banka hesabı ve onun kendisine açtığı hesaba aktarımlar yapmak için kullandığı hesaba gelince, tabii bunlar ayrıydı.

Dairede bilgisayar kullanımı için kablolu yönlendirici vardı; Orlando, Rafael'e kablosuz yerine bunu kullanmasını söylemişti, çünkü kablosuz yönlendiricide başkalarının kendisine ait bilgileri ele geçirmesi daha kolaydı. Drea'nın laptopunun IP numarası Rafael'inkinden farklıydı ama yönlendiriciden karşı tarafa sadece bir IP numarası görünüyordu; demek ki Rafael'in banka hesabına girdiği takdirde, bankaya göre, doğru IP adresinden giriş yapılmış sayılacaktı.

İzlemek, fırsat bulduğu her zaman göz atmak, onun el hareketlerini takip etmek ve hangi klavye tuşlarını kullandığını bulmaya çalışmakla geçen ayların sonunda Rafael'in şifresini elde edebilmişti. Eğer adam şifresini düzenli olarak değiştirseydi, bunu hiç öğrenemeyecekti ama birçok insan gibi o da buna dikkat etmemişti. Şifresi yaratıcı da değildi, cep telefonu numarasını kullanmıştı. İki cep telefonu vardı; Orlando'nun kendisine getirdiği şifreli telefon ve sıradan işler için kullandığı bir başkası. Drea şifreli telefonun numarasını bilmiyordu ama adam günlük telefonundan kendisini sık sık arardı. Klavye tuşlarının üçünü öğrendikten sonra, şifrenin ne olduğunu artık anlamıştı.

Bankanın web sitesine gitti, sonra Rafael olarak bağlandı, hesap bilgileri ekranda görünene kadar nefesini tuttu.

Önce hesap seçeneklerine gitti ve e-mail adresini değiştirdi, böylece bütün uyanlar onun adresi yerine kendi adresine gönderilecekti. Yaptığı araştırmadan, alışıldık olmayan büyük para aktarımları yapıldığında bir bankanın e-mail gönderdiğini biliyordu ve Rafael'in bugün bu e-maili almasını istemiyordu.

Onun-veya daha doğrusu Orlando'nun-kendi e-mail adresini kontrol etmeyi ne zaman akıl edeceklerini kimse bilemezdi. Rafael, Drea'nın kaybolduğunu farkettiğinde öncelikle onun odasını araştıracaktı. Kendisinin bütün kıyafetlerini geride bırakmış olmasını hiç beklemeyecekti, dolayısıyla başına bir şey geldiğini düşünüp endişelenecek ve adamlarına kendisini arattıracaktı. Maalesef bu aynı zamanda laptopu da geride bırakması gerektiği anlamına geliyordu, çünkü o da ortadan kaybolduğu takdirde adam bunu hemen fark edecekti. Umurunda değildi, saklaması gereken hiçbir dosya yoktu, hiçbir resim kaydedilmemişti.

Ayrıca, Rafael'in ne yaptığını bilmesini *istiyordu*-tabii, kaçmak için fazlasıyla zamanı olduktan sonra. Ona ödediğini bilmesini istiyordu. Adam çeki karşılıksız çıkana kadar banka hesabının boşaldığını öğrenemeyebilirdi, ki bu da günler sürerdi. Bu en iyi ihtimal senaryosuydu ama bazen topun tam önüne geldiği olurdu. Yine de böyle olacağına güvenmiyor, uzağa ve hızla kaçmayı tasarlıyordu. İsmi değiştirilmesi, en azından araştırmanın ilk turu boyunca dayanabilecek yeni bir kimlik almak için biraz para harcaması gerekiyordu; ama kendisini baştan yaratma konusunda her şeyi biliyordu ve olasılıklar hiç canını sıkıyordu.

E-mail sorunu hallolduktan sonra, Rafael'in hesap bilgilerine geri döndü ve ilk defa alt satıra baktı. Vahşice bir se-

vinç içini doldurdu. İki milyon yüz seksen sekiz bin dört yüz otuz üç dolar ve iki sent. Yine de iki centi bırakmayı düşündü, çünkü sadece yuvarlak rakamları aktarıyordu.

Belki yalnız iki milyonu alıp yüz seksen sekiz bini bıraksa akıllıca davranmış olurdu. Böylece Rafael'in çekleri hemen karşılıksız kalmazdı, bu da kendisinin kazançlı çıkmasını sağlardı. Öte yandan, tıpkı Rafael'in söylediği gibi, yüz bin dolar, yüz bin dolardı. Kendisinin karşılığında onun koyduğu ihanet fiyatıydı bu, kendisinin yüz bin dolara değer olduğu açıkça belliydi. Neden onu almayacaktı ki?

İki milyon, yüz bin dolar. Kulağa güzel geliyordu. Kendi hesap bilgilerini girdi, bütün gerekli elektronik işlemleri yaptı ve bir klavye dokunuşuyla hemen milyonerdi. Bir dakika bekledi, sonra kendi hesabına girdi ve o güzel büyük rakama mutlulukla baktı. Rafael'in, ne yaptığını anladığı takdirde parayı basitçe kendi hesabına geri aktarmasını önlemek için, şifresini değiştirdi. Adam artık paraya ulaşamayacaktı, çünkü bankaya göre, bunu kendisine o vermişti ve kendisi de bununla canının istediğini yapabiliirdi.

Sonraki adım, bütün bu güzel parayı başka bir bankaya havale etmektir. Yine de şimdi değil, bu fazla erken olurdu. Adamı bir aktarma işlemi yapıldığı konusunda uyarın sıradan bir e-mail uyarısı önemli bir şeydi, ama yol açmak istediği en son şey onu tetikleyecek bir kişisel telefon çağrısıydı. Bir saat bekleyecekti, belki daha az; bankanın kapanış saatinden önce, parayı iki ayrı hesaba yollayacaktı: bir kısmı Elizabeth-New Jersey'deki bir bankaya ama büyük kısmını Grissom-Kansas'taki küçük bağımsız bir bankaya koyacaktı. Hayatında açtığı ilk banka hesabı buradaydı. Yasalar ge-

reği, buradaki banka, hesabına yattıktan sonra parayı ne yaptığı konusunda Rafael'e hiçbir bilgi veremezdi.

Elinde olmadan gülümsedi. Rafael kendi bankasında hesap açması konusunda kendisine ısrar etmişti, böylece ihtiyaç duyduğu her seferinde para yollaması daha kolay olacaktı. Kendi isminin hesapta olmasını da istemişti ama o sırada yanında değildi ve bir şekilde Drea onun bilgileriyle ilgili kısmı "unutmuştu". Yine de saygısından bildirilerin Rafael'e gönderilmesini sağlamıştı ve böylece adam kendisinin harcamalarını takip edebilirdi. Rafael'in bu işe canı sıkılmıştı ama bu konuda bir şey yapacak kadar değil, nitekim ne kadar miktarda paranın ne zaman onun hesabına yatırıldığını kontrol ettiği sürece, onu da kontrol etmiş olduğunu farz ediyordu. O zaman yanlış düşünüyordu ve şimdi de yanlış düşünüyordu.

Volta atarak, o ana kadar yaptığı işlemleri gözden geçirdi, başka ayrıntıları düşünmeye çalıştı. Çantasına ince siyah bir kapüşonlu bluz ekledi, böylece saçlarını kestirene kadar örtbileceği bir şeyi vardı. Yanına bir makas alıp bu işi kendisi halledebilirdi ama kimsenin bir çöp kutusunda uzun saç bukleleri bulup ipuçlarını bir araya getirmesini istemiyordu. Yarın saçlarını insanların her zaman saçlarını kestirdiği yerde, bir kuaför salonunda kestirecekti ve kimse kendisine dikkat etmeyecekti.

Blackberry'sinin şarjını kontrol etti, onu da çantaya attı ve sonra son bir şey, boş bir cüzdan ekledi. Bu kadarının yeterli olduğuna karar vermişti. Yanına aldıkları, alabileceğinin en azıydı, sadece şu anda ihtiyaç duyduklarıydı. Hazırdı artık.

Kahretsin! Hayır, hazır değildi. Elini alnına vurarak do-

labına koştı ve saten ev pijamalarının arasına sıkıştırdığı yerden, emanet kasasının anahtarını aldı. Anahtar olmadan oraya sakladığı mücevherleri alması mümkün olmayacaktı, kaldı ki banka transit numaraları ve hesap numaraları da ayrıca kutunun içindeydi. Anahtarsız dışarı çıkmak üzere olduğuna inanamıyordu. Hiçbir şey yapamadan, çaresiz bir durumda kalacaktı. Böylece ya elinde hiçbir şeyi olmadan kaçacak ya da anahtar için buraya dönmeyi göze alacaktı, bu da hâlâ Rafael'in ellerindeyken onun ne yaptığını fark edebileceği anlamına geliyordu. Bunun düşüncesiyle titredi. Adam fark etmese bile, bu gece kendisiyle sevişmek isteyecekti ve kendisi buna katlanamayacağını biliyordu. Yeniden rol yapamazdı, ne düşündüğünü ve hissettiğini saklayamazdı.

Kapıya gidince, kapıyı kilitleme sesini bastırmak için birkaç kez öksürdü, sonra kapıyı çekip açtı. Oturma odasına gitti ve girişte durdu. Amado ve Hector'un ikisi de başlarını çevirip ona baktı. Kısık bir sesle, "Şimdi kendimi biraz daha iyi hissediyorum," dedi. "Kütüphaneye gitsem sakıncası varmı?"

Onların ne emir aldıklarını biliyordu, yine de bunu bir soru olarak sordu. Rafael'in adamlarına hiçbir somurtma veya ters bir hareket yapmamıştı, mümkün olduğunca uysal ve yumuşaktı, davranışını şimdi de değiştirmemişti.

"Arabayı alacağım," dedi Amado. Ayağa kalktığı anda, durumu kabullenmiş görünüyordu. O ve Hector bunun olabileceğine dair daha önce bahse girmişlerdi ve Amado kısa çöpü seçmişti. Böylece Hector evde kalıp spor programını seyredecek; zavallı Amado ise yakınlarda bir park yeri bulup arabada oturacak ve sonra kadının kendisini aramasını bekleye-

çekti.

"Kıyafetlerimi değiştireceğim ve hemen dışarıda olacağım," diye söz verdi Drea. Onların kendisine inanmadıklarını biliyordu, çünkü onun hazırlanması adeta sonsuza dek sürerdi, ama bugün normalde sakladığı bir amaçla ve hızla hareket ediyordu. Krem rengi bir ipek pantolon ve buna uygun bir kolsuz bluz giydi, sonra cart pembe kısa bir ipek ceketini üzerine geçirdi. Şimdi o kadar fark edilir ve göze çarpıcıydı ki, kıyafetlerini değiştirdikten sonra önünden geçip gitse bile Amado kendisini tanıyamayacak, pembe ceketini ve kocaman kıvrıkcık saçları arayacaktı.

Çantanın saplarını omzuna geçirdi, son bir kez daha odaya baktı, Drea Rousseau'ya elveda dedi. Bu rol, amacına hizmet etmişti ama neyse ki kurtuluyordu artık.

"Güle güle Hector," dedi yatak odasından ayrılıp kapıya giderken. "Sonra görüşürüz."

Adam cevap olarak, gözünü televizyondan çevirmeden elini salladı. Drea kendini dışarı attı ve asansöre bindi. Yalnızdı. Aşağı butonuna basıp da araba hareket etmeye başladığında, bir hafiflik ve rahatlama hissi içine sızmaya başladı, sanki zincirler kırılıp düşüyormuş gibi. *Yakında*, diye fısıldadı bilinçaltı. Yakında-şimdi dakikalar kalmıştı-özgür olacaktı. Yeniden kendisi olacaktı. Amado'yla birkaç dakika daha sahtelikten sonra, hayatının bu bölümüne kapısını kapatabilecekti.

Lobiye çıktığında, kapıcıya her zamanki arkadaşça boş kafalı gülümsemesini takındı. Kaldırımı ilerlerken, Amado da kaldırımın kenarına çıktı. Kadını bu kadar çabuk görünce biraz şaşırılmış olsa da dışarı fırlayarak siyah Lincoln marka

limuzinin arka kapısını ona açtı. New York'da böyle binlerce araba vardı, bütün araba servisleri bunları kullanıyordu. Rafael ise bunları kişisel arabası olarak kullanıyordu, çünkü bunlar diğer arabaların arasına kolayca karışabiliyor, bu da kendisini takip edenleri atlatmayı onun için kolaylaştırıyordu.

Drea arabaya bindiğinde, katili gördüğünü sandı ve panikle kalbi, kanı adeta dondu. Tökezledi, neredeyse düşüyordu, ayakları tutmaz olmuştu. Amado koluna dokunarak, "İyi misiniz?" diye sordu.

Drea bakışlarını etrafa çevirdi, kendisini neyin telaşlandırdığını, neyin kendisine onu düşündürdüğünü bulmaya çalıştı. Adam orada değildi. Onu görmemişti. Bir ordu dolusu insan kaldırımlarda sağa sola yürüyordu ama hiçbiri o değildi. O kıvrak yürüyüşle yürüyen veya başını onun gibi eğen kimseyi görmemişti. Gözlerini kapattı, hızlanan nabzını yavaşlatmaya çalışırken derin nefesler çekti.

Bir an için kendisini Amado'ya bıraktı. "Biraz bileğim çevrildi," dedi, hafif çaresiz bir ses tonu ayarlayarak. "Üzgünüm."

"Burktunuz mu?"

"Sanmıyorum. Öyleyse de fazla değil." Canlı bir tavırla sağ ayak bileğini çevirerek. "İyiyim," dedi. Arabaya binerken yine hızla etrafına göz attı. Hiçbir şey yoktu. Bir sürü koyu saçlı adam vardı ama hiçbiri ona benzemiyordu. Kısa bir an gözüne ilişen biri ona bir şeyi, birini hatırlattı ama hepsi buydu. O, orada değildi. Eğer orada olsaydı bunu bilirdi.

Drea düşüncelerini katilden uzaklaştırdı. Dikkatini dağıtamazdı, yoksa hatalar yapardı ve bunların herhangi biri ölümüne neden olabilirdi. Konsantre olması ve hızlı hare-

ket etmesi gerekiyordu.

Amado kütüphanenin önünde kaldırıma çektiğinde, yeniden odaklanmıştı. Adam dışarı çıkmasına yardım ederken, Drea, "Sanırım bir saat kalacağım," dedi.

"Zaman sizin. Gitmeye hazır olduğunuzda beni arayın."

Adamın durumu kabullenmiş gibi ifadesinden, onun kendisinin bir saatten fazla kalmasını beklediğini anlamıştı. Onun tanıdığı, hepsinin tanıdığı Drea, zaman kavramına sahip değildi ve genelde geç kalırdı. Bir şeyin "sadece birkaç dakika" süreceğini düşünmüşse, bu "şey" ne olursa olsun, daima en az bir saat sürerdi.

"Telefon numaran nedir?" diye sordu. "Sanırım kalemim var.." Çantasını karıştırmaya başlarken sesini kısıklaştırdı.

Amado, "Bırakın ben numaranızı alayım," dedi birkaç öfkeli sürücü ona kornalarını çalarken.

Drea, Blackberry'i küçük kılıfından çıkardı ve ona verdi. Adam çok sabırlıydı, numarasını cihaza kaydederken oflamadı ya da buna benzer bir şey yapmadı. "Kontak listesini nasıl kullanacağını biliyorsunuz, değil mi?" diye sordu sadece emin olmak için.

"Rafael bana göstermişti," diye cevap verdi Drea, başını sallayarak ve içinden "Yok artık" diyerek.

Kornaların gürültüsü gittikçe sıklaşıyordu. "Zaman sizin," dedi Amado, şoför koltuğuna geri dönerken. Sabırsızlıktan giderek artan sürücülere rağmen, Drea merdivenlere gidip tırmanmaya başlayana kadar seyretti. Drea hafifçe topalladı, Amado'nun fark edeceği kadar. Ayrıntılar fazlaşıyordu. Adam sadece parlak pembe ceketini değil, ayrıca kendisini ele verecek o hafif topallamayı da arayacaktı.

Drea içeri girer girmez, hemen bayanlar tuvaletine girdi. Kendisini bir kabine kilitleyerek hemen kıyafetlerini ve ayakkabılarını değiştirdi, çıkardıklarını sonra kullanmak üzere çantasına sıkıştırdı. Cüzdanları da değiştirdi, sürücü belgesini ve nakit parasını Rafael'in kendisine verdiği Gucci cüzdanından çıkarıp, Macy's'den aldığı sıradan cüzdana sıkıştırdı. Kredi kartlarını tasarımcı cüzdanında bıraktı. Sadece kartları kullanmak intihar demek olduğu için değil, ama yeterince dürüst olmayan biri cüzdanı bulur da kartları kullanırsa, bu onun izlerini çok daha fazla karıştıracaktı.

Yine de bunu herkesin ortasında pat diye bırakamazdı, bu fazla basit, fazla belli olurdu. Cüzdanı çantasına tekrar koyarak, sanki kullanmış gibi sifonu çekti ve kabinde ayrıldı.

Lavabo kuyruğunda iki kadın daha vardı. Drea onlar gidece kadar ağır davrandı, ellerini yıkadı, rujuyla oyalandı ve kendine genel bir çeki düzen verdi. Sonra hızla ellerini yıkadı ve saçlarını nemlendirmeye başladı; su, saçlarını hem koyulaştırıyor hem de düzleştiriyordu. Saçları yeterince ıslandığında, onları dümdüz geriye tarayıp başına yapıştırdı ve sıkı bir topuz yaparak doladı, öylesine tutturmak için de arasından bir kalem geçirdi. Topuz çok değil, yalnızca yeterince uzun süre dayanacaktı.

Bir şey daha kalmıştı. Bir kâğıt havlu alarak, makyajını elinden geldiği kadar sildi. Sonra her zamanki yürüyüşüyle tuvaletten çıktı, sadece bir başka meşgul, aceleci, odaklanmış New Yorklu gibi. Kimse ona ikinci kez bakmamıştı.

Uzun adımlarla dışarı çıktı. Tasarımcı cüzdanını çantadan çıkardı, yanından aşağı sarkıttı ve bir çöp kutusunun yanında durdu. Mümkün olduğu kadar gizlice cüzdanı düşürdü

ve parmağıyla onu çöp kutusunun arkasına, çoğunlukla görüş açısının dışında kalan bir yere itti. Birisi, onu yakın zamanda bulacaktı. Dürüst bir insan bunu kütüphane çalışanlarına teslim edecek, dürüst olmayan bin de kredi kartlarını alıp hemen sağa sola harcamaya başlayacaktı. Her iki senaryo da işine yarardı, yine de ikincisi Rafael'in başına daha fazla dert açardı.

Birkaç apartman ötesine hızla yürüyerek bir taksi çağırdı ve şoföre gidilecek herhangi bir yer söyledi. Dolambaçsız bir istikamet daha hızlı kaçmasını sağlardı ama izinin takip edilmesini de kolaylaştırırdı. Bu taksiden çıktıktan sonra, birkaç apartman daha geçti ve bir başka taksiye bindi. Üçüncü bir kez daha taksileri değiştirdikten sonra, Elizabeth-New Jersey'deki son durağına vardı.

Zaman kısılıyordu, öğleden sonra güneşi batıyordu. Drea bankaya gitti ve emanet kasasına giriş izni istedi. Şifresini girdi, anahtarını çantasından çıkardı, zayıf ve genç bir Asya-Amerikalı kadın, onu yerden tavana kadar kasaların yığılı olduğu küçük odaya geçirdi.

Drea'nınki yere yakın duran küçük bir kasaydı. Anahtarı sokmak için çömelmesi gerekiyordu. Genç banka memuru, bankanın anahtarını yerleştirdi, her iki anahtarı da döndürdü ve kapıyı açtı. Drea mırıldanarak teşekkür etti ve genç kadın giderken gülümseyerek Drea'yı yalnız bıraktı.

İhtiyacı olan şeyleri dışarı çıkarmak sadece bir dakika sürmüştü. Giysilerini çantadan çıkardı, sonra emanet kasasından mücevherlerinin bulunduğu kadife çantayı aldı ve çantasına attı. Kasadaki diğer eşya, banka hesaplarının kâğıtlarının bulunduğu kahverengi zarftı. Bunu da çantasına koydu. Sonra kurtulduğu giysilerini emanet kasasına tıktırdı, kapı-

yı tekrar kilitledi ve anahtarı çantaya attı.

Sağa sola bakmadan bankadan ayrıldı, görüş alanından çıkmak istiyordu. Dışarı kaldırıma çıkınca, bir başka taksi çağırdı ve şoförden, kendisini düzgün bir otele götürmesini istedi. Adam cevap olarak homurdandı. Arabayı sürerken, Drea, Blackberry'sini ve hesap bilgilerini çıkartarak işe koyuldu.

Beş dakika sonra, iş tamamı. İki milyon dolar Grissom-Kansas'taki banka hesabına ve yüz bin dolar da az önce ayrıldığı bankadaki küçük hesabına yatmıştı. Paranın bugün hesaba geçmesi için artık çok geçti ama yarın ilk iş olarak orada olacaktı. Blackberry'i işlemlerin uygulamaya geçirildiğini doğrulamak için kullandıktan sonra, cep bilgisayarını elden çıkaracaktı. İçini çekti, küçük aleti özleyecekti.

Blackberry'sini tamamen kapattı ve koltuğa yaslanırken yine iç çekti. İş bitmişti. Hızlı hareket etmişti ve bir maraton koşmuş kadar yorgundu. Şans eseri, Amado ancak şimdi endişelenmeye ve sabırsızlanmaya başlıyordu. Henüz telefon etmemişti, demek ki Drea'yı aramaya başlamamıştı. Yine de bu yakındı. Telefona cevap vermediğinde, belki kütüphanede, tıpkı kumarhanelerde olduğu gibi, bir şeyin telefon çağrılarını engellediğini düşünerek, aramaya başlayacaktı.

Drea'yı kütüphanede bulamadığında üzülecekti. Çünkü hasta olduğunu düşünüyordu, dolayısıyla kütüphane görevlilerine tuvaletleri baktıracaktı. Bu da işe yaramadığında Rafael'i arayacaktı.

Rafael'in ne kadar şüpheli olduğu düşünülürse, önce eşyalarını alıp almadığını görmek için Hector'a odasını baktıracaktı. Hector, makyaj malzemelerinin hâlâ banyoda bulunduğunu, laptopunun da hâlâ orada bulunduğunu, televizyo-

nunun hâlâ açık olduğunu ve Drea'nın yanına hiç bavul almadığını ona söyleyince, Rafael, kadının başına bir şey gelmiş olabileceğini düşünecek ve adamlarına onu arattırmaya başlayacaktı. Onlar kütüphane civarındaki bölgeye odaklanacaktı. Eğer dürüst bir insan bıraktığı cüzdanını bulursa ve kütüphane görevlilerine teslim ederse, polisleri bile araya-caktı.

İşte bu eğlenceli bir senaryoydu: Rafael Salinas, yardım için polise başvuruyor. Drea, bunu görmek için para bile verirdi.

Rafael onun kayıtlı olup olmadığını görmek için bölgedeki otelleri araştıracaktı. Drea'nın beyin kapasitesinin miktarı hakkında düşündükleri göz önüne alınırsa, onun açıkça ortada bir şey yapmasını bekleyecekti, bu da kadının lehinde önemli bir noktaydı.

Aslında mesafe olarak çok da uzakta değildi ama başka bir eyaletteydi ve Rafael bir milyon yıl da geçse onun Elizabeth-New Jersey'e gideceğini düşünemezdi. Onun Manhattan'dan ayrılmasını bile beklemiyordu.

Daha sonra Rafael, onun burnunun dibinden parasını çaldığını anlayınca, geldiği şehre odaklanacaktı. Drea, adamın kendisini araştırıldığını, gerçek adını ve diğer her şeyi bildiğini biliyordu ama bu önemli değildi, çünkü doğduğu şehre dönmüyordu. Oraya geri dönmeye hiç niyeti yoktu. Bazı kuzenlerinin hâlâ orada yaşadığını düşünüyordu ama ayrıldığından beri onlarla bağlantıya geçmemişti ve tekrar onlarla görüşmek için hiçbir sebebi yoktu.

Ağabeyi Jimbo, kendisinden önce oradan ayrılmıştı ve Drea bir daha ondan haber alamamıştı. Neyse ki kurtulmuştu.

O bir kaybedenden başka bir şey değildi. Anne ve babası boşanmış ve bir bakıma kendilerini rüzgârın akışına bırakmışlardı, kendi hayatlarına odaklanmış ve iki çocuklarını fazla umursamamışlardı. Drea özellikle onlarla da bağlantısını koparmıştı. Sadece kendisi vardı, hoşuna giden de buydu.

Taksi, Drea'yı hiç olmazsa temiz görünen bir motele götürdü; motel için kendisinin söyleyebileceği en iyi sözdü bu. Sadece bir gece için, bundan çok daha kötüsüne de katlanabileceğim düşündü.

Sahte bir isimle kaydoldu ve ücreti nakit ödedi. Canı sıkkın görünen resepsiyonist, bir kurallar ve bilgiler listesi çıkardı ve ona bir anahtar verdi. İkinci kattaydı, indirip çıkarması gereken bir bavulu olmadığına göre bu kendisi için uygundu.

Odadaki halı, lekeli ve kullanılmıştı, eşyalar sallanıyordu ama en azından oda kötü kokmuyordu. Drea etrafındakileri görmezden geldi ve bir telefon defteri aradı. Sonunda defteri -bir zincirle bağlanmış hâlde-bulduğunda, sarı sayfaları açtı ve bankaya yakın bir kuaför salonu aradı, soma telefonu tuşlamaya başladı. Dört kuaförü aradıktan sonra, kendisine sabah onda randevu verebilecek bir tane buldu.

Bu kadardı. Banka sabah açıldığında, yüz bin dolarını hesabından çekecek, soma doğruca kuaför salonuna gidip saçlarını kestirip boyatacaktı ve yola çıkmaya hazır olacaktı. İkinci el bir araba alacak, parasını nakit ödeyecek ve batıya gidecekti.

Artık özgürdü.

RAFAEL SADECE ÖFKESİNİ GÖSTERMEYE ÇALIŞTI; adamlarının hiçbirinin Drea'nın gerçekte kendisi için *önemli* olduğunu düşünmelerini istemiyordu. Aslında öfke, hissettiğinin en ufak kısmıydı. En çok hissettiği korkuydu, üzerinden atamadığı mide bulandırıcı bir korku. Amado kendisine Drea'nın cüzdanını gösterdiğinde, ki bunu çocuğun biri kütüphanenin dışında bir çöp tenekesinin arkasında bulmuş ve kütüphaneye geri götürmüştü-küçük dürüst piç- Rafael, Drea'nın belki kendisine bir ders vermeye çalıştığını düşünmüştü ama bu, kendisinin onun hakkında bildiği her şeye uzaktı. Ne var ki artık kendisini cüzdanının açıkça ortada olması sebebiyle kurduğu bu varsayımla teselli edemiyordu; cüzdanda artık nakit para ve kimlik yoktu ama kredi kartları hâlâ içindeydi.

Salak bir hırsız, nakit parayı ve kredi kartlarını alarak polisleri doğrudan kendisine yönlendirecek bir alışveriş alemine daldardı. Zeki bir hırsız, nakit parayı alır ve kredi kartlarını bı-

rakırdı. Sürücü belgesi de ortada yoktu. Kimlik hırsızlığı büyük bir işti ve geçerli bir sürücü belgesi lisansı, sahip olunacak değerli şeylerden biriydi. Drea'nın kayboluşuna, kredi kartlarının bir teki bile eksik olmadan orada bulunuşunu eklediğinde, en olası senaryo iyi bir senaryo olmuyordu. Federallerinin onu yakaladıklarını bile umut edemiyordu-gerçi Drea'nın onlara hiç faydası dokunmazdı, tabii onlar kendisinden alışveriş konusunda bütün bildiklerini anlatmasını istemedikleri sürece-nitekim onlar, bütün paralarını çalıp cüzdanı atmazlardı..

Düşmanları vardı, bir sürü. Onlardan biri Drea'yı ele geçirdiyse, o zaman ölmüş sayılırdı. Kendisine karşı bir avantaj olarak kullanılmak üzere bir süre canlı tutulabilirdi ama bir daha onu göremezdi ya da ancak parçalar hâlinde görebilirdi. Kendisinin dünyasında şiddet olağan bir şeydi, değeri olan tek şey para ve hayatta kalabilmektir. Zenginleşip başarıya ulaştığı bir dünya ve mükemmelleştiği bir iş koluydu bu, ama nazik ve budala Drea'nın tecavüze uğrayıp işkence gördüğünü düşünmek, midesini bulandırıyor.

Bütün adamlarını, konuşmalarının dinlenmeyeceğine emin olduğu tek yer olan dairesine toplamıştı. Orlando ne yaptığını biliyordu, dolayısıyla Rafael, federalleri kendisinin söylediği her şeyi dinlemekten alıkoyan bütün meraklı korumaları için her şeyi anlattı. "Birisi bir şey görmüş olmalı. Bütün giriş ve çıkışlarda kameralar var, değil mi?" Son soruyu Orlando'ya sormuştu.

"Olmalı ama kimbilir onların nasıl bir güvenlik sistemleri var? Kim kütüphaneye zorla girebilir ki? Bakalım neler bulabilirim."

Arama yetkisi elde etmek söz konusu bile değildi-kimse bunu teklif bile etmedi. Polisleri aramak mı? Ne komik. Polisler bütün yasal saçmalıklarını bahane edip dalga geçeceklerdi-tabii onların bir şey yapacaklarını var saydığı takdirde. Rafael bununla vakit kaybetmezdi; işleri kendi yöntemiyle hallederdi. Drea'yı kimin kaçırdığını bulacak ve sonra piç kurusunu eline geçirdiği her şeyle dövecekti.

"Belki, cüzdanını kaybettiğini anlayınca, gelip onu aradı," diye ileri sürdü Hector.

"Gerizekalı," diye cevap verdi Amado aksi bir homurtuyla. "Neden telefonuna cevap vermiyor?"

"Belki biri cüzdanını ele geçirdi, o da peşinden koştu ve yolunu kaybetti." Hector adeta uçan kuştan medet umuyordu ve koyu renk gözlerindeki üzüntü bunu zaten bildiğini gösteriyordu; ama onların ne olup bittiği konusundaki tahminlerine her tür olası alternatifi sunmaya kendisini zorunlu hissediyordu.

"Bunu yapmış olamaz," dedi Amado. "Arabaya binerken bileğini incitti ve topallıyordu. Kimsenin peşinden gitmiş olamaz. Zaten, eğer birisi cüzdanını kaptıysa avazı çıktığı kadar bağıırırdı ve kütüphanedeki herkes bunu bilirdi."

"Onu kim yakaladıysa kurnazmış," dedi Orlando. "Gelmediği zaman, arkadaşmışsınız gibi ona kolunla sarıl ve diğer elinle de beline silah daya. Hiç sesini çıkarmadan onunla gitmiş olmalı."

Eğer kaçırma olayı dışarıda olduysa, kütüphane kameraları hiçbir şey kaydetmemiş olmalı, diye düşündü Rafael ve sonra bunun Önemi olmadığını fark etti. Drea'yı kim kaçırırsa kaçırırsın kendisinin bunu bilmesini isterdi, çünkü onu

belli bir sebep için kaçırmış olurdu. Sadece onu alıp götürmek ve öldürmenin hiçbir anlamı yoktu; muhtemelen bunu yapan her kimse kendisiyle yakında bağlantıya geçecekti, para ya da başka bir şey isteyecekti. Öfkeyle düşündü; bunu yapan her kimse, kendisinin katili neden kiraladığını ve işin arkasında kimin olduğunu anladı mı diye merak etti. Bunun bir yolu olmadığından tamamen emindi. Biri bunu yapsa bile, Drea'yı öldürmek yaptıklarının intikamı olsa bile, bu her kim yaptıysa kendisinin bunu bilmesini isteyecekti aksi takdirde bunun hiçbir anlamı yoktu.

"Kütüphanenin güvenliğini kontrol etmemize gerek yok," dedi gür bir sesle. "Onu kim kaçırdıysa arayacaktır." Ne olursa olsun, Drea ölü ya da diri olsun, arayacaklardı. O zamana kadar tek yapabildiği beklemektir.

Adamların önünde daha fazla duramadığından, Rafael birden döndü ve odadan ayrıldı, salonun ucunda, kadının odasına gitti. Açık kapıyı itti, tam içeri girmişken sanki görünmez bir duvara çarpmışçasına durdu. Kadının varlığı o kadar güçlüydü ki buna adeta dokunabiliyordu. Parfümünün kokusu havada asılıydı. Televizyon her zamanki gibi açıktı, alışveriş kanalının sunucularının sesleri o kadar neşeliydi ki kendisine cıvıldaayan kuşlarınkini hatırlattı. Laptopu açtı çünkü bunu hiç kapatmazdı; her ne kadar ekranı karanlık olsa da güç ışığı bunun uyku modunda olduğunu gösteriyordu ve bir klavye tuşu dokunuşuyla hayata geri dönecekti. Banyo kapısı aralıktı, içinde ışık yanıyordu, böylece karmakarışık bir yığın halindeki kıyafetleri açıkça görülüyordu. Sıradan takıları tuvalet masasının üzerinde saçılmıştı.

Drea bir saksıya gibiydi, parlak ve renkli şeyleri se-

verdi. Dağınık, umursamaz ve çocukça heyecanlar içindeydi. Hiçbir şey ifade etmediği adamların elinde vahşi bir ölümle ölmekten daha iyisini hak ediyordu.

Gözleri karardı ve gözlerinin yaşlandığını korku içinde fark etti. Kimsenin kendisini böyle görmesine izin veremezdi, dolayısıyla kendini zorlayıp odada ilerledi, banyosuna bakmaya gitti. Orada tuvalet masası kozmetik ürünleriyle karmakarışık ve hava, kokusuyla, parfümlü banyo jeli, kokulu mumlar, losyonlar ve spreylelerin kadınsı bir karışımıyla, daha da ağırdı. Drea bir kadın olmanın bütün gösterişini seviyordu-sevmiştii-

Göğsünde kocaman bir ağırlık ve içinde bir boşluk vardı. Baskı altında zar zor nefes alabiliyordu; ağır ve yavaş kalp atışı bile sefaletinin bir ürünü gibiydi. Daha önce hiç bu kadar büyük bir acı duymamıştı, bu acıdan hiç kurtulamayacakmış gibiydi. O gitmişti. Bu adil değildi, onu sevdiğini anlamış ama hemen ertesi gün onu kaybetmişti. Dün kendisine kırıldığı için, onu gerçekten görmesini sağladığı için ona kızgındı, içinde yol açtığı zayıflıktan ötürü kızgındı, gitmediği için kızgındı. Lanet olsun ona-ve kendisine de, böylesine aptal olabildiği için.

DREA GECENİN ORTASINDA UYANARAK, havayı içine çekti, etrafına bir ip sarılıymış gibi çarşafarla boğuştu. Doğruldu, çılgına dönmüş gibi odada göz gezdirdi. Yeteri miktarda sokak ışığı perdelerin etrafından sızıyordu, böylece oda tam anlamıyla karanlık değildi; eğer öyle olsaydı kalbi durabilirdi, ama açıkça görebildiği üzere orada kimse yoktu. Tan-

rı'ya şükür ki yalnızdı.

Rüyasında katili görmüştü, onun kendisini bir şekilde burada, bu otelde bulduğunu, odaya girdiğini ve bu sefer onunla seviştikten sonra, gerçekten kendisini öldüreceğini görmüştü. Onu göremedi, ama varlığını gölgeler içinde, kendisini izlerken hissetti. Rüyaların tuhaf akışı içinde, uyanık kaldığı sürece adamın hiçbir şey yapamayacağını biliyordu. Ama gözlerini açık tutmak için elinden geleni yaptığı halde giderek daha fazla uykusu geliyordu. Sonunda daha fazla direnemedi ve uykuya yenik düştü-şimdi, daha önce başına gelmeyen bir şey oluyor, rüyasında uyanık kalmaya çalıştığını ve yeniden uykuya yenik düştüğünü görüyordu-sonra tekrar onunla, o kendisinin üzerinde, içinde ve elleri boğazına sanlıyken uyanırdı.

İşte o zaman gerçekten uyandı, bir hayaletle mücadele ediyor, kendisini buz gibi pençesiyle yakalayan panik nede-niyle soğuktan adeta donuyordu.

Rüya görse, onun kendisini öldüreceğini bilse bile, penetrasyonunu o kadar gerçekmiş gibi hissetmişti ki, orgazma yaklaşmıştı. Şimdi tamamen uyanıktı, öfkeyle, kimse daha önce ne kadar aptal olduğunu bilmediği halde kendisini aşağılanmış hissederek, Drea yataktan çıktı ve bir bardak su içmek için lavaboya gitti.

Işığı yaktı ve floresanın güçlü ışığında kendisine baktı. Çıplaktı, çünkü üzerindeki lerden başka kıyafeti yoktu. İç çamaşırlarını eliyle yıkamış ve kuruması için bir askıya sermişti.

Normalde pijama giyerdi, acaba kabusu yol açan çıplak uyumanın anormalliği miydi? Nitekim olan buydu, bir kabus. Yalnız olduğunu bilse de, aynadan arkasına baktı, sanki

adamın orada görünmesini bekliyormuş gibi.

Odanın düzeni, motellere özgüydü, odanın gerisinde açık bir girintide, lavabo ve tuvalet masası bölgesi, ayrıca küçük özel bir odada tuvaletle küvetli banyo. Hiç arka kapı çıkışı olmadığını fark etti; eğer orada yakalansaydı dışarı çıkması mümkün olmayacaktı. Bunu bilmek hemen oradan kaçmak istemesine neden oldu ama sağduyusu galip geldi. Burada güven-deydi, Rafael banka hesabının durumu bu kadar kısa zamanda öğrense bile, -ki bu inanılmaz derecede kötü bir şansın eseri olacaktı-ve bir şekilde kütüphaneden güvenlik kamerası kayıtlarını ele geçirip şu anda nasıl görüldüğünü öğrense bile, taksileri o kadar sık değiştirmiş ve şehirde yürüyerek o kadar dolambaçlı yollardan gitmişti ki onun bütün parçaları bir araya toplayıp izini sürebilmesi zaman alacaktı.

Parayı alıp, saçlarını kestirip boyatana kadar, daha fazla kıyafet ve ikinci el araba alana kadar bekleyebilirdi. Paniğe kapılmamalıydı. Kabus onu korkutmuştu hepsi buydu.

Yine de ışığı söndürdü, uykuya geri dönemezdi. Onu tekrar rüyasında görmek istemiyordu, bilinçaltında bile olsa onu yakınında istemiyordu. Karanlıkta uyanık yatarak, dakikaların yavaş tıklamalarının birbirini kovalamasını, kendisine şafağı ve yeni hayatını yakına, daha yakına getirmesini sabırla bekledi. Geçmiş düşünmenin faydası yoktu, bunun yerine önünde ne olduğuna odaklandı. Artık bir milyonerdi, belki bir ev alırdı, kendi evini. Daha önce hiç evi olmamıştı. Düşünüyordu da, evi olarak gördüğü hiçbir yer yoktu en azından uzun süredir.

Sabah oldu ve Drea kendisini tehlikeye atıp dışarı yemek almaya çıktı. Önceki geceyi merdiven boşluğunun yanındaki

satış makinesinden aldığı krakerler ve cipslerle geçirdiği için açlıktan ölüyordu. Küçük bir lokanta buldu, o kadar kalabalıktı ki, kendisine ayrı bir masa bulamadan, ayaakta duayı tezgâhta bir tabureyi beklemek zorunda kaldı. Sonunda oturuyordu, inşaat işçisi ya da belki kamyon şoförüne benzeyen iki iri yarı adamın arasına sıkışmıştı. Onlarla göz göze gelmedi, onlar da konuşmadı, kendilerini sadece tabaklarını bitirmeye adanmışlardı.

Sosis, yumurtalar ve tost sipariş etti; Rafael'le fbirdlikteyken, birkaç gram almanın korkusu yüzünden asla yeeyeceği bir yemektir bu. İlk ısırığını aldığı andan itibaren, Drea saate bakmayı unuttu ve beri ilk defa tamamen bitirdiği yemeğin içinde kendini kaybetti, uzun bir süredir ilk defa oluyordu bu... ne kadar süredir, hiç hatırlamıyordu. Rafael'le tanışmasından çok daha önce, demek ki... yıllardır. Yıllardır tamamen bitirdiği bir yemek yememişti.

Erkeklerin köküne kibrit suyu. Artık bir erkeğe ihtiyacı yoktu. Zengindi ve canı istediği zaman, istediği her haltsa yiyebilirdi.

Sonunda, yemeğin ötesine geçen bir mutluluk duygusuyla, otele geri döndü. Bankanın açılması an meselesiydi. Eski püskü odasında oturarak, dokuzu çeyrek geçeye kadar bekledi, sonra Blackberry'sini açtı, hemen yeni mesajlar olduğuna dair uyarı geldi, bunları görmezden gelerek hesabına girdi. Hiçbirşey yoktu. Para aktarımı henüz yapılmamıştı. Aktarma işlemleri hemen yapılması gereken şeylerdi. Kansas hesabını kontrol etmenin bile anlamı yoktu, çünkü Kansas merkezi saat dilimine bağlıydı ve oradan gerçekten bir şey umması için bir saatin geçmesi gerekiyordu.

Ters giden bir şey mi vardı? Omurgasından aşağı bir soğukluk indi. Rafael'in yasal açıdan aktarmayı durdurmasının bir yolu yoktu, ama yasadışı olarak... Evet, banka müdürünün kafasına bir silah tutarak, belki de böyle yapmıştı; eğer bunu bir şekilde hemen öğrendiyse.

Rafael, kural olarak, satın almak istediği bir şey için çek yazmazdı, bunun yerine kredi kartı kullanırdı. Hatta, Rafael normalde hiç çek yazmazdı, hesap ödemek için olsa bile. Orlando ona bankamatik kartı kullanmamasını söylemişti, birisi numarayı alıp hesabını boşaltabilirdi, dolayısıyla Rafael hâlâ hesaplan eski usûle göre ödüyordu ama bunu bizzat kendisi yapmıyordu. Muhasebecisi- yasal olanı-onun için bunu yapıyordu.

Hayır, Rafael'in bir şey fark etmemiş olduğuna emindi.

On dakika soma yeniden denedi. Bu sefer banka hesabı yüz bin dolarlık mevduatı gösterdi.

Drea rahatlık hissiyle gevşeyerek, Drea yeniden yatağa uzardı ve Blackberry'i göğsüne dayadı. Toplam miktara yeniden baktı ve gülmeye başladı. Oradaydı ve hepsi kendisinin-di, son kuruşuna kadar.

Ve acele etmezse, kuaför salonundaki randevusuna geç kalacaktı. Yataktan zıplacı, bir taksi çağırdı ve taksiyi beklemeden önce oda anahtannı ve birkaç doları yatağın kenarındaki masaya bıraktı.

Bankaya gidip hesabını kapatmaya başladığında işler ters gitti. Kimliğini ve dokümantasyon için gerekli bilgiyi verdikten sonra yüz bin doları nakit olarak istedi. Şarap kıızılı saçlı ve orta yaşlı bir kadın olan hesap müdürü, yaptığı işi durdurdu ve masanın üstünden Drea'ya baktı. Huzursuz gö-

rünüyordu. "Bunu yapabilir miyiz bilmiyorum, en azından bütün para için değil," dedi özür dilermiş gibi. "Genelde hesapla—nnı kapattıklarında müşterilere bir banka çeki veririz. Doğa • olarak burada büyük bir nakit rezervimiz yok. Eğer bize uyan: verseydiniz elimizde ek olarak para olurdu ama... izin verin, banka müdürüyle konuşayım. Bakalım neler yapabiliriz."

Drea kırıcı sözler söylemek üzereyken kendini tuttu_ Bankanın elinde para yok muydu? Nasıl bir bankaydı ki nakiti yoktu? Kadınla tartışmanın hiçbir faydası yoktu, hatta para alıp oradan ayrılmasına bile engel olurdu bu, dolayısıyla, "Üzgünüm. Her şey o kadar hızlı oldu ki... Bunu düşünmemiştim," demekle kaldı.

Bu kadar hızlı *neyin* olduğunu belirtmemişti ama özrü işe yarar gibiydi, nitekim kadın, "Belki bir çözüm bulabiliriz. Az sonra dönerim," dedi.

Kadın bir başka ofise kaybolduğunda Drea öfkeyle düştü. Yüz bin dolar için bir banka çeki ne işe yarardı? Tek yapabildiği başka bir hesap açmak olurdu. Onun nakite ihtiyacı vardı, izi sürülemeyen nakite.

Saatine baktı, kuaförle randevusuna gitmek istediği takdirde fazla zamanının kalmadığını gördü. Randevuyu atlayabilir, saçlarını somadan yolda kestirebilirdi, ama araba satın almadan önce görünüşünü değiştirmek isterdi. Eğer bankaya biraz zaman verirse ve kuaför salonundan dönüşte uğrarsa, daha fazla para elde edebilirdi ama bu, hesap müdürünün saçlarını değiştirdiğini bilmesi anlamına gelirdi ki, bu da Rafael'in, Drea'nın izini sürmesini kolaylaştırırdı.

Bu işe yaramazdı. Planına uymak zorundaydı. Peki o zaman, nakiti bir araya toplaması için bankaya daha fazla

zaman verecekti, belki bir başka gün-Tanrım Elizabeth'de bir gün daha kalarak nasıl bir risk almış olacaktı acaba?

Kabul edilemez bir risk, diye karar verdi. Bugün oradan ayrılması gerekiyordu.

Oysa, geride fazla nakdi kalmamıştı, dolayısıyla şimdi *biraz* para alması gerekiyordu. Yüz bin doların hepsini nakit olarak alması şart değildi; yirmi bin dolar olsa da olurdu ve kalanı da banka çeki olarak alabilirdi. On bin dolarla, Kansas'a gitmesi için güvenilir bir araba alırdı, on bin dolar da otel odaları ve yemeğe harcardı. Kansas'a gitmesi ne kadar sürerdi acaba? İki gün? Üç gün? İdareli bir şekilde harcayacağı dolu dolu parası vardı.

Hesap müdürü ofisten geri döndü, kaşları Drea'ya yüz bin dolar nakit olarak almasının hiçbir yolunun bulunmadığını anlatacak kadar çatıldı. "Üzgünüm," diye söze başladı. Ama Drea başını salladı.

"Tamam. Yirmi bin dolar hatta on beş bin dolar nakit olsa nasıl olur? Kalanı da banka çeki. Bu fazla para olurdu. Ne düşünüyordum bilmiyorum, bu kadar çok parayla seyahat etmek istemediğime eminim."

Kadının yüzü aydınlandı. "On beş bin doları nakit olarak verebileceğimizi biliyorum, ama bakalım yirmi bin verebilir miyiz?"

Zaman çok daralıyordu. "Sizin fazla zamanınızı aldım," dedi Drea. "On beş bin harika olurdu."

"Emin misiniz? Kontrol etmek bir dakika bile sürmez..."

"Teşekkürler, ama zahmete girmeyin."

Sonunda on beş bin dolarını nakit olarak aldı, yüz elli tane yüz dolarlık banknotlar hâlinde ve kalanı için banka

çeki. Para şaşırtıcı derecede çok yer kaplıyordu, yüz bin doları nakit olarak almadığına sevindi. Yoksa parayı koymak için küçük bir valiz almak zorunda kalacaktı ki bu da biraz dikkat çekecekti. Hiç olmazsa on beş bin dolar çantasına sığıyordu.

Bir-iki form imzalaması gerekti ve sonunda işlem bitmişti. "Çok teşekkür ederim," dedi, soma saate baktı ve bankadan aceleyle çıktı.

Kuaför salonuna hemen hemen yirmi dakika geç kalmıştı ve stilist bu nedenle biraz canı sıkkın görünüyordu ama Drea uzun, tirbuşon gibi kıvrırcık yığınının gösterip "Hepsini kesin, bunları daha düz ve koyu renk istiyorum," dediğinde neşelendi. Stilistlerin çoğu gibi, o da uzun saçları kesmeye ve esaslı değişiklikler yapmaya bayılıyordu.

Bir buçuk saat soma, Drea kuaförden bir esmer olarak çıktı, saçları karışık bir kesim yapılmış, tepede biraz diken diken olmuştu. Fena hâlde keskin görünüyordu ve buna bayılmıştı. Bütün yüzü değişik, daha güçlü görünüyordu, yüz kemikleri şimdi daha belliydi. Artık Drea Rousseau değildi, başka biriydi, kimseden hiçbir halt almamış bir kadın.

Yeni bir isim düşünmeliydi, yeni kimliğine uygun bir isim. Yol üstünde bir yerden yeni bir sürücü belgesi almalıydı ama bunu daha soma dert edinecekti. Şimdi tekerleklerle ihtiyacı vardı.

Beş saatten uzun bir süre sonra, batıya giderek Pennysylvania'dan geçti. Arabası kahverengi bir Camry'di, metali yıpratmış olan pasla ve tamponlarda bir sürü kırıklarla göçüklerle biraz kötü durumdaydı ama lastikler sağlamdı ve motor fena çalışmıyordu.

Yakında bir Cadillac süreceğini düşündü. Ya da bir Mercedes. Birkaç gün sonra, Kansas'ta olacaktı ve oradan da... kimbilir? İsteddiği yeri seçebilirdi...

RAFAEL, BANKADAN GELDİĞİNİ GÖRÜNCE TELEFONU az kalsın açmayacaktı. Bütün gece uykusuz kalmıştı, bünyesi kahve ve endişeyle dolmuştu; ama ne var ki Drea'yı kaçıran her kimse, ondan hiçbir çağrı gelmeden saatler birbirini kovalamıştı ve içinde, Drea'nın fidyeyle kurtulduğu veya değiş tokuş edildiğine dair, zaten fazla olmayan, belli belirsiz taşıdığı umudunu kaybetmişti.

"Salinas," dedi sert bir tavırla. "Nedir?"

"Bay Salinas, ben Bay Flores, şeyden..."

"Evet nereden olduğunu biliyorum, arayanın kim olduğunu gördüm." Adamın bir an önce konuya gelip telefonu kapatmasını istiyordu sadece. Kuruşluk saçmalıklarla ilgilenecek sabrı yoktu bugün, hele Drea'nın muhtemelen bir yerde öldüğünü ve adamlarının önünde bir korkak tavuk gibi görünmeden yas tutamadığını biliyorken.

"Ah., evet, şey. Banka dün bir e-mail gönderip size bir aktarma işleminin yapıldığını bildirdi ama ben bunun iize-

rinde durmak istedim ve..."

"Aktarma mı?" Rafael yorgunluktan ölüyordu, ama dikatini çekmeyecek kadar değil. Doğruldu ve parmaklarını Orlando'ya şaklatarak telefonu ve sonra kendi yatak odasını işaret etti. "Ne aktarması?"

Orlando yatak odasına gitti ve bir saniye sonra oradaki telefonu açarken bir klik sesi duyuldu.

"Ah... sizin hesabınızdan Bayan Butts'ın hesabına para aktarımı. Şey, yani hesap Drea Rousseau olarak listelenmiş."

"Evet, evet." Sanki Drea'nın gerçek adını bilmiyormuş gibi. Drea'nın Butts yerine soyadı olarak Rousseau'yu kullanmasında onun için bir sakınca yoktu. Kahretsin, kimin için olurdu ki zaten? Onu insanlara Drea Butts olarak tanıtmayı istemediğinden fena hâlde emindi. "Ben dün aktarma falan yapmadım."

Flores'in ses tonu fark edilir bir şekilde endişeli bir hâl aldı. "Büyük miktarda bir aktarma işlemi dün öğleden sonra yapılmış ve her ne kadar aktarım sizin IP adresinizden, sizin şifrenizle gerçekleşmiş olarak doğrulansa da, alışılmadık bir miktardı ve tedbir gereği bir e-mail duyurusu, bu işlem konusunda uyarmak amacıyla size gönderildi. Sonra, bu sabah ben, bütün paranın dün öğleden sonra Bayan Butts'ın hesabından aktarıldığını fark edince, özel bir telefon çağrısı yapmamın kurallara uygun olduğunu düşündüm..."

"Ben dün onun hesabına hiçbir şey aktarmadım!" diye kükredi Rafael ayağa kalkıp odasına yürürken. Bu sırada Orlando şimdiden Rafael'in laptopunun önünde oturmuş, e-mail hesabını kontrol ediyordu. Dün her şey olup biterken,

Rafael böyle saçmalıklarla canını sıkmamıştı.

Orlando mesajları hızla taradı, sonra Rafael'e baktı ve başını salladı. "Burada bankadan bir mesaj yok," dedi.

"Ben bankadan mail almadım," diye çıkıştı Rafael. "Eğer alsaydım arardım, çünkü dün para aktarımı yapmadım. Ne kadarlık bir paradan bahsediyoruz?"

"Ah... iki milyon, yüz bin dolar."

Rafael sanki kafası patlayacakmış gibi hissetti. "Ne?" Ne oluyordu? Drea'yı kaçıran her kimse hesabındaki parayı vermesi için onu zorlamış mıydı? Ama öncelikle kendi hesabından onun hesabına parayı aktaran hangi lanet olası kişiydi? Drea'da kendisinin şifresi yoktu ve onun görmesi için bir yere yazmış falan da değildi, herhâlde kadın bunun kendi cep telefonu numarasından başka bir şey olmadığını fark edecek de değildi.

"Ah.."

"Bir kez daha "ah" dersen bu telefondan ulaşip boğazını deşeceğim," dedi Rafael hışımla. "Dün hiç aktarma yapmadım, iki milyon papeli aktarmadığıma fena hâlde eminim ve lanet olası bir e-mail falan almadım. O hâlde parayı hesabıma geri koyun!"

"Ben-ben bunu yapamam," diye kekeleydi Flores. Rafael, adamın zar zor bastırdığı "ah," sesini neredeyse duya-bilmişti. "Aktarma işlemi sizin IP adresinizden yapıldı, sizin şifreniz kullanılarak ve her hâlükârda, size söylediğim gibi, bütün para dün öğleden sonra başka yere aktarıldı. Bu paraların kontrolü artık bankamızın elinde değil."

"Birisi beni soyup soğana çevirdi ve bankanın neyi kontrol edip etmediği umurumda bile değil. Siz insanlar, birinin

paramı eline geçirmesine izin veriyorsunuz, o zaman bunu pekâlâ geri alabilirsiniz."

"Bunu yapamayız Bay Salinas. Yasal olarak, bankanın eli kolu bağlı durumda."

"Paranın benim bilgisayarımdan yapılmasına hiçbir imkân yok, çünkü ben bunu yapmadım, dolayısıyla bana yasadan falan bahsetmeyin!"

Orlando'nun yüzünde oldukça tuhaf bir ifade belirdi. Aniden ayağa kalktı ve Rafael'i telefonda bağırırken bırakıp yatak odasından ayrıldı. Bir dakika geçmeden Drea'nın laptopunu taşıyarak geri döndü. Bunu masaya, Rafael'in laptopunun arkasına yerleştirdi, Rafael'in makinesinin bağlantısını kesip Drea'nınkini bağladı. Sonra onun e-mail programını açtı ve aşağı kaydırmaya başladı. Aşağı yukarı yirmi mesajı vardı, çoğu online alışveriş yaptığı değişik dükkânlardan gelen reklam mailleriydi, dolayısıyla bunları geçmek uzun sürmedi. Derken Orlando kaymayı durdurdu ve ekranı işaret etti.

"Bekle," dedi Rafael telefona, Orlando'nun neyi işaret ettiğini görmek için eğildi ve işte... bankanın gönderdiği e-mail oradaydı. Kendi e-maili Drea'nın bilgisayarında ne arıyordu ki?

"Sizin e-maili bulduk," diye homurdandı. "Bana gelmemiş, kız arkadaşına gitmiş. Bunu bile düzgün yapamıyorsunuz, o hâlde..."

"Sizi temin ederim Bay Salinas, e-mail sizin banka hesap bilginizde belirtilen adrese gitti."

"Bunu kendim ayarladım ve kız arkadaşımın e-mail adresini kullanmadığıma fena hâlde eminim. Kendiminkini kul-

landım."

"Yine de, şimdi kayıtlarımızda olan bu adres ve her değişiklik sizin şifrenizle sizden geldi, dolayısıyla sizin ne yaptığınızı bildiğinize emin olmak istedik."

"Size söylüyorum, ben yapmadım..." Rafael durdu, zorlukla nefes alabiliyordu, sanki içinde mide bulandırıcı bir olasılık filizlenmeye başlamış gibiydi. Midesindeki ani hisse rağmen, beyni hemen bu fikri reddetti. Bu mümkün değildi. Drea internetten sipariş verecek kadar bilgisayar kullanabiliyordu ama bu kadar-ki o zaman bile, yapacağı tek şeyin ekrandaki her talimatı takip etmek olduğuna kafası basana kadar, Orlando'nun işlem boyunca birkaç kez ona gidip gelmesi gerekmişti. Onun kafasında, bir sitede ne yaptıysa bütün sitelerde de aynısını yapması gerektiğine dair bir fikir vardı.

Rafael kadının çaresizce nasıl, "Ama bunun bir anlamı yok ki!" deyip durduğunu hatırladı. Aynı kadının bir şekilde şifre korumasını aşarak banka hesabına ulaşacağını, sonra bunu hemen Tanrı bilir nereye aktaracağını nasıl düşünebilirdi? Kendisinin tanıdığı Drea sadece bunu yapamaz değil, bunu düşünemezdi bile.

Onun paraya yaklaşımı adeta bir çocuğunki gibiydi. Kendisinden bir kuruş bile istememişti. Paraya bakış açısına göre, eğer bir kredi kartı ya da çek defteri varsa, parası da var demektir. Eğer onun hesabını bizzat takip etmeseydi, her yerde karşılıksız çekleri olacaktı, çünkü Drea kendi hesabına asla dikkat etmemiştir.

Bir ihtimal bunu yapmış olabileceğini kabul etmek, onun kendisini, herkesi iki yıl boyunca enayi yerine koyduğunu kabul etmek demektir. Egosu bunu şiddetle reddetti, çünkü ena-

yi değildi, Rafael Salinas'ti ve kendisini enayi yerme koymaya çalışan her kimse buna pişman olarak ölmüştü. Kimseye güvenmemişti. Drea'yı araştırtmış, onu takip ettirmiş ve gözünü üzerinden ayırmamıştı. Kadın bir kez olsun, tam anlamıyla nazik ve budala olan görünüşünden başka bir şey olduğunu kendisine düşündürecek hiçbir şey söylememiş ve yapmamıştı.

Birden Flores'e, "Seni arayacağım," dedi ve telefonu kapattı. Orlando'ya sertçe baktı, o da kendisine bakıyordu. "Söyle bana, bu nasıl olabildi? Nasıl biri banka hesabıma girdi ve lanet olası iki milyon dolarımı son kuruşuna kadar nasıl aldı?"

"Buradan yapılmış olmalı," dedi Orlando. Bilgisayarın geçmişini tıkladı ve işte... birisinin Drea'nın bilgisayarını kullanarak bankanın web sitesine girdiği açıkça görünüyordu. "En son aşamada, hem sizin hem de onun laptopu aynı IP adresini gösterir, çünkü aynı yönlendiriciden gidiyor. Eğer şifrenizi biliyorsa, bankaya göre, aktarmayı yapan sizsiniz."

"Ben ona şifremi vermedim," diye tersledi Rafael. "Bunu bir yere yazmadım bile." Şifrenin ne olduğunu Orlando bile bilmiyordu.

"Bir şekilde ele geçirmiş." Orlando açıkça ortada olan şeye işaret ederken, yüzünün boş ifadesini koruyordu. "Eğer o odadayken banka hesabına girdiyseniz, klavye tuşlarından öğrenecek kadar dikkat etmiştir."

"Biz Drea'dan bahsediyoruz. Duşu nasıl açacağını bile zor öğrendi o." Tamam bu kadarı abartılıydı, ama yine de bir zekâ abidesinden bahsetmiyorlardı.

"Bu kadar para, güçlü bir motivasyon kaynağı ve ispatı hemen şurada." Orlando eliyle bilgisayar ekranına vurdu.

"Kimsenin onu kaçırdığını sanmıyomm, sanırım parayı aldı ve kaçtı."

Rafael orada durdu, öfke ve aşağılanma hissi içini yakıyordu. Kendisinin onu sevmesine izin vermişti ve fahişe onunla bir enayiymiş gibi oynamıştı. Koruyucu kalkanını asla düşürmemeliydi, bir an bile onun kendisini sevdiğine inanmamalıydı. Bu rolü en ufak bir aksaklık olmadan iki yıl boyunca oynamakla, bütün bu gözyaşlarını bir gün önceden ayarlamakla dünyanın en iyi aktristi olmalıydı. Ve kendisi buna kanmıştı, içini bir asit gibi kemiren de buydu işte.

Bütün bu numaralan yemiş, bir aptal gibi onun kendisini gerçekten sevdiğine, hatta kahretsin, *kendisinin* de onu sevdiğine inanmıştı.

Bunu ödeyecekti. Kendisine neye mâl olursa olsun, bunu ödeyecekti.

"Çok uzağa gidemez," dedi duygusuz bir tavırla. Çıplak elleriyle onu parçalamak isterdi ama kendisi ve yapılan iş arasında biraz mesafe bırakmayı öğrenmişti, böylece bunun yapılmasını emretse bile inkâr edebilecekti. Onun öldüğünü bildiği sürece, onu bizzat öldürmeden de yapabilirdi. Adaleti kendisi yerine getirmediği için pişman olabilirdi ama intikam, neredeyse aynı derecede iyi gelecekti kendisine ve bunu nasıl yapacağını tam olarak biliyordu.

KATİL, SALINAS'IN son çağrısını alınca, bağlantıya geçmeden önce üç gün bekledi. Başka bir işi yoktu ama bir süre işlerden uzak durmak istiyordu ve piç kurusunun çalışanlarından biri değil, bağımsız bir sözleşmeliydi. Salinas'ın

istediği her neyse, bekleyebilirdi.

Çağrıya güvenmiyordu, Drea'yla bir öğleden sonrayı geçirdikten sonra, çok çabuk gelmişti. Belki Salinas teklifle ilgili fikrini değiştirmişti ve durumu gözden geçirince, maçoluğunun bir darbe aldığını hissediyordu. Bir darbeden çok daha fazlasını almıştı ama katil, Salinas'ın bunu anladığını sanmıyordu. Drea yaptığı şeyde fazla iyiydi, anlaşmanın haricinde, ne kadar zevk aldığı konusunda sessiz kalmıştı.

Bu nedenle bekledi ve izledi. Salinas'ın gelecek planları konusunda hiç olmadığı kadar meraklıydı ama çok fazla erdemi olmadığı hâlde, sabır kendisinde fazlasıyla bulunan bir şeydi. Bir şeyler oluyordu, Salinas'ın tetikçilerinin yüzlerindeki ifadeden, Salinas'ın kendisinden bunu görebiliyordu. Katil, adamı gelip giderken birkaç kez incelemişti ve onun felaket kötü bir ruh hâli içinde olduğu belliydi.

Salinas'ın yeterince uzun süre beklediğine karar verince, önce New York'da en sevdiği yerlerden biri olan Metropolitan Müzesi'nde hiç acele etmeden gezintinin tadını çıkardı. Turistlere veya çocukların gürültülerine aldırılmıyordu; sergiler onların ödülleri idi. İşini bitirdiğinde, geniş merdivenlerde durdu ve aradı.

"Daireye gel," diye emretti Salinas. "Ne zaman burada olabilirsin?"

"Yakındayım," dedi katil sakince. "Ama bugün güzel bir gün. Yarım saat içinde Bethesda Terrace'da." Görüşmeyi sonlandırdı, sonra telefonu kapattı ve cebine attı. Sadece Salinas, bu kadar kısa süre içinde tuzak kurmakta zorlanacağından değil ama Terrace halka açık bir yerdi, hem turistlerle hem de şehrin sakinleriyle doluydu. Ayrıca açıklık bir yerdi,

dolayısıyla yaklaşma istikametleri sınırlı olmayacaktı. Salinas kendisini takip ettirmek istediği takdirde, oradan Central Park'ın derinliklerinde kaybolabilirdi.

Salinas'ın nerede olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu, dolayısıyla yarım saat, ona göre buluşmak için imkânsız bir süreydi. Yine de kendisi için, Bethesda Terrace'a yürümek keyifliydi. Eğer Salinas dairedeyse, oraya ulaşmak için fazlasıyla zamanı olacaktı. Eğer şehirdeyse... başka. Önemli bir durum olursa kendisiyle yeniden bağlantıya geçecekti zaten.

Katil, piç kurusu için işleri zorlaştırmaktan zevk duyuyordu, bu kadar ufak bir yöntemle olsa da. Yine de zevk onu bulduğu yerde gelmişti; dolayısıyla hem tedbiri elden bırakmamak için içgüdüsunü, hem de Salinas'ın zincirini çekmek için duyduğu isteği takip etti.

Parka yürürken, bir dondurma külahı almak için durdu. Her ne kadar parkı çok iyi bilse de, yine de bir harita satın aldı ve birkaç dakikasını bunu incelemeye harcadı, çünkü ihtiyaç duyduğu takdirde seçeneklerinin ne olduğunu tamamen bilmek istiyordu. Haritayı elinde tuttu, Salinas'ın bunu fark edeceğini ve bundan, katilin orada yaşamadığı ve bu nedenle parkın düzenine alışık olmadığı sonucunu çıkaracağını biliyordu. Sonuç kısmen doğru olacaktı, çünkü gerçek anlamda hiçbir yerde *yaşamamıştı*] değişik zaman dilimlerinde değişik yerlerde yaşamıştı ve şimdi bu yer Salinas'ın birkaç kat altıydı.

Avantajlı bir konum buldu ve izlemeye başladı. Şüpheli görünen bir şey gördüğü takdirde buluşmayı iptal edecekti. Salinas'ın kendisiyle yalnız buluşmayacağını biliyordu, onun gibi bir adam beraberinde kas gücü olmadan hiçbir yere git-

meye cesaret edemezdi. Yine de katil, görebileceği gangsterlerden dolayı endişelenmiyordu, onun aradıkları ortalık yerde, göz önünde olmayanlarıydı.

Sonunda sadece birkaç dakika sonra Salinas'ı arkasında üç adamla gördü. Katil etrafını inceledi ama şüpheli bir şey göremedi; Salinas'ın göz önündeki adamlarının birçoğunu tanıyordu, dolayısıyla yaklaşmanın güvenli olup olmadığı konusunda bir karara varmak için sadece onların davranışlarına bakması şart değildi. Sebepsiz yere pusuya yatmış gibi görünen kimse yoktu, hiç kimse görüş alanının dışına çıkmaya çalışmıyordu. Sonunda kendi saklandığı yerden çıktı ve dondurmasını yiyerek ileri atıldı.

Salinas sinirle saatine bakarken, başını kaldırdı ve katili gördü. Eliyle adamlarına geriye gitmelerini işaret edersek, "Geç kaldın," diye homurdandı.

Katil üşengeç bir tavırla, "Dondurma tezgâhında uzun kuyruk vardı," dedi. "Ne oldu?"

Salinas etrafına baktı, sonra cebinden eski tip bir transistörlü radyo çıkarıp açtı. Ses yüksekti, o kadar yüksekti ki eğer Salinas bir adım daha atmasaydı, katil onu duyamayacaktı.

"Drea dört gün önce benden iki milyon papel çaldı ve toz oldu. Onu bulmanı ve işi bitirmeni istiyorum. Kalıcı olarak."

Eriyen dondurmadan bir damla külahtan aşağı aktı. Katil şaşkınlığını gizleyerek, akan dondurmaya diliyle yakaladı. "Emin misin? Pek zeki birine benzemiyordu... amat bu olay galiba bunun ispatı, değil mi?"

"Eminim." Salinas ona sertçe gülümsedi. "Ayrıca evet,

KARA MELEK

yapılacak aptalca şeyler listesinde, benden para çalmak en üst sıradadır."

10

ASLA ZEKİ BİR KADINLA DALGA GEÇME.

Zamanlamaya bakılacak olursa, ne olduğunu anlamak için bir dâhi olmasına gerek yoktu. Drea, Salinas kendisini başkasına verdiği için sadece üzmekle kalmamış, öfkeden deliye dönmüştü. Bu sadece bir "Seni terk ediyorum!" mesajı değildi ama bir "Seni terk ediyorum ve *bunu* al piç kurusu!" hareketiydi. Bütün hareketlerle kıyaslandığında, bu dikkat çekiciydi.

Bu kendisini eğlendirmişti, dondurmadan bir kez daha yaladı. Onu avlamaya gitmektense, onu alkışlamayı tercih ederdi. Yine de iş işti. "En iyi teklifini yap," diye ağır ağır konuştu. "Bunun senin için değeri nedir?" Masada ne kadar bulunduğunu bilmeden bir işi alıp almamaya karar veremezdi.

Salinas etrafına bakındı ve radyonun sesini daha da açtı. Yanından geçen insanlar ona huzursuz bakışlar atıyorlardı ama bu umurunda bile değildi. "Onun çaldığı miktarın aynısı."

İki milyon, öyle mi? Kesinlikle duruma değişik bir açı kazandırırđı. Bunu düşünmesi lazımdı ama bu arada konuyla ilgilenmesi için Salinas'ın başka birini aramasını istemiyordu. Eğer işi almazsa, ertelemeği en azından Drea'ya temiz bir şekilde kaçması için daha çok şans verirdi ve bunun düşünceği kendisini memnun etti. Müşterileri sevmesi şart değildi ama Salinas için iğrenmeden başka bir şey hissetmiyordu.

"Yarısını önceden alırım," dedi katil. "Bunu nereye göndereceğınızı size bildiririm." Sonra dondurma külâhının kalanını yakındaki bir çöp tenekesine attı ve uzaklaştı, hareketleri rahatlamıştı ama yine de gözleri etrafında gezinmeye devam ediyordu. Bir federal olduğu neredeyse kesin olan bir gözüne çarptı, etrafındakilere göre fazla resmi giyinmişti başını Salinas'a doğru hafifçe dönük tutarak eğilmiş şekilde ayakkabısını bağlıyordu. Salinas'ın kuyruğu olmalıydı, geri kalmamak için acele ediyordu.

Katil bu konuda özellikle endişeli değildi. Salinas'la buluşması bir dakika bile sürmemişti, bir kuyruğun olay yerine gidip birkaç fotoğrafçekmesi için yeterli süre değildi bu. Kuyruğun geldiği sırada, buluşma sona ermişti ve kendisi zaten gidiyordu. Bow Köprüsü'nden geçti, sonra sık ağaçlı Ramble'a girdi, orada saklanacak birçok yer vardı. Sıcak ve nemli bir gündü, hava sıcaklığı 19 derece civarındaydı, ama orada koyu gölgenin altında hava daha soğuktu ve belli belirsiz ama keyif veren bir meltemi teninde hissetti.

Teklifi özellikle düşünmemişti, daha sonra buna yeterince zaman bulacaktı; takip edilmediğinden emin olduğunda. Alıştığı üzere şimdiki zamana kendini verdi, etrafındaki her şeyin,

birinin arkadan ona yaklaşıp yaklaşmadığının, sürekli değişen kaçış istikametlerinin nerede bulunduğunun farkındaydı. Ayrintılara önem vermek kendisinin bu kadar uzun yaşamasını sağlamıştı, dolayısıyla alışkanlıklarını değiştirmesinde hiçbir sebep göremiyordu. Bu sayede ikinci kuyruk hemen ileride gözüne çarpmıştı; bu adam kot pantolon ve koşu ayakkabıları giyyordu, dolayısıyla Salinas'ı takip eden federal değildi.

Katil durumu sakince inceledi. Bu yeni kuyruğun sıradan kıyafetler giymesi, bir federal olmadığı anlamına gelmezdi. Sadece daha iyi hazırlandığı anlamına gelirdi. FBI'nın kendisini takip ettirmek için Salinas'la buluşması dışında bir sebebi olamazdı, onların bütün bağlantılan araştırıyor olmaları mümkündü. Ya da kuyruk, Salinas'ın tetikçilerinden biri olabilirdi, kendisini Tanrı bilir neden takip ediyordu. Belki Salinas parka yürümek zorunda kaldığı için sinirlenmişti ve dayak gibi bir davranış düzeltme hareketinin gerektiğini düşünmüştü-bu durumda, birden daha fazla adam gönderse iyi olurdu. Belki de, gereksiz bilgi diye bir şeyin olmadığını varsayarak, katilin nerede yaşadığını bilmek istiyordu, o kadar.

Sabit adımlarla ilerledi. İleride yukarıda yol sert bir dönüş yapıyordu ve kuyruğun görüş alanı ağaçlar ve çalılıklar yüzünden kapanacaktı, acaba ne kadar süre... kuyruğun arkasında ne kadar uzakta olduğunu düşündü... yedi saniye kadar, yeterince uzundu bu süre. Kuyruğun aynı kör noktayı fark etmiş olması lazımdı, çünkü o da aynı yöne ilerliyordu. Katil, hızlanarak karşılık vermedi, aksi takdirde takip edildiğinin farkında olduğunu belli etmiş olurdu. Bunun önemi yoktu, çünkü adam yeterince yakındı, ne de olsa süre beş saniyeye inmiş-

ti.

Dönüş yaptı, koşuşturmaya başladı, beyaz tişörtünü başının üzerinden çıkardı ve havluymuş gibi elinde buruşturdu, sonra geldiği yöne geri dönen virajdan ilerlerken, uzun ve rahat adımlarla sabit bir koşucu yürüyüşü yaptı.

Kuyruk, koşarken ona bakmadı bile, aksine adam dönüşü tamamlamak ve onu görüş alanına tekrar sokmak için acele ediyordu.

Şansım yerinde, diye düşünerek, yoldan sapıp sık çalıların arasına kayboldu. O gün parktaki günlük programlan gereği terleyen yüzlercesi, belki de binlercesi içinde, yalnızca bir başka tişörtsüz koşucuydu artık. Koyu gri pantolonu ilk bakışta kimseyi ikinci kez düşündürmeyecek kadar eşofmana benziyordu. Yalnız ayakkabıları kendisim ele veriyordu, nitekim kim Gucci mokasenlerle jogging yapardı ki? Belli ki kendisi yapardı ama tavsiye edeceği bir şey değildi bu.

Doksan metre kadar ileride, tişörtünü giymek için durdu. Nemli sıcaklık, terin teninde parlamasına neden olmuştu ve tekrar üzerine giydiğinde kumaş bedenine yapıştı ama normalden daha hızlı nefes alıyordu. Acelesiz bir yürüyüşle, parktan çıktı.

"BULUŞMANIN bir fotoğrafını çektiniz mi?" diye sordu Rick Cotton, cevabı dinlerken yüzü sakindi.

Xavier Jackson, Cotton'un sabrına hayret ediyordu. "Hiç olmazsa buluşmanın bir resmini olsun çekmediniz mi?" diye sormamıştı ve ses tonunda sabırsızlık belirtisi gösteren hiçbir şey yoktu. Özel görevli ajanların birçoğu kafalarını sağa

sola vururdu ama Cotton değil. Her zaman adildi, sonuçlar istediği gibi olmadığı zaman bile.

Salinas'ın bir yere *yürümesine* hazırlanmamışlardı, hele Central Park'a hiç. Sokaktaki ajan, Salinas'ın arabaya binmeyeceğini fark ettiğinde, o ve etrafındakiler zaten mahallede yolu yarılamlışlardı. Sonra ajan, onlara yetişmek için, en az engelle karşılaşacak şekilde acele etmesine karşın, bir trafik sinyali onu durdurmuş ve sokağı geçmeden önce beklemeye zorlamıştı. Sonuç olarak, daha yetişmeden toplantı olup bitmişti ve ajanın tek yapabildiği Salinas'ın bulunduğu adamın üstünkörü tarifini vermektir. *'7,55 boyunda, 90 kilo, kısa siyah saçlı,'* bölgede en az yüz bin adamın tarifine uyuyordu.

Cotton telefonu kapattığında, "Sanırım kız arkadaşıyla balkonda görülen adamla aynı adam," dedi.

Jackson da öyle düşünüyordu. Asıl soru, kız arkadaşının nerede olduğuydu. Dört gün önce oradan ayrılmış ve o zamandan beri görünmemişti. Aylar önce onu takip etmeyi bırakmışlardı, çünkü ellerindeki bütçe ve insan gücü sınırlıydı ve bunları Salinas'ı takip etmekte kullanmanın daha kazançlı olduğuna kanaat getirmişlerdi. Zaten ilgi çekici hiçbir şey yapmamıştı, en azından balkondaki sahneye kadar.

Belki onun yokluğunun Salinas'la ayrılmaktan daha dramatik bir sebebi yoktu ama bir şeyler oluyordu. Salinas ve adamları, sanki biriyle, herhangi biriyle kavgaya tutuşmak için etrafta tepmiyorlardı. Eğer bu sadece bir ayrılık olsaydı, Salinas üzgün *o\db\|irdi-olabilirdi-ama* adamları da üzgün olmazdı.

Ve şimdi Salinas, muhtemelen balkonda Salinas'ın kız

arkadaşıyla sevişen adam olan biriyle buluşmuştu. Bir şeyler oluyordu ama kişisel saçmalıklardan daha fazlası olmayıyordu ve onlar bununla ilgilenmiyorlardı. Ona karşı bir şekilde kullanmadıkları sürece, Salinas'ın aşk hayatı kendi problemiydi, onların değil.

NEW YORK ŞEHRİNDE iki bin üç yüzden fazla bilinen şehir gözetleme kamerası vardı ve Tanrı bilir kaç tane gizli kamera. Eğer birisi şehirde sokakta olursa, kadın ya da erkek olsun, kameraya yakalanırdı ve bu nedenle görünüşünü düzenli olarak değiştirmeye dikkat ederdi. Kameraya yakalanmış olsa bile, bir binaya birisi olarak girip başka bir insan olarak çıktığında izini kaybettirmiş olurdu. Sadece çok geniş çaplı bir analiz, büyük şans eseri, onu tekrar yakalardı ve bu kadar zahmete değmeyen biri olmayı garantilemek için, bu ülkede büyük sıkıntılara girmişti.

Drea da görünüşünü değiştirmekte akıllılık etmişti; bunu yaptığına emindi. Kendisinin bilmediği, görünüşünü nerede değiştirdiği ve sonra neye benzediği. Kaybolduğu gün Drea'nın hareketleri konusunda neler bildiklerini Salinas'a sorabilirdi ama eğlence bunun neresindeydi? Salinas'ın yardımı olmadan onu bulmak zekâsının keskinliğini koruyacaktı, hesap makinesi kullanmak yerine matematik hesaplarını kafadan yapmak gibi bir şeydi bu.

Dikkate değer bilgisayar yeteneği vardı ama bu durumda kendi bilgisayar korsanlığını yapmanın eksileri artılarından fazlaydı. Bilmek istediğini başka bir yoldan öğrenebilirken, bir alarm çaldırma riskini almanın anlamı yoktu. Aslın-

da bir çok şey o bilinen eski gerçeğe varıyordu; ne bildiğin değil, kimi tanıdığın önemliydi-ve kendisi de, New York şehri için çalışan, kendisine geri ödenemeyecek kadar büyük bir borcu olan ve güvenlik kameralarının ağına erişimi olan birini tanıyordu.

Şehirde son dört gün içinde önemli bir olay olmadığını öğrenince rahatlamıştı-sadece her zamanki sayıda soygun ve cinayet. Hiç terörist saldırısı, bomba atan bisiklet sürücüleri, herhangi bir tür sansasyonel olay olmamıştı. Ortalık sakin olduğu için, birkaç gün öncesinden video kayıtlarına giriş yapıldığında kimse dikkat etmeyecekti.

Öte yandan, işi almaya karar vermeden önce bile, bu kadar zahmete girmeyi istemiş miydi?

Tabii ki evet. Kendi eğlencesi için, kadının bunu nasıl yaptığını bilmek istiyordu. Hatta onunla biraz gurur duyuyordu, çünkü hiç vakit kaybetmemişti. Salinas ona ciddi şekilde hakaret etmişti ve hemen ertesi gün harekete geçmişti. Bankadan bankaya atlaması gerektiğini, zamanlama meselelerini biliyordu, çünkü bu oyunu kendisi de oynamıştı.

Nadiren eğlenir ve asla gurur duymazdı, dolayısıyla şimdi bu iki duyguyu birlikte hissetmesi biraz şaşırtıcıydı.

Ya da değildi. Yapmadığı bir başka şey, kendi kendisiyle oyun oynamaktı. Hissettikleri, onun varlığını kabul ettiği, kendisiyle arasında bulunan uyumla doğrudan bağlantılıydı-ama eğer işi almaya karar verirse, bu uyum onun hayatını kurtarmayacaktı. Çekim önemli bir şeydi ama iki milyon da iki milyondur.

Tek kullanımlık cep telefonuyla arama yaptı. Brooklyn aksanlı bir ses, kısa ve öz bir, "Evet," deyince o da, "Yardı-

ma ihtiyacım var," dedi.

Kendini tanıtmadı, buna ihtiyacı yoktu. Uzun bir sessizlik oldu, sonra ses, "Simon," dedi.

"Evet," dedi o da.

Başka bir sessizlikten, sonra, "Neye ihtiyacın var?"

Onu atlatma ya da oyalama çabası yoktu. Bunun olmasını beklemiyordu zaten. "Sokak kameralarına giriş yapmam lazım."

"Canlı yayın mı?"

"Hayır, dört gün öncesi. Başlama saatini biliyorum. Ondan sonra..." Omzunu silktiği görünmese de ses tonundan belli oluyordu. Ondan sonra, araştırması herhangi bir yöne gidebilirdi, yine de Drea'nın özgeçmişini araştırdıktan sonra onun neler yapabileceği konusunda daha iyi bir fikre sahip olacaktı.

"Buna ne zaman ihtiyacın var?"

"Bu gece."

"Evime gelmen lazım."

"Ne zaman uygun olur?" Saygılı olabiliyordu. Aslında, saygılı olmak için çaba harcamıştı, bu kendisine hiçbir şeye mâl olmazdı ve biraz iyi niyet, günün birinde yaşamak veya ölmek, kaçmak veya yakalanmak arasındaki farkı sağlayabilirdi.

"Dokuz civarı. O zaman çocuklar yatakta olur."

"Orada olacağım." Telefonu kapattı, bilgisayarı açtı ve işe koyuldu.

Drea'nın gerçek adının Andrea Butts olduğunu bulmak hiç zamanını almadı. Gerçek adının Rousseau olmamasına şaşırılmamıştı, ama yine de "Butts" biraz beklenmedikti. Gerçek

adı Rousseau olsaydı biraz şaşırırdı. Gerçek adını öğrenir öğrenmez, Motorlu Taşıtlar Departmanı'nın kayıtlarına gitti ve sürücü belgesinin bilgilerine ulaştı. Sosyal güvenlik numarası biraz daha zordu ama bir saatte onu da buldu; sonrasında kadının hayatı açık bir kitap gibi ortaya döküldü.

Otuz yaşındaydı, Nebraska'da doğmuştu, hiç evlenmemiş, çocuğu olmamıştı. Babası birkaç yıl önce ölmüştü ve annesi... Annesi, Drea'nın doğduğu şehre geri dönmüştü, dolayısıyla orası kontrol edilecek bir yerdi, yine de Drea'nın oraya geri dönmek için fazla zeki olduğunu düşünüyordu. Ama bölgede, rahat hissedecekti ve annesiyle bağlantıya geçebilirdi. Teksas'da Jimmy Ray Butts adında bir ağabeyi vardı, soygundan yediği beş yıllık hapis cezasının üçüncü yılını çekiyordu, dolayısıyla kadın hiçbir nedenle ona gitmeyecekti.

Çekirdek ailesi için bu kadardı, biraz daha kazsa teyzeleri, amcaları, kuzenleri, belki bazı lise arkadaşlarını bulabilirdi. Ama Drea kendisine yalnızlığı seven, kendinden başka kimseye güvenmeyen, kendinden başka kimseye bağımlı olmayan biri gibi görünmüştü.

Bu felsefeyi anlıyordu. Felsefeler söz konusu olunca, bu, hayal kırıklığıyla sonuçlanma ihtimali en az olanıydı.

Tam saat dokuzda, cızırdayan zile bastı ve birkaç saniye içinde Brooklyn aksanlı ses, tıpkı telefonu açarken olduğu gibi, "Evet," dedi.

Katil, "Simon," dedi ve kapı cızırdayarak açıldı. Daire altıncı kattaydı ve asansör yerine merdiveni kullandı.

Yaklaşınca dairenin kapısı açıldı ve aşağı yukarı kendisiyle yaşıt, atletik ince yapılı melez bir adam onu içeri davet

etti. Hem selamlama hem de davet olarak, "Kahve?" diye sordu. Scottie Jansen'in gerçek adı Shamar'dı, ama hayatının çoğunda Scottie diye çağrılmıştı çünkü, okuldaki çocuklar ona Shamu demeye başlamıştı ve ondan sonra Shamar diye çağrıldığında cevap vermez olmuştu.

"Hayır, ben iyiyim. Teşekkürler."

"Bu taraftan."

Scottie sıkışık bir odaya ilerlediğinde, karısı mutfak kapısında göründü ve, "Bitirmesi dört saat sürecek bir işe başlama, çünkü ben saat 11 'de yatacağım," dedi.

Simon döndü, ona göz kırptı, "Benim için sakıncası yok," dedi ve kadının bıkkın yüzü bir sırtımayla karşılık verdi.

"Benimle nazik konuşmaya kalkma. Buna bağışıklığım var. Git Scottie'ye sor."

"Belki de senin sadece *onun* nazik konuşmasına bağışıklığın var."

Kadın homurdanarak mutfığa döndü. "Eğer gizli kalmasını istiyorsan kapıyı kapat," dedi Scottie, oturma yeri boru bandıyla yamalanmış, yıpranmış bir ofis koltuğunu döndürerek, ince kalçasıyla cup diye oturdu.

"Devlet sırrı değil," dedi Simon ve söylenmemiş *bu sefer* sözleri odada adeta yankılandı.

Scottie uzun parmaklarını, zor bir partisyonla uğraşan bir konser piyanisti gibi bükte. Komutları girmeye başladı, klavye dokunuştan o kadar hızlıydı ki parmakları bulanık görünüyordu. Ekranlar gelip geçti. Arada bir durup birine baktı, bütün bilgisayar kurtlarının yaptığı gibi homurdandı, sonra devam etti. Birkaç dakika sonra, "Tamam geldik. Başlama

saati nedir?" diye sordu.

Simon ona apartman dairesinin adını ve tarihi verdi ve görebilmek için öne eğilerek kalçasını yatağın ayakucuna yerleştirdi. Oda o kadar küçüktü ki neredeyse omuz omuzaydılar.

Seks ya da şiddetli görüntüler olmadığı sürece bir gözetleme kamerası kaydını izlemekten daha sıkıcı bir şey yoktu. Scottie'ye uzun, sarışın, kıvrırcık saçlı bir kadını aradığını söyledi; bu işi kolaylaştırıyordu, çünkü uzun sarı kıvrırcıkları olmayan herkesin gelip gidişlerini hızla geçebiliyordu. Sonunda Simon onu yakaladı ve, "Orada," dedi; Scottie hemen durdu ve geri sardı.

Drea'nın binayı terk edişini, geniş dolgun bir çantayı taşımasını-orada değiştireceği kıyafetlerinin bulunduğu bahse girebilirdi-ve siyah limuzine binerken tökezlemesini seyretti. Scottie daha ayrıntılı komutlar verdi, kameradan kameraya atladı, arabayı kütüphanenin önüne çift sıra park edene kadar takip etti. Drea dışarı çıktı, biraz sendeleyerek içeri girdi ve araba oradan ayrıldı.

Simon ekrana biraz daha eğildi, özellikle çıkış kapısını izliyordu. Kadının üzerini değiştirdiği yer burası olmalıydı. Bu upuzun saçlarla yapabileceği çok şey vardı, ama ayrıca bu açık renk ceketten kurtulması gerekiyordu. New Yorkluların çoğunun arasına karışmak için ne yapabilirdi ki? Siyah giymek, işte buydu. Saçlarını geriye tarayacaktı, belki onları tişörtünün arkasına tıkacaktı veya başlıklı bir şey giyecekti. Havanın nasıl olduğuna bakılırsa, başlık biraz alışılmadık olurdu ama insanlar sürekli tuhaf saçmalıklar giyip duruyordu.

Vücudunun şekline, çantaya, siyah giyen insanlara-ki neredeyse herkes oluyordu bu-saçı örtülü veya geriye taranmış kadınlara baktı.

Onu yakalamaktaki hızından memnun kalmıştı. "İşte orada," dedi.

Scottie kaydı dondurdu. "Emin misin?"

"Eminim." Bu vücudun her kıvrımını biliyordu, dört saatini bunun her santimetrekaresini okşayıp öperek geçirmişti. Hiç şüphe yoktu ki o vücuttu. Hiç vakit kaybetmemiş, on dakikada çıkmıştı, hatta belki şoförü yakınlarda bir park yeri bulmadan bile önce. Saçları daha koyuydu, belki bunları ıslatmış ve geriye taramıştı, baştan aşağı siyah giyinmişti ve en ufak bir topallama olmadan yürüyordu, bir sendeleme veya sallanma belirtisi olmadan uzun adımlarla ilerliyordu.

Aferin kızım, diye düşündü onaylayarak. Cesur, kararlı, ayrıntıya önem veren-Tebrikler, Drea.

Kadın, Scottie için işi hiç kolaylaştırmamıştı. Birkaç apartman boyunca yürümüş, taksi çağırmış ve taksiden indikten sonra birkaç apartman daha ilerleyip yeni bir araba çağırmıştı. Şehir boyunca zigzaglar hâlinde ilerlemiş ama sonunda Hollan Tüneli'ne girmişti ve kameralar ağı, onun izini kaybetmişti. Yine de Lincoln Tüneli yerine Holland Tüneli'ni kullanması ona çok şey anlatmıştı.

Av peşindeydi artık... Drea bu işte iyi olabilirdi... ama kendisi daha iyiydi.

11

KENDİ PARASINI BANKADAN ALMANIN BU KADAR soruna yol açması Drea'yı gerçekten sinirlendirmişti.

Kansas'a giderken zamanını rahat kullanmıştı, çünkü yorulmak ve aptalca hatalar hatta belki de araba kazası yapmak istemiyordu. Hiç görünmeden ilerlemesi gerekmişti, bu da her şey için nakit ödemek ve bunun dışında varlığını fark ettirmemek demektir. İki milyona sahip olunca daha çok seçeneği olacaktı ama o zamana kadar seçenekleri sınırlıydı.

Zamanını rahat kullanmak, araba kullanmanın iki yerine üç gün sürmesi anlamına geliyordu ama bu iyiydi, çünkü eğleniyordu. Yalnızdı, Tanrı'ya şükür ki yalnızdı, kendisinden başka hesap verecek kimsesi yoktu. Beyinsiz bir kuş gibi davranması gerekmiyordu, sürekli gülümsemesi ve her tür huysuzluk ve sabırsızlığı, hatta fazla zeki bir eğlence anlayışını bile saklaması gerekmiyordu artık.

İki yıl boyunca bir şakaya bile içinden geldiği gibi gülememesi ne kadar acınacak bir durumdu. Gülecek olsa bile

önce sorular sorması gerekiyordu, sanki can alıcı noktayı anlayamamış gibi. Rafael ve tetikçileri şakaya ek olarak kendisine de uzun uzun gülmüşlerdi. Piç kurulan.

Artık kendisini aptal göstermesi gerekmiyordu, çünkü istediği şeyler için bir erkeğe bağlı kalmayacaktı. Yolculuk boyunca canının istediğini yedi, ilgi çekici bir şey göündenedurdu, yansıtmaması gereken imaja uygun değil de canını istediği gibi kıyafetler aldı. Seksi görünmeye çalışmak yerine, pamuklu pantolonların, tişörtlerin ve sandaletlerin rahatlığını tercih etti. Ne de olsa, yaz sıcaklığında, her gününü arabada geçiriyordu.

New Jersey'deki bankadan aldığı derse göre, içeri elini kolunu sallaya sallaya girip iki milyonu alamayacağını biliyordu. Yine alacağı, nakit olarak birkaç bindi ve kalanı banka çeki olarak alınacaktı. Zaten seksen beş bin için elinde banka çeki vardı, kendisine faydası neyse artık. Çok lüks birşey almadığı takdirde bunu harcayamazdı. Tabii, sanki birkaç yüzlük harcayıp karşılığında seksen dört bin doları isteyebilirdi.

Ayrıca bu kadar çok parayı yanında taşımanın zorluğu vardı. Bunu yapamazdı. Bunun imkânsızlığına kendisini ikna etmesi gerekiyordu, dolayısıyla elinde zamanla, yolda ki ilk gecesinde gerçekten de geriye kalan yüz dolarlık banknotları saymıştı. Hesabına göre, bin dolar bantlandığında iki buçuk santimin onda biriydi, o zaman on bin dolar iki buçuk santim kalınlığında olacaktı. Bu da her yüz bin dolar için yirmi beş santim demek oluyordu, bu durumda bir milyon, iki buçuk metre tutacaktı ve iki milyon da beş metre yüksekliğinde bir yığıldı-bunu taşıması zordu, gözden saklamak daha da zordu. Neredeyse ilan verip, kafasına vurarak parasını alacak

birini arayacaktı.

Bu nedenle paranın bankada kalması gerekiyordu, ama banka çeklerinin belge takibini kırmak istiyordu; bankaların, yasalar gereği Rafael'e bilgi verme izinleri olmasa bile. Bu, adamın bilgi alamayacağı anlamına gelmiyordu, sadece bunun için bir hayli zahmete girmesi gerekiyordu ve ne kadar zahmete girdiği ise ne kadar öfkeli olduğuna bağlıydı. İki milyon dolarlık öfke, ayrıca maço luğuna hakaret, adamın onu bulmak için bu paranın iki katını harcayabileceği anlamına geliyordu. Bu tür bir intikam belki fiyat açısından ekonomik değildi ama kesinlikle tatmin edici olacaktı.

Belge takibini kırmak amacıyla, iki milyonu herhangi bir yerde nakde çevirtirmesi gerekiyordu, yalnızca başka eyalete giderek bunu başka bir bankada saklamak için olsa bile. Sorun şuydu ki bankalar iki milyonu-paranın sahibine bile-nakit olarak vermeye yanaşmıyordu.

Drea, Elizabeth'deki bankanın büyük miktarda nakit elde etmek için zamana ihtiyaç duyduğunu hatırlayarak, ikinci gün Illinois'de durdu, peşin paraya ucuz bir telefon aldı ve bunu aktive etti, sonra Grissom-Kansas'daki bankayı aramak üzere dışarı çıkıp arabaya bindi. Kapılan güvenli bir şekilde kapatıp havalandırmayı çalıştırarak, bankayı aradı ve hesabını kapatmak için biriyle görüşmek istediğini söyledi.

"Bir dakika bekleyin, sizi Bayan Pearson'a aktarıyorum."

Birkaç dakika sonra, bir klik sesi duyuldu ve hoş bir ses, "Ben Janet Pearson. Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Adım Andrea Butts," dedi Drea, sanki isminden nefret ediyormuş gibi çekingen bir tavırla. Öyle ya da böyle, bu isim-

den sonsuza dek kurtulacaktı. "Sizde bir hesabım var ve bunu kapatmak istiyordum."

"Bunu duyduğuma üzıldüm, Bayan Butts. Bir sorun mu var? Yoksa..."

"Hayır öyle bir şey yok, ama ben bölgeden taşınıyorum"

"Anlıyorum. Sizi bir müşteri olarak kaybetmek hiç hoşumuza gitmiyor, ama hayatta oluyor böyle şeyler, değil mi? Eğer bizzat gelerseniz, dokümantasyonlarla sizin için ben ilgileneceğim."

"Yarın öğleden sonra bir ara uğrayacağım," dedi Drea, yolculuk süresini tahmin ederek ve hiç olmazsa tahmininin doğru olduğunu umarak. "Mesele şu ki, hesapta fazla para var ve hepsini nakit olarak istiyorum."

Ufak bir sessizlik oldu, sonra Bayan Pearson, "Hesap numaranız yanınızda mı?" diye sordu.

Drea numarayı söyledi; Bayan Pearson hesap bilgilerini yüklerken bilgisayar tuşlarının çat çat seslerini duyabiliyordu. Daha uzun ikinci bir sessizlikten sonra, Bayan Pearson, "Bayan Butts, kendi güvenliğiniz için, bu kadar parayı nakit olarak almanızı tavsiye etmiyorum," dedi.

"Bunun zorluğunu anlayabiliyorum," dedi Drea. "Bu, onu nakit olarak istediğim gerçeğini değiştirmiyor ve önceden arıyorum ki bu kadar para elinizde bulunabilsin."

Bayan Pearson içini çekti. "Çok üzgünüm ama kimliğinizi doğrulamadan bu kadar parayı sipariş bile edemeyiz."

Drea sabrını korumak için mücadele etti ama o kadar fazla kaba davranışa maruz kalmıştı ki artık sadece işini yapan ve banka kurallarını takip etmesi gereken birini terslemeye başlayacaktı. Yine de oflamasına engel olamadı. "An-

lıyorum. Dediğim gibi, yarın öğleden sonra orada olacağım. Parayı almak için çok geç değil mi?"

"Aslında çok erken. Biz küçük bir bankayız ve Merkez Bankası'ndan nakit ihtiyacımızı sadece haftada bir tedarik ediyoruz. Baş veznedar, siparişleri Çarşamba veriyor, dolaşısıyla siparişimiz henüz dün gitti. Gelecek Çarşamba'dan önce sipariş veremeyecek."

Drea, kafasını direksiyona vurmak istiyordu. "Bu çok büyük bir para olduğuna göre, özel bir sipariş veremez mi acaba?"

"Eminim, özel bir izin alması gerekecek."

Durumu hızla değerlendirdi. "O siparişi verdikten sonra sizin için parayı almak ne kadar sürüyor? Ertesi gün mü?"

Bayan Pearson yeniden duraksadı. "Sizinle bunu şahsen görüşmekten memnunluk duyarım, ama ben gerçekten bu bilgiyi telefonda vermekten hoşlanmıyorum."

Kadını yine suçlayamazdı, ne de olsa kendisini zerre kadar tanımıyordu; ona göre, Drea orayı soymayı planlıyordu ve en fazla paraya ne zaman sahip olabileceklerini öğrenmeye çalışıyordu.

Olaylar planladığı gibi gelişmiyordu. Parayı alıp kaybolmak yerine, Grissom'un etrafında en az bir hafta takılması gerekiyormuş gibi görünüyordu. Grissom küçük bir şehirdi ve hatırladığı kadarıyla sadece küçük bir oteli vardı, bu da kendisinin bulunmasını inanılmaz bir şekilde kolaylaştırıyordu.

Yine de, 150 kilometre içinde kalarak ama etrafta sürekli dolaşarak ve her yerde ancak bir gece geçirerek, savunmasızlığına çare bulabilirdi. Bu başına büyük bir dert olu-

yordu, ama belge takibini kırmak istiyorsa bunu herhangi bir yerde yapmalıydı ve bunun daha geç olmasındansa daha erken olmasını tercih ediyordu.

"Anlıyorum," dedi. "Bunun bir sorun olduğunu biliyorum. Yarın öğleden sonra bir ara uğrayacağım."

"Umarım bir çözüm bulabiliriz," dedi Bayan Pearson. Drea bunun 'umarım aklınızı başınıza alırsınız'ın banka üslubu versiyonu olduğunu düşündü.

Ertesi gün bankaya kapanıştan yaklaşık yirmi dakika önce gitti, arabayı ne kadar zaman boyunca süreceğini yanlış hesaplamıştı, bu nedenle o sabah dörtte kalkması ve bütün gün hızla sürmesi gerekmişti. Yorgundu, üç gün araba sürmekten biraz zihni dağınıktı ve kesinlikle yıpranmıştı. Saçları kıvrıcık bir yığındı, çünkü o sabah permalı kıvrıcıkları düzleştirmek için fon makinesini kullanmaya vakit bulamamıştı ama hiç olmazsa bu kıvrıcıklarla sürücü belgesindeki fotoğrafına daha fazla benziyordu. Söylediği kişi olduğuna bankanın inanmaması durumunda, kim bilir nasıl bir karışıklık olacağını hayal bile edemiyordu. Kimliğini nasıl ispatlayabilirdi? Rafael'den bir mektup gibi bir şey alarak mı? Ya, tabii.

Şans eseri, bakımsız görünümü işine yaramıştı. Bayan Pearson, eski *Hanedan* dizisinden kaçmış gibi görünüyordu ama bakışları kibardı ve geniş vatkalı, gücü simgeleyen takımı, anne kalbi gibi bir kalbin üzerinde düğmelenmişti. O zamana kadar Drea kendisini takıp edip duran kötü bir kocayla ilgili acıklı bir hikâye kurmuştu ama bu hikâyeye gerek yoktu. Banka müdürünün annesi dün gece hayatını kaybetmişti, kendisi Oregon'a gitmek üzere oradan ayrılmıştı ve cenaze töreninin bitimine kadar dönmeyecekti. Kimse ada-

mm canımı sıkamak istemiyordu ve ayrıca, bankada hiç kimse, normal düzenleri dışında böyle büyük bir parayı sipariş etmenin sorumluluğunu üzerine almaya yanaşmıyordu.

Aman Tanrım, diye düşündü Drea umutsuzca, bu üç bin kişilik nüfusu olan geri kalmış şehrin geri kalmış bankası yerine, neden her gün, hatta günde birkaç kez nakit elde eden büyük bir ulusal bankadan hesap açmamıştı ki sanki?

Daha büyük bir şehre, belki Kansas'a sürüp başka bir hesap açabilir ve parayı oraya aktarabilirdi ama daha büyük şehirler, daha çok uyuşturucu parasının kullanılması demekti ve bu Rafael'e daha fazla nüfuz sağlıyordu. Parasını daha çabuk elde edebilirdi ama bunu yaparken daha fazla tehlike altında olurdu.

Artık Cuma öğleden sonra, geç bir vakit olduğundan, en erken gelecek Pazartesi hesap açabilecekti. Parayı hemen aktarabilse bile, bu para, o gün geç saate kadar aktarılmış olmayacaktı. Dolayısıyla ancak Sah günü nakit isteyebilecekti ve banka bu kadar parayı aynı gün ya verebilecek ya da vermeyecekti. Tedbirli olmak için, bir başka bankadan parayı alabilmesi için en erken günün gelecek Çarşamba olduğunu düşünmesi gerekiyordu, oysa parayı buraya aktarmak iki gün daha, gelecek Cuma gününe kadar sürecekti.

İki gün daha; daha büyük tehlikeye maruz kalarak. Hiçbir seçenek iyi görünmüyordu. Ama elindeki iki seçenek bunlardan ibaretti. Daha iyi olan tek ihtimal, banka müdürünün annesinin haftasonu gömülmesi ve onun Pazartesi işe geri dönmesiydi ama bunun olacağına ihtimal veremiyordu.

"Sanırım birkaç gün kalacağım," dedi hafif ve yorgun bir gülümsemeyle. "Bana oteli tavsiye eder misiniz, yoksa son-

raki şehre mi gideyim?"

SIMON'A GÖRE, kadının üç şeye ihtiyacı vardı: nakit para, araba ve cep telefonu. Bu kadar zeki olduğuna göre, yakınlarda bir yerde gizli bir banka hesabı olmalıydı; dolaşısıyla onun nakit parası olduğunu varsayıyordu. Ama bir araba, arabayı nereden alabilirdi? New York'dan değil, en son taksiyle Holland Tüneli'ne girerken, New Jersey'e geçerken görülmüştü. Başka bir eyaletten olması daha mantıklıydı, bu nedenle New Jersey'e bakacaktı. Elbette yakınlarda bir yerdendi, nitekim kadın uzun mesafelere taksi tutarak parasını boşuna harcamayacaktı.

Tabii bir yeni araba satıcısından da değil; göze çarpmadan ilerlemeye çalışacaktı, bu da oldukça iyi durumda ama gösterişli olmayan ve kullanılmış bir araba demekti.

New York sürücü belgesinin bir kopyasını elde etmek için, bilgisayarla gizlice Motorlu Taşıtlar Departmanı'na girdi. Şehrin yerlisi olan birinin bir lisansı olmayabilirdi, toplu taşımanın ne kadar elverişli olduğu düşünüldüğünde, araba kullanmayı bile bilmiyor olabilirdi ama deneyimlerine göre şehre taşınan insanlar lisanslarını güncel tutmaya eğilimliydi. Eline fotoğraf geçince, fotoğrafla oynadı, bilgisayarını kullanarak saç kesip koyulaştırdı. Sonra sonucu yazıcıdan çıkarttı, çünkü artık biraz ayak işi yapmanın zamanıydı ve gösterecek bir resmi olması gerekiyordu.

Pazartesi rüşveti verdi ve elinden yüz papeli çıkarınca, arabanın şeklini ve modelini, ayrıca plaka numarasını öğrendi. New Jersey, biri ön, diğeri de arka tampon için iki plaka numarası verirdi. Bazı ahlaksız kişiler, sadece ön plakayı ça-

larak ve bunları, hiç plakası olmadığı için kenara çekilmekten kurtulmak amacıyla bir arka plaka isteyen ve New Jersey'-de kalmayı düşünmeyen kişilere satarak para kazanmışlardı. New Jersey'den kaç kişinin geçiyor olması ve kaç tanesinin sadece bir plakaya ihtiyaç duyuyor olması hayret uyandırıcıydı. Bir kere eyalet dışına çıktığında, akıllı bir insan plaka ruleti oynayabilir ve bilgisayar sistemini atlatabilirdi.

Yine de bir cep telefonu daha sorunluydu. Drea peşin ödenmiş bir cep telefonu alabilir ve ismini sistem dışında tutabilirdi. Lanet olsun, muhtemelen bir çıkmaz sokaktı bu.

Geriye İRS kaldı.

Kendisi herkes gibiydi, İRS'yle dalga geçmek istemezdi ama vergi uzmanı, Drea'nın parayı nereye gönderdiğini öğrenebilmesinin tek yoluydu. On bin dolar veya daha fazla miktar parayı içeren her işlem İRS'ye rapor edilirdi, işte bu nedenle kendi parasını düzenli olarak arttırarak hareket ettirir ve hepsini yurtdışında bir yere gönderirdi. Parayla uğraşmak feci bir işti.

Bununla birlikte İRS'nin gerçekten berbat bir bilgisayar sistemi vardı ki, bu onun için iyi şans, Drea içinse gerçekten kötü haber demektir.

Bir Salı günü, kadının iki milyon dolarını Grimson-Kansas'taki bir bankaya aktardığını öğrendi.

EĞER SIKINTI ÖLDÜRÜCÜ BİR ŞEYSE, PARASINI alacak kadar uzun yaşayamayacağını düşündü Drea. Doğduğu şehri terk edip New York'a gelmişti, çünkü kesinlikle Grissom-Kansas gibi bir şehirde yaşamak istemiyordu. Küçük bir şehirde büyümüştü, oradaki hayat kendisine göre değildi.

Sorun insanlarda değildi. Her şeye burunlarını sokmadıkları müddetçe genelde insanlar nazikti. New York'daki hayatı, göz kamaştırıcı, heyecanlı ve bitmeyen bir partiler turu halinde olmasa bile-Rafael Güzel İnsanlar'dan değildi, tabii Güzel Gangsterlerden oluşan bir alt tür olmadığı sürece-ve çoğu zamanı odasında geçirse bile, hiç olmazsa son derece konforlu bir odaydı. Tiyatroya veya filmlere gitmemişti ama televizyonda daima ödemeli programlar vardı. O Cuma gecesi, hiç de yaratıcı olmayan ismiyle varlığını sürdüren küçük pis Grissom Oteli'nin, küçük pis odasında bu bile yoktu. Film seyretmeye de gidememişti, çünkü Grissom'da sinema salonu yoktu-diğer şeylerin çoğunun olmadığı gibi.

Orada küçük bir kafe ve ergenlik çağındaki bunalmış gençlerin doluştukları bir fast food lokantası vardı. Alışveriş için, donanım mağazası, yemek mağazası, çiftlik ihtiyaçları mağazası ve ucuzluk mağazası bulunuyordu. Daha fazla seçenek için, şehir sakinleri arabayla otuz mil uzaklıktaki komşu bir şehre gidiyorlardı, çünkü orada bir Walmart vardı. Büyük alkış.

Walmart'a gitmenin kendisi için büyük olay olduğu zamanları hatırlıyordu, çünkü kıyafetlerinin çoğunu oradan alıyordu. Sears'tan bir şey alabilecek kadar para bulabildiğinde, bundan Saks beşinci caddeden almış kadar gurur duyardı.

Ve işte yine Walmart kıyafetleri giyyordu. Fark şuydu ki artık bankada iki milyon parası vardı ve yakında istediği her şeyi giyebileceğini biliyordu. Tabii bu arada, yeniden taşrada yaşamak onu çılgına çeviriyordu. Belki New York'da olduğu sürece fazla bir şey yapmamıştı ama en azından *yapabilirdi*.

Sinirleri tepesine çıkmıştı. Beklemek, sanki derisi yüzölüymüş gibi bir etki yapıyordu ona. Grissom'da bir gece geçirdikten sonra, motelden çıktı ve arabasını, toplu alışveriş merkeziyle övünen şehre doğru otuz mil sürdü ama ikinci kez düşününce, yol üstündeki bir sonraki şehre devam etmeye karar verdi. Grissom'dan ne kadar uzaklaşırsa, birinin kendisini bulması da o kadar zorlaşacaktı.

Sonraki gün, o motelden ayrıldı ve arabasıyla biraz daha uzaklaştı.

Sonraki üç gün için de bunu yaptı. Ucuz bir bavulla dışarıda yaşamak, her yerde sadece bir gece geçirdiği için bavu-

lu boşaltma zahmetine girmemek, içini fena hâlde sıkıyordu. Evi terk ettiğinden bu yana aldığı her karar, her nasılsa, kendisi bir amaç gözettiği için verilmişti; paraya, güvenliğe ve bir eve sahip olmak. Her ne kadar eline geçiremese de, artık parası vardı. Bir ev? Bavulunu boşaltacak kadar uzun süre bir yerde kalmaktan korkmuştu. Kalacak yeri vardı ama *ona ait*, onun ait olduğu ve kalkanlarını düşürebileceği bir yer değil. Belki de "ev" ve "güvenlik" aslında aynı şey demekti- her hâlükârda, bunu henüz bulamadığını biliyordu.

Nefesini tutarak, yeni bir hayata başlamayı bekliyordu.

Çarşamba günü, kendisini Grissom'un etrafında geniş ve dolambaçlı bir çemberde arabasını sürerken bulmuştu, sanki bir lağımı çevreliyormuş gibiydi. Kilometreler boyunca, yaz ekinleriyle yemyeşil olmuş düz ovadın ve yukarıda geniş mavi gök kubbeden başka görülecek bir şey yoktu. Trafik seyrek, çünkü 1-70, kuzeye giden uzun bir yoldu ve burada çiftlik taşrasında araba sürenler sadece bu bölgede yaşayan insanlardı-ve bunu yapan çok kişi yoktu.

Belki uzun yalnızlık günleri veya çoğunlukla boş olan yol nedeniyle düşüncelere dalıp gitse de büyük bir tehlike altında olmayacağını düşünüyordu, ne var ki düşünmekten başka zamanını meşgul edecek bir şey olmayınca kendisini .. huzursuz hissetmeye başladı. Bunu açıklamanın tek yolu buydu. Bir yerde, bir şekilde bir hata yapmış olmalıydı.

Attığı her adımı aklından geçirdi ve hepsini iyi inceledi. Neyi farklı yapmış olabileceğini düşündü ve bütün parayı Elizabeth'teki bankaya aktarmak ve bölgede kalışını uzatarak riske girmek dışında hiçbir sonuca varamadı. Öte yandan, Grissom'un etrafında bu kadar uzun süre dolaşmak-

la daha büyük bir risk mi alıyordu acaba?

Rafael'in polise gitmeyeceği varsayımına gereğinden fazla mı güveniyordu? Bunu sanmıyordu. Rafael onun icabına kendi yöntemiyle, kalıcı yöntemle bakmak isteyecekti, yani polisleri işin dışında tutarak. Öteki varsayımı, bütün hayatını Los Angeles ve New York'da yaşamış olan Rafael'in, Orta Amerika'da kendisini nasıl izleyeceği konusunda hiçbir fikri olmamasıydı. Burası kendisinin bölgesiydi, onun değil. Ama ya yanılıyorsa?

Ya bu iş için dışarıdan birini tuttuysa?

Üzerine bir soğuk indi. Onun atladığı nokta buydu. Rafael onu kendisi öldürmeye çalışmayacaktı, adamlarını New York'un beton çalılıklarının dışına göndermeyecekti. Ondan iki milyon çalmış, egosunu parçalamış ve yeni fark ettiği "aşkını" yüzüne fırlatmıştı. Onun için, son iki sebep ilkinden daha da güçlü olmalıydı. Böyle ciddi bir hakaret için en iyisini işe alacaktı.

Ve en iyisi... *oydu*.

Kalbi bir çekiç gibi vurmaya başladı ve nefesi çok hızlandı. Sarsıla sarsıla yolun kenarına çekti ve panik atakla mücadele ederken direksiyonu sıkıca kavradı. Paniğe kapılamazdı, vakit kaybedemezdi. *Düşünmesi* lazımdı.

Tamam. Banka, arama izni olmadan-Rafael belli ki bunu elde edemezdi-kimseye hesabı konusunda bilgi veremeyecekti. Ama...bir bilgisayar korsanına ne demeli? Katil, geçimini insanları izleyerek kazanmıştı ve bu yaptığı işte fazlasıyla iyiydi, aksi takdirde o büyük paraları kazanamazdı. Sonuçlar ortaya koyarak parasını kazanmıştı. Buna göre, ya güvenli olduğu varsayılan bilgisayar sitelerine girme ko-

nusunda gerçekten iyiydi ya da böyle olan birini tanıyordu.

Drea derin bir nefes aldı ve birkaç saniye nefesini tuttu, kalp atışını yavaşlatmak için bunu birkaç kez yaptı. *Bunu düşün, bunu düşün.*

Bankanın bilgisayar sistemini kırmak için, önce bunun hangi banka olduğunu bulmalıydı ama kahretsin, başlangıç noktası elindeydi, çünkü Rafael'in hangi bankayı kullandığını biliyordu. Ya da on bin dolardan daha fazla tutan her işlemin vergi dairesine rapor edildiğini bilerek IRS'nin sistemine girebilirdi ve okuduğu kadarıyla İRS dünyanın en iyi bilgisayar sistemine sahip değildi. Ama aynı zamanda, Rafael'in bankası milyonlarca dolarlık mal varlığıyla büyük ulusal bankalardan biriydi, dolayısıyla bankanın bilgisayar ağında kış tekmeleyici bir güvenlik sistemi olmalıydı.

Tarlalara ve gökyüzüne bakmaktan başka bir şey yapmayarak zamanını heba ederken, adam banka para aktarım işlemlerini takip etmiş ve kendisini Grissom'da bekliyor olmalıydı.

Yapabileceği en iyi şey, en azından şimdilik iki milyon-
dan uzaklaşmak ve güvende kalmaktı. Seksen beş bin dolar için hâlâ elinde banka çeki vardı, dolayısıyla beş parasız sayılmazdı.

En kısa zamanda bunu bir yere koyacaktı, yine de bildiği kadarıyla bu, şu lanet olası para işlemi raporlarından bir başkasına sebep olacaktı, bu da adamı doğrudan parayı koyduğu bankaya yönlendirecekti.

Yine de bankayla İRS arasında, kısa da olsa, bir gecikme zamanı olmalıydı. Banka çekiyle bir avantajı vardı, çünkü bu, onun hemen kabul edileceği anlamına geliyordu. Bū-

yük bir şehre gitmesi, banka çekini büyük bir ulusal bankada hesap açmak için kullanması, iki milyon dolar göndereceğini önceden onlara bildirmesi ve nakit olarak bunun en azından bir kısmını almak için düzenlemeler yapması gerekiyordu.

Birden bunu nasıl yapabileceğini fark etti. Nakit parayla, birçok farklı banka hesabı açacaktı; farklı ama komşu şehirlerde, her zaman on bin dolardan daha az miktarda, böylece bankanın bu kahrolası raporları göndermesi gerekmeyecekti. Sonra, bir koşuşturma içinde, Grissom bankasından küçük miktarları bu diğer bankaların hepsine aktaracaktı. Sonra teker teker bu diğer bankalara gidecek, hesapları kapatacak ve parayı eline nakit olarak geçirecekti. Hiç görünmeden hareket edecekti. Bütün iki milyonu elde etmek uzun sürecekti-çok daha uzun-ama adam bilgisayar sistemini kırmadığı takdirde, güvende olacaktı.

Yani, neredeyse güvende. En azından, yeni bir kimlik edinip hayata yeniden başlamak için yeterince zaman kazanmış olacaktı. Yeni bir isim ve yeni bir sosyal güvenlik numarasıyla ortadan kaybolabilirdi.

Cep telefonunu dışarı uzatıp, servis seviyesini ölçtü. Tek çizgi. Yeterince iyi değildi. Bir şehre daha fazla yaklaşmalıydı. Geniş açık hava alanlarıyla ilgili bir şey daha vardı, fazla geniş alanlardı; ne insan, ne trafik, ne de ev... sadece göz alabildiğine uzanan tarlaların bulunduğu fazla uzun kilometreler. Bir mısır koçanının cep telefonuna ihtiyacı yoktu, oysa kendisinin kesinlikle vardı.

Arabasını, bir gözünü telefonunun servis göstergesine dikerek, neredeyse bir saat boyunca sürdürdü. Çizgilerin sayısı

aniden üçe çıkınca, denemeye karar verdi ve kenara çekti.

İlk denemesinde Bayan Pearson'un telesekreteri çıktı. "Bayan Pearson, ben Andrea Butts. Bir şey oldu ve ben iki milyonu nakit olarak *istemiyorum*. Umanm baş veznedarınız henüz siparişi işleme koymamıştır. Gerçekten sizinle konuşmaya ihtiyacım var, ama bankaya gelmekten korkuyorum. Lütfen beni şu numaradan arayın..." Durdu, yeni cep telefonunun numarasına bomboş gözlerle baktı. "Sizi tekrar arayacağım," dedi aceleyle ve görüşmeyi sonlandırdı.

Kahretsin, *neydi* şu numara? Telefonu kapattı, sonra yeniden açtı ve numara bilgisi görünürken ekranı seyretti. Çantasından bir kalem çıkararak, numarayı yazdı ve yeniden Bayan Pearson'u aradı.

Beklemediği bir şekilde, Bayan Pearson kendisi cevap verdi. "Merhaba, Bayan Butts, şimdi mesajınızı aldım. Bazı müşterilerle görüşüyordum ve saniye farkıyla çağrınızı kacırdım. Judy'e şimdi para siparişi konusunda bir not yazıyorum. Fikrinizi değiştirmenizin beni rahatlattığını söyleyebilirim, ama... ters giden bir şey mi var?" Sesini alçalttı. "Bankaya gelmekten korkuyor musunuz?"

"Benim eski kocam," dedi Drea, kötü durumlar için uydurduğu hikâyenin sonunda işe yaramasından memnundu. "Nasıl bilmiyorum ama bu kadar uzağa beni takip etti ve sizde bir hesabım olduğunu biliyor. Korkarım bankayı gözlüyor ve orada görünürsem, beni takip edecek."

Bayan Pearson, sesinde tatmin edici miktarda bir telaş belirtisiyle, "Polisi aradınız mı?" diye sordu.

"O kadar aradım ki telefon tuşlarındaki numaralar silindi," dedi Drea bıkkın bir sesle. "Hep aynı cevap, o gerçek-

ten bir şey yapana kadar, onu gözaltına almaları için hiçbir dayanakları yokmuş. Büyük bir tarım firmasında satış elemanı, böylece hemen hemen her yere gitmek için iyi bir sebebi var ve onu işini yapmaktan alıkoymaya hakkım yokmuş falan filan. Sanırım bana vurduğu her sefer, bunu örtbas etmemin karşılığında elde ettiğim bu, merdivenden düştüğümü veya parmağımı kıran o olduğu hâlde araba kapısını elimin üzerine kapattığımı söylüyordum."

"Oh, yazık olmuş size," diye mırıldandı Bayan Pearson. "Hayır, onun izlediğini düşünüyorsanız, elbette buraya gelmemelisiniz. Ama... ne yapacaksınız?"

"Bilmiyorum." Biliyordu, sadece ayrıntılarını planlamamıştı. "Sanırım paranın hakkı olduğunu düşünüyor, çünkü annemle babam öldüklerinde hâlâ evliydik ve onların mal varlığından düşen pay bana miras kaldı."

"Ah... miras, mirasçının kişisel malıdır, sanırım."

"Yasa öyle diyor ama benimle birlikte kalarak bunu kazandığını düşünüyor." Drea sesine acılı bir hava verdi. "Sadece belge takibini kırmak istiyorum, böylece artık beni takip edemez."

"Sizin hesap bilginiz mahremdir. Nasıl oluyor da..."

"İRS'de çalışan bir arkadaşı var."

"Anlıyorum."

Söylenecek daha fazla bir şeyin kalmaması, Drea'nın, İRS hakkında düşündüklerinin istemediği kadar doğru olduğunu anlamasını sağladı.

"Bir çözüm bulmalıyım ama nasıl bilmiyorum."

"Korkarım yaptığınız her işlem İRS'ye rapor edilecek," dedi Bayan Pearson üzgün bir sesle. "Bankaların, on bin do-

lan aşan her para hareketinde işlem raporu göndermeleri isteniyor, dolayısıyla iki milyonunuz kesinlikle bir belge takibine yol açacaktır."

"IRS'yle soruna yol açmak istemiyorum ve vergilerden kaçmadığımı kesin. Sadece o beni bulmadan, paramı alıp başka bir yere taşımam gerek."

"Kısa sürede çok para elde etmeniz en iyi yolu, bir Merkez Bankası şubesi bulunan bir şehirde bulunmanız. Biz Kansas şehri bölgesindeyiz ama bize biraz daha yakın bir Denver şubesi var. Tek sorun şu ki, gideceğiniz yere gidip parayı koyduğunuzda, o banka da bir para işlemi raporu gönderecek."

Tabii banka bu ülkede değilse, diye düşündü Drea öfkeyle. Bu parayı eline geçirebilirse, bunu hükümetin meraklı gözlerinden kaçırmak için elinden geldiğince kısa bir sürede yabancı ülkeye gönderecekti. Yeni kimliğine kavuştuğunda, bir pasaport alacaktı-yasal bir tane-ve sonra en azından Cayman Adaları'na seyahat edip parayı beraberinde götürebilecekti. Bu saçmalıktan sıkılmıştı artık.

"Parayı en hızlı aktarmanın yolu, bunu internetten yapmaktır," diye devam etti Bayan Pearson.

"Bilgisayarım yok," dedi Drea. "İnternet kafe ya da bir kütüphanenin bilgisayarını kullansam olur mu?"

"Hımm, aynı IP numarasını korusanız iyi olur. Bunu cep telefonunuzdan yapabilir misiniz?"

"Ucuz bir şey bu. İnternet bağlantısı yok."

"Bağlantısı olan bir tane alın. Sonra istediğiniz yerden hesabınızı düzenleyebilirsiniz. Ya da bir laptop alın, bunu gerçekten tavsiye ederim."

"Sonra ne yapacağım?"

"Sitemize girin ve talimatları takip edin."

"Bir şey imzalamam gerekiyor mu?"

"Evet, imzalamanız gereken bir sözleşme var. Bunu size postayla yollayabilirim."

"Posta adresim yok," diye itiraf etti Drea, bir kez daha kafasını duvarlara vuruyormuş gibi hissederek.

Bir an sonra Bayan Pearson, "Aslında bunu yapmıyorum ama eğer bir laptop ve İnternet servisi alırsanız, sonra beni arayın, sözleşmeyi yazıcıda çıkarttıracağım ve sizinle bir yerde buluşacağız. İstek olduktan sonra bir yol bulunur, Bayan Butts! Bunu halledebiliriz."

Drea, internet servisi almakla, ayrıca ismini sisteme kaydetmesi gerekeceğini düşündü ama olsun, diğer yollarla bir yere varamıyordu ve bankaya bizzat uğramayacağından fena hâlde emindi.

"Bunu yapacağım," dedi bıkkın bir sesle. "Teşekkür ederim. İşleri yoluna koyduğumda sizi arayacağım." Görüşmeyi sonlandırdı ve başını koltuğun dayanağına yasladı. İki milyon dolar çalmanın bu kadar soruna yol açacağını kim bilebilirdi?

13

DELİ MİYDİ ACABA? YAPILACAKLAR LİSTESİNİ engel tanımayan bir kararlılıkla çizerken kendi kendine bunu sordu; ama ne kadar kararlı olursa olsun, şu lanet olası şey giderek daha da uzuyordu.

Attığı her adım, iki yeni adıma yol açıyormuş gibiydi ve bu yeni adımlar olmadan ilk adım işe yaramazdı. Kredi kartı olmadığı için, Wal-Mart'ta bulabildiği en ucuz laptopu nakit olarak almak zorunda kalmıştı ve nakdi bitmek üzereydi. Grissom bankasına bizzat gitme riskini almadıkça, seksen beş bin dolarlık banka çekini, Wal-Mart'la aynı şehirde bulunan bir bankada hesap açmak için kullanması gerekiyordu, bu da bir başka para işlemi raporunun gönderilmesine neden olacaktı.

Yine de, başka ne seçeneği vardı ki? İki milyon parayı internette aktarmak için internet servisine ihtiyacı vardı. Ama internete girebilmesi için laptopa ihtiyacı vardı ve laptop alabilmek için de paraya.

Her şey bir girdapta dönüyormuş gibiydi. Yepyeni laptopu için kablosuz bağlantı kartı almak üzere cep telefonu mağazasına gidip, firmanın kablosuz bağlantı servisine kaydolduğunda, ya faturanın gönderilmesi için bir adresi olması ya da faturanın banka hesabından her ay otomatik kesilmesi için anlaşması gerekmişti.

"Elbette, neden olmasın?" diye homurdandı, kendisine yardım eden ince yapılı Latin Amerikalı çocuğa. Bütün banka hesabı bilgisi orada, cüzdanındaydı; tabii, hesabını sadece iki saat önce açtığı düşünülürse.

Ve hâlâ tamamen varsayım üzerinden gidiyordu. Rafael'in kendisini aradığından emin olsa da, kendisini izlemesi için birini tuttuğuna dair elinde kanıt yoktu. Belki işi sadece Orlando'ya vermişti. Bu kendisinin en iyi olasılık senaryosuydu, Orlando'nun bilgisayarlarla arası iyi olsa da, İRS sistemini kıracak kadar uzman olmadığını biliyordu.

Üstelik, Rafael buna izin vermezdi. Rafael'in istediği en son şey, İRS'yi üzerine çekip, onun mali durumunu araştırmasına neden olmaktı. Ne de olsa, Al Capone'yi bitiren IRS'ydı. Geçen hafta, Drea parayı görünmeden oraya buraya aktarmanın ne kadar zor olduğunu öğrenmişti. Para aklamanın bu kadar büyük bir iş kolu olmasına şaşırmamak lazımdı, bütün uyuşturucu satıcıları, başka türlü nasıl büyük miktarları açıkça harcayabilmeleri için gözler önüne aktarabilirlerdi ki?

Rafael, peşine birini tutmuş olsa bile, onu tutmanın masrafını üstlenmek istemezdi. Katil pahalıydı... çok pahalı. Rafael iki milyonunu geri alamayacağını farkında olmalıydı, kendisinin karşılaştığı zorlukları ve para kendi hesabına geçtikten sonra ona erişemeyeceğini biliyor olmalıydı. Zaten

kaybettiği iki milyona katilin ücretini de eklemek ister miydi ki?

Evet. Cevabın evet olduğuna neredeyse emindi. Rafael küplere binmiş olmalıydı ve her şeyi yapabilirdi. Ve yaptığı iş göz önünde tutulursa, katil, etrafta dolaşan paranın giriş çıkışlarından ve bunların nakde çevrilmesinden fazlasıyla haberdar olmalıydı.

Bu onun düzgün bir şekilde araştırmadığı bir şeydi, planındaki tek zayıf nokta. Alelacele hareket etmiş, duygularıyla yönlendirilmişti ve şimdi bunun bedelini ödüyordu. Hiç öğrenmeyecek miydi? Öfkeyle bunu sordu kendine. Bütün duygular sorunu perdeliyor ve her şeyi daha da zorlaştırıyordu. Rafael'in ne yaptığına omuz silkmeli, duruma katlanmak için kendisine güç kazandırmalı ve daha iyi bir plan yapmalıydı. Yurtdışına, IRS'nın meraklı gözlerinden uzağa yerleştirilmiş bir şeyleri olana kadar bekleyebilir ve *sonra* harekete geçebilirdi.

Nakde çevirebileceği mücevher çantası hâlâ vardı ama yapacağı en iyi şey muhtemelen bunu Ebay ya da buna benzer bir yerde satmaktı ve bu da zaman alacaktı. Artık laptopu olduğuna göre işe bununla başlayabilirdi. Başlarda olduğu gibi beş parasız ve çaresiz değildi. Seçenekleri vardı artık.

Sahip olmadığı şey, zamandı. New York'dan ayrıldığından beri, onun kendisini takip edebilmesi için çok fazla zaman geçinişti. Hiç olmazsa bir süreliğine, iki milyondan uzaklaşmayı kabul etmedikçe tabii. Bu paraya erişmek için kendisini güvende hissedene dek, ne kadar zaman geçecekti? Bir yıl mı? İki yıl? Beş? Hızlı hareket etmesi gerekiyordu.

Seksen beş bin dolara bile sahip değildi, en azından el-

lerinde değil. Buna erişmek, iki milyona erişmekle aynı riskleri beraberinde getiriyordu. Biraz daha nakit parası mücevhlerleri vardı ama bunların parasıyla yaşayabilse bile, ortadan kaybolabilmesi için şu yeni kimliği elde edemezdi. Sadece kendisine özel bir yuvası, bir evi olamazdı. Muhtemelen ücreti kayıt dışı ödeyen bir işte çalışması gerekecekti, salaş bir yerde garsonluk gibi. Bu hayatı daha önce yaşamıştı ve bir daha yaşamak istemiyordu.

Riskli veya değil, gördüğü kadarıyla, harekete geçmesi gerekiyordu.

Sonunda, her şey hazır olduğunda, Bayan P e a r s o n ' u aradı. "Hallettim," dedi. "Laptopum ve kablosuz b a ğ l a n t ı m var."

"Güzel! Başvuru formunu hazırladım. Beşte işten çıkıyorum; sizinle buluşabiliriz... Neresi uygun?"

"Bilmiyorum. Düşüneyim." Grissom kadar küçük bir şehirde, uygun bir yer yoktu. Kafe işe yaramazdı, Drea küçük bir yerde, ayak üstünde, tek çıkış yolu mutfakken y a k a l a n m a k istemiyordu. Daha önce kafeye gitmişti ve tabaklar garsona geniş bir gedikten geçirilerek dağıtılıyordu. Kafenin a r k a s ı n d a , tuvaletlere ve belki mutfağa giden bir kapı vardı ama, cumadayken kapıyı kontrol etmemişti, bu nedenle emin d e ğ l d i . Gediğe tırmanıp geçmek istemediği takdirde tabii; bunu yapmazdı, çünkü ızgara hemen orada, gediğin altındaydı, kafe bir tuzaaktı.

Bu, planına sadık kalmamasına bir başka ö r n e k t i . Her şeyi kontrol etmesi gerekiyordu, çünkü hayatı söz k o n u s u olabiliirdi. Bundan böyle, adamın kendisinden bir adım geride olduğunu varsayıp buna göre davranacaktı. Belge t a k i b i n i k ı r a n a kadar güvende değildi ve bu zaman alacaktı.

"Ucuzluk mağazasının park yerine ne dersiniz?" diye teklifetti sonunda. Orada birden daha fazla giriş vardı, daha da iyisi bir köşede idi, dolayısıyla seçebileceği birden fazla sokak vardı. Kendisi hakkında bir şeyler bilen hiç kimse onu ucuzluk mağazasında aramazdı.

BU BİR SATRANÇ oyunu gibi, diye düşündü Simon keyifle. Dreagibi biriyle zekâlarını yarıştırmak ona büyük zevk veriyordu. Çoğu zaman avları cahildi, kendisinden daha iyi bilmeleri gereken kişiler olsalar bile. Hedeflerinin çoğu güvenlik tedbirleri almıştı ama sonra kendilerini çok güvenli hissedip savunmalarını gevşetmişlerdi. Büyük hata. Ölümcül hata. Hayatta kalmanın yolu, asla gevşememek, güvende olduğunu varsaymamaktı.

Bir gün önce öğleden sonra uçağa binmiş, bir kamyonet kiralayıp kırsal kesimdeki insanların arasına karışmış ve yolun kalanında kamyoneti sürmüştü. Araba tamircileri gibi, kot pantolon, siyah iş botları ve kısa kollu koyu mavi iş tişörtü giymişti. Tişörtünde isim bile vardı, sol cebinin üstünde *Jack* ismi işlenmişti. Herkes bir Jack tanırdı. Jackler her yerdeydi, o kadar sıradan bir isimdi ki, kimse buna dikkat etmezdi bile. Lekeli bir yuvarlak kasket, güneş gözlükleri ve hafif sakal, görünüşünü tamamlıyordu.

Yine de kıyafet seçiminde seçenekleri sınırlıydı, çünkü bu kadar küçük bir şehirde her zamanki tekerlekli sandalye numarasına başvuramazdı. Yoksa insanlar durup ona yardım etmeye kalkacak, nerede yaşadığını soracak, neden daha önce karşılaşmacıklarını merak edecekti. Yine de görünüşün-

den memnundu; araya karışıp kaybolabiliyordu onun da istediği tam olarak buydu.

Eğer Drea büyük bir para miktarını nakit olarak elde etmenin ne kadar zor olduğunu daha önce anlamadıysa, şimdi anlamış olmalıydı. O da hedeflerinin çoğu gibiydi, bu arka bahçede güvenli olduğunu düşünüyor olmalıydı, çünkü kredi kartı kullanmamış ve uçakla gitmek yerine araba kullanmıştı ama kendisi onun daha zeki olmasını bekliyordu.

Şimdiye kadar zekiyi oynamıştı ama şimdi planının zayıf noktasını anlamış ve nasıl izlenebileceğinin farkına varmış olmalıydı. Acaba kendisinin, onu izleyen kişi olduğunu tahmin ediyor muydu? Bu mümkündü. Rafael'i onunla oyun oynayacak kadar iyi tanıyordu, bu da onun ne yapacağını oldukça tutarlı bir şekilde öngörebileceği anlamına geliyordu.

Parayı internet üzerinden aktarmak için internet bağlantısının olması gerekiyordu ve işlemi başlatmak için de form doldurmuş olmalıydı. O halde internet hizmetinin önde gelmesi gerekiyordu. Geçen gece, bu bölgeye hizmet veren firmaların sistemlerinde gezinmişti ve kadın listede yoktu. Yeni bir kimlik edinene kadar gerçek ismini kullanması gerekiyordu ve bütün yeni dokümantasyonlar onun sahip olduğunu düşündüğünden daha fazla paraya mâl oluyordu. Kimlik değiştirene kadar, kendisini atlatmayı başaramayacaktı.

Kamyonette oturarak, yeniden cep telefonu kayıtlarında gizlice gezinmek için laptopunu kullandı; en büyük şirketten başladı ve işte oradaydı. Cep telefonu servis sağlayıcılarının etkili çalışma yöntemiyle hemen sisteme girmişti.

Artık kadının bankanın dokümantasyonu ile uğraşması lazımdı, bu da demekti ki, ya bankaya bizzat gitmesi gerek-

mişti ya da kendisine kâğıtları getirmeyi kabul eden bankadan biriyle zaten bağlantı kurmuştu. O Drea olduğu için, adam ikinci ihtimal üzerine bahse girebilirdi.

Bir banka memuru bankadan ön kapıdan ayrılmazdı; onların hepsi yandaki çalışanlar girişinden çıkardı. Bu girişe göz atabileceği bir yere park etti, kapanış saati dışında bir saatte oradan ayrılan herhangi bir kişi, onun bir numaralı şüpheli olacaktı.

Sabırla izledi. Saat dört buçukta ön kapılar kilitliydi. Tamam, bu kolay olmayacaktı, ama öyle olsaydı hayal kırıklığına uğrardı. Çıkarken banka memurlarını görünüşten eleyip, en uygun olanını takip edecekti.

Hemen, bir erkek değildir, diye düşündü. Drea haklı sebeplerden dolayı erkeklere güvenmiyordu. Oyun oynayabildiklerini küçük görür, oynayamadıklarına güvenmezdi. Erkekleri listeden elemanın fazla bir faydası olmuyordu, çünkü banka memurlarının çoğu kadındı.

Akla en yakın şüpheli, orta yaşlı bir kadın olabilir, diye düşündü, deneyimi olan ve biraz yetkili bir pozisyonda bulunan biri. Daha yaşlı bir kadın, Drea'nın yaşındaki biri için daha koruyucu bir etki bırakırdı. Ayrıca ya elinde, ya evrak çantasında ya da büyük bir taşıma çantasında kâğıtlar taşıyacaktı. Parametreleri tamamlandığında, bekledi ve izledi.

O, hemen gözüne çarptı. Bir kere, saat beşte aceleyle çıkmıştı bu da onun bir amacı olduğunu gösteriyordu. Bu amaç, akşam yemeğini pişirmekten başka bir şey olmayabilirdi ama elinde bir dosya klasörü taşıyordu. Adam hafif bir eğlenme hissiyle, 'Tanrı yardımcısı olsun' diye düşündü. Kadın yardım etmek istiyordu ama asıl amacının tamamen dışındaydı.

Daha fazla nasıl açıkça belli olabilirdi ki?

Kadın bej renkli bir Chrysler'e bindi. Adam bej arabalardan nefret ediyordu, bunlar göze çarpmıyordu. Neyse ki buradaki trafik seyrekti.

Asıl soru, nereye gidiyordu? Grissom'un halka açık yerleri sınırlıydı. Belki Drea'yla kendi evinde buluşmak üzere anlaşmıştı, bu da onu takip ettiği sürece her şeyi riskli hâle sokabilirdi.

Hemen sokağa sürmedi, bunun yerine, bir banka başka memurunun kendisiyle Chrysler arasına girmesine izin verdi. Onu korkutmak istemediği için geride kalmıştı, yine de bunun küçük bir ihtimal olduğunu düşünüyordu.

Kadın iki apartmanlık bir mesafeyi sürdü ve ikinci köşeden sağa dönerek, ucuzluk mağazasının park yerine girdi. Simon frenlerine dokunmadı, yanından geçerken Chrysler'e doğrudan bakmadı ama çevresine bakıp, içinde birinin oturduğu arabaları arayarak park yerini inceledi. Acaba Drea mı Chrysler'e binecekti, yoksa banka memuresi mi ona gidecekti? Banka memuresinin, sığındığı arabadan ayrılan kişi olacağına karar verdi. Drea, birinin kendisini izlediğinden şüphe duyarken, ortalıkta dolanmayacak kadar zekiymi.

Dikiz aynasından, banka memuresinin arabadan indiğini, durduğunu ve sonra belli bir yere gidiyormuş gibi park yerinde yürümeye başladığını gördü.

Hafif bir sesle, "Bingo," dedi. "Kıçın benim, tatlım."

DREA'NIN OMURİLİĞİNDEN BİR SOĞUK İNDİ VE başını etrafa çevirerek her yöne baktı. Ani bir tehlike hissi onu ele geçirip, arabasını çalışır duruma getirme ve gaz pedalına basma isteğini içinde uyandırdı. Sıra dışı bir şey görmüyordu ama tilki gibi çalışan beyni *Kaç!* diye bağıırıyordu ve olduğu yerde kalmanın gerektirdiği çaba onu gerçekten ürperti. Adam burada değildi. Onun burada olmadığını biliyordu. Beş dakika daha geçsin, her şey yerli yerine oturmuş olacaktı. Oradan ayrılabilirdi. Denver'e gidebilirdi, yakında iki milyonu nakit olarak elinde olacaktı ve sonra öyle bir ortadan kaybolacaktı ki *o* bile kendisini bulamayacaktı.

On beş dakika önce geldiğinde park yerini kontrol etmişti; onun veya herhangi birinin Bayan Pearson'la nerede buluşacağını bilmesine imkân olmasa bile. İçinde birinin oturduğu tek taşıt, yıkık dökük dört kapılı bir Chevy'ydi. Havalandırmayı otuz derece sıcakta tutmak için motor çalışıyordu. On kapı koltuğunda oturan yaşı ilerlemiş bir kadındı, yüzü

yıllar ve yorgunlukla çizgi çizgiydi, ağlayan bir çocuk arkadaki koltuğa hapsolmuştu. Çocuk kaçmadıkça hiçbir tehlike yoktu.

Yaşı ilerlemiş kadın, park yerine girince Bayan Pearson'u tanıdı, sonra hemen dikkatini geçen arabalara verdi. Bayan Pearson'un hemen arkasında bir kadının kullandığı kırmızı bir sedan vardı, sonra bir kamyonette bir adam. Drea, adama dikkatle baktı ama güneş ışığı cama vurduğundan onu iyi görmedi. Yine de onun yuvarlak bir kasket giydiğini anlayabiliyordu; adam dikkatini arabayı kullanmaya vermişti, nitekim Bayan Pearson'un tarafına bakmak için başını çevirmemişti.

Hem kırmızı sedan hem de kamyonet sokağın gerisinde kayboldu. Bayan Pearson da elinde klasörle, parkın içinden kendisine doğru hızla ilerledi. Drea kendisini neyin telaşlandırdığını merak ederek endişeyle arkasındaki sokağı izledi. Yine bir kadının sürdüğü başka bir araba, Bayan Pearson kapının koluna uzanır uzanmaz yanlarından geçti.

Drea hemen düğmeye basıp kapının kilidini açtı ve Bayan Pearson içeri girdi. Kadın kapıyı kapatır kapatmaz, Drea tekrar kilitledi. Her arabanın bir kör noktası vardı ve kendisi kimsenin arkasına kayıp arka koltuğa oturmasını ve başına bir silah dayamasını istemiyordu.

Bayan Pearson, etrafına bakarken başı sağa sola dönerek "Onu gördünüz mü?" diye sordu.

"Hayır, henüz değil." Ama o oradaydı. Biliyordu bunu. Omurgasındaki sızı, tehlikeye dair tilki önsesizi, adamın yakınlarda olduğunu ona söylüyordu.

Dün veya bu sabah olduğundan daha savunmasızdı ve bunu biliyordu. İnternet erişimi sağlayarak ismini sisteme

kaydetmişti, civarda bulunduğunu doğrulamıştı. Cep telefonu mağazasmdaki güvenlik kameralarına yakalanmıştı, dolaşısıyla değişen görüntüsünün artık bir sır olmadığını kabul etmesi gerekirdi.

Belki adama gereğinden fazla güç ve yetenek atfediyordu ama böyle düşünmüyordu. Kendisinin bir yeteneği varsa, o da erkeklerin içini okumaktı ve içgüdü, onun kendisini bulabileceğini söylüyordu. Ayrıca onun, karşılaştığı en tehlikeli erkek olduğunu da söylüyordu ve her ne kadar kanını dondurabilecek kimi duygusuz katiller tamsa da, o adam hepsinin kat be kat üstündeydi ve bu nedenle ondan ödü kopuyordu.

Bayan Pearson dosya klasörünü açtı ve birkaç kâğıt çıkardı. "Bunları doldurun, imzalayın sonra her şey tamam."

Drea kâğıtları aldı, bir kez daha etrafa uzun uzun baktı. "Ben okurken gözünüz dışanda olsun. Boyu uzun, 1,85 civarı, yakışıklı ve biçimli. Kısa ve koyu renk saçlı." Bu kısacık tarif, varlığıyla bulunduğu odada, sadece kendi alanı değil de diğer herkesin alanına hakimmiş gibi bütün havayı çekip alan bir adam için çok yetersizdi. Ama onun nasıl hareket ettiğini, zarıflığını, hızını ve aynı zamanda ne kadar sessiz olduğunu nasıl tarifedebilirdi ki? Gözlerinin koyu opaller gibi olduğunu söylemek gereksizdi, çünkü çok yakına gelmeden bunu anlayamazdınız, artık o zaman da çok geç olurdu.

Bayan Pearson gözcülük görevini ciddiye aldı, Drea dikkatini kâğıtlara verirken hiçbir şey söylemedi, ama Drea kadının başının durmayan hareketinin farkındaydı. İnsanlar park alanına gidip geliyorlardı ama bunlar çoğunlukla, sıcakta güçten düşmüş, genelde asfaltta çarpıp duran sandaletlerle, arkasında sürüklenen bir ya da iki çocukla sinirleri bozulmuş

annelerdi.

Formu doldurmak sadece birkaç dakika sürdü. Drea imzasını attı, sonra kâğıtları tekrar dosyaya koydu. Bayan Pearson'a dosyayı geri verirken, onun gibi etrafa uzun uzun bakarak, "Böyle zahmete girmenizin benim için ne kadar önemli olduğunu size anlatamam," dıdı. Hâlâ sıra dışı bir şey yoktu ve hâlâ omurgasından inip çıkan endişe verici sızıyı hissediyordu.

"Hayatınızı korku içinde geçirmemelisiniz," dedi Bayan Pearson, kibar bakışlarıyla Drea'ya biraz üzgün bakarak. "Umarım sonunda özgür kalırsınız."

"Ben de umarım," dedi Drea.

Bayan Pearson gittikten sonra, Drea oturdu ve birkaç dakika daha gelip giden arabaları seyretti. Bir kaldırım kenarında değil de, ucu açık bir park alanında park etmişti, bu nedenle hemen kaçması gerekirse, geriye çekilerek zaman kaybetmesi gerekmeyecekti. Park yerinde oturduğu yerden dükkânın arkasını, dükkânı bazı konutlardan ayıran, otlarla kaplanmış olan boş alanı görebiliyordu. Bu çıkmaz bir sokak mıydı yoksa bunu ana yola başka bir taraftan geri gelmek için kullanabilir miydi?

Bir kez daha ödevini yapmamıştı ve kendine olan öfkesi içini kapladı. Eğer ayrıntılara daha fazla önem vermeye başlamazsa, bu işten canlı olarak sıyrılacağını nasıl umabilirdi? Buraya gelir gelmez şehrin bir haritasını almalı, bunu incelemeli, her sokağı ve yolu tanımalıydı. O, büyük ihtimalle sokağın nereye çıktığını tam olarak biliyordu.

Boş alana baktı, otların ne kadar kırık camı gizlediğini merak etti, sonra içinden "boş ver" dedi ve arabayı vitese al-

dı. Arabayı dükkânın arka köşesinden sürerek, büyük ihtimalle dükkân çalışanlarına ait olan park edilmiş iki arabanın arasından geçti; daha önce park alanını bloke eden ama şimdi yolun yarısına çıkmış o hareket edebilen katı şekillerden birinin üzerine sarsılarak gitti ve park yerinden hızla geçti. Yer engebeliydi ve sarsılmasına neden oluyordu, uzun otlar arabanın kenarına sürtündü. Kaldırım kenarına ve sokağa çarptığında iki sert sarsılma geçirdi, arka tekerlekler yola asılıp hareket etmeye çalışırken sağa sola zikzak çiziyordu. Derken lastik asfalta oturdu ve araba hız kazandı, iki bina ötede sokağın sonuna doğru fırladı; Tanrı'ya şükür Drea orada bir dur işareti ve bir başka sokak görebiliyordu.

DÜKKÂNIN KARŞISINDA, binanın aşağısında park ettiği yerden, Simon onun binanın arkasına döndüğünü, sonra kısa yan sokaktan kuzeye yol almadan önce gerideki boş alanı kestirmeden geçtiğini görebiliyordu. Kamyonet vitesteydi, dolayısıyla gelen arabaları çabucak kontrol etti—hiç yoktu—sonra freni serbest bıraktı ve sokakta bir U dönüşü yapıp batıya yol alarak kaldırım kenarından ayrıldı. Yan sokak birkaç bina sonra sona erdi; Drea ya batıya ya da doğuya gidebilirdi. Onun batıya gideceğini tahmin etti. En yakın Merkez Bankası, Denver'deydi ve iki milyonu nakit olarak almak için acele edecekti. Sadece bu değil tabii, batıda ne kadar uzağa giderse, kırlar o kadar boşalıyordu, en azından Batı kıyısına varana dek. İnsanlar bölgenin geniş boşluğunda kaybolabilirdi ve kaybolmuştu, ama bunlar sistemin dışında, banka hesapları ve cep telefonları olmadan hatta bir jeneratör ayarlama-

dıkça elektriksiz yaşayan insanlardı. Drea'nın böyle bir yaşam tarzına uyum sağlayabileceğini sanmıyordu. Mükün olduğu takdirde konforu tercih ederdi.

Eğer yanlış hesapladıysa ve kadın doğuya gittiyse, onun yerini tekrar saptaması birkaç gün sürecekti ama orada kadının kullanabileceği tali yolların sayısı fazla değildi. Var olmadıklarından değil ama bunlar genelde kilometreler boyunca kıvrılıp sonra birden dururdu ve ya geri dönmek zorunda kalırdınız ya da kırlarda kestirmeden gitmek; her iki durumda da hangi cehenneme gittiğinizi bilseniz iyi olurdu ve dayanıklı bir süspansiyonu olan, dört-tekerden-çekiş sistemine sahip bir aracınız olmalıydı. Onun köhne arabası ülkeyi baştan başa katedemezdi ve Drea bunu denemeyecek kadar zeki-ydi.

Yine de, kendisine kaynak sağlamaya yetecek kadar nakit alabildiyse, arabadan kurtulup daha dayanıklı bir şey almayı zahmete değeri bulabilirdi. Aslında adam bunun olacağına bahse girebilirdi. Drea, çok daha fazla sayıda insanın arasına karışabileceği için kendisini çok daha güvende hissedece-ği Denver'e varır varmaz arabasını değıştirecekti.

Kendisinin bir depo dolusu benzini vardı, kadının seçti-ği her yöne gidebilirdi. Ama onun ne kadar benzini vardı acaba? Eğer benzin doldurması gerekiyorsa, muhtemelen şehrin batı yakasında Exxon istasyonunda duracaktı. Bu büyük bir istasyon değildi ama bir kavşaktaydı ve istasyonun her yanında dört pompa vardı, dolayısıyla Drea kendisini sıkışmış hissetmeyecekti.

Yine de kendisinin ne yapacağını bilmiyordu. Kararsızlık, özelliklerinden bin değildi ama bu da günlük işlerin-

den biri değildi. Belki onun, Salinas'ın bütün parasını böyle çekip almasındaki safcesareti kendisini eğlendirmişti veya o öğleden sonra paylaştıkları tutkulu seksten dolayı, ama şimdi onu takip ediyordu, çünkü neler yapacağına karar verene kadar onu kaybetmek istemiyordu. Belki de sadece avdan hoşlanıyordu, kadının kendisine hangi kurnazlıkları yapacağını merak ediyordu.

Öte yandan, iki milyon da iki milyondur. Ve Drea'nın aksine, kendisinin zaten bir yurtdışı hesabı vardı-birkaç tane-dolayısıyla onun karşılaştığı zorluklarla karşılaşmayacaktı.

Yine de bir noktada kesin bir karar vermesi gerekiyordu ve bu nokta hızla yaklaşıyordu. Onun gitmesine izin vermek mi, yoksa iki milyon doları almak mı? Onun gitmesine izin vermek mi, yoksa burada, Birleşik Devletler'de bir hedef yakalama riskine girmek mi? Cinayetler her zaman faili meçhul kalabilirdi, kalmıştı da, ama işlerin burada, gelişmiş bir ülkede olduğundan daha farklı olduğu gerçeğini asla göz ardı etmemişti.

Navigasyon sistemine göz attı. Kadının gittiği yolun her kavşağında bir dur işareti vardı-bu onu yavaşlatabilirdi. Kendisi ana yol üzerindeydi, arkada sanayi bölgesinde her nasılsa iki trafik ışığı vardı ama yolun geri kalanında dur işaretleri bütün sokak kavşaklarındaydı. Kadın oraya ulaşmadan birkaç dakika önce kendisi benzin istasyonunda olacaktı.

Oraya vardığında, hava hortumu istasyonunun önüne çekti ve dışarı çıktı, kadın hangi taraftaki pompaları seçerse seçsin, kendisi hareket edebilir ve kamyoneti ikisinin arasında tutabilirdi. Belki kadının deposu tamamen dolu olabilir ve durmaya gerek duymayabilirdi, bu da kendisine uygundu. Kadın,

kendisinin kamyonete yeniden binebileceği birkaç saniye içinde, gözden kaybolacak kadar uzağa gidemezdi.

Onu, ölçülü bir hızla kendisine doğru gelirken gördü, kenara çekileceği kadar hızlı değil ama ağır aksak da değil. Kadın yaklaştıkça, onun kendi tarafına göz attığı takdirde kendisini görmesini kısmen engelleyecek şekilde kamyoneti arada tutarak ilerledi.

Drea istasyona girmedi. Kavşakta durdu, iki yana baktı ve Colorado'ya doğru batıya giderek dümdüz ilerledi.

Takdir ederek, aferin kızım diye düşündü. Kadın benzi-
ni zaten doldurmuştu, bu kadar önemli bir şeyi son dakika-
ya bırakmamıştı. Kamyonetin etrafından dolandı, araca tır-
mandı ve kadının sadece doksan metre arkasından yeniden
otobana çıktı.

DREA KİMSENİN ARKASINDAN GELİP GELMEDİĞİNE emin olmak için dikiz aynasına baktı ve adamı kamyonete binerken gördü. Kalbi birden şiddetle hopladı ve sonrasında bir süre atmadı. Beyninden kan çekilirken yol gözlerinin önünde inip kalktı. Adam, yüzünü görebilmesi için kendisinden fazla uzaktaydı ama onun hareket edişini, bütün zarafeti ve öldürücü gücü görmüştü. Onun başını tutuşunu, omuzlarının biçimini görmüştü ve o olduğunu *biliyordu*, tanımlayamadığı ama iliklerine kadar işleyecek bir şekilde biliyordu.

Bu kamyonet. Bu kamyoneti veya çok benzerini daha önce görmüştü ve bu kadarına da tesadüf diyemezdi. Bayan Pearson'un ucuzluk mağazasının park yerine gelişinden hemen sonra yanlarından geçen kamyonetle aynı renk ve biçimdeydi. Adam bir şekilde kendisinin ne yaptığını ve kimi takip etmesi gerektiğini anlamıştı ve bunu bilmek kadını dehşete düşürdü. Yaptığı işte fazla iyiydi, ondan nasıl uzaklaşabile-

çekti?

Gaz pedalına sonuna kadar basmayacak şekilde kendini tutabilmişti ama hız göstergesi iğnesi doksani gösterene ve arabasının ön kısmı titremeye başlayana kadar, hızı sabit bir şekilde arttırdı, sonra biraz yavaşladı. Tek umudu bir yan yola sapabilmesi veya bir binanın arkasına saklanabilmesi için onun önünde yeterince uzaklaşabilmektir ama arabası dağılırsa bunu yapamayacaktı.

Kansas'ın coğrafya koşulları hiç yardımcı olmuyordu. Arazi tamamen düz değildi ama idare ederdi. Hiç çıkış yolu yoktu...

Yine çok hızlı nefes alıp veriyordu, kalbi o kadar sert ve hızlı atıyordu ki zar zor düşünebiliyordu. Adamın kendisine böyle ulaşmasına izin veremezdi, gizlice hareket edip düşüncesi gerekiyordu ve paniğe kapılamazdı.

Sinirleriyle ve içgüdüsel tepkisiyle savaştı, araba çok daha mantığa uygun bir hıza yavaşlayana dek gaz pedalına daha gevşek basmak için kendini zorladı. Ondan daha hızlı gidemezdi, bunu denemesi bile aptallık olurdu. Kamyonet kocaman bir taşıttı, kendisinin sürdüğü altı silindirikten çok daha güçlü bir araçtı. Ayrıca adam daha yüksekte oturuyordu, dolayısıyla oldukça uzun bir mesafeden kendisini görebiliyordu ve birkaç saniye için bile olsa gözden kaçacak kadar ondan uzaklaşamazdı.

Soru şuydu; adam, kırlar bu kadar genişken, ileride başka herhangi bir araba onu rahatça görebilirken veya her an tarlasındaki bir çiftçinin yanından geçebileceklerken, kendisini şimdi mi yakalamaya çalışacaktı? Yoksa o, kendisini gölge gibi takip etmekle yetinecek ve gece karanlığı üzerini örtene

kadar bekleyecek miydi?

İyi bir atış için, kendisiyle birlikte kenara çekmesi bile gerekecekti. Kendisini yolun dışına çıkmaya zorlayabilirdi, ama filmlerin aksine, arabalar çarptıklarında genelde patlayıp yanmazlardı ve koltuk kemerleriyle hava yastıklarının bir arada bulunması demek, arabadaki insanların çoğu zaman hayatta kalmaları demekti. Elbette adam kendisini yolun dışına çıkmaya zorlarsa ve kendi arabası kullanılamayacak kadar arıza görürse, hiç acele etmeden rahatça atışını yapabilirdi. Ama kendisi elektrik direğine veya buna benzer bir şeye çarpmadıkça, yolun dışına çıkmak fazla bir sonuca yol açmayacaktı; bir buğday tarlasını harap edecekti ama bu sadece zararın boyutuyla ilgili bir mesele olacaktı.

Kendi lehine olan şey, silahlı olup olmadığını adamın bilmemesiydi. Kahretsin ki değildi, çünkü silahlar onun cephaneliğinin bir parçası olmamıştı. Onun silahları seks ve kurnazlıktı, ayrıca makyaj ve parfümle beraber, ama geçen sekiz günde bir silah alıp almadığını adam bilmiyordu-bilemezdi ve tedbirli olması gerekiyordu.

Benzin miktanna baktı ve kilometre başına harcanan benzinin ne kadar olduğunu merak etti. Altı silindirlisinin kilometre başına benzin harcama oranı oldukça iyiydi, adamın büyük aracınınkinden kesinlikle daha iyi. Belki benzin deposu bakımından adamdan daha avantajlı durumdaydı. Eğer adamın benzini biterse-hayır, adam bunun olmasına asla izin vermezdi. Ama eğer benzin için durması gerekirse, kendisinin kaçma, yoldan ayrılıp saklanma veya Denver'e giden başka bir yola sapma şansı olacaktı.

Yine de adam bunu biliyor olmalıydı. Eğer benzini bit-

meye başlarsa, harekete geçmek zorunda kalacaktı. Belki *kendisi* benzin istasyonunda durabilir, içeri koşup yardım isteyebilirdi. Ama doğru ya, kendisinin bir cep telefonu vardı, 911'i arayabilir ve tuhaf bir adamın kendisini takip ettiğini söyleyebilirdi.

Yalnız... yalnız, bir polisin dikkatini çekmek istemiyordu ve polis, *ikisini de* kenara çekerti. Bu arabadaki plakalar temiz değildi. İki milyon dolar çalmıştı ve her ne kadar nakit elinde olmasa da polislerin bilgisayar ağında isminin bulunmasını istemezdi. Sadece bu değil, adam onun arkasındaydı, onun kim olduğunu hiç bilmediğini ve tek yaptığının otobanda araba kullanmak olduğunu söyleyebilirdi. Adamın ismini bile bilmiyordu, dolayısıyla onun eski erkek arkadaşı falan olduğunu iddia edemezdi.

Dikiz aynasına tekrar baktı. Adam hâlâ oradaydı, eskisinden daha yakındı. Normal bir hızla ilerliyordu.

Kendisinin onu tanıdığının farkına varmış mıydı? Hiç kaçma girişiminde bulunmamıştı ama arabayı kenara çekip buğdaylara koşmadığı ve sonraki seksen kilometreyi sürüne sürüne gitmediği sürece, kaçış seçenekleri sınırlıydı.

Yine de vazgeçmeyecekti. Kendisi hareket eden bir araçtaydı ve adam da öyle, dolayısıyla isabetli bir atış yapma konusunda adamın şansı çok düşüktü. Televizyonda aksiyon filmleri seyrederken Rafael ve adamlarının konuşmalarından böyle şeylerin nasıl ihtimal dışı olduklarını biliyordu. Neden bahsettiklerini bilip bilmediklerini görmek için bazı araştırmalar yapmış ve bu konuda haklı olduklarını görmüştü. Dünyanın en iyi nişancılarının bile sabit bir noktadan ateş etmeleri gerekiyordu veya şans, yetenekten daha önemliydi.

Adam kendisini yolda çıkmaya zorlamadıkça, şimdilik yeterince güvendeydi. Eğer üzerine hızla gelmeye başlarsa, onun harekete geçmeye karar verdiğini anlardı. Paniğe kapılamazdı, eğer kapılırsa her şey biterdi. Akli başında kaldığı sürece bir şansı vardı.

İCADIN, KENDİSİNİ TANIMIŞTI. Adam, arabanın, köpekten kaçan tavşan gibi hızlandığını görür görmez bunu anlamıştı. Ayrıca kadının içini hızla saran paniğini dizginleyip yeniden düşünmeye başladığı anı da tam olarak biliyordu, çünkü gaz pedalını bırakmış ve altmış civarına yavaşlamıştı.

Geriye yaslanıp kadını göz önünde tutmak ona yetiyordu. Kilometreler, tekerleklerinin altında dönüp durdu ve yaklaşık bir saat geçtikten sonra, Colorado eyalet çizgisini geçtiler ama eyaletin bu tarafı neredeyse Kansas gibi dümdüzdü ve kadının kendisini atlatmak için hiç fırsatı yoktu. Adam saate ve benzin hacmine baktı. Kamyonetin, kadının arabasından daha büyük bir benzin deposu vardı ama ayrıca benzinini daha hızlı tüketiyordu, dolayısıyla hangisinin benzine daha önce ihtiyaç duyacağı bir şans işiydi.

Harekete geçme anını zamanlaması gerekiyordu, batıya gittikçe arazi daha engebeli olacaktı ve gece daha çabuk gelecekti. Kadının, önünde bu kadar uzağa gidip farları söndürmesine ve yoldan sapmasına izin veremezdi-riskli bir hareket ama kadının bunu deneyeceğine hiç şüphesi yoktu. Hava kararmaya başladığında onun arkasına iyice yanaşmalıydı ve kendi benzin göstergesi deponun dörtte birinden

daha azını gösterdiği zaman, kadın da benzin nedeniyle durmak zorunda kalmazsa, işte o zaman harekete geçecekti.

Kendisinin ne yaptığı, kadının ne yaptığına bağlıydı. Silahlı olabilirdi. Kendisine silah doğrultursa, bu konuda seçeneği olmayacak ve onu öldürecekti. Kendi silahı, bir Glock 17, sağ bacağının yanında koltukta duruyordu. Bir silahla yakanalmaktan endişe etmiyordu, eyalete bağlı veya yerel olsun, her polisin soruşturmasını geçebilecek bir federal ruhsatı vardı. Ruhsat sahteydi ama bunun farkına varmak, ancak birkaç kamuflej tabakasını kazarak mümkün olabilirdi. Silahın üzerinde hiç seri numarası yoktu, kendisine ait olduğu anlaşılamazdı ve gerek duyarsa, ikinci kez düşünmeden bunu bir kenara atardı.

Kararını vermesi gerekeceği zaman hızla yaklaşıyordu. Onu öldürmek mi, yoksa vazgeçip New York'a dönmek mi? İş yapmak istemiyorsa neden kendisini bu kadar sıkıntıya sokuyordu ki? Keyifalmak ve eğlenmek, orada olmak için geçerli sebepler değildi. Bu gezintinin sonunda ücretini almadığı takdirde, gereğinden fazla zaman ve para harcıyordu.

Hedeflerinin bazıları, artıları veya eksileriyle olsun, kendisi için hiçbir şey ifade etmemişti. İnsan hayatı, kendisi için diyelim ki bir sineğin hayatından daha değerli olmamıştı. Kendisini hedeflerine yönelten sebepler, doğru veya yanlış, siyaset, din, sevgi, nefret kavramları ya da kazandığı paradan başka herhangi bir şey değildi. Bununla birlikte Drea... farklıydı. Onu tanıyordu ve sadece fiziksel açıdan değildi bu; her ne kadar ten uyumları daha önce deneyimlediği her şeyden daha güçlü olsa da.

Onun zekâsını, cesaretini ve kararlılığını biliyordu. O

bir savaşçı, hayâtta kalmayı başaran biriydi. Onun hiç rahatladığını ve sadece kendisi olduğunu görmemişti ama sonra kalkanlarını yıllardır düşürmemiş olduğundan şüphelenmişti. Kadın neler yapacağına karar vermiş ve asla geriye bakmamıştı.

Rafael Salinas gibi biriyle ilişkiye girmenin akıllıca bir iş olduğuna katılmayabilirdi ama Drea'nın daha önceki hayat koşullarını bilmiyordu. Belki Salinas yukarı doğru büyük bir basamaktı ama yine de bunu anlamak kolay değildi. Salinas bir hayduttu, birçoğundan zekiydi ama sonuçta bir haydut. Drea'ya düşen, rolüne tek bir hata olmadan devam etmektir, üstelik belli bir iç disiplini seviyesine varacak kadar uzun süre boyunca, kızı bunu daha önce kimsede görmemişti-kendisi hariç.

Bu kadar uzun süre tereddüt etmesinin sebebi bu muydu? Onda, kendisini hatırlatan bir şey mi görmüştü? Duygusuzluğu değil, çünkü Drea'nın ikisine de yetecek kadar duygusu vardı ama onun Salinas'tan sakladığı şeyler, kendisinin gördüğü ve keyfini çıkardığı şeylerdi. Belki bu yüzden henüz harekete geçmemişti. Öte yandan, Salinas'a parayı nereye göndereceğini hâlâ söylememişti ve belirtilen paranın hesabında bulunduğunu görmeden bir işi yapmazdı.

Her şey aynı şeye dönüp duruyormuş gibiydi; evet mi, hayır mı? İş yapmak mı, uzaklaşmak mı? Onun gitmesine izin vermek mi, yoksa iki milyonu almak mı?

Eğer işi almasaydı, Salinas kadının peşinden başka birini gönderecekti. Ama kadının büyük bir avantajı vardı, çalınmış milyonlarını nakit olarak alır almaz seçenekleri sınırsızdı. Eğer yakalanırsa, bu tam anlamıyla şanssızlık olacaktı. Onun

tamamen güvende olmasının tek yolu, Salinas'ın onun öldüğünü düşünmesiydi.

Bunu yapabiliirdi, parayı alabilir ve Salinas'a işin bittiğini söyleyebilirdi ama daha önce hiç iş konusunda sahtekârlık yapmamıştı. Kendisinin değeri, güvenilirliği ve doğruluğundan geliyordu.

Öte yandan, eğer bir müşteriyi düzecekse, bu Salinas olurdu. Piç kurusu için iğrenmeden başka bir his duymuyordu.

Gökyüzüne baktı. Muhtemelen gün ışığı bir-bir buçuk saat daha kalacaktı ve Rockies'e doğru toprak yükseldikçe yer-yüzü kırılmaya başladığı için, arazi giderek daha engebeli oluyordu. Gerçek dağlar hâlâ epey uzaktaydı ama bunlar dümdüz boş alandan dosdoğru yükselmemişti, bu kademeli bir yükselmeydi, yer kabuğunun kıvrımları giderek artıyordu ve sonra büyük fışkıрма. Kendisi bekledikçe, arazi daha engebeli oluyordu ve kadının elinde onu atlatmak için daha fazla fırsat bulunuyordu.

Ayağını vitese bastı ve kamyonet, kendisiyle Drea arasındaki mesafeyi kapatmaya başladı.

16

KAMYONET ÜZERİNE DOĞRU HIZLANIYORDU.

Drea, dikkatini yola verdiği için, birkaç dakika aynaya bakmamıştı, yol yükselip alçalırken bükülmeye ve virajlanmaya başlamıştı. Şimdi alçak bir tepeyi tırmanıyorlardı, arazi sağ tarafa doğru eğiliyordu, ne fazla sarp bir eğimdi ne de uzun ama arada keskinleşen bir viraja uzanmıştı ve böylece kendisinin araba kullanma yeteneği sınanıyordu. Geçen haftaya rağmen, pratikten yoksundu ve çoğunlukla düz arazide araba kullanmıştı.

Otobanın numarasını gösteren bir yol işaretini gördüğünden bu yana uzun bir süre geçmişti ve önemli bir dönüşü kaçırdığından endişelenmeye başladı, çünkü en az beş dakikadır başka bir arabayla karşılaşmamışlardı ve yol fark edilir bir şekilde darlaşmıştı. Hâlâ Denver'e giden seçtiği yolda mıydı? Bir türlü kenara çekip haritaya bakamıyordu, yolda hiç güvenlik şeridi yoktu, kıçının dibinde bir katil de cabası.

Derken aynaya bakmaya cesaret buldu ve kamyonetin

en fazla kırk beş metre arkasında olduğunu ve korkutucu bir hızla kalan mesafeyi kapattığını gördü.

Kalbi boğazına geldi ve eklemeleri beyazlaşana kadar elleriyle direksiyonu sıkıca tuttu. Belli ki adam artık zamanın geldiğine, yolun yeterince ıssız olduğuna ve daha fazla beklemesine gerek kalmadığına karar vermişti. Gecenin, üzerlerine çökmesini umdu, umdu ki..

Ne umduğunu bilmiyordu. Kendisi onu atlatmak için en iyi fırsatı bulana kadar, adamın bekleyeceğini mi? Tabii ya, sanki bunu yapacaktı da. Böyle olacağını tahmin etmeliydi.

Adam aradaki mesafeyi yirmi metre daha kapattı; kadının kendisini kamyonetin içinden tanınması, taktığı koyu renk güneş gözlüklerini görebilmesi için yeterince yakındı artık.

Rafael ona ne kadar ödemişti? Belki kendisi daha fazla ödeyebilirdi. Belki-neden bu saçmalığın zihnini dağıtmasına izin veriyordu, sanki onunla anlaşabilirmiş gibi? Adam durum hakkında konuşarak oyalanmayacaktı, kendisini öldürecek ve gidecekti-en fazla otuz saniye.

Kahretsin! Drea birden kendisine, ona, Rafael'e, her lanet olası şeye öfkelen-di. Böyle bitemezdi, bunun böyle bitmesine izin veremezdi. Rafael kendisinin ölüm nedeni *olmayacaktı*, hele ki iki yıl saçmalıklarına katlandığı için, onu tokatlamak isterken gülümsediği için, ona oral seks yapıp sanki bu kendisini mutlu ediyormuş gibi davrandığı için, o piç kuruşu kendisine *borçluyken* değil. Bir oral seks *vermenin* tatmin edici olduğunu nasıl gerizekâlı bir deli düşünürdü ki? O kendisine borçluydu; kendisini bir başka adama verdiği için, bir fahişe gibi davrandığı için ve kendisini bir fahişe gibi hissettirdiği için...

Ve lanet olsun o öteki adama, o olduğu için; kendisine bir fahişe gibi davranmadığı için, nazik davranıp kendisine bu kadar inanılmaz zevk verdikten sonra, bir kez dönüp bakmadan, umursamaz bir tavırla, "Bir kere yeterdi," diyerek gittiği için. Oyun oynadığı, kullandığı bütün erkekler için bir ceza mıydı o? Kaldı ki öyle tuhaf bir şekilde düşünmüştü ki... ne düşündüğü boşvermeliydi artık, ona kendisini de beraberinde götürmesi için yalvardığını unutmalıydı, çünkü kendisi ne düşünürse düşünsün, zihinleri belli ki aynı yöne gitmiyordu.

Büyük bir hızla bir virajın etrafına geldi ve arabanın arkası hafifçe kaydı; batan güneşin, sıcak ve olgun ışığında manzara birden bulanıklaştı. Gözleri, düşürmemeye çalıştığı yaşlarla doldu. Onun için zaten yeterince ağlamıştı. Asla geriye bakmamayı, kadere suratına yumruk atması için ikinci bir şans vermemeyi öğrenmişti.

"Lanet olsun," dedi dikiz aynasındaki yansımaya, koyu renk güneş gözlüklerinin arkasında ifadesiz duran adama.

Yol tirbuşon gibi kıvrıldı; o kadar sivri bir S şeklindeydi ki, Drea daha açının nasıl son derece dik olduğunu bile fark edmeden, kendisini içinde buldu. Arka tekerleklerin bir kez daha yana kayarak, kendisini sağa, asfaltın boşluğa düştüğü yere doğru çektiğini hissettiği sırada frene bastı.

ADAM, arabanın sağa sola savruluşunu seyrederken, kadının kendisini duyamayacağını bildiği hâlde birden, "Yavaşla," dedi. Ayağını gaz pedalından çekti, onun arkasından birbirini kovalayan virajlara girerken, kamyoneti kendi ken-

dine yavaşlamaya bıraktı. Eğer kendisi biraz geriye çekilmiş olsaydı, kadın virajlardan bu kadar hızlı geçmeyecekti, kaldı ki kamyonet virajları bir araba kadar iyi dönemezdi.

Kadının arka tekerlekleri dört bir yana kum fışkırtarak asfalttan dışarı kaydı. Adam, yapabileceği hiçbir lanet olası şeyin bulunmadığını bilerek boş bir öfkeyle seyretti.

ARABA KENARA doğru kayarken, Drea'nın kalbi çılınca tekleyerek atmaya başladı, sersemleştirici bir çaresizlik hissi benliğini sardı, çünkü fizik kurallarına esir düşmüştü ve kendini serbest bırakmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Önünde ve sağında boş havayla, virajın en sivri kısmındaydı. Bir an zaman durdu, sonra sıradaki kareye ilerledi, sonra Yİne sıradakine, sanki başka birinin kumanda düğmesine bastığı bir slayt gösterisi seyrediyormuş gibiydi. Her karede ne olduğunu tam anlamıyla biliyormuş gibiydi, düşünceleri karelerin ilerlemesinden çok daha hızlı uçuyordu.

İlk kare: O anda yana doğru patinaj yapsaydı, doğru-
dan yolun dışına, S virajının tam ortasında bulunan ağaçların dikili olduğu hendeğe, aşağı düşeceğini biliyordu. Hayatta kalsa bile, herhangi bir kaza onun ölümüne neden olacaktı, çünkü adam onun tam arkasındaydı ve istediği her an ateş edebilecekti.

İkinci kare: Arka tekerleklerin kenara daha da yakın savrulduğu yarım saniyelik sürede, araba arkaya doğru eğilmeye başladı ve Drea'nın sanki bir lunapark trenindeymiş gibi midesi hopladı. Dikiz aynasından, arkasındaki kocaman kam-

yoneti ve içinde adamı gördü, bir acı dalgası ona o kadar sert çarptı ki tekleyen kalbi bu darbenin altında adeta durdu. O, kendisini istememişti. Sadece isteseydi. Sadece, ona, "Beni de yanında götür," diye yalvardığında elini uzatsaydı. Ama bunu yapmamıştı ve hiç yapmayacaktı.

Üçüncü kare: Arka tekerlekler birden çekiş gücünü yakalayarak, parçalanan kenarı kazdı ve büyük yelpazeler halinde çamur ve çakılı aşağı attı. Direksiyon, kadının beyaz eklemli pençesinden kopup, kendi başına dönerek yana büküldü. Araba ileri atıldı ve kadını kenara kadar götürdü. Drea belki çığlık atmıştı, bütün bu zaman boyunca çığlık atmış olmalıydı ama sadece etrafını kuşan sessizliğin farkındaydı.

Dördüncü kare: Uzun, acı veren saniyeler boyunca, araba havada asılı gibiydi. S'nin ikinci yarısında yolun kıvrıldığı yere, uçuşuma baktı. Bir filmde olsaydı, arabanın çılgınca sarsılarak, belki bir tamponu kaybederek ama öte yandan mucizevi bir şekilde hiç zarar görmeden bu atlamayı başarıp diğer yandaki asfalta konacağı gibi saçma bir düşünceye kapıldı. Ama bu bir film değildi ve o an, sona erdi. Makinenin ağırlığı, arabanın ön kısmını aşağı çekti ve Drea aşağıdaki ağaçların bir roket fırlatıcısından çıkan füzeler gibi hızla kendisine doğru uçtuğunu gördü.

Sadece bölünmüş saniyeler, zaman parçaları; yine de görüş alanı açık ve berrak, düşünceleri düzenli ve tamdı. Derken son geldi. Genç insanların çoğundan farklı olarak ölümü düşünmüş, hamileliğinin yirmi ikinci haftasında plasenta ayrıldığında ölümle karşılaşmıştı. Kendisi neredeyse ölmüştü, bebeği *ölmüştü*, hâlâ vücudunun içindeyken ölmüştü, hâlâ sıcak ve hareketsizken, bütün hayallerini ve acı verici

derecede yoğun sevgisini beraberinde götürerek vücudundan koparılmıştı. Çok küçük, çok narin ve yumuşaktı; rengi mavileşmeye başlamıştı bile ama buna rağmen kendisi hıçkırarak ağlıyor, Tanrı'ya veya onun yaşamasına izin verecek herhangi birine, onun yerine kendisini alması için yalvarıyordu, çünkü kendisi değil, ama o masumdu, kendisinin değeri yokken dünyanın bütün imkânları onun önünde seriliydi ama bu iyi bir alışverişe benzemiyordu, çünkü bebek yaşamamıştı.

Kendisi bir şekilde yaşamıştı. Rüzgârın sürüklediği yöne gitmişti. Hayatta kalabilmişti, çünkü en temelde, hayatta kalmayı bilen birisiydi—kendisi için bir başka bebek olmasa bile. Ve bir daha asla birini sevmemişti, kimse için hiçbir şey hissetmemişti, yalnız bir haftadan biraz uzun süre önce, *o*, isimsiz *o*, kabuğunu kırıp kendisine dokunana kadar.

Ve şimdi *o* kendisini öldürmüştü.

İlk darbe, arabanın ön camını bir takma tırnak gibi fırlatıp attı. Arabanın yenyken bir hava yastığı olsa bile artık yoktu, çünkü hiçbir büyük beyaz yastık şişip suratına gömülmemişti; bununla beraber darbenin gücü, vücuduna inen şiddetli bir yumruk gibi bütün hislerini yok etmişti, yalnız çok küçük bir farkındalık hissi hariç ki bu bir türlü geçmek bilmiyor sıkıca tutunuyordu, nitekim tutunmak varlığının ayrılmaz bir parçasıydı.

Yine de bir hava yastığının olmaması önemli değildi, çünkü onu öldüren ilk darbe değildi. İkincisiydi.

"LANET OLSUN!" DİYE BAĞIRDI SIMON, frene

hızla basıp kamyoneti lastiklerden duman çıkaracak şekilde durmaya zorladı, vitesi park pozisyonuna çekti ve kamyonet hâlâ çalışır durumdayken dışarı çıktı. "*Lanet olsun!*"

Parçalanan yol kenarında kısa bir an durdu, gidilecek en uygun yola karar verdi, sonra riskli adımlarla sarp yokuştan aşağı, dizlerini bükerek, çalılara tutunarak, fırsat bulduğunda topuklarıyla kazarak yanlamasına indi. "Drea!" diye bağırdı, her ne kadar bir cevap beklemese de. Dinlemek için kısa bir süre durdu; tek duyabildiği, havada bir titreşime, gürültüden çok bir hisse benzeyen bir şeydi; sanki çarpışmanın şiddeti hâlâ yankılanmaya devam ediyordu.

Düşüş fazla uzundu ve orada fazla ağaç vardı. Bir araba ağaca düştüğünde genelde ağaç kazanırdı. Ama belki kadın ölmemişti, belki bilincini kaybetmişti. İnsanlar her gün araba kazalarından sağ kurtuluyordu, hatta kurtulamayacak gibi gözünenler bile; ama öte yandan ancak önemsiz bir kaza gibi görünen bir şey, birinin omurgasını patlatabiliyordu ve hepsi bu kadar. Bu pozisyon, zamanlama meselesiydi, kahretsin, bu bir şans meselesiydi.

Kalbinin neden güm güm attığını ve midesinin neden buzla dolmuş gibi hissettiğini açıklayamıyordu. Birçok kez, çok yakından ve bizzat ölümü görmüştü. Ve çoğu zaman sebebi kendisiydi. Geçiş hızlıydı, bir göz kırpması, bir kurşunun uçuşu ve hepsi bu: ışıklar söndü. Büyük olay değil.

Ama bu, büyük olay değilmiş gibi görünmüyordu. Bunun verdiği his... Tanrım, bunun verdiği hissi bilmiyordu. Panik belki de. Ya da acı, yine de bunlardan birini neden hissettiği, onun anlamayadığı bir şeydi.

Tahta fırçasına benzeyen çalılardan devam etti,

ayakları kaydı ve son yirmi adımlık yolu kalçasının üzerinde kaydı. Araba onun sağındaydı, kırık ağaç dalları ve çalılarının arasında yan gizliydi, üzerinde hâlâ tozların uçtuğu bir parçalanmış metal yığını. Her yerde ön ve arka farlardan gelen kırık camlar vardı, kırmızı, beyaz ve kehribar rengi parçalar güneşte pırlıl pırlıl parlıyordu. Bir tekerlek tamamen dışarı çıkmış, lastiği darbenin şiddetiyle patlamıştı. Bükülmüş ve kopmuş olan diğer metal parçaları oraya buraya dağılmıştı.

Önce arabanın arka tarafına ulaştı. Koltuk dayanağının hemen üzerinde, kadının başını tepesinden görebiliyordu, hâlâ koltuktaydı. Sürücü kapısı tamamen gitmişti ve kadının sol kolunun, kanlar yavaşça parmaklarından aşağı damlarken gevşekçe sallandığını görebiliyordu.

Daha yumuşak bir sesle, "Drea," dedi.

Cevap yoktu. Çalıları ve kaza kalıntılarını iterek, onun yanına vardı ve sonra bir an durdu.

Tanrım. Bir çam fidanı ön camdan girmişti-ya da ön camın eskiden bulunduğu yerden-ve göğsüne saplanmıştı. Drea doğrulmuş bir hâlde duruyordu, çünkü kanıyla şimdiden simsiyah olmuş koltuğa tutturulmuştu. Simon elini uzattı, sonra indirdi. Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bir meltem, etraflarındaki ağaçları titretti ve birkaç kuş akşam şarkılarını söylediler. Batan güneşin ısısı, arkasını ve omuzlarını yaktı ve her şeyi açık altın renkli bir ışıkla doldurdu. Ayrıntılar açıkça görünüyordu ama tuhaf bir şekilde kopuk kopuktu. Zaman etraflarında geçip gidiyordu ama adam her şeyin aynı kaldığı bir hava kabarcığına hapsediklerini hissediyordu. Kendisi için emin olması gerekmişti. Arabanın içine doğru yarı eğildi, Drea'nın boğazındaki nabzı hisset-

mek için uzandı.

Olayların tuhaf gelişimi sonucu, kadının güzel yüzünde sadece birkaç küçük çizik vardı. Masmavi gözleri açtı, başı sanki adama bakıyormuş gibi dönmüştü.

Drea'nın göğsü ağır, hafif bir nefesle kalktı ve Simon, ayaklarına kadar hissettiği bir sarsıntıyla kadının kendisine *baktığını* fark etti. Ölüyordu, hızla ölüyordu ama şu anda kendisini görmüş ve tanımıştı.

"Tanrım, tatlım," diye fısıldadı adam, onun tadının nasıl olduğunu, göğüslerinin ne kadar yumuşak ve ipeksi olduğunu, sürdüğü pahalı parfümün altında mis gibi kadın kokusunu birden hatırlamıştı. Onun, kollarının arasında kendisini nasıl hissettiğini, sevgiye ne kadar aç olduğunu, kendisi içine kayarken vücudunun yoğun, saf sıcaklığını ve yanından ayrıldığında o mavi gözlerindeki dalgın bakışları hatırladı. Gülüşünün kulağa nasıl ziller gibi melodik geldiğini hatırladı ve bunu bir daha duyamayacağının farkına varmak, göğsüne inmiş, kendisini soluksuz bırakan bir yumruk gibiydi.

Onun kendisini duyduğunu sanmıyordu. Sanki çoktan ölmüş gibi yüz ifadesi sakın ve huzurluydu, yüzü porselen gibi beyazdı. Yine de bakışları kendisinin yüzüne kilitlenmişti, ifadesi yumuşarken ve merakla dolarken yavaşça değişti. Dudakları hareket etti, bir tek kelime söyledi ve... sonra öldü. Mavi gözleri sabitleşti, ferî sönmeye başladı. Vücudu zaten gitmiş olan bir hayat için hâlâ savaşıarak kendiliğinden bir nefes daha aldı, sonra o da durdu.

Meltem, saçlarının bir filizine dolanarak bunu solgun yanağına doğru uçurdu. Simon nazikçe bir parmağını uzattı ve artık koyu renk ve düz olan, ama sarı ve kıvrıkcık olduğu

zamanki gibi ipeksi olan saç tutamına dokundu. Bunu yeneden düzleştirdi, kulağının arkasına sıkıştırdı ve sonra yanağını okşadı. Yapması gereken şeyler vardı, ama şimdilik, tam olarak bulunduğu yerde kalmak dışında yapabileceği bir şey yoktu. Ona bakıyor ve dokunuyor, sanki yer altından düşüyor-muş gibi hissediyordu. Bekleyerek, tekrar nefes almasını umarak onu izledi ama kadın ölmüştü ve adam bunu biliyordu. Hiçbir şey yoktu.

Birkaç derin ve düzensiz nefes aldı, sonra kendisini zorlayarak arabadan dışarı doğruldu. Hayatında duygulara yer yoktu, hiçbir kimsenin veya hiçbir şeyin kendisi için önemli olmasına, onun duygusal ve zihinsel zırhlarından içeri girmesine izin veremezdi.

Hızla hareket ederek, yapılması gerekeni yaptı. Kadının çantasını bulana kadar etrafına baktı, birkaç metre ötede duruyordu. Hemen cep telefonunu ve sürücü belgesini cüzdanından aldı, ikisini de cebine attı. Hiçbir kredi kartı, başka kimlik belgesi yoktu, dolayısıyla cüzdanı tekrar çantaya koydu ve çantayı arabanın içine, yere sıkıştırdı. Laptopunu bulmak daha kolaydı, çünkü arka koltuktaydı ama yine de buna uzanmak çok daha zordu. Sonunda bunu da eline geçirdi ve dışarı çekti.

Bir şey daha kalmıştı arabanın satış faturası. Arabanın diğer tarafına güçlkle ilerledi ve ezilmiş eldiven kutusunu açmak için cep çakısını kullandı. Faturayı aldıktan sonra, kadının kimliğinin belirlenmesini sağlayacak başka bir şey kalmadığını düşünmek için bir an durdu. Hayır, gereken her şeyi almıştı.

Yaptığı son şey, kadının fotoğrafını çekmek için cep te-

lefonunu kullanmaktı. Bu korkunç bir şeydi ama gerekliydi.

Laptopu taşıyarak yola doğru tırmandı. Kazadan bu yana beş dakikadan fazla geçmemiştir, eğer bu kadar sürdürseydi tabii. Başka hiçbir taşıt gelmemiştir, o hâlde demek ki bu aslında eyaletler arası bir otoban değildi. Hâlâ çalışan kamyonetin kapısını açarak, laptopu yolcu koltuğuna koydu, sonra Drea'nın cep telefonunu cebinden çıkardı ve etrafta bir telefon servisi olup olmadığına baktı. Vardı ama çok değil; belki kendisinin anlaşılmasını sağlayabilirdi. 991'i çevirdi ve operatör cevap verdiğinde, "Bir araba kazasını bildirmek istiyorum, bir ölü var, otobanda..." dedi.

Gerekli bilgileri verdi, sonra operatör sorular sormaya başladığında, telefonun kapağını kapattı ve görüşmeyi sonlandırdı.

Siren seslerini duyana kadar bekleyecekti. Kalıp Drea'nın bedenine göz kulak olacak, birinin kendisiyle ilgilenmeye geldiğini görene kadar, ona bekçilik yapacak, eşlik edecekti.

Çalışan arabanın üzerine bir ayağını koyarak ve bir kolu kamyonetin üzerinde dinlenirken, güneşin uzak dağların arkasında batışını, mor alacakaranlığın hızla ilerlemesini seyretti. Sonunda sönük bir siren sesi, berrak kuru havayla taşınarak kendisine kadar ulaştı ve birkaç kilometre ötede kırmızı ışıkların parladığını gördü.

Kamyonete bindi ve kolları direksiyonun üstünde kavuşmuş hâlde bir süre oturdu, kadının kendisine bakışını ve ifadesinin yumuşadığını, sonra bir kelime söylediğini hatırlıyordu: "Melek..."

Ve öldüğünü...

Lanet okuyarak yumruğunu direksiyona vurdu. Sonra

LINDA HOWARD

kamyoneti vitesle aldı ve uzağa sürdü.

ACI ÇEKMİŞTİ. DREA MUHTEMELEN ACI ÇEKECEĞİNİ düşünmüştü ama çekmemişti. Bundan memnundu, çünkü acı çekmek en sevdiği şeylerden değildi.

Her şey uzakta ve gerçekdışıymış gibi geliyordu. Ayağa kalkması gerektiğini, koşmasını gerektirecek kadar acil bir sebebi olduğunu biliyordu ama yine de hareket etmek için hiçbir arzu duymuyordu. Hareket etmek bir seçenekmiş gibi görünmüyordu zaten. Belki bir süre sonra ayağa kalkacaktı.

Hayır, hayır şimdi bile kendine yalan söyleyemezdi. Özellikle şimdi. Ölüyordu. Bunu biliyordu ve bundan memnundu. Eğer bir seçeneği olsaydı, denemeye devam ederdi ama seçenek elinden alınmıştı ve her şeyi olurlarına bırakmak kendisini rahatlatıyordu. Kendisini ölüürken hissedebiliyordu, her nefesin giderek daha yavaş geldiğini hissedebiliyordu. Kalp atışları—kalbi atıyor muydu ki? Bunu hiç hissedemiyordu. Belki durmuştu. Bundan da memnundu, çünkü kalbi bebeği öldüğünden beri hissizce atıyordu ve hareket etmekten yo-

rulmuştu.

Bebegi... Ona bir isim koymamıştı. Kan kaybından dolayı şok geçirmişti, kendisi ölüme yakındı, çünkü doktor kanamayı durduramamıştı ve küçük vücudu alıp götürmüşlerdi. Kimse kendisine doldurması için doğum sertifikası getirmemişti, çünkü bebek bir nefes bile almamıştı. Ölü doğum. Bunun için kullanılan terim buydu. Doğduğunda bebek çok hareketsizdi ama yine de bir saat öncesine kadar, dönüp durarak ve kadının kaburgalarını tekmeleyerek kendisini eğlendiriyordu. Sonra ani, şiddetli bir acı duymuştu ve kanama elbiselerini ıslatmıştı. Arabası yoktu, sürücü belgesi bile yoktu, çünkü daha bir ay geçmeden yaşı on altıya basmayacaktı ve evde yalnızdı. Hastaneye gittiğinde, artık çok geçti. Bebeğinin hiçbir ismi olmamıştı.

Hatıralar zihnine girip çıktı, sanki bu deneyimi tekrar yaşıyormuş gibi canlıydılar, yalnız onun küçük vücudunu gördüğünde, yakında ölümün hiçliğinde onun yanına ulaşacağını bildiği o an hariç. *Yakında, tatlım*, diye ona söz verdi.

Görüş alanı tuhaftı, sisli ve karanlıktı ama birden önünde bir yüz belirdi, tanıdığı bir yüz. Kendisi için hem gerçekleşen rüya hem de kâbus olan o koyu renk opal gözleri, güçlü kemik yapısını, yumuşak ve nazik olduklarını bildiği dudakları gördü. Ondan çok korkmuştu ama yine de artık korkmuyordu. Şimdi uzanıp elini çenesine dokundurmak, sakallarının sürtünmesini, kasların sıcaklığını örten teninin soğukluğunu hissetmek istedi ama kolu hareket edemiyordu. Hiçbir şey işlevini yerine getiremiyordu.

O gerçekten orada mıydı, yoksa onu da bebeğini gördüğü gibi mi görüyordu? Fısıltılı bir sesi, az önce verdiği sözün

tuhaf bir yankısını duydu. Adamı seyrederken, ayrıca artık hissetmeyeceğini düşündüğü bir duygunun yankısını da hissetti ve ona söylemek istedi, ona söylemeye çalıştı ama görüş alanı giderek karanlıklaşıyordu ve artık onu gerçekten göremez oldu.

Sonra ışık geldi; adamın arkasından parlak saf bir ışık gittikçe yükseliyor gibiydi, ta ki adam bunun önünde bir siluetten farksız görünene kadar. Bir şey gördü, aynı anda hem güzel hem de ürkütücü olan bir şey ve bunun kendisi için geldiğini biliyordu.

"Melek," diye fısıldadı ve öldü.

ÖLÜM BÖYLE OLMAMALIYDI. Bunun bir *hiçlik* olması gerekiyordu. Havada uçuyormuş gibi hissetti, aşağı baktı, adamın çantasından bir şey almasını, laptopunu almasını seyretti, ama bunların hiçbirinin bir anlamı yoktu. Sonra güçlü bir baskı onu sahneden geri çekmeye, kendisini başka yere götürmeye başladı ama hiçbir mesafe, hız, hatta *hareket etme* hissi duymuyordu. Bu daha çok bir dönüşüm gibiydi, sanki kendisi bir an bir şey ve sonraki an başka bir şeymiş gibi.

Drea ışıkların sönmesini, bilinç hissinin kapanmasını bekledi. Hiçlik için bekledi, yine de bunu nasıl bilebileceğini merak etti, çünkü bilincin ve benliğin yok oluşunu sadece bilinç fark edebilirdi. Ama düşünceleri, benlik hissi yerlerinde kaldı ve bu oldukça şaşırtıcıydı.

O hâlde belki bir hiçlik yoktu, belki bir şeyler vardı. Belki de ölüm, bir sondan ziyade bir geçişti. Tamam, eğer bu doğ-

ruysa, artık başka biri olmaz mıydı? Ya da hep kendisi ama sadece başka yerde ve başka biri mi olurdu?

Bu durumda, ucunda parlak bir ışıkla tünel gibi bir şeyin bulunması gerekmez miydi, ayrıca kendisini seven ve zaten ölmüş kişiler onu karşılamak için bekliyorlardı, değil mi? Parlak bir ışık ve bir melek olduğunu düşündüğü bir şey görmüştü, ama daha önce hiç melek görmemişti, dolayısıyla onun melek olduğunu nereden bilebilirdi? Hâlbuki orada tünel yoktu, kendisini karşılamak için bekleyen insanların kuyruğu da yoktu ve kendisini huzursuz hissetmeye başladı.

"Herkes nerede?" diye sordu sinirlenerek, ses tuhaf bir şekilde boğuktu, sanki gerçekten konuşmamış ve gerçekten hiçbir şey duymamış gibi. Bunun bir anlamı yoktu. Eğer yaşıyorsa, herhangi bir yerde var olmalıydı ama hiçbir yerde değilmiş gibi geliyordu kendisine. Etrafında hiçbir şey yoktu, hiçbir şey ve hiç kimse...

Eğer ölüm, bilincin olmaması yerine varlığının olmamasıysa, peki, o hâlde bu çok sıkıcıydı.

"Ben neredeyim?" diye sordu, sıkıntısını zaptedemeyerek. Hiçbir ruh hâli belli etmeden yıllar geçirmişti ama şimdi birkaç dakikadır ölüydü ve daha şimdiden kontrolünü kaybediyordu.

"Buradasın," dedi bir kadın sesi ve birden bire Drea *oradaydı*, gerçek bir yerde; her ne kadar o yerin neresi olduğu konusunda hiçbir fikri olmasa da. Ayaklarının altında yumuşacık kokulu çimenlerle, sallanan yeşil bir çimliğin üstünde duruyordu. Hava bahar kokularıyla dopdolu, ne çok sıcak ne de soğuk olan mükemmel bir sıcaklıktaydı ama neredeyse fark edilemezdi. Arıların vızıltılarını duyabiliyor ve manza-

rayı süsleyen, çiçeklerle, tutam tutam çiçeklerle dolu parlak bir kaleydoskopu görebiliyordu. Beyaz bulutlar ve güneşle süslü mavi bir gökyüzü ve ağaçlar vardı. Tanımlanamaz bir mesafede beyaz parıltılar yayan binalar vardı. Bunların hepsini gördü ve aralarındaki saf uyum o kadar güzeldi ki etrafına bakmak ona adeta acı verdi. Onun göremediği, duyduğu sese rağmen başka insanlardı.

"Seni göremiyorum," dedi.

"Ah, biraz zaman ver. Çok çabuk geldin. Zamana, yetişmesi için süre ver." Bu sözlerle birlikte, bir kadın göründü. Aşağı yukarı Drea'nın yaşıdaydı, ince yapılydı ve sağlıkla parıldıyordu, koyu renk saçları son derece çekici görünen rastgele bir şekilde tutturulmuştu. Dikkat dağıtan şey kadının görünme biçimiydi, çünkü yoktan var olmasa bile neredeyse böyle olmuştu. Sanki perdeyi yandan kaldırmış ve Drea'yla sahneye çıkmıştı; vücudunun bazı kısımları geri kalanından önce görünerek.

Başka insanlar da sahneye adım atarak görünmeye başladı. Geçen her saniyeyle, Drea daha fazla insan gördü, bazıları onunla oradaydı, diğerleri etrafta dolanıyor ve kendi işleriyle ilgileniyordu. Dokuz kişi daha yanına geldi; kadın, etrafındaki gevşek bir çemberin içinde duruyordu. Onlar gerçek miydi, yoksa ölmekte olan beyni halüsinasyon mu görüyordu? Kendisinin de artık gerçek olup olmadığını bilmiyordu. Kendisine dokundu; hâlâ madde olarak var mıydı, yoksa kendisine kalan tek şey eskiden olduğu şeyle ilgili bir tür hücresel hafıza mıydı, bunu bilmek istiyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, dokunma hissinin tuhaf bir şekilde yok olmasına karşın, somut bir bedeni hâlâ koruyor gibiydi.

Bir başka tuhaf şey, neredeyse somut bir... huzur duygusuydu; aklına gelen tek kelime buydu. *Huzur*. Kendisini sakinleşmiş, rahatlamış ve *güvende* hissetmeye başladı.

Yavaş yavaş etrafını saran küçük insan topluluğu hakkında bir şey fark etti. Hepsi kendisiyle yaşıtmiş gibi görünüyordu, aşağı yukarı otuz yaşında, hepsi zinde ve sağlıklı, hepsi çekiciydi, her ne kadar onların yarısında, ölmeden önce, çekici olmadıklarını söyleyebileceği özellikler bulunsa bile. Şimdi çekiciydiler. Bu kadar basitti. Gözleri çekiciyle çekici olmayan arasındaki farkı belirleyebilirdi ama zihni bunu yapamıyordu. Ama gözleri beyninden ayrı hareket etmiyordu, yoksa ediyor muydu? Beyni, yine de güzellikle çirkinlik arasındaki farkı anlama yeteneğine sahipti. O hâlde zihni, beyninden ayrı bir şey miydi? Her zaman zihinle beynin aynı şey olduğunu düşünmüştü ama... değillerdi.

Bir başka şey. Bu insanlara baktığında, onların önceden ne olduklarını algılayabiliyordu ve bu fena hâlde kafa karıştırıcıydı, çünkü onların bazıları şimdikiyle aynı cinsiyette değildi. İlk konuşan kadın en az şaşırtıcı olandı, çünkü onun görüntüsü bir şekilde daha açıktı, yeni yaşanmış bir hayatın katmanının üzerine binmesiyle bulanıklaşmış değildi, sanki çok uzun süredir, şimdi tam anlamıyla olduğu şeyden başka bir şey olmamış gibiydi. Drea ona odaklandı, çünkü böylece zihni ve gözleri dinleniyordu. Yorgundu ve birbirine zıt olan katmanlarla uğraşmak, onun şu anda yapabileceğinden fazlasıydı.

"Onları görüyorsun," dedi kadın, sesinde belli belirsiz şaşkınlıkla. "Onlardan" kastettiği sadece diğer insanlar değil, onların geçmiş hayatlarının bütün katmanlarıydı.

"Evet," dedi Drea. Burada bir iletişim bolluğu vardı, her şey, gerçekte dile getirilenin ötesinde anlaşılıyordu.

"Çok çabuk. Çok dikkatlisin."

Hayatta kalabilmek için öyle olması gerekmişti. Bütün hayatı boyunca izlemiş ve incelemişti, öncelikle yaşamak için ihtiyaç duyduğu şeyi, yiyeceği elde etmek için en iyi yöntemle karar vermişti. Sonra, yaşı ilerlediğinde, insanları özellikle bilerek incelemişti; istediğini elde etmek için onları nasıl yönlendirebileceğine karar vermek amacıyla.

"Neden o burada?" diye sordu bir adam, kötü niyetli bir tavırla değil ama gerçek bir şaşkınlık duyarak. "Burada olmaması gerekiyordu. Ona bakın."

Drea eğilip kendisine baktı, yine de ne giydiğini açıkça söyleyemezdi. Giysiler, evet, ama ayrıntılar o kadar belirsizdi ki sadece onların orada olduğunu bilebiliyordu. Yoksa, o adam, kendisinin onların hayatlarını gördüğü gibi, kendi hayatını aynı şekilde katmanlar hâlinde mi görüyordu? Hayatının ayrıntıları zihninden film şeridi gibi geçti; bunları olduğu ve yaptığı her şeyin üzerini kaplayan bir çamur tabakası gibi gördü. İçinde öfke parladı, hayatta kalabilmek için elinden gelenin en iyisini yapmıştı ama ya o beğenmediyse...

Öfkesi, parladığı gibi aniden dindi ve yerini bir utanç yağmuru aldı. Asla yapabileceğinin *en iyisini* yapmamıştı. İstedikini elde etmek için erkekleri yönlendirmekte çok yetenekliydi, oldukça iyi bir sevişme partneri olmuştu, seksi bir silah gibi kullanmış, yalan söylemiş, hırsızlık yapmış ve her ne kadar bütün bunlarda çok iyi olsa da kararlarının hiçbirinde, hiçbir şeyin *en iyisini* temel almamıştı, belki iki kötü seçimin *en iyisi* hariç. İyi bir seçimi kesinlikle aramamıştı.

Adama dosdoğru bakarak onu çözdü. Gördüğü kadarıyla bir cenazeciydi, ölümden geçimini sağlamıştı, matem sürecinde ailelere yardım etmiş onları geleneksel aşamalardan geçirmişti. Her şeyi görmüştü, bebeklerden çok yaşlılara giden bir yaş aralığında bedenleri hazırlamıştı. Yüzlerce insanın sevdiği ve yas tuttuğu insanlarla ilgilenmişti, ayrıca kimsenin yas tutmadıklarıyla da. Ölümün onun için şaşırtıcı yanı yoktu, korkutucu yanı da. Ölüm herşeyin doğal düzeninin bir parçasıydı.

Çok şey gördüğü için, gözlerine perde çekebilecek her şeyi uzun süre önce kaybetmişti. İnsanları oldukları gibi görmüştü, onların olmak istedikleri gibi değil.

Kendisinin de ne olduğunu görmüş ve değersiz olduğunu bilmişti. *Değersiz*. Hiçbir değeri olmayan. Mazereti, savunması yoktu. Bu huzur yerinde bulunmaması gerektiğini kabul ederek, başını salladı. Bunu hak etmemişti. Yaptığı her şey, elini attığı her şey, kendisi dışında kimseye saygı göstermemesi yüzünden lekelenmişti.

"Burada bulunmasının bir sebebi var," dedi kadın, yine de adam kadar şaşkın görünüyordu. "Onu buraya kim getirdi?"

Hepsi cevap arayarak birbirine baktı ama bir cevap varmış gibi görünmüyordu. Bu... sıradan bir mahkeme, diye düşündü Drea, yine de resmî bir mahkeme değildi. Belki daha iyi bir tanım, "geçit bekçileri"ydi. Bugün insanları doğru yerlere yönlendirmek için, geçitlerin başında durma sırası onlardaydı.

Derin bir üzüntüyle burasının kendisi için doğru yer olmadığını düşündü. Bu yeri kazanmak için hiçbir şey yapma-

mişti. İstenmemenin verdiği aşağılanma hissi, utançtan acı duymasına neden oldu. Burası iyilerin yeriymi ve o buraya ait değildi, çünkü iyi değildi. Yine de buraya bilerek gelmemiştir. Belki aptalcaydı ama buraya nasıl geldiğini bilmiyordu ve buradan nasıl ayrılacağını da bilmiyordu.

Burası iyilerin yeriye ve kendisi buraya ait değilse, bu durumda kötü yere ait olduğuna mantığıyla karar verdi. Belki beklediği büyük hiçlik kötü yerdi, hiçbir sürüp giden yaşam formunun bulunmadığı gerçek son; ama belki bu hüsnükuruntuydu ve gerçekten kötü bir yer vardı, ateş ve kükürt üzerine vaazlar verenlerin her zaman söyledikleri üzere. Dindar değildi, hiç olmamıştır. Çocukken bile, *haydi canım*, demiştir içinden, çünkü kendi hayatı hiçbir şefkatli ruhun kendisini korumadığının kanıtıydı.

Belki burası geleneksel olarak imgelenen cennet değildi, belki düzeni aynı değildi ama burada kesinlikle iyilik ve huzur vardı ve dolayısıyla cennet buydu. Ya da belki bu bir sonraki hayattı ve sadece kendilerini buna değer olarak ispat edenler hayata devam edebilirdi. Kendisi gibi diğerleri için, devam etmek yoktu, ruhunun, canının ya da zihninin devamı yoktu.

Tekrar hayatına baktı, onu iyice tarttı ve istediğini fark etti.

"Bana buradan nasıl ayrılacağımı gösterirseniz," diye fısıldadı perişan bir hâlde. "Gideceğim."

Kadın biraz hâlden anlar gibi bir tavırla, "Bunu yapardım," dedi "ama belli ki biri seni buraya getirdi ve onu bulmalıyız."

"Ben getirdim," dedi bir adam, gruba ilerleyip Drea'-

nın ortasında durduğu gevşek çembere katılarak. "Geç kaldığım için üzgünüm. Olaylar çok çabuk gelişti."

Diğerleri ona bakmak için döndü. "Alban," dedi kadın. "Evet çabuk oldu." Drea, Alban'ın onun adı mı, yoksa bir selamlama biçimi mi olduğunu kendine sordu. "Hafifletici koşullar var mı?"

"Evet var," dedi Alban ciddi bir tavırla. Drea'ya içine işleyen tatlılıkla gülümsedi ve ciddi koyu renk gözleri, sanki hafızaya kazımak ya da bazı eski hatıraları doğrulamak ister gibi onun yüzünün her ayrıntısını aradı.

Drea ona baktı, onu daha önce hiç görmediğini biliyordu ama onda o kadar acı verici derecede tanıdık gelen bir şey vardı ki, onu tanıyor olması *gerektiğini* hissetti. Oradaki diğer herkes gibi, yaşı otuz civarıydı, sanki olgunluk çağı, herkesin ulaştığı en büyük yaş dönemiymiş gibi. Onun hakkında bir fıkır verebilecek şu katmanları aradı ama kadın gibi o da geçmiş hayatların bulanık katmanlarından yoksundu. Bir şekilde Drea'yı çekiyordu. Drea ona yakın olmak, ona dokunmak istiyordu ama yine de özleminde cinsellikle ilgili hiçbir şey yoktu. Sadeliğiyle dokunaklı olan, safsevgi içini doldurdu ve ister istemez elini ona uzattı.

Adam gülümsedi ve elini tuttu; işte o zaman Drea onu *tanıdı*. Her şüphenin, mantığın ötesinde, sadece tanıdı.

Gözleri yaşla doldu ve yaşlar yanağından süzüldü ama yaşların arasından gülümseyerek oğlunun elinden tuttu, dudaklarına kaldırıp, parmak eklemlerine nazik bir öpücük kondurdu. Bu onun oğluydu ve adı Alban'dı.

"Ah," dedi kadın yumuşak bir sesle. "Görüyorum."

Drea, kadının ne gördüğünü bilmiyordu ve şu anda umu-

runda değildi. Boş bir acıyla dolu yıllardan sonra, oğlunun elini tutuyor ve gözlerine bakıyor, bir zamanlar bebeğinin küçük vücudunda her ne kadar kısa süreliğine de olsa bulunan ruhu görüyordu. Bu beden, bebeğinin sahip olacağı beden değildi, bu fiziksel özellikler büyüyünce taşıyacağı özellikler değildi ama bu kişinin temeli... Evet bu onun çocuğuydu, o zamandan beri yaşamıştı, ancak, başka bir hayatı...

"O beni sevdi," dedi Alban, hâlâ o mükemmel, ısıltı gülümsemeyle gülümseyerek. "Bunu hissedebiliyordum ve görüyorsunuz bu sevgi ne kadar saftı. Ben ondan ayrılırken ve eve geri dönerken, karşılığında kendi hayatını sunarak beni kurtarmaya çalıştı."

"Bu saçmalık hiç işe yaramaz," dedi cenazeci. Bu hüznü sahnenin birçok kez oynanıp aynı şekilde sonuçlandırılmış görmüş birinin, yorgun, hafif alaycı ama sempatik ifadesiyle söylemişti bunu.

"Gregory!" dedi kadın, hem neşeli hem de uyarıcı gibi bir ses tonuyla. Drea'ya durumu açıkladı, "Bu sefer, burada fazla uzun süredir bulunmuyor, dolayısıyla..."

"Hâlâ çok şey hatırlıyor," diye tamamladı Drea onun yerine. Gülümsemekten kendini alamıyordu, çünkü Alban gülümsüyor ve elini tutuyordu; ne olursa olsun şimdi her şey yolundaydı.

"Bunu demek istedi," dedi Alban ve Drea'nın bir an önceki hareketini taklit ederek, elini dudaklarına götürdü ve parmaklarını hafifçe öptü. "Kendisi de bir çocuktuk ve sadece on beş yaşındaydı ama beni kurtarmak için kendini feda edecek kadar beni seviyordu. *Bu nedenle* onu buraya getirdim, çünkü her ne kadar hayatında birçok karanlık kısım ol-

sa da, en saf şekliyle sevgi de vardı ve bu nedenle ikinci bir şansı hak ediyor. Ben tanıyorum."

"Evet diyorum," dedi uzun boylu narin bir sarışın kadın. "Sevgi vardı ve bunu hâlâ içinde taşıyor. Ben tanıyorum."

"Ben de," dedi bir adam. Onun katmanları, çok sıkıntıları çektiğini gösteriyordu, önceki vücudu acı verici bir sakatlıkla bükülmüştü ve bu nedenle hayatının büyük kısmını bir tekerlekli sandalyeye mahkûm geçirmişti ama burada uzun boylu, güçlü ve dimdikti. "Tanıklık ediyorum."

Etrafını saran on bir kişiden üçü, ona ikinci bir şans vermenin bir nedeni olmadığını düşündüler ama bu üçü bile içlerinde herhangi bir kötülük duygusunu taşımıyordu. Onlar sadece onun buraya ait olmadığını düşünüyorlardı. Drea onlara kızmadı, çünkü burada belli ki aynı görüşe katılmamaya yer olsa da, kızmaya yer yoktu.

Kadın bir an orada durdu, başı hafifçe yukarı kalktı, sadece kendisinin duyabildiği bir şarkıyı dinliyormuş gibi gözleri yarı kapalıydı. Sonra gülümsedi ve Drea'ya döndü. "Anne sevgin... sevginin en saf biçimi seni kurtardı," dedi. Drea'nın elini, hâlâ Alban'ın eline asılı olan eli tuttu. "İkinci bir şans kazandın," dedi. "Şimdi dön ve bunu heba etme."

DOKTOK ÇANTASINI topluyordu, çünkü yapabileceği hiçbir şey yoktu, kaza anında orada olsa bile hiçbir şey yapılamazdı. Mavi, kırmızı ve sarı ışıklar yukarıdaki otobanı aydınlattı, bu sırada kör edici derecede parlak olan acil servis ışıkları arabanın üzerinde parlayacak şekilde ayarlanmıştı. İnsanlar konuşuyor, radyolar cızırdıyordu ve enkaz toplayı-

cinin motorunun gürültüsü bütün diğer seslere kalın perde-
den eşlik ediyordu. Yine de tuhaf bir ses duyarak durdu ve din-
lemek gibi başını doğrulttu.

"Ne oldu?" diye sordu arkadaşı, o da durup etrafına baktı.

"Galiba bir şey duydum."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum... şöyle bir şey." Ağzıyla hızlı, hafif bir
nefes alarak gösterdi.

"Bunca gürültüye rağmen, böyle bir şey mi duydun?"

"Evet. Bekle, yine oldu. Duymadın mı?"

"Hayır, hiç duymadım."

Doktor umudu kırılarak etrafına baktı. Bir şey duydu-
ğunu *biliyordu*, iki kere ama neydi bu? Solundan, kaza geçi-
ren arabanın olduğu taraftan geliyordu. Belki bir dal, so-
nunda baskıya dayanamayıp kırılmıştı ya da buna benzer bir
şey.

Kadının bedenini battaniyeye sararak, üzerini ellerin-
den geldiğince örtmüşlerdi; ne de olsa göğsüne saplanmış
lanet bir ağaçla koltuğa çakılı olduğu gibi bir gerçek vardı.
Tanrım, işte bu kötüydü. Etkilenmemeye çalışmıştı ama bu-
nun unutamayacağı bir şey olduğunu biliyordu. Bu acınacak
görüntüye bir daha bakmak istemiyordu ama kahretsin, o ses
üçüncü kez çıktı ve kesinlikle o taraftan geliyordu.

Durdu, kaza yerine daha da yaklaştı ve duymak için
eğildi. Evet oradaydı. Sesi duydu-ve battaniyenin hareket
ettiğini gördü, sanki kumaş biraz emilip sonra şişiyonmuş
gibiydi.

Donup kaldı, iki uzun hatta çok uzun saniye boyunca
hareket edemeyecek kadar şaşkınlık içindeydi. Yeniden ha-

reket edip konuşabilecek hâle geldiğinde, "Lanet olsun!" diye bağırdı ve battaniyeyi kadının yüzünden çekti.

Arkadaşı tekrar, "Ne oldu?" diye sorarak telaş içinde atıldı.

Bu imkânsızdı. Bu resmen imkânsızdı. Yine de parmaklarını kadının boynunun kenarına bastırıp, bir nabız atışı hissetti. Oradaydı, dakikalar önce hiç olmadığına hayatı üzerine yemin ederdi ama şimdi parmaklarının altında hayat atışını hissedebiliyordu, belli belirsiz ve hızlıydı ama oradaydı.

"Yaşıyor!" diye bağırdı. "Tanrım! Buraya bir balta getir! Yaşayan biri var!"

BİLİNCİNİN DIŞINA ÇIKIP DÖNDÜ. "DIŞARIDA" olmayı tercih ederdi, çünkü o zaman acıyı hissetmiyordu. Acı, bir fahişeydi. Uğraştığı en kötü fahişeydi ve çoğu zaman kıçını tekmeliyordu. Yatıştırıcı ilaçların, düşünmesine izin verecek kadar etkisinin azaldığı ama yine de acıyı bir şekilde kendisinden uzakta tuttuğu zamanlar vardı ya da bunların tam tamına aynı sonuca yol açarak etki yaptığı zamanlar, bunun ikinci şans için ödemesi gereken bedel olduğunu bildiği zamanlar vardı. Sihirli bir tedavi, yaşayanların ülkesine kolay bir geri dönüş yoktu. Gülümsemesi ve buna katlanması gerekiyordu; her ne kadar gülümseme hiç olmayıp, katlanma fazla miktarda ve iğrenç bir şekilde olsa da.

Hayatında verdiği her karar, attığı her adım, kendisini bu ıssız yola ve kazaya sürüklemişti. Çıktığı ve geri atıldığı nokta buydu. Yoldan sapmaya izin yoktu, ölümden mükemmel iyileşmeye kestirme bir yol bulunmuyordu.

Öldükten sonra olanlara dair her anı, ilaçların bile etki-

leyemediği bir açıklıkla hatırlıyordu. Bununla birlikte, gerçek zaman daha sisliydi. Bazen kendi yoğun bakım ünitesi hücresinde bulundukları zaman, hemşirelerin konuşmalarını duyuyordu; sözler beynine çıkıp giriyor ve bazen bir anlam ifade ediyordu ama aynı derecede anlamsız geldikleri zamanlar da vardı. Kelimeleri anladığında ayrı bir merak duydu: göğsüne bir ağaç mı saplanmıştı? Gülünçtü bu. Ama aşağı bakınca böyle bir şey görmemiş miydi? Daha önceki veya aradaki o zamanı hayal meyal hatırlıyordu. Yine de eğer kendisine bir ağaç saplandıysa, bu, elbette kendisinin fiziksel açıdan nasıl hissettiğini ve neden göğsündeki acının vücudunun her hücresine yayılır gibi olduğunu açıklardı. Zamanı, hangi günde olduğunu ya da üzerinde bulunduğu yatağın ve Büyük Acı Fahişesi'yle olan bitmeyen savaşın ötesindeki hiçbir şeyi hissetmiyordu.

Hemşireler kendisiyle de konuştular, kendisine neler olduğunu, neler yaptıklarını, neden bunu yaptıklarını tekrar tekrar anlattılar. Büyük Fahişe'yi uzakta tutan ilaçları verdikleri sürece bu umurunda bile değildi. Elbette, cenahının ilaçların azaltılmasını emrettiği-kendisine göre çok erken olan bir zaman geldi. Acı içinde kıvranan, göğüs kemiği ikiye ayrılmış olan o değildi, o zaman umurunda mıydı ki? Testereyle cenah bıçağını kullanan oydu, sonucuna katlanacak olan kişi değil. Ziyaretçilerinin hangisinin cenah olduğuna dair sadece belli belirsiz bir fikre sahipti ama zihni açılmaya başladığında, ona söylemek istediği özellikle küfürlü bazı şeyleri aklında tuttu. Tamam göğüs kemiğini kesmesi gerekmişti, ama *ilaçlarını* da yarıya indirmek ne oluyor? Aşagılık herif.

Artık ikinci bir şansa sahip olduğuna göre, gördüğü ve

deneyimlediği her şeyin kendisini nazik ve hoşgörölü yapması gerekiyorsa, bu sınavı şimdiden kaybetmişti. Kendisini hiç nazik veya hoşgörölü hissetmiyordu. Kendisini göğüs kemiği testereyle ikiye ayrılmış, kalbi çekip alınmış ve futbol topu olarak kullanılmış biri gibi hissediyordu.

İlaçların sebep olduğu sisi giderek terk ederken, bir süre Büyük Fahişe'den ve gelecek saati nasıl geçireceğinden başka bir şey düşünemedi, çünkü ilaçlar etkisini tam olarak göstermediği takdirde, o ve Fahişe birbirlerinin hiç ayrılmayan yol arkadaşlarıydı. Yakında hemşireler kendisini günde birkaç kez yataktan çıkaracak, oturabilmesi için bir sandalyeye götürecekti-evet, sanki hastane yatağı oturur pozisyona katlanamazdı, ki böylece her hareketin yol açtığı can çekişme çığlıklarını bastırmak zorunda kalmayacaktı. Tek yapacakları bir düğmeye basmaktı, yatağın baş kısmı yukarı kalkacaktı ve merhaba... Kendisi sadece orada yatabilir ve bunu sörf tahtası kullanır gibi kullanabilirdi.

Ama hayır, kalkması gerekiyordu. Yürümesi gerekiyordu, eğer yaptığı şeye yürümek denirse. Buna can-çekişmesi-nedeniyle-kamburlaşmış ayak sürtmesi diyordu; bu, ayaklarını gerçekten kaldırmak yerine kaydırmakla, vücudundaki bütün tüpler, kablolar, iğneler ve borularla uğraşmakla ve aynı zamanda kıçının örtülü kalmasına çalışmakla yapılıyordu; nitekim bütün giyebildiği-bir şekilde giyebildiği—bu sefil pamuktan hastane gecelikleriydi ve bunlar bağlanmış bile değildi, sadece bir kolu geceliğin kolundan geçirilmiş olarak, bir şekilde üzerine sarılmıştı. Sahip olduğu bütün alçak-gönüllülük, hemen kötüye kullanılmıştı bir hastane özel hayatın hiçbir türü için uygun yer değildi.

Hemşireler her an onunla konuşuyorlar, attığı her ama her adımda kendisini cesaretlendiriyorlardı, her ne kadar bu, aslında kendisini oturttukları sandalyeye doğru atmayı başardığı iki adım veya kendi kendine bir yudum su içmeye çalışması ve hatta kendisinin gerçek bir yemek yemesine izin verdikleri zaman bizzat aldığı bir kaşık elma püresi olsa bile. Sürekli sorular sorarak kendisini konuşturmaya, kendisinden bilgi almaya çalıştılar ama mucizevi bir ikinci şansın daha fazlası kendi başına gelmiş ve konuşamaz olmuştu.

Bilinci yerinde geldiğinde, beyni çalışmayı hiç durdurmamıştı, belki yavaşça ama hâlâ çalışıyordu. Cerrah kendisini ilahtan kestikten sonra, kafasının düşüncelerle dopdolu olduğunu hissetti-kafatasının dayanabileceğinden daha fazla düşünceler. Başta zihniyle dili arasındaki bağlantı kopukluğu canını sıktı ama zihni giderek açıldığında sessizliğinin nedeninin beyninin hasar görmesi olmadığını fark etti, sebep bir tür gereğinden fazla bilgi yüklenmesiydi. Bu sözlü kısa devre, herşey kendisi için çözümleninceye kadar zihninin kendisini koruma biçimiydi.

Düşünmesi gereken çok şey vardı. Onlar kendisinin kim olduğunu bilmiyormuş gibiydi, çünkü her vardiyada bir hemşire kendisine ismini soruyordu. Ama neden bilmiyorlardı? Çantası neredeydi? Sürücü belgesi cüzdanındaydı. Çantası çalınmış mıydı? Sanmıyordu. Hatırladığı bir şey vardı, onu,-adamı, katili—hatırladığını düşünüyordu, çantasını almış, sonra onu tekrar arabaya koymuştu. Adam onun sürücü belgesini almış olabilir miydi? Neden bunu işteşindi ki? Her ne kadar onun sürücü belgesini alması için bir sebep bulamasa da, kimsenin kim olduğunu bilmemesinin nedeni bu

olmalıydı. Adam kendisine yanlışlıkla bir iyilik yapmış olabilir miydi?

Kim olduğundan artık emin değildi. Yarattığı karakter, Drea, ölmüştü. Eskiden Drea *olmuştu* ama artık değildi. Artık kim olduğundan emin değildi. İsimler... ismin ne anlamı vardı ki? Drea için büyük anlamı vardı; sıkıcı Andie çamur içinde bırakılmış ve süslü Drea onun yerini almıştı.

Süste püste yanlış olan bir şey yoktu ama Drea'yla ilgili yanlış çok şey vardı. Penceresiz hücrede yatarak, gece mi gündüz mü olduğunu bilmeyerek, zaman sadece kendisiyle ilgilenen hemşirelerin vardiya değişiminden belliyken, yeni bir gerçekliğin göz kamaştırıcı ışığı içinde kendisine, eski kendisine baktı.

İnanılmaz derecede aptal olmuştu. Rafael gibi adamları kullanmak ve bununla gurur duymak yerine, onlar kendisini kullanmışlardı. Onlar sadece vücudunu istemişti ve kendisinin onlara verdiği buydu, o hâlde nasıl onları kullanmış oluyordu kı? Onlar isteyerek kendisine para ödüyordu ve o da isteyerek parayı kabul ediyordu, dolayısıyla bu kendisinin olmadığına her zaman yemin ettiği şey yapıyordu: bir fahişe. Onların hiçbirisi, özellikle Rafael, kafasında bir düşünce veya duygular veya ilgi alanları, sevdiği ya da sevmediği şeyler bulunup bulunmadığını zerre kadar umursamamışlardı. Kimse onu bir insan gibi görmemişti, çünkü hiçbirisi onu öyle ya da böyle umursamamıştı. Onların tamamen ellerinin altında olmuştu, sahip olduğu tek değer, cinsel değeri.

Ama onlar kendisini ucuz görmüşlerdi, çünkü kendi kendisini ucuz görmüştü. Hayatında kendisine değer verdiği, kendisini daha yüksek bir standarda koyduğu hiçbir zamanı hatırla-

lamıyordu. Yetişkinliğinde bir kez olsun neyin doğru olduğunu, neyi yapması *gerektiğini* temel alarak bir seçim yapmamıştı; bunun yerine, en çok para edeni, en çok kazanç sağlayanı seçmişti. Bu onun tek kriteri olmuştu. Belki insanların çoğu kararlarını alırken bunu temel almıştı ama onlar ayrıca arkadaşlarına yardım etmek için yollarından sapmışlar, çocukları veya yaşlanan ebeveynlerinininkini karşılamak için kendi maddi ihtiyaçlarından vazgeçmişler veya hayır kurumlarına/â/ö» bahşetmişlerdi. Kendisi bunların hiçbirini yapmamıştı. Drea'yla ilgilenmişti-önce, sonra ve her zaman.

Şimdi kendisine çevirdiği sert bakışlar acımasızdı. Bütün yanlışlarını, bütün hayatını geçirdiği temel sahtekârlığı görmüştü. Rol yapmadığı tek zaman-*tek* zaman-onunla birlikte geçirdiği zamandı, ama o zaman rolüne devam edemeyecek kadar korkmuştu ve zaten, o bunu yaptığını fark ededi. Bunu yapabilen tek erkekti. Acaba bu nedenle mi ona hem duygusal hem de fiziksel olarak standardın üzerinde bir karşılık vermişti? Adamın kalbim kırdığını söyleyemezdi, çünkü belli ki kendisi onu sevmemişti, sevmiyordu, *severmezdi*,-kahretsin, onun adını bile bilmiyordu!-ama aynı zamanda onun reddetmesi, kendisini bebeğini kaybetmek hariç her şeyden çok ıncıtmıştı, bu nedenle belli ki orada bir şey olmuştu. Ama ne olduğunu bilmiyordu-sadece bir şey.

Alban. Aptalca bir isim, onun adını asla Alban koymazdı. Ama bu isim oraya, o yere tamamen uymuştu. Nasıl bildiğini bilmeden, bunun yüzyıllara dayalı eski bir isim olduğunu biliyordu. Ve kadın... kendisini tanıtmamıştı ama adı... Gloria'ydı. Kendisine bakan ve ikinci bir şansı hak edip etmediğine karar veren on bir kişiyi birer birer aklından geçi-

rerek, onların isimlerini sanki yaka kartı takmışlar gibi bilmişti. Gregory, cenazeci. Gloria ismini söylemişti, o halde bu belliydi. Ama ya Thaddeus? Ya Leila? Ya yüzlerini gördüğünde isimlerinin kafasının içinde çok kibar bir şekilde yankılandığı bütün diğerleri?

Zihninde o dünya ile bu dünya arasında gidip geldi. O dünyadan ayrılmak istememişti ve elbette bu dünyada ayrılmaz yol arkadaşı Büyük Fahişe'yle birlikte olmak istememişti. Onun ikinci şansı aslında bu hayatta değildi, *o* hayatı kazanmak için ikinci bir şanstı. Onu istiyorsa, o zaman *bunu* yapmalıydı.

Gidip gelirken, sonuçta iyi seçim ve kötü seçim meselesi bu, diye düşündü. Kötü seçimler her yerdeydi. Bunu yapmak kolaydı, yerden meyve almak gibi. İyi seçimler genelde zor olanlardı, en üstteki meyveyi almak için ağaca tırmanmak gibi. Evet kimi zaman iyi seçim hemen oradaydı, önünde yerde yatıyordu ve tek yapacağı eğilip onu almaktı. Ama bunun yerine etrafına bakmış ve kötü seçimi almıştı-hatta bazen onu almak için yolundan sapmıştı. İşte böyle yanlış fikirli olmuştu.

İyi seçimler yapmak, bir azize olmak demek değildi. Bu şansa bağlıydı, çünkü yeni bilgisiyle bile *bu* seviyeye ulaşabileceğini sanmıyordu. Aslında, bütün bu iş hakkında tuhaf hissetmeye başlıyordu. Tamam, deneyecekti. Ölümüne deneyecekti, belki bu kötü bir analogiydi ama oraya geri dönmek, Alban'ı yeniden görmek istiyordu. Orada onun annesi değildi, bunu anlamıştı ama çok kısa bir zaman için bağların en yakınına paylaşmışlardı, vücudu ona hayat vermişti ve tekrar bu sevginin yankısını hissetmek istiyordu.

Düşünceleri, konuşamadığı için giderek daha fazla endişelenen hastane personeli yüzünden tekrar ve tekrar yarıda kesiliyordu. Hemşireler sürekli sorular soruyor, onunla konuşuyorlardı, hatta yazıp yazamadığını görmek için ona bir not defteri ve kalem verdiler. Yazabiliyordu ama yazmadı. Konuşmak istemediği gibi, hiçbir şey yazmak da istemiyordu. Sadece kaleme baktı, ta ki onlar vazgeçip elinden alana kadar.

Hâlâ çok kızgın olduğu cerrah, gözlerine parlak bir ışık yaktı ve kendisinin hiç cevap vermediği sorular sordu. Her ne kadar bunu düşünse de, adam kendisine çok yaklaştığında ona yumruk atmadı bile.

Cerrah, bir nörolog çağırdı. Kendisine bir elektroensefalografi yaptılar ve sinapslarının ya da her neyseler çılgınca çalıştığını fark ettiler. Bir beyin taraması yaparak, konuşamamasını açıklayabilecek bir beyin tahribatı bulmaya çalıştılar. Hücresinin hemen dışında durarak, sanki kayan cam kapı açık değilmiş gibi, hakkında tartıştılar ve söylenen her kelimeyi duydu.

"Doktorlar bir hata yaptı," dedi nörolog açıkça. "O ölmüş olamaz. Eğer o kadar uzun süre oksijensiz olsaydı, en azından kayda değer beyin tahribatı olacaktı. En uç noktadaki tutarsızlıkları kabul etsek bile, ki ikimiz de böyle vakalar gördük, hiç kalbi atmasaydı ve tahmin edilen bir *saatlik* süre için oksijen almasaydı, Tanrı aşkına, bunu beyin tahribatı olmadan atlatmasının hiçbir yolu yoktu. Onun konuşamamasını açıklayabilecek hiçbir şey görmüyorum. Belki önceden de konuşamıyordu ya da belki sağırdır. İşaret dilini denediniz mi?"

"Eğer sağır olsaydı, kendisi işaret dilini kullanarak iletişim kurmaya çalışırdı," dedi cerrah kayıtsız bir tavırla. "Bunu yapmıyor. Bir başka dil kullanmıyor, yazmaya veya resim yapmaya hatta bizi duyduğunu belli etmeye bile çalışmıyor. Eğer bunu bir şeyle karşılaştırmam gerekirse, bu tam iletişim kopukluğunun bir otizm semptomu olduğunu söyledim ama böyle olduğunu sanmıyorum, çünkü neredeyse her zaman göz teması kuruyor ve hemşirelerin yapmasını istediği her şeyi yapıyor. Bizim ne dediğimizi anlıyor. Yardımcı oluyor. Sadece *iletişim kurmuyor*. Bunun bir sebebi olmalı."

"Benim gördüğüm bu değil." Drea, nöroloğun içini çektiğini duydu. "Onun insanlara bakışı... sanki biz başka bir yaşam formuymuşuz ve bizi inceliyormuş gibi. Biz bakteriyle iletişim kurmaya çalışmayız. İşte böyle."

"Ya tabii. Bizim bakteri olduğumuzu düşünüyor."

"Böyle hissedene ilk hasta değildir. Bak, benim tavsiyem bir psikolog çağırmandır. Onun başına gelenler, bizim standartlarımız için bile travmatikti. Bunu atlatması için yardıma ihtiyacı olabilir."

Travmatik mi? Öyle mi olmuştu? Daha önce olup bitenler fena hâlde travmatikti ama şimdiki ölümü... hayır. Kazığa çakılışını hatırlamıyordu. Bunun olduğunu biliyordu, kendisini gördüğünü hayal meyal hatırlıyordu ama her şeyi düşününce öldüğüne memnundu, çünkü diğer türlü Alban'ı göremeyecek, bu harika yerin var olduğunu, orada bekleyen başka bir şeyin bulunduğunu bilemeyecekti. Bu hayat var olan her şey değildi, daha fazlası vardı, çok daha fazlası ve insanlar ölümden "geçmek" diye bahsettiklerinde tamamen haklılardı, çünkü ruh, yaşamın bu diğer seviyesine geçiyordu.

Bunu bilmek, hayal edebileceği en rahatlatıcı şeydi.

Böylece bir psikolog, Doktor Beth Rhodes, birkaç kez gelip kendisiyle konuştu. Ona, kendisini Beth diye çağırmasını söyledi. Güzel bir kadındı ama evliliğinde sorunlar vardı ve gerçekte hastalarıyla ilgilendiğinden daha çok bununla ilgiliniyordu. -Drea/Andie-veya Andie/Drea? Şimdi hangisi önce geliyordu?-Dr. Beth'in biraz işleri bir kenara bırakıp önemli olana odaklanması gerektiğini düşündü, çünkü kocasını seviyordu, kocası da onu seviyordu ve düşünceleri gereken iki çocukları vardı, dolayısıyla gerçekten kendi kızıları toplamaları ve işleri yoluna koymaları gerekiyordu, böylece Dr. Beth bütün dikkatini hastalarına verebilirdi.

Eğer konuşsaydı bunları söyleyecekti. Ama Dr. Beth'in sorularına cevap vermemekte hiçbir zorunluluk hissetmedi, en azından şimdi değil. Hâlâ düşünecek şeyleri vardı.

Örneğin, hiç kimse kim olduğunu bilmiyordu. Bütün dünyaya göre, Drea Rousseau/Andie Butts ölmüştü. Rafael'den ve katilden kurtulmuştu. Gerçekten yeniden başlayabilirdi, olmayı seçtiği insan gibi. Bu bir sorun olabilirdi, çünkü hücrelerine düzenli olarak gelen insanlardan biri bir polis, dedektifti, kendisini soruşturmasının sebebi bir cinayet ya da başka şey değil ama arabaya ait olmayan bir plakayla araba kullanması ve sürücü belgesinin bulunmamasıydı, fazlasıyla suça yönelik bir şey değil ama yine de çözülmesi gereken şeylerdi. Kendisi ayrıca resmî olarak bir Jane Doe'ydi ve kimliğini tespit etmek, hastane personeli kadar onun da ilgisini çekiyordu.

Yoğun bakım ünitesinden, sıradan bir hastane odasına transfer edileceği gün geldi. Hemşireler taşıma için hazırla-

nıp tüpleri kaldırırken, kendisiyle konuşarak, ne kadar iyi durumda olduğunu ve kendisini özleyeceklerini söylerken, aniden bir hemşire Drea'nın özellikle dikkatini çekti. Adı Dina'ydı ve hemşire ekibinde en sessiziydi ama her zaman kibar ve acelesizdi ve onun ilgisi dokunuşundan belliydi.

Dina düşecekti. Andie/Drea bunun olacağını görmüştü. Açıkça değil, çünkü etrafındakiler belli belirsizdi ama bunu görmüştü. Dina merdivenlerden düşecekti... tekdüze beton merdivenler, tıpkı bir oteldeki veya... hastanedeki merdivenler gibi. Evet. Dina burada, hastanede merdivenlerden düşecekti. Bileğini kıracaktı ve bu bir felaket olacaktı, çünkü onun ışık hızıyla emekleyebilen on aylık bir bebeği vardı.

Uzandı ve Dina'nın elini tuttu, onlarla ilk kez bağlantı geçiyordu. Hemşireler kendisine şaşkınlıkla baktı.

Dudaklarını ıslattı, çünkü bu kadar zamandan sonra kelimeleri nasıl oluşturacağını neredeyse unutmuştu, zihniyle ağzı arasındaki bağlantı zayıftı. Ama Dina'yı uyarması gerekiyordu, bu nedenle kendini iyice zorladı ve kelimeler gerçekten oluştu.

"Me... me... merdivenleri kullanma" dedi Andie.

"KONUŞTUĞUNUZU DUYUYORUM."

Sözler, yatağın ayakucundan gelmişti. Andie gözlerini açtı ve uykuyla uyanıklık arasında bir an gidip geldi, gerçeklikle. .. öteki gerçeklik. Onun zaman, mekân ve neyin gerçek olduğu konularındaki algısı kökünden değişmişti, bunları tanımlayan çizgiler yok olmuştu. Belki ileride ve artık ilaçlara ihtiyaç duymayacağı zaman geldiğinde, *şimdinin* netliğine yeniden kavuşacaktı ama yine de diğer tarafla bağlantı hissinin kaybetmek istemiyordu.

Şimdiki zamanda, cerrahla uğraşması gerekiyordu, Dr. Meecham, yatağının ayak ucuna birkaç adım uzakta bir sandalyeye yayılmıştı. İri, kaslı ve kıllı olan kollan, ameliyat önlüğünün kısa kollarından belli oluyordu-bunlar göğsünün üstünde kavuşturulmuştu, inadının tuttuğunu ve cevap almaya niyetli olduğunu Andie'ye belli ediyordu.

Andie onu bir an için yok saydı, bakışları pencerelere kaydırıldı. Güneş ışığı, yansıtıcı sırlı camdan yayılıyarak gökyüzünü sanki bir fırtına oluşuyormuş gibi gösteriyor ama ayrıca kendisine hem günışığı hem de mahremiyet sağlıyordu. Gerçek bir odaya sahip olmak güzeldi, günışığının karan-

lığa ilerleyişini görmek, hemşireler kapıyı açık bırakmak gibi can sıkıcı bir alışkanlığa sahip olsalar bile, birazcık daha mahremiyete sahip olmak güzeldi. Yakında bir gün, onlara kapıyı kapatmalarını söyleyecekti.

Ama şimdi değil. Bugün değil. Onlara bunu söylemek, konuşmayı gerektiriyordu ve kelimeleri oluşturamıyordu. Dina'yla konuşmak ihtiyaçtan doğmuştu ve çaba onu bitkin düşürmüştü. Cerrahın sorularına cevap vermek için bu kadar ihtiyaç duymuyordu.

Zaten, Büyük Fahişe'yle savaşmaya hâlâ ihtiyacı varken onun ilaçlarını kesmişti. Bırakın Andie endişelenmeye devam etsin...

"Dina'ya neler olduğuyla ilgilenirsiniz sanırım," dedi adam.

Söylediği gerçekleşmiş miydi? Bir an düşündü ve gerçekleştigiine karar verdi. Konuşacak kadar önem vermişti, kelimeleri beyninden ağzına, sahipsiz bir topraktan geçen bir yolculuğa çıkaracak kadar önem vermişti. Yavaşça bakışlarını adama çevirdi.

İlaçlar konusunda duyarsızlığına rağmen, onu beğenmişti. Görevi onu çağırıyordu ve bu çağrıya cevap verirken acımasızdı. Her gün savaşa girmiş, ellerini kanlı vücut boşluklarına daldırarak insanların yaşamalarına yardım etmek için çalışmış, sonra onları yeniden ayağa kaldırmak için yapması gerekeni yapmıştı. Bu nedenle Andie acıyla savaşmak için birkaç gün daha yardım isterdi; tabii dengede tutturulmuş olarak, nitekim bir ilaç bağımlılığına maruz kalmaktansa acı hissetmeyi tercih ederdi. Belki onu affedebilirdi.

Öte yandan, karısının arkasından önüne gelenle yat-

mayı bırakması gerekiyordu.

"Dina yine de merdivenleri kullandı," dedi doktor, keskin bakışları onu yakından izleyerek. "Ama kendisini söyledikleriniz konusunda huzursuz hissettiğini söyledi, bu nedenle son derece dikkatliydi. Merdiven boşluğunda saklanabilecek herhangi biri var mı diye baktı ve parmaklığa tutundu. Normalde merdivenlerden koşarak inerdi ama bu sefer parmaklığa tutundu. Ayağı kaydığı zaman üçüncü merdivende idi. Eğer onu uyarmasaydık, eğer tutunmasaydı, merdivenin dibine kadar gider ve gerçekten yaralanırdı. Gerçekten, bütün başına gelen, hafif bir bilek burkulması."

Demek ki işe yaramıştı. İyi.

Doktor bir an sessiz kaldı, Andie bunun istediği takdirde kendisine bir konuşma şansı vermek için olduğunu tahmin etti. İstemiyordu.

Adam bu taktikten vazgeçerek, kollarını çözdü ve öne eğilerek onu dikkatle izledi. Konuşmak için ağzını açtı, yeniden kapadı ve eliyle çenesini okşadı. Andie onu belli belirsiz bir şaşkınlıkla izledi. Adam sanki bir şey kafasını karıştırıyormuş gibi davranıyordu, belli ki böyle alt üst olmasının sebebi, kendisinin konuşmakta o büyük ilerlemeyi kaydetmemesi değildi.

"Nasıldı?" diye sordu adam sonunda, ifadesi birden sakinleşmiş, biraz da kararsız gibiydi.

Andie'nin ister istemez ağzı açılacak gibi oldu. Ona şaşkınlıkla göz kırptı ve doktorun yüzü bir an için kızardı. "Neyse," diye mırıldandı ayağa kalkarak.

Öbür dünya hakkında mı soru soracaktı? Elbette kalbini ağacın delmesinin nasıl hissettireceğini soracak kadar

kaba değildi. Zaten o bir cerrahtı, travmatik yaralanmaların onun için yeni bir şey olmaması gerekiyordu.

Kendisinin ölmüş olduğunu, doktorların hata yaptıklarını o *biliyordu*. Yine de kendisi oradaydı, yaşayan, nefes alan, yürüyen-yani, bazen, kendisini yürüttüklerinde mucizeydi ve kendisinin Dina'ya söyledikleri, şu öteki dünyaya gitmiş olduğuna dair adamı bir şekilde kuşkulandırmıştı. Belki o da orayı daha önce görmüştü. Belki bir başka hasta ona bunun hakkında bir şeyler anlatmıştı ve merak ediyordu. Belki kendisinden hiçbir şey hatırlamadığını söylemesini istiyordu, böylece güvenini en rahat hissettiği yere, bilime tamamen yerleştirebilirdi.

Adamın kapıdan çıkmasını engellemek için elini kaldırdı ve mutlulukla dolu bir gülümseme yüzünü aydınlattı. "Güzeldi," diyebilirdi, bu tek kelimeyi söylemek için o kadar çabalamıştı ki kendisini soluksuz kalmış hissetti.

Adam, yutkunarak gelip yatağın yanında durdu.

"Ne hatırlıyorsunuz? Bana anlatabilir misiniz?"

İkiye bölünmüş gibiydi, sanki kadının söylediklerini oksijensiz kalmış halüsinasyonlar üreten bir beynin ürünü olarak hafife alabileceği bir şeyler duymak istiyordu ama öte yandan bildiğinin fazlasına inanmak da istiyordu.

Andie'nin konuşmaya ihtiyacı vardı. Bu bariyeri aşmaya, bir kez daha kafasının içindeki dünyayla dışarıdaki dünya arasındaki bağlantıyı kurmaya ihtiyacı vardı. Bu uçurum kendisine yardımcı olmuş, uyum sağlaması için ihtiyaç duyduğu zamanı vermişti ama şimdi bu dünyaya tamamen katılmanın zamanıydı, çünkü bu kendisinin sahip olduğu tek dünyaydı.

Bu düşünceyle, sanki kendisi iki dünya arasında gidip gelirken her şey bulanıkmiş gibi, etrafındaki şeyler birden daha net göründü. Son karar olarak, kalmayı seçtiğini anladı. Şimdiye kadar, kaderlerin arasında geçiş yerinde bulunmuş, herşeyin bittiğini düşünerek gidip gelmişti, ama şimdi kararını vermişti, burada kalacaktı ve şu öteki dünyada bir yer kazanmaya çalışacaktı.

Konuşmak, her ne kadar hâlâ çaba gerektirse de, yerine getirilebilir bir görev oldu, "Her şeyi hatırlıyorum."

Doktorun yüzünde bir rahatlama hissi belirdi. "Orada bir tünel var mıydı? Ucunda bir ışık?"

Öteki dünyayı tarifetmek kolay olmayacaktı, çünkü kelimeler bu son derecedeki huzuru ve neşeyi, sessiz güzelliği harfi harfine açıklamaya yetmeyecekti. Ama şimdi o kendisine nereye gittiğini soruyordu, sadece oraya gidiş sürecini.

"Işık. Tünel yoktu." Bir şey atlamış mıydı ya da çok mu hızlı gitmişti?

"Sadece ışık mı? Hımm."

İşte yine oradaydı şüphe, bildiği bilime içgüdüsel geri dönüş. Parlak ışık, tekleyen, ölen bir beyinle açıklanabilirdi. Adamın beynin tahribatı olmadan bunu nasıl zihninde anlamlandıracağını merak etti. Çünkü onu yanlış yönlendirmek istemiyordu ve ona sinir olduğu için, daha önce birden aklına gelen rastgele düşüncüyü dile getirdi. "Karınızı aldatmayın."

Adamın yüzü soldu, sonra yeniden kızardı. "Ne?"

"Fark edecek, eğer durmazsanız." Birden sinirlenerek, çarşafı daha yukarı çekti, sanki onu dışarı atmak istiyormuş gibi. "Eğer onu sevmiyorsanız, boşanırsınız ama o zamana kadar pantolonunuzun fermuarını kapalı tutun. Yetişkin gibi

davranın."

"Ne... ne?" Adam aynı kelimeyi üçüncü defa söylemişti, ağzı bir lebistes balığı gibi açılıp kapanarak.

"Şimdi bana inanıyor musunuz?" Adama kaşlarını çatı. Yan yatıp ona arkasını dönebilirdi ama dönmek söz konusu bile olamazdı. Bunun yerine, sadece gözlerini kısarak ona baktı ve onun suçlamayı reddetmesine sessizce meydan okudu, yine de adam daha çok, kendi işine bakmasını söyleyecekmiş gibi görünüyordu.

Onun tam olarak bunu yapmamak için mücadele ettiğini gördü. Ellili yaşlarının başındaydı, aracılığıyla hayatlar kurtardığı bilimi ve yeteneği mükemmelleştirerek bütün yetişkinlik hayatını geçirmiş bir adamdı. Cerrahların çoğu gibi, sağlıklı bir egosu vardı ve bu, onun egosunun canavar gibi kocaman olduğunu söylemenin nazik şekliydi. Onun yaptığını yapmak, özgüvenin büyük yardımını gerektiriyordu ve patron olmaya alışkındı. Hayatını kurtardığı ve şüphesiz kendisine hizmeti karşılığında büyük paralar borçlu olan bir kadın tarafından aniden kendini azarlanırken bulmak, onun için hiç kolay olmayacaktı.

Andie'ye sertçe karşılık vermeye hazırlandı. Kadın bunu gördü ve ona daha sert baktı. "Sırf ben tünel görmedim diye şüphelenmeye başlamayın. Tahmin ediyorum bazıları görüyor. Ben görmedim. Bana bir ağaç saplanmıştı-küçük bir ağaç ama yine de bir ağaç-ve hızlı gittim. Hadi bana dava açın."

Adam kollarını kavuşturdu ve topuklarının üzerinde geri döndü, savaşmadan teslim olmaya eğilimli olmayan bir adamdı. "Eğer gerçekten ölüme yakın deneyim yaşadıysanız, sa-

kin ve mutlu olmanız lazım."

"Benim "ölüme yakın" bir deneyimim olmadı, benim bir **ölüm** deneyimim oldu. Ben ölmüştüm," dedi Andie açıkça. "Bana ikinci bir şans verildi. Bildiğim kadarıyla, bu ikinci şansa sahip olmak demek, ruh durumum iyiymiş gibi yapmam gerek demek değil. Ne hatırladığımı bilmek istiyorsanız, buna ne dersiniz? Aşağıya baktığımı ve bir adamın çantamı karıştırdığını, sonra laptopumu çaldığını hatırlıyorum. Bütün paramı almış mı?"

Şu anda, adam ifadesini kontrol altına almaya çalışırken bile, onun içini okumak o kadar kolaydı ki. Şoka girdiği açıkça belliydi, en azından Andie için.

"Hayır, sanırım çantanızda hâlâ dikkate değer bir miktar nakit vardı ama kimlik yoktu, kredi kartı da."

Kredi kartı zaten yoktu ama adama bunu söylemedi. O hâlde yalnızca kimliği mi kayıptı? Ne tuhaf. Neden parasını değil de, sürücü belgesini almıştı ki?

"Arabanızda, araç kayıt belgesi de yok. Sanırım Dedektif Arrons sizinle bu konuda görüşmek istiyor."

Bunu tahmin etmişti, ayrıca sahte plaka da vardı. Bu konuda sonra endişelenecekti. Şimdilik bunu aklından uzaklaştırdı. "Eğer para hâlâ oradaysa, benim hastane masrafımı karşılayabilir. Ben bir hayır kurumu hastası değilim."

"Benim için sorun değil..."

"Belki sizin için değil ama hastane için öyle."

"Madem böyle gevezeliğiniz tuttu, isminiz nedir?"

"Andie," dedi hemen. "Sizinki?"

"Travis. Soyadınız?"

Sağlığı yerindeyken daima hızlı düşünmüştü ama şimdi

birdenbire aklı tutulmuştu. Hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey aklına gelmiyordu. Alt tarafı sahte bir soyadını uyduramıyordu. Kaşlarını çatarak adama baktı. "Düşünüyorum," dedi.

Adamın kaşları hafifçe birleşti. "Hatırlamıyor musunuz?"

"Elbette hatırlıyorum. Aklımda. Bana bir dakika verin." Eğer Rafael kendisinin öldüğünü düşünüyorsa, kendi ismini taşıyan birinin bir yerlerde pat diye ortaya çıkıp çıkmadığını kontrol etmesi için bir sebep yoktu. Yine de güvende olmak için, başka bir isim kullanması gerekiyordu. Kendisini korumak için yalan söylemek, ikinci şansını mahvetmek olur muydu? Belki birisine zarar verdiği takdirde yalan söylemek kötü olurdu ama diğer türlü o kadar kötü değil.

Eğitim görmeyi talep etmeliydi ya da en azından bir prensipler listesi.

"Andie," dedi tekrar, kendisine ilham gelmesini umarak.

"Bunu zaten söylediniz, Andrea'nın kısaltması mı?"

"Evet." Başka ne söyleyebilirdi ki? And diye başlayan başka bir kadın ismi bulamamıştı. Yine de ne olursa olsun ona soyadının Butts olduğunu söyleyecek değildi. Sonunda boşverip bıraktı. "Belki yarın."

Adam kalemini çıkardı, kadının tıbbi kaydına not düşü.

Birden Andie'nin dikkati başka bir yöne çekildi. "Benim beynim hasar görmedi," dedi sinirlenerek. "Hepsi sizin hatanız. Düşünemeyecek kadar ilaçlıyım ama acı çekmemi sona erdirecek kadar değil. Siz hiç, göğsünüz testereyle açılmış, iki yana çekilmişken ve kalbinize insan eli değmişken bunun nasıl hissettirdiğini düşünmeyi bıraktınız mı? Ha?

İçimde *çiviler* var. Kendimi bir kanun dosyası veya bunun gibi bir şey olarak hissediyorum, içimde o kadar çivi var ki... benim çivilerimle bir ev yapabilirsiniz. Ya siz ne yapıyorsunuz? Benim *ağrı kesici ilaçlarımı kesiyorsunuz*. Kendinizden utanmalısınız."

Durdu, kontrolünü kaybetmesiyle aklı karışarak. Kimsenin üzerine böyle gitmemiştii. Gülümsedi ve nazik davranıdı. Neden bir sürtüğe dönüşüyordu? Durmasının bir sebebi de adamın gülmesiydi. *Gülüyordu*.

Bu adamla arkadaş olabilirdi. "Oturun," diye davet etti, "size öbür dünyayı anlatacağım."

SIMON, HAYATI BOYUNCA baştan çıkarmaya direnç göstermek konusunda kendisini alıştırmıştı ama bu seferki ona galip gelmişti. Bu düşünce hep oradaydı, devamlı peşindeydi ve bunu aklından çıkaramıyordu.

Drea'nın ölümünü unutamıyordu. Onun yüzünü ya da ölürken ifadesinin birden nasıl neşeyle aydınlandığını unutamıyordu. *Onu* unutamıyordu. Onun ölümü, içinde açıklamadığı veya kurtulamadığı bir acı bırakmıştı.

Salinas'a cep telefonuyla çektiği fotoğrafı göstermişti, ona Drea'nın sürücü belgesini göstermişti. Salinas'ın fotoğrafı görünce rengi atmış, sonra bir an sessizce oturmuştu. Sonunda, "Bana, ücretini nereye göndereceğimizi söyle," demişti.

"Boşver bunu," demişti Simon. "İşi ben yapmadım, o kaza geçirdi." Yine de onu takip etmişti ve kadın kendisinden kaçmak için fazla hızlı sürdüğünden dolayı kaza geçir-

mişti. Eğer başkası için olsaydı, hiç tereddüt etmeden parayı alırdı. Kendisi öldürmese bile, kesinlikle onun ölümüne neden olmuştu ama yine de ilk defa olarak birisinin ölümünden dolayı ücret alamıyordu.

Bu farklıydı.

Bunun farklı olmasını istemiyordu. Hayatında kocaman bir boşluğun açıldığını hissetmek istemiyordu, sanki o kadar önemli birini kaybetmişti ki bu kaybın derinliğini hayal bile edemiyordu. Kadının, ölümünü karşıladığı zamanki o son derece mutluluğu unutmak istedi.

Ama bunu yapamamıştı ve o zamandan bu yana geçen haftalar boyunca, onun mezarını bulmak için içini kemiren bir dürtü kendisini sürüklüyordu. Onun çantasında iyi bir cenaze törenini karşılamak için gereğinden daha fazla nakit vardı. Acaba eyalet yetkilileri önce kimliğini tespit etmeye çalışacak, yavaşça ailesini ararken onu bir morgda bekletecekler miydi? Ya da fotoğrafları çekilecek, DNA örnekleri alınacak ve sonra hemen gömülecek miydi?

Eğer ilk seçenekse, o zaman cesedini talep edebilirdi. Bulabildiği en güzel, huzurlu mezarlık yerini satın alacak ve onu oraya koyacaktı. Granit bir mezar taşı, hayatının başlangıç ve bitiş tarihlerini gösterecekti. Oraya çiçekler koyup arada ziyarete gidebilecekti.

Eğer zaten gömülmüşse, bir mezar taşının oraya koyulmasını sağlayabilir ve yine ona çiçekler götürebilirdi. Yalnız, onun nerede olduğunu bilmesi lazımdı.

Onu bulmak kolay olmalı ,diye düşündü. Kazanın nerede olduğunu biliyordu, dolayısıyla tek yapacağı, bölgenin gazetelerini kontrol etmektir. Ölümcül bir trafik kazası, kimliği

belirlenemeyen bir kadın-beş dakika, işte tamam ve öğrenecekti.

Baştan çıkarmaya teslim oldu ve bilgisayarın başına oturdu. Onu bulmak beş dakikasını almamıştı. İki dakika ve yedi saniyesini almıştı.

Her şeyi iki kez okudu, inanamayarak başını salladı. Bu mümkün değildi. Gazete yanlış yazmıştı, bu hep olurdu. Bir güncelleme, düzeltme için ertesi günün gazetesini aradı. Aksine aynı şeyi yazıyordu. İsmi bilinmiyordu, o bir Jane Doe'ydu, ama...

Tanrım. Sanki bir elektrikli teli tutmuş ve fena hâlde sert bir darbeye sarsılmış gibi hissediyordu. O kadar büyük bir şoktu ki, tuhaf bir uzaklık hissiyle, sert ve hızlı nefes aldığı hissetti ve görüş alanı, bilgisayarın ışığı açık ekranından başka bir şey göremeyinceye kadar daraldı. Bu mümkün değildi. Onun ölümünü seyretmişti, gözlerinin ferinin sönüşünü ve göz bebeklerinin sabitlenişini seyretmişti. Boynunda nabızı hissetmeye çalışmıştı ve orada nabız yoktu.

Ama bir şeyler olmuştu. Bir şekilde doktorlar onu hayata döndürmüş, onu hastaneye götürecek kadar yaşatmayı başarmış olmalıydı. Bunun nasıl olduğunu bilmiyordu, bu lanet olası bir mucize olmalıydı ama *nasıl* olduğu artık önemli değildi.

Drea yaşıyordu.

SIMON HEMEN O GECE DENVER'E UÇTU. SADECE küçük bir çanta taşıyordu, dolayısıyla bagaj sırasının derdiyle uğraşmak yerine doğrudan geliş kapısından ayrılabilirdi. Üzerinde hiç silah yoktu ve alma ihtiyacı da duymamıştı. Drea'yı sadece kendisi için görmek istemişti, onun gerçekten de o olduğundan emin olmak ve neler olup bittiğini öğrenmek için.

Bir hata olmalıydı. Hastanedeki kadın muhtemelen Drea değildi. İki Jane Doe'nun biri canlı biri ölü olması hâlinde feci bir tesadüf olacaktı bu ve canlı olanı ölü olanından daha haber değeri taşıyordu. Drea'nın kazası bir hayli mesafe uzakta, çok daha az nüfuslu bir bölgede olmuştu; kimliği belirlenmemiş bir kaza kurbanının haberi gazetede hiç yer almamış bile olabilirdi.

Ya da en kötü ihtimal, doktorlar bir şekilde Drea'yı hayata döndürmüştü ama ya beyin ölümü gerçekleşmişti ya da fonksiyonları çok sınırlıydı; belki sadece beyin kökü, onun

akciğerlerinin çalışması ve kalbinin atması için yeterince aktifti ama yine de olup biten her şeyden sonra kalbi nasıl atabilirdi bilmiyordu. Herhangi bir cerrahın gereken pahalı tedavi yöntemini, beyin ölümü gerçekleşmiş ya da yoğun bitkisel hayattaki birine, bu mümkün olsa bile, uygulayabileceğini düşünemiyordu.

Bu nedenle o kadının Drea olamayacağını düşünüyordu. Onun Drea olmasını istemiyordu, acısını çekeceği beyin tahribatıyla değil.

Ama öyleyse, kadın gerçekten Drea'ysa ve beyni gitse bile lanet olası budalanın biri bedenini canlı tuttuysa, onunla ilgilenenecekti. Ülkede onun için en iyi yeri bulacaktı, bedeniyle şefkatle ilgilenilecek bir yer. Onu arada ziyaret edecekti, yine de onu öyle görmek, ölümünü seyretmekten bile daha zor olacaktı. Onun bakımıyla ilgili karar almakta yasal hiçbir hakkı yoktu ama bunu kim takar? Bunu gerçekleştirebilecek parası vardı ve birisi yoluna çıkacak olursa, sadece onu alıp götürecekti. Olmaması gereken yerde olarak ve yapmaması gereken şeyler yaparak geçimini sağlamıştı.

Geceyi geçirmek için bir otel aradı. Gün boyunca hastaneye gidip gelecek, kendisinin araya karışmasını kolaylaştıracak daha fazla insan olacaktı. Ayakta tedavi edilen hastaların analizleriyle, bütün gün girip çıkan ziyaretçilerle, teslim edilen çiçekler ve gazetelerle, gelen yemekler ve tıbbi ihtiyaçlarla günler yoğun geçiyordu; kalabalığın içinde, kendisi fazladan bir yüz olacaktı. Deneyimlerine göre gece vardiyasında çalışan insanlar, daha küçük bir dünyada yaşar ve yabancıları fark etmeye daha fazla eğilimli olurlardı.

Öncelikle, Jane Doe'nun hâlâ hastanede kalıp kalma-

dığını bulmalıydı. İki haftadan uzun süre geçmişti, eğer söz konusu olan kadın Drea değilse, zaten taburcu edilmiş olmalıydı-ya da sadece çıkıp gitmişti, çünkü kimliği olmayan insanların genellikle saklayacak bir şeyleri olurdu. Eğer artık orada değilse, o hâlde belli ki Drea değildi ve eve dönebilirdi. Eğer yarası ağırsa ve hâlâ oradaysa, o zaman onun Drea olup olmadığına emin olmak için onu görmesi gerekirdi. Eskiden hastaneler özel hayat konusunda çok rahattı, telefonla arayabilir ve bilmek istediği her şeyi öğrenebilirdi ama şimdi bilgiler sadece yakın aile üyelerine veriliyordu. Yine de bu bir şeyleri öğrenemeyeceği anlamına gelmiyordu, sadece birazcık daha zor olacaktı.

Ertesi sabah saat altıdan önce hastaneye gidip, vardiyanın değişmesini bekledi. Hastane personelinin bir kısmı on iki saatlik vardiyalarda çalışıyor olabilirdi, altıdan altıya veya yediden yediye ve hedefinin kim olacağını bilmiyordu. Hızlı hareket etmesi gerekiyordu, hedefinin ne kadar dikkatli olduğuna bağlı olarak,-yine de uzun gece vardiyasından çıktığı için, büyük ihtimalle fazla dikkatli değil-önünde saatler olabilirdi ya da sadece yarım saati de olabilirdi. Ama vardiya değişimi, dikkatlerin dağınık olduğu ve hareket etmesi gereken zamandı.

Her zaman yoğun olan acil servis kapısından girdi, sonra asansörlerin ve müdüriyetin yerini saptadı. Yoğun bakım ünitesi yedinci kattaydı. Yüzü yorgunluk ve üzüntüyle çizgi çizgi olmuş, bıkkın görünen bir kadın, asansör kapıları tam kapanırken acele edip içeri girdi. Muhtemelen kafeteryaya gitmişti, çünkü büyük bir kahve fincanı taşıyordu. Kadın dördüncü katın düğmesine bastı. O çıktıktan sonra Simon kalan

katları yalnız çıktı.

Camla kapatılmış yoğun bakım ünitesi bekleme odası, geceyi tıkış tıkış odada geçirmiş olan gözleri yaşlı insanlarla doluydu, bazıları gerçekten sıkışık durumdaydı, nitekim uykuyu çantaları, aperiatifler, kitaplar ve uzun yaşlı geceleri daha rahat geçirecek diğer her şeyi getirmişlerdi. Bir kahve makinesi, masanın üzerine kurulmuştu, taze hazırlanmış kahveyi dışarı taşıırken patlama sesi gibi gürültüler çıkarıyordu. Birkaç uzun polistren fincan yığını cezvenin yanında nöbetçi gibi dikilmişti.

Yoğun bakım ünitesinin duvardaki baskı plakalarıyla açılan ağır kapıları, bekleme odasının doğrudan karşısındaydı. Duvarların camdan olması sebebiyle, bekleme odasının içinden kapıları izleyebiliyordu ve vardiya değişimini beklerken, gece boyunca sevdiklerinin yaşamasını umutsuzca umarak veya sonun gelişini duygusuzca bekleyerek durup izleyen aile bireylerinden biraz bilgi toplayabilirdi. Yoğun bakım ünitesinin bekleme odasını paylaşmak, hemen hemen bir siperi paylaşmak gibiydi, herkes bir kriz durumundaydı ve bilgiler su gibi akıyordu.

Yoğun bakım ünitesini seyredebileceği boş bir sandalye buldu, sonra öne eğildi ve başını indirip dirseklennî dizlerine dayadı. Vücut dili, bu odadaki herkesin oldukça aşına olduğu bir duyguyu, çaresizliği anlatıyordu. Başını sadece yoğun bakım ünitesinin kapılarını görebileceği kadar yukarıda tutuyordu.

Göz teması yapmadı, etrafına bakmadı; sadece orada oturdu, tam bir sefalet tablosu. Bir dakika geçmeden, solundaki gri saçlı kadın cana yakın bir ifadeyle, "Burada aileniz-

den biri mi var?" diye sordu.

Üniteyi kastetmişti, tabii. "Annem," dedi Simon, gergin bir sesle. Yoğun bakım ünitesinde daima yaşlı insanlar vardı, dolayısıyla güvenli bir bahane seçmişti, ayrıca sadık bir oğul gibi görünmek her zaman insanları rahatlatıyordu. "Saldırıya uğradı." Sertçe içini çekti. "Şiddetli bir saldırı. Onlar... onlar beyin ölümünün gerçekleşmiş olabileceğini düşünüyorlar."

"Oh, bu çok acı. Üzgünüm," dedi kadın. "Ama şimdi den umudunuzu kaybetmeyin. Kocam inşaatta çalışıyor. Bir ay önce dördüncü kattan düştü, vücudundaki hemen hemen tüm kemikleri kırıldı. Onu kaybedeceğimi düşündüm." Sesi çaresizliğin hatırasıyla titredi. "İşi bırakması için onu ikna etmeye çalışıyordum ve gelecek yıl bunu yapacağına dair bana söz vermişti, sonra bu geldi başına ve ben, oğlumuzla planladığı bütün av ve balık tutma gezintilerinin tadını çıkaramayacağını artık biliyordum. Kimse onun başaracağını düşünmemişti ama hâlâ dayanıyor ve şimdi onu belki gelecek hafta sıradan bir odaya taşıyabileceklerini düşünüyorlar."

"İyi," diye mırıldandı Simon, ellerine bakarak. "Sevin-dim. Ama annem..." Birden duygulanarak başını salladı. "Onu bulduğumda çok geçti." Sohbeti iyice kaynatmak için, içine biraz suçluluk hissi kattı. "Şimdi testler yapıyorlar, ama eğer beyin ölümüyse..."

Gri saçlı kadının diğer yanında oturan iri yarı, kırmızı suratlı bir çocuk, "En iyi doktor bile insan vücudu hakkında bilinecek her şeyi bilmiyor," diyerek sözünü kesti. "Birkaç hafta önce bir kadın getirdiler, trafik kazası geçirmiş, yoldan çıkmış ve bir ağaca çarpmış. Üç dal göğsüne saplandı."

İşte oradaydı, tam olarak bilmek istediği şey, üstelik yoğun bakım ünitesine gitmesine bile gerek kalmamıştı. Acı verici bir refleksle dikkat kesildiği için, Simon ifadesini kontrol altına aldı. O, Drea'ydı. Hiçbir şüphe olmaksızın, Drea'ydı. Rahatlama duygusu bir lunapark treninin yüksekten indiği gibi midesine indi ve sonra birden korkuyla düğümlendi. Kazadan sağ kurtulmuş olabilirdi ama nasıl bir biçimde? Yeniden işlevlerini yerine getirebilecek miydi? Yürümek, konuşmak, birini tanımak? Simon konuşmaya çalıştı ama başaramadı, boğazı öyle sıkılıyordu ki zar zor nefes alabiliyordu.

Gri saçlı kadın sevgiyle kolunu okşadı, belli ki onun ağlamak üzere olduğunu düşünüyordu. Bu basit ve şefkatli hareket, adamı ürküttü. İnsanlar ona böyle sıradan bir şekilde, böyle kolayca dokunmuyorlardı. Daima kendisinde insanları uzak tutan bir şey vardı, bu kadının belli ki dayanıklı olduğu, soğuk ve öldürücü bir şey. Yine de Drea ona dokunmuştu, elini yanağına koymuş, ona asılmış ve onu öpmüştü, ağzı şevkatli ve açtı, sanki arzuya dayanamıyormuş gibi. Bunu hatırlayınca çırpınarak yutkundu ve boğazı konuşabileceği kadar gevşedi. Kelimeleri ağzından dökerek, "Sanırım bu konuda bir şey okudum," diye yalan söyledi.

"Doktorlar onun olay yerinde öldüğünü söylediler. Biri onun nefes aldığını duyana kadar, her şeyi topluyorlarmış. Nabzının atmadığına yemin ediyorlardı ama birdenbire atmış. Onu getirebilmeleri için dalı kesmeleri gerekmiş, çünkü onu dışarı çekerlerse daha fazla zarar verebileceklerini düşünmüşler, ayrıca dal galiba bir şekilde ana atardamarına bastırıyormuş, böylece kanamadan ölmesini engellemiş." İri ço-

cık, kollarını kocaman göğsünde kavuşturdu. "Onun beyin ölümünün gerçekleşmiş olduğuna eminlerdi ama gerçekleşmedi. Yeniden toparlamak için on sekiz saatlik ameliyat gerekti sonra... onu taşımaları üç gün önce miydi?"

"İki gün. Dünden önceki gün," dedi gri saçlı kadın, hıkâyeyi toparlayarak.

"Onu sıradan bir odaya taşıdılar. Durumunun iyi olduğunu ama ayrıca konuşamadığını da duydum o hâlde belki biraz beyin hasarı var."

"Konuşmaya başladı," dedi başka biri. "Hemşirelerden birine bir şey söyledi. Herkes bundan bahsediyordu."

"Bu harika," dedi Simon, midesi yeniden, bu sefer kalbiyle birlikte hop hop hoplayarak.

Belli etmemeye çalıştığı bir şaşkınlıkla, bayılacağını... ya da kusacağını düşündü. Ya da ikisi birden. Durumu *iyiydi. Konuşuyordu.*

"Bu elbette bir mucize," dedi iri çocuk. "O bir Jane Doe'ydu. Hiç kimlik belgesi yoktu ve kimse onu arıyormuş gibi görünmüyordu. Ona ismini ya da başka bir şeyi yazdırıyorlardı. Şimdi madem konuşuyor, o hâlde sanırım gerçek ismini öğrenmişlerdir."

Hayır, öğrenmemişlerdir, diye düşündü Simon. Drea bunun için fazla zekiydi. Onlara sahte bir isim vermiş olmalıydı, bu da kendisi için bir sorundu, onu nasıl bulacaktı? Bilgisayara girebilse bile, ki bunu yapabileceğine şüphesi yoktu, kadının onlara hangi ismi söylediği konusunda hiçbir fikri yoktu. Hemen aklından bu fikri çıkardı, bu işi başka bir şekilde becermeliydi.

"Doktoru kimdi?" Böyle bir soru sormasının sebebi yok-

tu ama insanlar bir hastane bekleme odasında her tür konudan bahsediyorlardı. Zamanı geçirmek ve kendilerini dağıtmak için konuşuyorlar, sevdiklerinin yoğun bakım ünitesinde kalış sürelerinin ötesine geçmeyen ilişkiler kuruyorlardı ama onlar bu cam hücreye kapanmışken beraber gülüp ağlıyorlar, birbirlerini teselli ediyorlar, aile reçeteleri ve doğum günlerini iletiyorlardı-ellerinden ne geliyorsa.

"Meecham," diye hemen cevap geldi. "Kalp cerrahı."

Cerrah her gün tur atıp, bütün hastalarını ziyaret ediyordu. Birisi, Drea'nın taşıdığı gibi travmatik bir yara taşırsa, cerrahın egosu hastanın durumunun ne kadar iyi olduğuna bağlıydı, özellikle hasta bütün ihtimallere meydan okuyup hayatta kalabildiği zaman. Dr. Meecham'ı bulmak zor olmayacaktı, onu takip etmek de.

Hastaneleri, bunların nasıl düzenlendiklerini düşündü. Hastalar boş bir yatağa rastgele taşınmıyorlardı, farklı durumlar için farklı katlar vardı; değişik tedavi türleri, bir araya toplanarak kolaylaştırılıyordu. Doğum katı vardı, ortopedi katı-ve cerrahi müdahale sonrası katı vardı, Drea en büyük ihtimalle orada olmalıydı.

Hastaların odalarının kapıları çoğunlukla açık bırakılmıştı, ya umursamazlıktan, ya aceleden ya da hemşirelerin rahatlığı için. Koridorun ucundaki ameliyat katına yürüyüp, kapıları açık olan bütün odalara göz atmak ve onu bulmak için yan yarıya bir olasılık vardı. Aksi takdirde, Dr. Meecham'ı takip edecekti. Öyle ya da böyle, yine de onu *bulacaktı*. Kendisi için bundan daha önemli bir şey yoktu.

Daha önce hiçbir şey umurunda olmamıştı, hele boşverip gitmesine engel olacak kadar fazla önemseddiği bir şey

hiç yoktu. Bu hoşuna gitmemiştii ama yine de boş veremiyordu. Drea, Salinas'ın veya koruyucu zırhında bu bir tek deliğin bulunduğunu fark edecek herhangi birinin kendisine karşı kullanabileceğı bir zaafıı.

Koridorun yanında, yoğun bakım ünitesinin ikili kapısı sallanarak açıldı ve kadınlı erkekli bir hemşire topluluğı üniteden dışarı çıktı. Artık oraya girmesine gerek yoktu, bu nedenle onları takip etmedi. Eğer kontrol altındaki bölgelere girmek için bir kimlik göstermesi gerekseydi, bir tane elde edecekti ama öncelikle Drea'nın yerini kolay yoldan saptayıp saptayamayacağına bakacaktı.

Oradaydı, yaşıyordu ve konuşuyordu.

Birdenbire orada bir dakika bir saniye daha oturamaz ve rolüne devam edip var olmayan annesinden dolayı endişe ediyormuş gibi yapamaz oldu, özellikle tek istediğı kendisini yeniden kontrol altına alıncaya kadar yalnız kalabileceğı bir yer bulmakken.

Etrafindan ve üzerinden akıp giden konuşmayı keserek, "Üzgünüm," dedi, sonra ayağı kalktı ve bekleme odasından çıktı. Etrafına baktı, bir dinlenme odası gözüne çarptı ve oraya kaçtı. Tanrı'ya şükür oda tek kişilikti, kapıyı kilitledi ve küçük odanın ortasında titreyerek durdu.

Neler oluyordu ki böyle? Bütün yetişkinliğini ve bundan birkaç yıl öncesini, kendini tutmakta ustalaşarak geçirmişti. Kendisini sınımış, sınırlarını öğrenmiş ve sonra bu sınırları zorlamıştı. Duygularına yenik düşmemişti, asla düşmemişti. Yaptığı ve söylediğı her şey kastendi, istediğı cevap veya sonucu yaratmak için seçilmişti.

Bununla başa çıkabilirdi. Kadının yaşadığını ve işlevle-

rini yerine getirebildiğini öğrenmek iyi haberdi-yine de şok ediciydi ama aklını başından alacak kadar değil. Onunla ölüme korkutmadan konuşmanın bir yolunu bulabilseydi, ona kendisinden korkacak bir şey olmadığını, Salinas'a göre öldüğünü, hayatına devam etmesini söylerdi. Yine de şu an değil, fiziksel olarak hâlâ fazlasıyla zayıf durumdaydı ve kalbini sıkıştırabilecek hiçbir şey yapmak istemiyordu. Tann bilir, nasıl bir tahribata uğramıştı.

Ayrıca, onun kim olduğunu gerçekten hatırlamaması ihtimali de vardı, bu durumda kendisini de hatırlamazdı. Konuşması, zihninin hiçbir zarar görmediği anlamına gelmiyordu. Gerçekçi olması ve hayalgücünü işletip durmak yerine, onun nasıl olduğunu tam olarak öğrenmesi gerekiyordu.

İşe bak. *Hayal gücüymüş*. Hangi lanet zamandan beridir bir hayal gücüne sahip olmaya başlamıştı ki? Kendisi gerçeklerle, acı gerçeklikle, neyin *olduğuyla* ilgilenmişti. Gerçek sağlamdı. Gerçeğe güvenebilir, soğuk, sert sürtük olduğu için ona güvenebilirdi. Bu kendisine uyardı, çünkü kendisi soğuk ve sert bir piç kuruşuydu. İyi bir ikiliydiler.

Birkaç derin nefes aldı ve kendisini bu kadar tereddütte bırakan her ne haltsa ondan kurtuldu. Yapması gereken tek şey, Drea'yı bulmak ve onun durumunun nasıl olduğunu tam olarak öğrenmekti, sonra New York'a geri dönebilirdi. Yapması gereken şeyler vardı, yeterince uzun süre aynı yerde bulunmuştu ve ilerlemesinin zamanıydı. Drea'ya bir göz atacak, eğer durumu iyiye dönmemek üzere uzaklaşacaktı.

CERRAHİ MÜDAHALE SONRASI KATI BİR KAT aşağıdaydı, dolayısıyla Simon asansörle uğraşıyorsa merdivenlere bindi. Her durumda merdivenleri tercih ediyordu, bu kendisine kaçmak için iki yön veriyordu, asansörse kendisini küçük bir kutuya hapsetmekle kalmıyor, elektronik komutları aldığı sıraya göre takip ediyordu. Eğer asansör "aşağı" iniyorsa ve daha aşağıdaki bir kattan zaten çağrılmışsa, kendisi daha üstteki bir katın düğmesine basıp asansörü "yukarı" çıkaramazdı.

Hastanenin genel şekli devasa bir T'ydi ama yukarı yükselmekten çok, etrafa yayılıyordu. Asansörden çıkıp uzun koridorun sonuna geldi ve düzenli adımlarla katta ilerlemeye başladı. Her odanın kapısının dışı bakan tarafında, hastanın soyadı ve doktorun adının yazılı olduğu ufak bir levha bulunuyordu, bu da onun amaçlarına fena hâlde uygundu.

Hemşirelerin bölümü T'nin kesiştiği noktadaydı, ama hemşireler bölmeden dışarı çıkmadan koridorun ucunu gö-

remiyorlardı. Şu anda, vardiya değişimi henüz sona ermişken ve sabah yemekleri dağıtılmışken, koridorlar hareketten arı kovanına dönmüştü ve kendisi de genel şamataya karıştı. Rahat bir yürüyüşle, kapısı açık olan bütün odalara baktı ama sadece gözlerini hareket ettiriyor, başını dik tutuyordu böylece kendisi gözleyen sıradan biri için, hastalarla ilgileniyormuş gibi görünmüyordu.

Kapıların en az yansı kapalıydı, ama kapıları açık olan bütün hastaları bir bakışla eleyebiliyordu, çünkü hiçbir Drea değildi. Yürürken, doktor olarak Dr. Meecham'ın listelendiği bütün odaları not etti, etrafındaki şeylere ait, daima aklında tuttuğu üç boyutlu haritada yerlerini işaretledi.

Derken "Doe" ismini gördü ve neredeyse sendeledi.

Oda 614 ve Meecham da listelenen doktordu.

Kapı kapalıydı, ama içeride onu bulacağını biliyordu. Oradaydı, sadece kapının diğer tarafında. Onun Drea olduğunu biliyordu. Soyadları gerçekten "Doe" olanlar vardı ama nasıl bir tesadüfle onlardan biri bu katta, bu anda, doktoru da Meecham olarak bulunabilirdi ki?

Daha kapıya uzandığını fark etmeden, eli kapının kolunu kavradı.

Yavaşça ve dikkatle, kendisini kapı kolunu bırakmaya zorladı. Eğer içeri yürüseydi, Drea tavanı aşağı indirecek kadar bağırabilirdi-kendisini tanıyacağını farz ederse. Onun zihinsel durumunu hâlâ bilmiyordu.

"Doe" ismi ona hiçbir şey ifade etmiyordu. Drea eğer zihinsel hasar olmadan atlattıysa, koşulları tamamen kendi yararına kullanacak ve onlara gerçek adını söylemeyecekti. Eğer zihinsel hasarı varsa, büyük ihtimalle kendi adını bil-

miyor olabilirdi.

Kapıdaki işareti geç de olsa fark etti. *Ziyaretçi yasaktır.*

Bu işaretin iki anlam katmanı vardı. Birincisi açıktı, ziyaretçi yasak. İkincisi "Neden olmasın?" Onu buraya kim koymuştu? Meraklılar ve/veya basın, hastanın canını sıktıkları/rahatsız ettikleri/aval aval baktıkları için hastane mi koymuştu, yoksa hastanın kendisi mi işaretin konmasını istemişti? Drea şüphesiz basından kimseyi istemezdi ve uygun bir hikâye uydurana ve onlarla baş edebilecek duruma gelene dek, polislerin de kendisinden uzakta olmalarını isterdi.

Ama şimdi elinde kayıtlı olduğu isim ve odasının numarası vardı. Bilmek istediği her şeyi öğrenebilecekti. Onu gerçekten görmesi, onunla konuşması gerekmiyordu, tam anlamıyla bunu yapma konusunda hissettiği tuhaf dürtüyü rahatlıkla yok sayabilirdi.

Koridorun ucuna bakarak, yemek tepsileriyle dolu büyük el arabasının sadece üç oda sonra olduğunu gördü. Drea'nın odasının yanındaki odanın kapısı da kilitliydi, böylece daha uzağa ilerledi ve sanki bir hemşire veya doktor bir görevi yerine getirmek için odaya girmiş ve kendisine dışarıda beklemesini söylemiş gibi kapının hemen dışındaki duvara yaslandı. Bakışlarını yere indirmişti.

Kafeterya görevlisi kadın hızla hareket edip, yemek tepsilerini uygun odalara dağıtıyordu. Kadın arabayı kendisine doğru iterek, Drea'nın odasının kapısının hemen ötesinde durdu. Ona baktı, eğer kadın da kendisine baksaydı hemen nazik bir gülümseme takınmaya hazırdı ama kadın fazlalık bir eşyaymış gibi kendisini görmezden geldi. Hastanelerde çalışan insanlar duvara yaslanmış hâlde çok insan gö-

rürlerdi.

Kadın bir tepsi çekti, tepside sadece turuncu jelatin, meyve suyu, kahve ve süt varmış gibi görünüyordu ama Drea'nın bir tüple beslenmek yerine kendi kendine beslenebildiğini gösteren hiçbir yemek yoktu. Kafeterya görevlisi hızla kapıyı çaldı, sonra cevap beklemeden açtı.

Drea'nın, "Bu gerçek yemek mi?" diye sorduğunu duydu, sesi huysuzdu.

Kafeterya görevlisi kadın güldü. "Pudinge terfi ettin. Eğer miden ağrımadan bunu kaldırabilirse, belki yarın patates püren olabilir. Doktor neyi yiyebileceğini söylerse, onu getiriyoruz."

Kısa bir sessizlikten sonra, Drea, "Turuncu! Turuncu pudingi severim," dedi

"İki tane ister misin?"

"Bunu yapabilir misin?"

"Elbette. Ne zaman daha fazla istersen bize bildir."

"O hâlde, evet, kesinlikle bir puding daha isterim. Açlıktan ölüyorum."

Drea, kafeterya görevlisi kadınla konuşup yemeğine odaklanmışken, Simon duvardan uzaklaşıp doğruldu ve ona bakmak için başını çevirmeden hızla kapının önünden geçti.

Bir an için önüne bakmadan yürüyordu ve ona çarpana dek genç kadının odadan çıktığını görmedi. Ona bakmadan, "Afedersiniz," dedi ister istemez ve ileri fırladı.

Bildiği bir sonraki şey, kalabalık bir asansörün arka köşesine girdiği ve buna girişini hatırlamadığıydı. Her zaman sadece kendisinin değil, etrafındaki herkesin ne yaptığını tam olarak bilen kendisi, halka açık bir dinlenme odasını girmeden önce stratejik bir noktadan inceleyen kendisi, düşünce-

lerine o kadar dalmıştı ki ne yaptığına veya nereye gittiğine hiç dikkat etmiyordu.

Zemin katta asansörden çıktı ama bindiği asansör, yukarı çıkarken bindiğiyle aynı bölümde değildi. Acil servis girişine yakın bir yere geleceğine ana lobideydi, canlı kaçucuk ağaçlarının yetiştiği, yükselen iki katlı bir avlu da bu lobiye ayrı bir hava vermişti.

Uyuşmuş ve beyni ağır çalışır bir hâlde dış kapıya yürüdü, ta ki kiraladığı arabanın acil servis odasının dışında park yerinde olduğunu hatırlayana kadar. Durdu, etrafına baktı ama acil servise giden yolu gösteren hiçbir işaret bulamadı.

Genelde yanılmayan yön bulma duygusu, kendisine sol koridora gitmesini söyledi, o da öyle yaptı. Gülmek istedi ama asla gülmezdi. Rahatlama hissi şampanya gibi kanında çalkalanarak, başını döndürdü. Kalbi göğsünde güm güm atarak, kaburgalarının kafesini çok dar hissettirdi, sanki kaburgaları, kalbinin ve ciğerlerinin etrafında kapanarak bunları iyice sıkıştırıyordu.

Fazla belli olmayan bir işaret gözüne çarptı ve durdu. Açıklanamaz bir dürtüyle kapıyı açtı ve içeri girdi.

Kapıyı kapatır kapatmaz sessizliği hissetti, sanki oda ses geçirmiyormuş gibi. Hastanenin kesilmeyen gürültü ve hareketi o kapının eşiğinde durmuştu, sanki başka bir aleme girmiş gibi. Orada bir an durdu, gitmek istiyordu ama kalmaya zorlanıyordu. Bir aptal değildi. Gerçek ne kadar çirkin olursa olsun, kızı çoğu zaman tam bir piç kuruşuydu, her zaman bununla, bunun içindeyken baş etmişti. Kendisine veya başkasına karşı merhamet, özelliklerinden biri değildi. Bazı in-

sanlar gerçek doğaları konusunda kendilerini yanlış y nlen-
dirmişlerdi ama Simon asla bunu yapmamıştı. O her zaman
neyse oydu, çünkü kendisinininki ya da başkasınıninki olsun,
hiçbir hayatın onun için özel bir anlamı yoktu.

Şimdiye kadar.

Drea'ya kadar.

Oda loőtu, yan duvarlarda őamdanlar vardı ve  n duvar-
da vitraylı bir panel arkadan aydınlatılmış bir hâlde, küçük
odayı renklendiriyordu. Hava soğuk ve kokuluydu, koku,
küçük altarın önündeki bir masada duran taze iek deme-
tinden geliyordu. Odada üç tane keçeli bank vardı, her biri
belki dört kişiyi alacak kadar geniőti, ama kendisi oradaki
tek kişiydi.

Ortadaki banka oturdu ve gözlerini kapattı, sessizliğin
kendisini arındırması ve sakinleőtirmesi için kendini bıraktı.
Müzik yoktu. Eğer içeri ilahi müziği sızsaydı, muhtemelen
oradan ayrılacaktı ama orada sadece huzur ve sessizlik vardı.

Drea yaşıyordu. Bunun anlamını hâlâ tam olarak  ze-
memiőti. Yerin, ayakları altında göçtüğünü ve havaya tuttu-
ęunu kabul edemez durumdaydı. Bir an için kendisini rahat-
lamaya bıraktı, vitrayın hafifçe parlayan ışığı göz kapakları-
nın içini renklere boyadı. Çiçeklerin kokusu onu daha derin
nefesler almaya teővik ederek, soğuk havayı akciğerlerine
doldurdu, göğsündeki sıkıőmayı gevşetti.

Acımasızlık, tıpkı derisi gibi bir parçasıydı onun. Kendi
karakteri, gördüğünü ve bildiğini boş vermesini engelliyor-
du. Drea  lm ő t . Onun son nefesini duymuş, ışığın gözlerini
terk edişini g rm ő t . Ona dokunduğunda tenindeki farkı his-
setmiőti, çünkü  l  bedenler hemen soğumaya başlardı. Yu-

muşak teni, sıcaklığını ve titreşmesini kaybetmişti. Hatta daha derin bir düzeyde onun yok oluşunu, kişinin, ruhun, canın artık ismi neyse, yok oluşunu hissetmişti. Bu hareket eden kıvılcım olmazsa vücut farklıdır ve o kişi değildir artık.

Onun ölümü konusunda her nasılsa yanıldığını düşünmek için fazla uzun süre orada kalmıştı. Nabızı atmıyordu ve nefes almıyordu. Acil servis arabaları oraya gediklerinde, en az yarım saat hatta belki daha fazlası geçmişti. Hayata dönmek için çok gecikmiş olmalıydı, beyin sadece dört dakika sonra ölmeye başlıyordu. Tamamen beyin ölümü gerçekleşmiş olmalıydı, onu yaşatmak için en kahramanca çabaların bile ötesine geçerek. Bekleme odasındaki çocuk, o yeniden nefes almaya başladığında, doktorların eşyalarını topladıklarını söylüyordu. Onlar onu hayata döndürmeyi bile denemişler miydi ki? Bunu onun ölü olarak geçirdiği zamanın uzunluğuna ekleyin.

Yine de bir hastane yatağında oturuyordu, belli ki yaşıyordu; normal konuşuyor, yemesi için kendisine turuncu pudding verilince sevinçten uçuyordu.

Onun yaşıyor olması, hangi koşulda olursa olsun, bir mucizeydi. Zorlu sınavdan, görünür bir beyin hasarı olmadan gelmesi ikinci-daha da büyük-bir mucizeydi. Mucizelere inanmıyordu. Eğer hayatta bir felsefesi varsa, bu klasik "ne halt olursa olur" çizgisinde ilerliyordu. Genelde olan kötü halitti, bazen de iyi halitti ama bu her zaman rastgele bir halitti. Hayatınızı yaşardınız ve koşu sona erdiğinde, bu kaddı. Hiçbir şey.

Ama bu... bu açıklayamadığı bir şeydi. Bu kendisini boğazından ve hayalarından yakalamış, gitmesine izin vermi-

yordu ve bununla yüz yüze gelmesi gerekiyordu.

Bir şey onu hayata döndürmüştü.

Gözlerini açtı ve vitraya baktı, bakıyor ama görmüyordu.

Ölümle yaşam arasında bir şey olabilir miydi, yaşama yetisinin sonuna gelmiş bir organizmadan daha fazla bir şey? Soğuyan bir vücuda hayatı geri verecek kadar güçlü bir şey var mıydı? Eğer öyleyse, demek ki... demek ki ölümden sonra bir şey vardı, buradaki ölüm son değildi.

Eğer ölümden sonra hayat varsa, o zaman başka bir yer olmalıydı, bir başka zaman ve mekân. Eğer ölüm gerçekten bu öteki yere geçişse, o zaman hayatların nasıl yaşandığının gerçekten önemi var demekti.

İyi-kötü kavramlar kendisine hiçbir zaman fazla bir şey ifade etmemişti. Kendisi neyse oydu ve ne yaptıysa yapmıştı. Sokaktaki sıradan insan kendisinin karşısında son derece güvendeydi. Onlara hiçbir zarar vermez, onlardan iğrenmezdi, hatta bazen genel anlamda vatandaşları çok severdi, çünkü onlar hayatlarını ne olursa olsun devam ettirirlerdi. Çalışır, eve gider, akşam yemeği yer, biraz televizyon seyreder, uyumaya gider, ayağa kalkar, sonra yine işe giderlerdi. Onlardan oluşan ordular bu rutinde yaşardı ve bu rutin dünyanın dönmesini sağlayan şeydi.

Onun iğrendiği insanlar, bu kişileri yağmalayanlardı. Onlar bu kişilerin uğruna çalıştıkları şeyi almanın kabul edilir olduğunu, sadece enayi ve budalaların hayatını kazanmak için çalıştıklarını düşünüyorlardı. Kendisi de, pisliliği yok etmenin kabul edilir olduğunu düşünüyordu.

Ama yine de, mantığıyla bunu değerlendirdiğinde, ha-

yatı onlarınkinden daha kötüydü-maddi açıdan değil ama boş bir arazi olan ruhu açısından...

Sallanan ayağının altındaki siyah uçurum onu bekleyen, onun kazandığı şeydi ve yine de burada, hayatının bu gidişatını değiştirme şansına sahip olmuştu. Drea sayesinde, daha önce görmediği şeyler görmüş, daha fazlasının bulunduğunu kabul etmişti. Orada gerçekten bir Tanrı var mıydı? Orası da burası gibi miydi?

Drea sayesinde, ölümün kollarını etrafına sararak gezindiğini görmüştü. Eğer olduğu şey olmaya devam ederse, kendisini neyin beklediğini biliyordu. Ama kendisini yargılayabilir ve bu hayattan uzaklaşabilirse, sonu değişebilir miydi?

Bu, kulağa yeterince basit geliyordu ama bu fikir tam anlamıyla köklü bir değişimdi.

Kocaman, sarsıcı bir acı içini doldurdu ve yaralı, çaresiz ve acı çeken bir hayvanını andıran bir sesle boğazı düğümlendi.

Küçük odanın kenarındaki bir kapı açıldı. Simon onun orada olduğunu fark etmemişti, kendisinin bu hatası inanılmazdı ve affedilemezdi, çünkü böyle bir farkındalık eksikliği ölümcül olabilirdi.

Bir adamın cılız sesi, "Araya girmek istemiyorum," dedi. "Ama duydum ki..."

Can çekişmenin boğuk feryadını duymuştu. Simon yine arkasını dönmedi.

Adam, "Eğer konuşmak isterseniz," diye yeniden söze başladı, Simon cevap vermeyince.

Simon yavaşça kalktı, kendisini günlerdir uyanıkmiş

gibi yorgun, uçurumdan düşmüş gibi yaralı hissediyordu. Sıradan bir takım giymiş, papaz elbisesi veya boynunda beyaz yaka bulunmayan ufak tefek orta yaşlı adama dönüp baktı. Adamın sevimsiz, ufak tefek bir görünüşü vardı ve saçları dökülüyordu ama onda kendisini silik biri olmaktan kurtaran bir enerji vardı.

252

YEDİ AY SONRA.

"Andie, sipariş geldi!"

Andrea Pearson, hemen başının üstünden mutfığa açılan geçide baktı. Glenn, omuz yüksekliğindeki bara, hamburgerlerden ve dumanı tüten sıcak patates kızartmalarından oluşan kocaman yığınlarla dolu tabakları koyuyordu. Sonra işine devam ederek, taşıdığı tepsiyi ağır tabaklardan boşalttı. Glenn'in Kamyon Durağı'nın sahibi ve aşçısı olan Glenn, yemekleri tabaklara elinden geldiğince hızlı koyuyordu. Cuma gecesi idi, kamyoncular eve dönüyordu ve orası tıklım tıklımdı. İş çok zahmetliydi ama bahşişler harikaydı ve Glenn ücretini kayıt dışı ödüyordu ki bu daha da iyiydi.

"Yeniden doldurup hemen dönüyorum," dedi masadaki üç kamyoncuya ve yeni verilen siparişleri yemek hâlâ sıcakken almak için koşturdu. Bunları doğru masaya dağıttıktan sonra, tepsisini kahve makinasıyla ve çay sürahisiyle doldurdu ve tur atarak fincanlarla bardakları yeniden dol-

durdu. Bütün diğer garsonlar kendisi gibi hızlı koşuşturarak, dolu tepsilerini karmakarışık masa ve sandalyelerin arasından döndürüyordu.

Yanından geçerken, "Hey Andie," dedi bir kadın sürücü, "benim falıma bak."

Adı Cassie'ydi, saçları koyu renk köklerle sarıydı, dar pantolon ve yüksek topuklarla birlikte ağır makyaj yapmıştı. Erkek sürücülerin belli bir kısmı arasında çok popülerdi, düzenini kurmuş olanlar onu yalnız bırakmıştı. Yine de bu gece bazı diğer kadın sürücülerle birlikteydi ve biraz kız kıza zaman geçirmek için erkekleri görmezden geliyorlardı.

"Falın yok," dedi Andie hiç yavaşlamayarak.

Yanından geçtiği sonraki seferinde, Cassie hesap için işaret etti. Grup gülüyor şakalar yapıyordu, erkekleri, çocukları veya hayvanları üzerine hikâyeler anlatıyordu, yine de Andie hangi hikâyenin hangi grupta ilgi olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu. Hesabı aldığı anda Cassie, "Falımın olmamasıyla ne demek istiyorsun? Yakışıklı zengin bir erkekle evlenip rahat bir hayatım olmayacak mı yani?" diye sordu.

Öteki kadın, "yuh," dedi, çünkü kendi dünyalarında böyle şeyler olmazdı.

"Hayır," dedi Andie gerçekçi bir ses tonuyla. "Zengin bile olmayacaksın. Ama daha iyi kararlar vermeye başlamazsan, sonunda beş parasız kalacaksın ve hayatta kalabilmek için kedi maması yiyeceksin."

Küçük gruba sessizlik çöktü, çünkü Andie şaka yapar gibi görünmüyordu.

"Daha iyi kararlar mı?" diye sordu Cassie ufak bir reddütten sonra. "Ne gibi?"

"Andie! Sipariş var!"

"Gitmem lazım," dedi bara koşturarak. Sol kolu son beş saattir ağır tepsileri taşıdığı için ağrıyordu ve daha çalışacak üç saati vardı. Bir şeyler atıştırmaya da zamanı olmamıştı, dolayısıyla değerli dakikalarını Cassie'ye hayat dersi vermekle harcayacak değildi. Otobandan gelen her erkekle düzüşmemek için-Cassie'nin durumunda adeta harfi harfine-kaç beyin gerekirdi ki? Zaten Cassie'nin kendisinden "falına bakmasını" istemesine sinirlenmişti.

Andie fal bakmıyordu. Kristal küresi yoktu, çılgın Harry Amca'nın madenî para koleksiyonunu nereye gömdüğünü veya hangi yansta hangi atın kazanacağını söyleyemezdi. Eğer yapabilseydi, at yarışını kendisi oynardı. Sadece bazen insanlar hakkında izlenimler alıyordu ve hepsi bu kadardı. Birini koşusunda yavaşlaması için uyabilir veya kolesterolünü kontrol ettirmesini söyleyebilirdi, böyle şeyler. Garson olarak çalışmak, insanların başlarını belaya sokacak aptalca şeyler yaptıklarını görmek demektir; eğer onları uyardıysa ve dinlememişlerse, başları derde girdiğinde-niye acaba?-neden şaşmıyorlardı ki? Sebep ve sonuç meselesi, aptalca bir şey yap ve kötü şeyler olsun. Bu açıkça ortada.

Ama Glenn'in yerinde çalıştığı birkaç ay içinde, bir tür psikik güçleri olan biri ünü kazanmıştı ve söylediği hiçbir şey, kimseyi bu fikirden caydıramıyordu. Tahminine göre bunun aksini kanıtlamasının tek yolu, kimseye, bilmesini gerektiğini düşündüğü hiçbir şeyi söylememektir ama vicdanı elvermediği için, birkaç hafta içinde kalp krizi geçireceğine emin olduğu bir kamyoncunun oturup kızartmalı yiyecekleri mi-deye indirmesine sessiz kalamıyordu.

Ölüm sonrası ve ölüme yakın deneyimler üzerine bazı araştırmalar yapmış ve ölen ya da yeniden hayata döndürülen bazı kişilerin kehanet ve durugörü yetenekleriyle geri dönüşüne dair bazı örneklerle birkaç kez karşılaşmıştı. Bir duru-görüye yakın sahip olduğu tek şey, hemşire Dina'nın merdivenlerden düştüğünü görüşüydü, ayrıca o zaman ağrı kesici ilaçlar almıştı, belki bir şeyler görmesinin sebebi bu olabilir. Kehanete gelince... büyük şeylerle ilgili değil miydi bu? Mesela zamanın sonu veya 9/11 ya da silahla vurulan başkan gibi? Hiç başına böyle bir şey gelmemişti.

Ama kesinlikle bazı küçük şeyler için bir yetenekle geri dönmüştü-kendisi hariç herkes için. Kendisine gelince, bir önsezinin en ufak bir ipucu bile yoktu. Boşuna çabalaması gerekmişti ve kendisine öyle geldi ki, çoğu zaman seçimleri hep yanlıştı ve hepsinin en az kötüsünü almak zorunda kalmıştı. Bu yöntemle fazla puan toplamıyordu.

İki milyon dolar gibi. Kendi hayatı için, bununla ne yapacağına karar veremiyordu. Bunu Rafael'e geri göndermek söz konusu bile olamazdı. Evet, bunu ondan çalmıştı ama o bunu uyuşturucu tacirliğiyle ve kuruşluk işlerle aklayarak kazanmıştı. Bunu ona geri vermek, onu uyuşturucu dünyasında çok daha güçlü yapacaktı.

Öte yandan, bunu saklayamazdı. Bu kendisine ait değildi. Bir kısmını hastaneden taburcu olduktan sonra yaşamını sürdürebilmek için harcamak durumunda kalmıştı, çünkü her ne kadar Dr. Meecham kendisini taburcu etmeden önce birkaç haftayı fiziksel rehabilitasyonla geçirse de, bir iş bulup çalışacak durumda değildi. Kendi kendine banyo yapıp giyinebiliyor ve kısa yürüyüşler yapabiliyordu ama hepsi bu

kadardı. Gerçekten işe girebilmesi için yeterince güçlenene kadar birkaç hafta geçirip, *hiçbir şey* yapmak istemeyen göğüs kaslarının itirazlarına kulak tıkayarak, fiziksel açıdan kendisini zorlaması gerekmişti.

Kaçma ihtiyacıyla sürüklenmişti ve bu yasal sebeplerden dolayı değildi. Yalan söyleme yeteneği gerektiği bir anda geri gelmiş ve Dedektif Arrons'la görüşmesinde durumdan sıyrılmayı başarmıştı. Kendine bir soyadı bulduğunda, Pearson, Grissom'daki kibar bakışlı Bayan Pearson'ın şerefine-geri kalanı kolaydı. Çoğunlukla gerçeği anlatmıştı. Arabayı New Jersey'den almış ve oraya kaydettirmeye gerek duymamıştı, çünkü aynı gün oradan ayrılıyordu, buraya taşınıyordu ve yerleşene kadar beklemeyi düşünmüştü, Colorado plakası için başvurmadan önce, yeni adresinin ne olacağını öğrenecekti.

Tamam, bu tam olarak doğru değildi. Adam bu konuda bastırabilirdi, nitekim kendisinin sürücü belgesi de yoktu. Onun, bu olayın peşini bırakmaya karar vermesine neden olan birkaç faktör vardı.

Öncelikle ve en önemli olarak, arabanın çalındığına dair bir ihbar yoktu. İkincisi, hâlâ ilaçlıyken, laptopunu sormuştu ama hiçbir laptop bulunmamıştı, bu da sahip olduğu şeylerin çalındığı ihtimalini doğuruyordu. Bir adam 911'i aramıştı ama acil servis ekibi geldiğinde orada kimse yoktu, dolayısıyla meçhul adam eşyalarını kolayca almış olmalıydı. Ayrıca kendisi korkunç bir araba kazası geçirmişti ve yaşama geri dönmesi bir mucizeden başka bir şey değildi, dolayısıyla dedektif onun canını sıkamak istemiyordu. Kadın kendisine bir isim söyleyince ve üstünkörü bir kontrolde hiçbir

tutuklama emri gözükmeyince, dedektifher şeyin tamam olduğunu düşünmüştü.

Hayır, kendisini asıl ürküten, birinin hastane masrafını ve Dr. Meecham'ın ücretini ödemesiydi. Ayrıca kendisine bakmakla yükümlü olan anestezi uzmanının, radyoloji uzmanının ve bütün diğer uzmanların ücretleride ödenmişti. Dr. Meecham'a soru üstüne soru yağdırdığında adam umursamaz davranmıştı. "Ödeme bir banka çeki şeklinde geldi. Kimin gönderdiğini bilmiyorum. Zarfçöpe atılmıştı, dolayısıyla bunun nereden postalandığını bile söyleyemem."

Andie, birinin, sadece hayırseverlik duygusuyla, gazetedeki kazaya dair küçük bir haberi okuyup harekete geçtiğini tahmin etmişti ama bu hikâyenin insanî duyguları harekete geçirecek bir şekilde yazılmadığı açıktı, nitekim hayatı kurtulmuş ve hafızasını kaybetmemişti. Halktan para toplayanlar yoktu ve birisi sormak zahmetine katlansaydı, kendisinin hesabı ödeyebileceğini söylerdi-elbette, Rafael'in parasını kullanarak ama kendisi için bunun hiç sakıncası yoktu. Birinin durup dururken büyük paralar ödemiş olması kendisini telaşlandırmıştı.

Bu kişinin kim olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu ama onun kendisinin kim olduğunu bir şekilde biliyor olmasından korkmuştu. İçindeki ses Denver'den mümkün olan en kısa zamanda ayrılmasını söylüyordu ve onun da yaptığı buydu.

Bir başka ikinci el araba almış, eyalet yolunda kuzeydoğuya Nebraska'ya doğru gitmiş ve arabayı eyalet çizgisini geçer geçmez bir başkasıyla değiş tokuş etmişti. Uzun mesafeleri sürmek bir meydan okuma gibiydi, çünkü çok

kolay yoruluyordu ama Kansas şehrine varana kadar dos-doğru doğruya ilerlemeye devam etti. Kansas şehri bölgesinde üç eyalet yolu kesişiyor, ilerlemeye devam ettiği takdirde kendisine birçok seçenek sunuyordu. Bu fikirden hoşlanmış ve sonunda bir şekilde Glenn'in yerinde iş bulmuştu. Ayrıca yeni kimlik için gereken parayı ödemişti, Andrea Pearson adına, böylece artık bu ismi taşıyan geçerli bir sürücü belgesi vardı-yani üzerindeki isim sahteyken belge ne kadar geçerli olabilirse. Kırmızı 2003 Ford Explorer arabası, gereken şekilde üzerine kaydedilmişti ve üstünde sigortası, her şeyi vardı.

Köhne bir mahallede dubleks bir evin yarısını kiralamıştı ve gerçekten de Glenn'in yerinde kazandığı parayla yaşıyordu. Hayatının çoğunu elinden geldiğince her tür lüksü elde etmeye çalışarak geçirdikten sonra, bir evde üç küçük oda ve çökmekte olan çatıyla yeni hayatından tuhaf bir şekilde memnundu. En azından evin diğer yarısının kiracıları uyuşturucu kullanmıyordu. Rafael'le geçirdiği zamanı düşünmek bile, kendisini kirlenmiş hissettiriyordu.

Ama hâlâ iki milyonu vardı veya çoğu, bankada duruyordu. Sırf bundan kurtulmak için, hayırseverlik kurumu gibi bir yere büyük miktarda çek yazmayı düşündü ama sadece *bunuyapabilecekmiş* gibi gelmiyordu kendisine. Ya bu yanlış bir şeyse? Hayırseverlik kurumuna yardımda bulunmanın nasıl yanlış olacağından emin değildi ama ya bu, parayla yapması gereken şey değilse? Ya parayı vermesi gereken başka bir amaç varsa, bu amacın ne olduğunu bulabilirse? Belki Amerika Kanser Birliği ya da St. Jude Hastanesi. Bu parayı kullanabilecek bir çok büyük organizasyon vardı ama ka-

rar vermek konusunda bu tuhaf tutukluktan kurtulamıyordu.

Sorununun ne olduğunu bilmiyordu, şayet bu, travmaya bir tepki değilse. Dr. Meecham bu konuda kendisine okunacak kitaplar vermişti ve belli ki kalp ameliyatı geçiren insanlar sonradan sık sık duygusal değişiklikler yaşıyorlardı. Nitekim kendi durumu çok aykırıydı, bu durumla başa çıkmakta bazı zorluklar yaşamayı bekleyebilirdi. Günü geçirebilir, işinin fiziksel gereklilikleriyle başa çıkabilir, bakkaldan bir şeyler alabilir ve faturalarını ödeyebilirdi ama kalan zamanını ikinci el kanepesine kıvrılarak, orta batının ağır kışında bir battaniyeye sarınmış bir hâlde, kitapçıdan aldığı bir kitabı okuyarak geçirmek istiyordu. Verebileceği en zor karar, hangi kitabı alacağıydı.

Glenn'in yerindeki vardiyasını bitirip, karlarda yorgun argın yürürken, daha güneye gidip gitmeme konusunda karar verebilmeyi diledi, ama doğru ya, kış yakında sona erecekti.

Bahar yaklaşmış olmalıydı ama karlar hâlâ yağıyordu. Gece, gökyüzü sisli ve koyu bir griydi, ki bu da daha fazla karın geleceğini haber veriyordu. Kalın yün eşarbını çekip başını örttü ve buzlu rüzgârdan korunmak için uçlarını boyununun etrafına doladı. Başını rüzgâra eğip, karlarda bata çıka yürüyerek kırmızı Explorer'ına ilerledi.

"Hey, Andie!"

Başını çevirince, Peterbilt'inin şoför koltuğundan dışarı çıkan kadının Cassie olduğunu anladı. Büyük dizel motorlu aracı çalışıyordu, çünkü bir dizel soğuk havada çalıştırmaya başlarken tam bir sürtük gibi davranırdı. Benzin ne kadar tutarsa tutsun, başka bir motorun aküsüne tel bağlatmak için para ödemek zorunda kalmak ve sonra kaybedilen zamanı

telafl etmeye çalışmak, sürüş sırasında aracın asla tamamen durdurulmadığı anlamına geliyordu.

Andie içinden söylendi. Cassie'nin falı ya da bunun olmaması üzerine tartışmak istemiyordu ama dönüp gitmedikçe başka bir seçeneği yokmuş gibi görünüyordu. Her nasılsa Cassie'yi seviyordu, bu nedenle durup onu bekledi.

Cassie biraz buzda kaydı ve sonra Andie'nin yanına geldi. "Haydi, seninle arabaya yürüyeceğim. Nerede o?"

"Orada," dedi Andie, kamyon durağına girip çıkan büyük araçların yollarını çalışanların arabalarının kesemeyeceği yerde, kaldırımın dışında duran çakıl yığınının işaret etti.

"Bir adamın pencereden seni izlediğini gördüm," dedi Cassie, sadece Andie'nin duyabileceği şekilde sesini kısarak.

Andie, kalbi hızla atmaya başladığı için birden durdu.

"Bir adam mı? Ne adamı?"

"Sadece yürü," dedi Cassie sakince. "Şimdi onu görmüyorum ama arabana sorunsuz bir şekilde bindiğine emin olmam gerektiğini düşündüm."

Az tanıdığı birinin kendisinin güvende olduğuna emin olmak için yolundan dönmesi karşısında söyleyecek söz bulamadı. "Seni arabana geri götüreceğim," diyebildi. "Böylece sen de tehlikede olmazsın."

Cassie ona gülümsedi. Uzun boylu, zayıf ve serseri ruhlu biriydi, yüksek topuklarını botlarla değişse bile Andie'den rahat on-on beş santim daha uzundu. "Biz kadınlar birbirimizin kığını başını kollamalıyız, tabii bu sana asıldığım anlamına gelmiyor."

Andie burnundan soludu. Kamyoncunun bu şekilde asıl-

madığını bilecek kadar Cassie'yi iş üstünde seyretmişti. Hemmen dikkati Cassie'nin kendisini izlediğini söylediği adama çevrildi. "Bu adam neye benziyordu? Beni izlediğine emin misin?"

"Kesinlikle eminim. Seni rahat beş dakika seyrederek gidip geldi. Nasıl görüldüğüne gelince, hımm..." Cassie düşündü. "Uzun boylu ve biçimli, ama kalın bir manto giyiyordu, kapüşonunu takmıştı, bu nedenle sana söyleyebileceğim bu kadar. Mantoyla bile onun şişkonun teki olmadığını söyleyebilirsin."

Kamyoncuların çoğu "biçimli" denilecek tipte değillerdi ama onlardan yeterli sayıda kişi kamyon durağına geliyordu, bu nedenle kendine iyi bakan bir adama rastlamak alışılmadık bir şey değildi. Orada çalıştığı dört ay boyunca, Andie bu geniş tarife uyan yüzlerce kişi görmüştü muhtemelen. Ama hiçbiri dışarıda karda durup kendisini seyretmemişti, onların her biri içeri girer, bir fincan kahve sipariş eder, ilgilenirse kendisiyle orada konuşmaya çalışırdı.

Havayla alakası olmayan bir soğuk, kalçasına kadar indirdi. Kendisini Denver'den kovan huzursuz his, ona birinin kendisinin peşinde olduğunu söylüyordu. Ama kim ve neden? Ölmüştü. Gerçekten ölü olarak kalıp gömülmedikçe, bu onun peşinden ayrılması için yeterli değil miydi?

Ya o değilse? Başka kim olabilirdi?

Birisi kim olduğunu ve nerede olduğunu biliyordu.

"BİRİNDEN KAÇIYORSUN DEĞİL Mİ?" DİYE SORDU Cassie, Explorer'a vardıklarında. "Bu adamın kim olduğunu biliyor musun?"

"Tanrım, umarım hayır," diye mırıldandı Andie, kilidi çevirip kapıyı açarak. İçerisinin ışığı yandı ve ikisi de arka koltuğu ve arkadaki bagaj bölümünü kontrol ettiler. İkisi de boştu. "Onun izini kaybedeceğimi düşünmüştüm."

"Bu günlerde ve yaşlarda, tatlım, seni bulmayı kafasına koyan birinden uzaklaşmak zordur. Sosyal Güvenlik numaran elindeyse seni her yerde bulabilir."

"Bilmiyor," dedi Andie. Bundan emindi. Eski sosyal güvenlik numarasını bilebilirdi ama yenisini bilmesine imkân yoktu. Zaten, Glenn onun kazançlarını İRS'ye bildirmemişti, dolayısıyla eski numarayı kullansa bile bu konuda hiçbir şey bildirilmiş olmayacaktı. Explorer'm etrafında dolaşmaya başladı, karda, arabasının etrafı veya altında birinin bulunup bulunmadığını anlamasını sağlayacak ayak izlerini aradı.

"Telefon kayıtlarını unutma," diye devam etti Cassie. "Evini aradığın zaman, çevrendeki kişilerin telefon kayıtlarına ulaşabilir ve seni bu yolla izleyebilir."

"Benim ailem yok. Eski arkadaşların hiçbirini aramadım." Orta okul dönemine kadar gitmedikçe, arkadaşlarının olduğu söylenemezdi. Bebeğini kaybettiğinden beri sahip olduğu bütün duygusal bağlantılara arkasını dönmüş, bir daha hiçbir şey hissetmek istememişti. Tek yapmak istediği unutmaktı, uzağa yürümek ve bir daha asla geriye bakmamak, çünkü arkaya bakmak demek o felç edici acıyı hatırlamak demekti. Bir daha buna katlanamazdı, bir daha asla.

Ford'un etrafındaki turunu bitirdi-karlar bozulmamıştı. Direksiyonun başına geçtiğinde, Cassie yolcu koltuğuna tırmanmak için sürünerek ilerledi. "Belki bir hayranın vardır," dedi Andie'ye. "Seninle flört eden biri var mı?"

"Kimin beni fark etmeye vakti var? Bizim burada ayaklarımız ağrıyor. Biri beni çimdikleyip kıcıma şaplak atmadıkça, yüzlerine bile bakmıyorum."

"Evet senin "yüzlerine baktığını" gördüm, bir-iki kez. Bir gerizekâlı galiba bayılacak gibi olmuştu. Ne dedin ona?"

Cassie'nin bahsettiği olayı tam olarak biliyordu, çünkü gözleri ve sesi kesin dürüstlüğünü kamyoncuya iletmiş olmalıydı ve adam ölü gibi bembeyaz olmuştu. "Ona bir daha bana dokunursa, hayalarına çatal saplayacağımı söyledim."

Eski Andie-Drea-Andrea... kahretsin, artık kim olduğunu bilmiyordu... çimdiği veya şaplağı fark etmemiş gibi yapardı. Nazik ve hafif bön olurdu, hiç sorun çıkarmazdı ama içinden öfkeden hastalanır ve aşağılardı, halbuki kimse her şeyin sahte olduğunu fark etmezdi. Ölmek kendisini bir-

zen daha fazla açıdan değiştirmişti, nitekim artık kibar ve budala davranamazdı. Huyunu yıllar önce gömmüştü ama treçen aylar boyunca bu, bir yolunu bulup ortaya çıkmıştı ve orada kalmaya kararlı görünüyordu.

Cassie başını arkaya attı ve takdir ederek güldü. "Glenn'e söylememesine şaşırdım."

"Söylemiş. Glenn de ona, hayalarının havaya uçmasını istemiyorsa iğrenç ellerini garsonlardan çekmesini söylemiş." Andie bunun anısına gülümsedi. Glenn'le ilgili en sevdiği özellikle buydu. Bazı adamlar iğrenç tipler olabilir ve garsonlara eğer müşteri kaybetmek istemiyorlarsa buna katlanmalarını söyleyebilirdi ama Glenn değil. Kızlarından biri, kolej masraflarını karşılamak için lokantada çalışmıştı, bu nedenle garsonların kimi zaman çektikleri konusunda değişik bir bakış açısı vardı.

Andie, Ford'u Cassie'nin kamyonuna doğru, gümbürdeyen kamyonların uzun sıraları içinden dikkatle sürerken, Cassie boğazını temizledi, sonra tereddüt eder gibi sordu. "Daha iyi kararlar konusunda şu söylediğin, ne demek istedin?"

"Küçük şeyler, mesela, beğendiğin parlak bir bileziği almak yerine, bu parayı faiz getiren biriktirme hesabına veya mevduat sertifikasına yatırabilirsin." Cassie mücevherleri seviyordu. Bunların hiçbirisi pahalı değildi-muhtemelen bir şeye verdiği en fazla para iki yüz dolardı-ama mücevherleri *çok* seviyordu.

"Bu kadar fazla harcamıyorum," diye söze başladı Cassie.

Andie kamyonu vardı ve arabayı parka koydu. "Ama toplanıyor." Görebildiği mücevherlere uzman bir gözle baktı: kü-

peler, birkaç kokteyl yüzüğü, dört beş bilezik. "Üzerindekiler toplam üç bin dolar ediyor. Bir bankada olabilecek üç bin dolar bu. Yapman gereken şey iyi bir yatırım fonuna yatırım yapmak için para biriktirmek."

Cassie burnunu kırıstırdı. "Tanrım bu kulağa çok sıkıcı geliyor."

"Evet öyle," diye Andie katıldı. "Sıkıcı ve zor olmaları, bunları yapman gerektiği konusunda iyiye işaretler."

"Ben iyi olacağım. İyi para kazanıyorum."

Cassie, Andie'nin söylediklerine aldırmıyordu. Normalde Andie'nin kendisinin aldırmaması ve olurluna bırakması gerekirdi ama Cassie ona yardım etmek için yolundan dönmüştü, bu nedenle bu iyiliğin karşılığını görüyordu.

"Bir kaza seni soyup soğana çevirecek," dedi, sesi bazı zamanlarda olduğu gibi dalgın geliyordu. "Canın yanacak, altı ay boyunca görev yapamayacaksın. Kamyonun için sigortan var ama çalışamayacaksın ve evini kaybedeceksin. Ondan sonra hep yokuş aşağı. Kedi maması konusunda şaka yapmıyordum."

Cassie eli kapının kolunda, dondu kaldı. Kontrol panelinin ışıklarının parıltısında, yüzü birden yaşını ve daha fazlası, korkuyu gösterdi. "Bir şeyler görüyorsun. Gerçekten bir şeyler görüyorsun, değil mi?"

Andie, bir şeyler "görüp görmediği" konusuna girmeyecekti, dolayısıyla soruyu geçiştirdi. Az önce söyledikleri, sağduyusundan ileri geliyordu. "Bir şey daha, kendine daha fazla saygı göstermeli ve kaybedenlerle düzüşmekten vazgeçmelisin. Onlardan bin sana bir hastalık bulaştıracak." Kadına bakmak için başını çevirdi. "Akıllısın, başarılısın. Böyle

davranmalısın, çünkü aptalca şeyler yapmak seni daha başarılı olmaktan alıkoyacak. Bana güven, ben aptalca şeyler yapma konusunda uzmanım."

"Onlardan biri de şu kaçtığın çocuk mu?"

"O, listenin en tepesinde." Andie, o adam kiralık katil olduğu ve kaza geçirerek başını dertten kurtarmasaydı kendisine ateş edecek olduğu hâlde, savunmasız zamanlarda onunla geçirilen o öğleden sonrayı hatırlayıp durmasının ve acıdan adeta dizleri üzerine çökecek hâle gelmesinin, aptallığının ispatı olduğunu düşündü. Eğer adam söyleseydi, onunla gerçekten herhangi bir yere *gidecek olduğu* için yeterince aptaldı. Şimdi bile ona duyduğu korku, kalbini delen bir özlemle karıştığı için yeterince aptaldı.

Yine de o kendisini bulmuş olsa bile, şu anda yine de hayatta olacağına inanacak kadar aptal değildi. Bunun farkına varınca rahatlayıp güldü. "O değildi," dedi, "demek istediğim, beni izleyen."

Cassie kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Nereden biliyorsun?"

"Hâlâ hayattayım." Kendi korkusuyla alay ederek gülümse-di. Eğer o kendisini bulsaydı, Cassie onunla beraber olsa da olmasa da, park yerinden geçerken hayatta kalamazdı.

"Vay canına! Yani o seni *öldürmeye* çalışıyor mu demek istiyorsun?" Cassie'nin gözleri çevrildi ve sesi yükseldi.

"Bu onun işi ve bu işte çok iyi. Bazı kötü çocukların canını sıktım," dedi açıklama olarak.

"Vay canına!" dedi tekrar Cassie. "Tahmin edebiliyordum, şayet seni öldürmeye çalışıyorlarsa! Ve sen *benim* mi aptalca kararlar verdiğimi düşünüyorsun?"

"Bu konuda uzman olduğumu söylemiştim." Parmakla-

rını direksiyona vurdu, birden Cassie'ye, birisine açılmak için ani bir ihtiyaç duymuştu. On beş yaşından beri yalnızdı, bedensel olarak yalnız değil ama zihinsel ve duygusal açıdan bir başına kalmıştı ve Dr. Meecham hariç hiç kimse ölüm deneyimini bilmiyordu. Öte yandan, bu konuda açıkça konuşamıyordu; bu herkesin ortasında striptiz yapmak gibi bir şey olurdu ve kendi başına gelenin herkes tarafından bilinmesini istemiyordu. Her şeyi tamamen anlatmadan geçmeyi kabul etmişti.

"Bir süre önce ölüme yakın bir deneyimim oldu," dedi. "Sadece ışığı gördüğümü söyleyebilirim, birden daha fazla şekilde."

"Ölüme yakın mı? Yani şu tünel olayı, seni karşılayan ölmüş arkadaşlarıyla ailen, bu tür ölüme yakın mı?" Cassie'nin ses tonu sabırsız meraklıydı, her nasılsa umutla dolmuş bir hâlde Andie'ye dönmüştü.

Andie buna, ölümle sona ermediklerine, bir şekilde devam ettiklerine dair bilgi veya ispata birçok insanın aç olduğunun farkına vardı. Sevdiklerinin hâlâ hayatta, herhangi bir yerde sağlıklı ve mutlu olduklarına inanmak istiyorlardı. *İnanmayabilirlerdi*, duyamadıkları, dokunamadıkları ve göremedikleri her şeyi reddedebilirlerdi ama haksız çıkmaktan mutluluk duyarlardı. Kendisi hiçbir şeyi ispatlayamazdı, ne deneyimlediğini, ne gördüğünü anlatabilirdi ama *ispatlamak*? Mümkün değildi.

"Ben tünel görmedim," Cassie'nin yüzü asıldı ve Andie'nin gülümsemesi gerekti. "Ama ışık vardı, aklına gelebilecek en güzel ışık. Bunu tarifedemem. Ve orada... bir melek vardı. Sanırım o bir melekti. Sonra gördüğüm en güzel

yere gittim. Işık belirgin, yumuşaktı ve bir şekilde parlıyordu ve renkler o kadar parlak, canlıydı ki, çimenlere uzanıp her şeyi içine çekmeyi isterdin." Bir anlığına hatıralar kendisini sürükleyince, dalgın sesi giderek yavaşladı, sonra silkindi; hem içinden hem de fiziksel olarak.

Kararlı bir ifadeyle, "Oraya geri dönmek istiyorum," dedi, "eğer orada şansımı deneyeceksem, değişmem gerektiğini fark ettim."

"Ama sen zaten oradaydın," diye Cassie işaret etti, şaşkın bir hâlde. "Neden değişmen gerekiyor ki?"

"Çünkü orada olmamam gerekiyordu. Bu geçici bir süre içindi, böylece kendimi bir şekilde... gözden geçirebilirdim sanırım. Sonra onlar benim ikinci bir şans elde etmem konusunda oylama yaptılar ama bunu mahvedersem, bu kadar, daha fazla şans yok."

"Aman. *Aman*. Feci bir şey bu." Cassie bir an bunun sona erdiğini düşündü, belki kendi hayatı ve yapabileceği değişiklikleri düşününce bile. Elini kapının koluna koydu. "Sanırım bu senin bazı şeyleri yeniden düşünmeni sağlıyor, değil mi?" Bir kez daha tereddüt etti, sonra başını salladı ve kapıyı iterek açtı. "Sana sorular sorarak kafanı şişirebilirdim ama eve gitmem lazım. Dikkatli ol. Gördüğüm adam, senin peşinde olan adam olsa da olmasa da dikkatli ol, çünkü seni *izliyordu*. Bundan eminim. Biraz ürkütücüydü."

"Son derece dikkatli olacağım," diye söz verdi Andie, olacaktı da. Yeniden öldürülmek, onun başına gelebilecek tek kötü şey değildi. Yeterince değiştiğinden, yeterli puanı topladığından veya bunun gibi bir şeyden emin olsaydı, ölmeyi biraz olsun isteyebilirdi. Ama tecavüze uğramak, gasp edil-

mek veya bu tür şeylerin diğer hepsinin başına gelmesini istemiyordu ve dolayısıyla son derece dikkatli olması gerekiyordu.

Cassie dışarı çıktıktan sonra, Andie, yeni arkadaşının kamyonu güvenle bindiğini görene kadar bekledi ve sonra eve sürdü. Son derece dikkatli bir şekilde kendisini izleyebilecek herhangi bir arabanın olup olmadığına baktı ama Cuma gecesinin bu geç saatinde trafik seyrek ve çoğu zaman, arkasında kimse bulunmuyordu.

Eve döndüğünde, korkudan fırlayan adrenalini yatıştı, yorgunluktan esniyordu. Verandanın ışığı yanıyordu, öyle bırakmıştı; buzlu soğukta, gelenleri karşılayan bir sarı ışık havuzu. Köşede bir sokak lambası vardı ama ağaçlar ışığın çoğunun evine ulaşmasına engel oluyordu ve eve karanlıkta gelmekten nefret ediyordu. Daima küçük bir lambayı açık bırakırdı, evde birisi varmış gibi gözüksün diye.

Dubleksin bir garajı yoktu hatta park kulübesi bile yoktu, bu nedenle verandanın yanına park etti ve Ford'dan çıkmadan önce mantosunu ve eşarbını daha rahat bir şekilde orada çıkardı. Karlar anında ayakkabılarının içine sızdı, karlar burada eyalet yolunda olduğundan daha derindi, çünkü gidip gelen kamyonlar yüzünden bozulmuyordu. Buzlu ıslaklık zaten soğuk olunca ayaklarına vurunca bir ofçetti, kapının kilidini açtı ve eski püskü barınağının sıcaklığı içine daldı.

GÜVENLE EVİNE varmıştı. Sokağın ucundaki park alanından, Simon onu içeri girerken seyretti. Şu kamyoncu onu izlerken kendisini fark edene kadar burada bekliyordu.

Kamyoncu ona iyi gözle bakamazdı, hele ağır koyun mantosunun başlığı yukarı çekilmişken değil ama yine de ilerleyecekti.

Hastaneden ayrıldığından beri Drea'dan-artık Andie olmuştu-gözünü ayırmamıştı. Elinden geleni yapmış, bütün tıbbi masraflarını karşılamış ve bir şeye ihtiyaç duyabilir diye bir süre yakınlarda bulunmuştu ama sadece çok ağır koşullar meydana gelirse araya girecekti. Kadın, kendisinden fazla korkuyordu, onun kendisini gördüğü takdirde ne yapacağını kestiremiyordu.

Denver'den ayrıldığında, kendisi de peşinden gitmişti. Yeni kimlik edinmek için biriyle bağlantıya geçtiğinde, onun için yolunun üzerindeki engelleri kaldırmıştı-öncelikle, çünkü bu yolla yeni ismini ve sosyal güvenlik numarasını içeriden öğreniyordu ve ikincisi, onun bağlantıya geçtiği piç kurusunun tipini beğenmemişti. Parasının çalınmamasını sağlamıştı ve o adam da kadının sahipsiz olmadığını anlamıştı.

Drea yeni bir cep telefonu da almıştı ve kendisinin aldığı tek gerçek risk, kadın yerleşir yerleşmez, dubleks evine girmek ve telefona bir GPS yer belirleyici yerleştirmektir. Ayrıca Explorer'da da bir tane vardı, her ne kadar Explorer'ı değiştirse bile Drea cep telefonunu yanında tutacaktı.

Bu olanlardan sonra, onu genelde yalnız bırakmıştı. Sadece iyi durumda olup olmadığına emin olmak için ayda bir kez onu kontrol etmiş ve Salinas'ın bir şekilde onun hâlâ hayatta olduğunu öğrenip öğrenmediğinden emin olmak için kulağını dikmişti ama bu kadardı.

Arabayı çalıştırdı ve acele etmeden kaldırımdan uzağa sürdü. Eğer kadın aracın çalışmaya başladığını duyarsa, evi-

nin yoluna girdiğinde kaldırımdaki bir arabada birinin olduğunu düşünmeyecek kadar zaman geçmiş olacaktı.

İyi görünüyor, diye düşündü, birkaç ay önce olduğundan bile daha iyi. Hastaneden ilk taburcu edildiğinde, o kadar dayanıksızdı ki, sırf onun araba sürmesini engellemek için onu sokaktan çekip almak istemişti. İskelet gibi zayıf ve hayalet gibi solgundu o zaman. Başlarda belki yarım saat araba sürüp sonra yorgunluktan bitap düşüyor ve en yakın otelde durmak zorunda kalıyordu. Bazen yeniden riske girip dışarı çıkmadan önce bir günden fazla geçiyordu, bu da onun bütün zamanı yemek yemeden geçirmiş olduğundan, kendisinin korkmasına neden oluyordu.

Birkaç kez, odasına pizza göndertmeyi düşündü ama bu onu ciddi olarak telaşlandıracaktı. Geride kalıp onu izleyecekti, gittiği yere varmasını ve gücü tamamen tükenmeden yerleşmesini umarak.

Drea, Kansas şehrine varmıştı; onun buraya gelmeyi baştan mı planladığını, yoksa o kadar uzağa gittikten sonra bir süre dinlenmeye ve sonra da temelli kalmaya mı karar verdiğini bilmiyordu. Kadın o fareli küçük dubleksi kiraladığında, kendisi rahatlayarak derin bir nefes almıştı.

Üzerine yerleşen kilolar iyi görünüyordu, New York'da olduğundan daha ağırdı ama o zaman fazla zayıftı ve kazadan sonraki kilo kaybı dayanamayacağı bir kayıptı. Onu çalışırken seyretmişti, hiç durmadan yürüdüğünü biliyordu ama yeterince yemek yiyordu ve kollarında, bütün gün ağır tepsi-leri taşımakla kazandığı kaslar belli oluyordu.

Grissom'daki bankada iki milyon parası yatıyordu ve bir kamyon durağında garson olarak çalışırken, gecekond

KARA MELEK

mahallesi diye nitelendirilmeye ramak kalmış bir mahallede yaşıyordu. İlginçtir ki sebebini merak etmiyordu, onun parayı neden kullanmadığını biliyordu.

Salinas kendisiyle yeniden bağlantıya geçmişti, bu nedenle Salinas'ın planladığı neyse, yeni bir hedef için zamanın geldiğini düşünmüştü. Çağrılara cevap vermemişti. Son yedi ayda iş almamıştı, yine de kimi zaman kendisi için listede başka bir hedef olup olmadığını merak ediyordu, çünkü Salinas'ın hâlâ nefes alıyor olması canını sıkıyordu.

Bu konuda düşünmesi gerekecekti. Bu sırada, Kansas şehrinde her şey yolundaydı.

"KÖPEK MAMASI ÇOCUKLARA ZARARLI MI?"

Andie giderken durdu ve masadaki iki kadına baktı. İkisi de genç kadınlardı, kot pantolon ve süveterler geçirmiş, saçlarını at kuyruğu yapmış ve tıpatıp aynı sıkıntılı yüz ifadesine sahiptilerdi. Tipleri birbirine hiç benzemiyordu ama genç anne konumlarında aynıydılar; birçok çocuk, gerçekleştirilmesi imkânsız iş takvimi. Bir Perşembe öğleden sonrası, burada, Glenn'-in yerinde saat üçte bulunuyor olmaları, çocuklar ya yuvada ya da büyükannelerindeyken kendilerine biraz zaman ayırdıkları anlamına geliyordu.

"Bana aldırmayın," dedi, çekinmeden gizlice dinlemişti. Garsonlar birçok kez konuşmaların önemli noktalarını duyarlardı ama bu seferki onda gülme isteği uyandırmıştı.

Kadın bir kızartma aldı ve bunu ketçaba buladıktan sonra içini çekti. "En küçük çocuğum bir yaşında. Yürümeye başladığından beri, köpeği ne zaman beslesem gelip köpeğin masasını yemeye çalışıyor. Elimden geldiği zaman onu uzak

tutuyorum ama arkamı döner dönmez yine mama çanağına gidiyor. Köpek mamasını gerçekten seviyor," diye çaresizce sözünü tamamladı.

"En azından ucuz bir marka değil," dedi diğer kadın. "Benim çocuklarım kir pas yiyor. Hâline şükret."

Andie, gülerek, kirli tabak ve çatal-bıçakla dolu tepsiyle tezgâha ilerlemeye devam etti. Duvara monte edilmiş televizyonun sesi kısıktı ama uzun tezgâhta oturan kamyonculardan birinin yanından geçerken, adam, "Hey, televizyonu aç. Hava durumu var," dedi.

Andie, ağır tepsinin ağırlığını kalçasına vererek, kumandayı aldı ve ses düğmesine bastı. Hemen yerel meteoroloji uzmanlarından birinin sesi odayı doldurdu ve herkes dönüp ekrana bakarken konuşmaların gürültüsü kesildi.

"Meteoroloji Servisi saat dokuza kadar doğu Kansas'da sıradaki iller için hortum uyarısı yapıyor. Bu uyarı Kansas şehrini de içeriyor. Bu fırtınanın dinamiklerinin etkili olduğu..."

Tepsiyi geçide, garsonların kirli tabakları mutfak çalışanlarının almaları için bıraktıkları yere koydu. New York'da yaşarken hiç hortum uyarılarıyla uğraşmamıştı ama artık ortabatıda olduğuna göre bütün bu karmaşaya, sanki oradan hiç ayrılmamış gibi aşına olmuştu. İlkbahar, keskin soğuk ve uçuşan karlardan sonra sıcaklığın rahatlatması ve daha uzun günleri nedeniyle, hoş karşılanıyordu ama bahar havası dönkti, bir gün sıcak ertesi gün soğuktu, hava akımları savaşıarak birbirini kovalıyordu. Sadece geçen hafta, bir başka sekiz santimlik kar vardı. Şimdi hava sıcak ve nemliydi, dev fırtına bulutları yüksekte, gökyüzünde oluşuyordu.

Ortabatı ve güneyde hava durumuna göz atmak herkesin alışkanlığıydı. "Bu gece saat dokuzu kadar hortum uyarısı!" diye bağırdı mutfak tayfasına.

"Tanrım," dedi diğer garsonlardan biri, DeniŖe cebindeki cep telefonuna sarılmadan önce ellerini kuruladı. "Joshua geceyi arkadaşlarından birinde geçirecek. Gitmeden önce kedileri evde bıraktığından emin olsam iyi olur."

"Kediler iyi olacak," dedi Andie dalgın bir tavırla. "Sadece ocağı kapattığından emin olmasını söyle."

"Ocak mı? Joshua yemek yapmaz ki. Oh!" Andie'nin uzaklara dalıp gittiğini fark edince gözlerini çevirdi, bunun bir işaret olduğunu öğrenmişlerdi. Cassie ağzını açmış, bazı kamyoncu arkadaşlarına Andie'nin ölüme yakın deneyiminden bahsetmişti ve bu arkadaşlarının bazıları bu konuda diğer garsonlara sorular sormuşlardı; her ne kadar bazıları onu azıcık psişik olarak görseler de, şimdi onun ne söylediğine gerçekten dikkat ediyorlardı.

DeniŖe kızgın bir şekilde cep telefonunun düğmelerine yumruklar gibi bastı. "Telesekreter!" diye homurdandı öfkeyle karışık bir hayal kırıklığıyla. Bir ses mesajı bırakmak yerine, oğluna mesaj attı; ergenlik çağındaki gençler için genelde bir sms mesajını okumadan geçmek neredeyse imkânsızdı, yine de sesli mesajı kolayca görmezden gelebilirlerdi.

İki dakika içinde telefonu çaldı. DeniŖe, öfke içindeki ergenin Andie'nin on adım öteden duyabileceğı şekilde ciyaklamasını dinledikten sonra, "Hayır, eve kurulu bir gizli kameram yok," dedi. "Ama bu iyi bir fikir, bu fikri bana verdiğin için teşekkür ederim. Şimdi hemen eve git ve ocağın kapalı olduğundan emin ol, duyuyor musun beni? Hemen!

"Joshua, eğer bir kelime daha edersen, sadece eve gitmeyecek, evde *kalacaksın*. Anladın mı? 'Evet' diyebilirsin."

Tatmin olmuş gibi bir ifadeyle, Denise görüşmeyi sonlandırdı ve Andie'ye göz kırptı. "Teşekkürler. Şimdi benim evde her yerde gizli kameralarım olduğunu ya da psişik olduğumu düşünüyor. Ne olursa olsun, yapmaması gereken bir şeyi yapmadan önce artık iki kez düşünecek."

"Yardımcı olduğum için memnunum."

İçinde şaşkınlığın filizlenmesiyle, Andie kendisini iyi hissettiğini fark etti. İnsanlara ufak yollarla da olsa yardım etmekten hoşlanıyordu, her ne kadar Denise'in evini yakıp kül edebilecek bir mutfak yangınını engellemek, elbette Denise için "küçük" sayılmasa da. Çalışmayı ve faturalarını ödeme-yi seviyordu. Fiziksel olarak kendisini fazlasıyla iyi hissediyordu, sadece kazığa çakılmış ve ölmüş birine göre değil, ama yıllardır hissettiğinden daha iyi. Aktifti, yiyecek çok şeyi olmuş, iyi uyumuştı. İki milyon doları kendi yaran için kullanmanın yolunu açıkça görebilseydi, tabii, hayat daha iyi olacaktı ama bilinci bunu yapmasına izin vermiyordu.

Paranın insanı kirlettiğini söyleyen kimse son derece haksızdı. Para iyiydi, ve güzeldi. Buna sahip olmak, olmaktan çok daha iyiydi. Kirlenme insanın kendisinden geliyordu, paranın kendisinden değil. İki milyonun en azından bir kısmını güzel bir ev ve yeni bir araba almak için kullanmaya bayılırdı ama ne zaman böyle bir şey yapmayı içinden geçirecek olsa, içindeki hafif ve sürtükçe bir ses, "Hayır, bunu yapamazsın," diyordu.

Ama para banka hesabında, her gün kendisini baştan çıkararak duruyordu ve küçük sürtük iç sesin kahve mola-

sında falan olduğu bir gün, zayıf bir anında yakalanmadan önce bundan kurtulması gerektiğini biliyordu. Sadece bu bir sefer için, istediğini yapmakla doğru olanı yapmanın aynı şey olmasını dilerdi.

Ah, evet. Hâlâ mücevherleri vardı ve bunları  almamı tı, dolayısıyla bunları satmak ve parayı kullanmak hiç problem olmayacaktı. Toplam parası iki milyona hiç yakla mayacaktı ama yine de bir birikimi olacaktı-tabii i  ses kendisine iki milyondan harcadığını geri ödemesini söyleyene kadar, ki bu durumda bu tam bir  anssızlık olacaktı. Doğru olanı yapmak kesinlikle kolay değildi.

Yukarıda bir fırtına saat be  sularında koptu, genelde kamyon durağında, i ten çıkan insanlarla birlikte, i lerin yoğun olduğu bir zamandı ama yoğun sağanaklar insanların eyalet yolları ve yan sokaklarda sıralanarak arabalarında kalmasına neden oluyordu. Durmak daha iyi bir seçenek olabilirdi ama kimse dışarı çıkmak ve sırlıklam olmak istemiyordu. Büyük kamyonlar bile geçip gitmeye devam etti. Zaten kamyon durağında olan müşteriler orada kalarak, son bir fincan kahveyle oyalandılar veya sonunda bir dilim tartı almaya karar verdiler ama genelde hem mutfak çalışanları hem de garsonlar toplu hâlde nefes alacak zaman bulabilmi lerdi.

  ler yavaş kaldı. Şehirde fırtınalar birbirini kovalayarak geçit yaptı ve her ne kadar hortum kendilerini ıskalasa da, fırtınalar da görkemliydi. Kocaman  im ek  ar afları ba la-rın üzerinde parladı ve dümdüz ilerleyen r zg rlar çöpleri park yerine doğru fiize gibi fırlattılar. Andie gök gürültülü fırtınaları her nasılsa seviyordu, bu nedenle imkân bulduğunda pencereye gider ve seyrederdi.

Hava kararırken, fırtınalar dinip yağmurlar azaldı ve işler biraz hareketlendi. Yine de Tabiat Ana şimşeklerle işini bitirmemişti, fırtınaların son sırası biraz daha gösteri yaparak geçip gitti, her ne kadar bu seferki, önceki fırtınalar kadar yoğun olmasa da. Özellikle parlak ve uzun süreli bir şimşek çakması gökyüzünü aydınlattı ve Andie ister istemez pencereden dışarı baktı.

Eğer adam lokantaya doğru yürüseydi, ona hiç dikkat etmeyecekti. Ama şimşek etrafında çaktığında adam yürümüyordu, sadece orada bir kaya gibi hareketsiz duruyordu. Drea adamın hiçbir fiziksel özelliğini çıkaramamıştı, uzun bir yağmurluk giymişti ve siyah bir silüetten başka bir şeye benzemiyordu ama midesi hopladı ve nefesi tutuldu, onu *tanımişti*. Bu tepkiyi sadece bir erkeğe, bir tek erkeğe gösterebilirdi.

Sıra dışı bir şey görmemiş gibi pencereden uzaklaşmak için kendisini zorladı. Çılgınlıklar atarak kaçmak istedi ama daha önce neler olduğuna bakılırsa paniğe kapılmak ihtiyacı olan en son şeydi.

Onun sadece orada duruş biçimi, içeri bakışı Cassie'nin kendisine geçen ay gördüğü adamı nasıl tarif ettiğini hatırlattı. Adam kendisini o zamandan beri izliyor muydu? Kendisinin nerede olduğunu ne kadar zamandır biliyordu? Bir aydan beri olduğundan emindi. O zaman ne bekliyordu? Neden harekete geçmemişti?

Onun ne yaptığını anlayamadı. Belki kendisiyle oyun oynuyordu, kedinin fareyle oynadığı gibi. Belki kendisinin onu fark etmesinin ne kadar süreceğini bekleyerek, bir tür oyun oynuyordu. Eğer kaçarsa, bu onun hamlesini tetikleyecekti.

Sonraki şimşek çaktığında, gözlerini çevirip pencere-

den dışarı bakmaktan kendini alamadı ama siyah siluet gitmişti- Kimse, şimşeğe kendisine çarpması için meydan okuyarak, kendisini yağmurda seyretmiyordu. Neredeyse bir şeyler gördüğünü düşünecekti-neredeyse, eğer Cassie de onu görmüş olmasaydı ve sinirleri birden çekilip midesi hoplama saydı.

Kendini zorlayıp vardiyasını bitirdi. Siparişleri aldı, fincanları ve bardakları yeniden doldurdu, artıkları temizledi. Bunlan yaparken, o görünüşün ne anlama geldiğini düşündü ve son sekiz aydır görmezden geldiği bazı gerçeklerle yüzleşti.

Vardiyası sona erdiğinde, hepsinden daha uzun saatler çalışan Glenn'i aradı. Kaliteli hızlı-sipariş yemekleri elde etmek zordu ve Glenn sadece uygun olan birini işe almak istemiyordu, bunun için fazla iş yapıyordu. Eğer standartlarına tamamen uygun iki aşçı daha bulamazsa, hiç şikâyet etmeden iki kat çalışacaktı.

"Seninle konuşmam lazım," dedi önlüğünü çıkarıp ve çamaşır sepetine koyarken. "Özel olarak, eğer bana bir dakikanı ayırırsan."

"Bir dakikam varmış gibi duruyor muyum?" diye homurdandı Glenn, etli yüzü terden parlıyordu. Önündeki bir ipte mandallardan asılan iki sipariş bültenine baktı. "Bu ikisi bir dakika almaz, o zamana kadar bacaklarını dinlendir. Git ofisimde bekle."

Andie ofisine gitti ve dik arkalı sandalyelerden birine Çöktü, ayaklarından ağırlık çekildiği için rahatlama hissiyle İÇ çekti. Bacaklarını gerdi ve ayaklarını mümkün olduğunca geriye itti, onlar gevşerken gerginliği baldırıyla topuklarının

arasında hissetti. Sonra bileklerini döndürdü ve sonra da omuzlarıyla boynunu. Tanrım, yorgundu, koştuktan, omzunun üstünden bakmaktan yorulmuştu ve gerçekten özgür kalmanın tek yolu vardı.

Glenn aceleyle odasına geldi ve kapıyı kapattı. "Tamam, konu nedir?"

"Bu gece parkta bir adam gördüm," dedi hemen konunun ortasına atlayarak. "Neredeyse bir senedir benim peşimde ve şimdi tekrar beni buldu. Buradan ayrılmam lazım."

Glenn'in yüzü koyu kırmızı oldu. "Onu bana göster de seni bir daha asla rahatsız etmemeyi öğreteyim," diye mırıldandı.

"Beni ondan koruyamazsın," dedi Andie nazikçe. "Yirmi dört saat özel korumanın bile onu durdurabileceğini sanmıyorum. Yapabileceğim tek şey ondan bir adım önde olmak."

"Polise gittin mi?"

"Glenn, biliyorsun uzaklaştırma cezaları bunların yazıldıkları kâğıtlar kadar bile değerli değil," diye söylendi. "Eğer bunu ihlal ederken yakalanırsa, o zaman bu bir cürüm suçu ya da böyle bir şey, doğru terimi bilmiyorum ama bir uzaklaştırma cezası kimseyi gerçekten yapmak istediği bir şeyden alıkoymadı."

Adam, Andie'nin söylediği şeyin gerçekliği üzerine düşündü taşındı, sonunda onun haklı olduğunu kabul edince kaşları çatıldı. "Lanet olsun, seni kaybetmekten nefret ediyorum. İyi bir garson oldun. Burada biraz eğlence de verdin. Nereye gideceğin konusunda bir fikrin var mı?"

Andie bir dakika bekleyip eğlence verme fikrinden uzaklaştı, her ne kadar onun bir adamın hayalarına çatal saplama

tehdidini eğlenceli bulmuş olabileceğini varsaysa da. "Hayır, güvenli görünen bir yer bulana kadar araba kullanacağım. Bir süre onu atlatacağım ama o insanları nasıl bulacağını biliyor." Nereye gideceğini tam olarak biliyordu ama Glenn'in karanlıkta kalması daha iyiydi.

Adam sandalyeden kalktı ve masasının arkasındaki elektronik kasaya gitti. Bedenini kendisiyle tuşlar arasında tutarak, numaraları tuşladı, pırpır sesi gibi bir ses duyuldu ve sonra kilit açılırken bir klik sesi kulağa geldi. "İşte sana borcum," dedi, günün hasılatından biraz nakit alarak. "Dikkatli sür ve Tanrı seni korusun." Yeniden yüzü kızardı, sonra öne eğildi ve yanağına çabucak bir öpücük kondurdu. "Sen iyi bir kadınsın Andie. Eğer geri dönmek için yolunu açık görürsen, seni bekleyen bir işin var."

Andie gülümsedi ve içgüdüsel olarak ona hemen şefkatle bir sanldı, sonra gözyaşlarını geriye attı. "Bunu hatırlayacağım. Sen de kendine iyi bak." Birden durdu, ona ve onun içine bakarken bakışları dalgınlaştı. "Düzenini değiştirmen lazım," diye ağzından kaçırdı. "Eve dönerken nakit parayı gece depozitine koymayı bırak."

"Peki öyle olsun, bir daha ne zaman koyacağım ki?" diye sordu Glenn sinirlenerek. "Banka hemen evin yolunun üstünde ve çok zamanım varmış gibi görünmüyor."

"Zaman yarat. Haftaya ve daha sonrası için değişik bir yöntem kullan."

Adamın ağzı açıldı, sonra keskin bir çizgiyle dudakları birleşti. "Yine şu vizyonlardan birini mi görüyorsun?" diye sordu şüpheli bir tavırla.

"Ben vizyon görmüyorum," diye inkâr etti Andie, sesi

onunki kadar sinirli çıkarak. "Bu sağduyu. Her gece aynı yoldan gece depozitine giderek risk alıyorsun ve bunu biliyorsun. Daha iyi kararlar ver ve o zaman sana ateş edilmez."

Gerçekte onun başına vurulup, beyin sarsıntısı geçireceği düşüncesine kapılmıştı ama ateş edilmek kulağa daha dramatik ve ciddi geliyordu ve belki o şekilde adam kendisini dinlerdi. Adam yine de bildiğinden şaşmaz görünüyordu, bu nedenle, "Böyle devam et ve bildiğini oku o zaman," diye mırıldandı ve ağlamaya başlamadan önce ofisi terk etti. Bu inatçı eşiği gerçekten seviyordu ve onun başına bir şey gelmesi fikrinden nefret ediyordu ama günün sonunda karar onundu, kendisinin değil.

Kendisinin ele alacağı yeterince önemli kararların bulunduğu düşündü Explorer'ına yorgun argın yürürken. Diğer ikinci vardiya garsonları aynı zamanda ayrılıyordu, bu nedenle yalnız değildi ve mümkün olduğunca güvende olduğunu hissediyordu. Onu görmemişti ama bunu beklemiyordu. Adam gitmişti. Onun varlığını hissettiği gibi yokluğunu da hissetmişti. Adam kendisinin onu gördüğünü bilmiyordu ve kedi, farenin deliğinde kalacağına güvenerek bir yere uyuklamaya gitmişti.

Kararını verdiğine göre şimdi kendisini tuhaf bir şekilde... sakin hissediyordu. Yapacağı ilk şey, bu iki milyonu dağıtmakla uğraşmaktı, çünkü kendisi bir şey yapamadan öldürülürse para kimseye bir faydası olmadan sadece orada yatacaktı. St. Jude her zaman parayı kullanabilirdi ve kendisi hasta çocuklara yardım etmiş olacaktı. Tamam. Karar verilmişti artık. Bu o kadar kolay olmuştu ki, sorunla bu kadar uzun süre neden uğraştığını merak etti.

KARA MELEK

İkinci kararı, Rafael hayatta oldukça asla özgür olamayacağıydı. O katili kendisini avlaması için elinde tutacaktı ve aynı zamanda uyuşturucuları ülkeye getirmeye devam edecekti, kendisi para içinde yüzerken hayatları mahvedecek ve insanları öldürerekti. Onun devam etmesine izin veremezdi.

Onunla yaşarken tam bir budala olmuş, ona karşı kullanılabilecek herhangi bir ciddi kanıt bulmak için yeterince derin bakmamış, yaptıkları hakkında daha fazlasını keşfetmek için fırsatları kasten görmezden gelmişti. Bilmek istememişti ve sonuç olarak, FBI'ya sunabileceği onun tutuklanmasıyla sonuçlanabilecek hiçbir bilgisi yoktu. Rafael'in zaten yasa sistemiyle savaştıkça parası vardı, mahkemeye verilse bile, davanın mahkemede uzun süre sürünmesini sağlayabilirdi.

Ama onu tanıyordu, üç bin dolarlık sütler ve tasarımcı saç kesiminin altında sakladığı şiddetini biliyordu. Onun egosunu ve içinde yaşadığı dünyanın kurallarını biliyordu. Eğer kendisini görseydi, hayatta olduğunu ve burnunun dibinde olduğunu bilseydi, bu onu çılgına çevirirdi. Bütün tedbir duygusunu kaybederdi, çünkü maçoluğu kendisini boşverip geçmesine izin veremezdi. Kendisini öldürmek için hiçbir engel tanımayacaktı.

FBI kendisini güvende tutabilecek durumda olmalıydı. Böyle umdu ama bir tür kadercilik duygusuyla onların bunu yapamayacağını kabul etti. Öyle ya da böyle, Rafael'i durdurmak ve işlerini sona erdirmek için elinden geleni yapması gerektiğini düşündü. O hâlde, *bu*, yeni hayatının masrafı olabilirdi ve-bedeli elbette kendi hayatı olabilirdi.

ÖNCE KADININ KENDİSİNİ GÖRMEDİĞİNİ Düşündü. Daha ziyade, onun kendisini gördüğünü *anladı*, ama kendisini tanımadığını düşündü. Hemen arabasına gitti, bir şimşek çakmasının kendisini her an açığa çıkaracağını bile bile dışarıda duracak kadar aptal olduğu için kendisine küfrederek. Yine de onu izlemeye kendisini mecbur hissetmişti ve sonunda içindeki dürtü çok güçlü olmuştu; gülüyordu ve onun melodili gülüşünü tekrar duymayı ne kadar istediğini fark etti. Dolayısıyla bir dakika orada durmuştu ve bildiği sonraki şey, gece şimşeğin çıktığı ve onun pencereden bakmak için döndüğüydü.

Park yerinin ışıkları yanıyordu ama yağmur ışığın çoğunu emiyor gibiydi ve kendisi iki kamyonun arasında koyu gölgelerle kaplı kuytu bir yere, normalde kamyoncuların kullandıkları bölgeye park etmişti. Yine de pencereleri hâlâ görüyordu; bu ve gölge bölgesi, onun bu noktayı seçmesinin sebepleri idi. Biraz taze havayı içen almak ve ön camın buğu-

lanmasını önlemek için birkaç camı indirdi, sonra karanlıkta oturdu ve izlemeye başladı, onun kaçıp kaçmadığını görmek için bekledi ama kadın işine geri döndü ve bir anlığına onun kendisini tanımamış olduğunu düşündü. Sonra içgüdüğü devreye girdi, bu riski almak istiyor muydu? Cevap kesinlikle 'hayır' dı.

Kendisinin onu izlediğini, ona göz kulak olduğunu bile bilmesini istemiyordu. Haklı sebeplerden dolayı kadın kendisinden ölesiye korkuyordu. İstemediği tek şey onu tekrar korkutmak ya da içinde daha fazla acı uyandırmaktı. Şimdi büyük ihtimalle bir seçeneği olmadığını düşünüyordu. O tekrar kaçmadan önce, onu görmesi, kendisinden korkacak hiçbir şeyi olmadığını bildirmesi lazımdı.

Kendisinden kaçamazdı, tabii telefonunu ve arabasını aynı anda başından atmazsa ve onun izini yeniden bulamazsa, bu da ihtimal dışıydı. Ama kendisi kaçarken yorulacak ve hiçbir yere yerleşmeyecekti. Drea durup dinlenmesi gereken bir kadındı, bir eve, arkadaşlara, kendisini güvende ve normal hissedeceği bir hayata ihtiyacı vardı. Onun korku içinde yaşamasını istemiyordu, onun hayatı boyunca kaçması gerektiğini düşünmesini istemiyordu.

İşten ayrıldığında ne yapacaktı? Hemen koşup kaçacak mıydı, yoksa kendisini tedbiri elden bırakması için aldatmayı umarak, görmemiş gibi yapmaya devam mı edecekti? İkinci seçenek çelik gibi sınırlar gerektiriyordu ama daha önce paniğe kapılmış ve kaza geçirmişti. Onun ne kadar zeki olduğunu unutamazdı. Hatasından ders almıştı ve aynı şeyi ikinci kez yapmayacaktı.

Eve gideceğine dair bahse girdi. Muhtemelen Explo-

rer'ı feda edecek, onu evinin önündeki yolda bırakıp birkaç kıyafeti valize tıkacak ve sabahın erken saatlerinde uzaklaşacaktı. Her şeyi kısa sürede bırakması gerekeceği ihtimaline karşı, elinin altında bir miktar para bulunduracaktı, çünkü önceden planlamış olacaktı.

Zamanı kontrol etti. Vardiyasının bitimine birkaç saat vardı ve kiralık arabayı onun sokağında bu kadar uzun süre veya gecenin bu kadar erken saatinde park hâlinde bırakmak istemiyordu. İnsanlar hâlâ ayaktaydı. Hâlâ televizyon seyrediyordu. Saat on haberleri biter bitmez ışıklar sönmeye başlayacaktı, çünkü bu insanlar genellikle Leno ve Letterman kalabalığının bir parçası değillerdi. İşte o zaman harekete geçecekti. Şimdilik seyretmek ve beklemek için iyi bir noktadaydı. Eğer sabır bir erdemse, o zaman kendi adına en azından bir tanesine sahipti.

Saat on buçukta, arabayı çalıştırmadan ve gölgeli bölgesinin dışına çıkmadan önce, kadının arkasını döndüğü bir anı seçti. Onun evine vardığında, sokağın bitimine parketti ve geri döndü. Yağmur durgunlaşıp çiselemeye dönüşmüştü, bu sayede gizleyici yağmurluğunu giyebildi ama bu, kadının görebileceği herhangi bir yere su damlatmamak için dikkatli olması gerektiği anlamına geliyordu.

Kadın genelde ön kapıyı kullanırdı, veranda ışığını orada açık bırakmıştı ve hava koşulları karşısında korunmadaydı.

Mutfak verandası örtülü değildi, çıplaktı ve dağılan iki beton basamak önünde duruyordu. Basamaklar şimdiden ıslaktı, bu nedenle onlara su damlatmanın sakıncası yoktu. Bir fırtına kapısı, tahta kapıyı dış etkilerden koruyordu ve kilitliy-

di. Bunu beş saniyede açtı. İç kapının basit bir kapı kolu kilidi vardı, on yaşındaki çocuğu uzak tutamayacak türden ve onu açmak fırtına kapısını açmak kadar uzun sürmedi. İçeri girdi, ıslak yağmurluğunu çıkardı ve bunu mutfağın dışındaki küçük çamaşır bölgesine koydu, sonra içeri soktuğu suyu temizledi.

Dublekste, kendisini gizleyebileceği fazla yer bulunmuyordu. Onun, kapıdan girer girmez kendisini görmesini istemiyordu, aksi takdirde verandadan fırlayıp koşardı. Onu içeride istiyordu, kapılar kilitli olarak, bu onu yavaşlatır ve kendisine onu yakalayıp onunla konuşmak için zaman verirdi.

Lojistik açıdan duplexs daire bir kâbustu. Ön kapı doğrudan bir oturma odasına açılıyordu, oradaki eşyaları bir duvara itilmişti, çünkü yer alanı dardı. Açık bıraktığı tek lamba, bütün odayı aydınlatmaya yeterdi. Sıradaki küçük bir koridordur, eğer böyle denilebilirse, sadece iç duvara bir tuvalet uydurmaya yetecek kadar uzundu dolayısıyla adam alanın eskiden oturma odasına ait olduğundan şüphelendi ama ev bir dubleke dönüştürüldüğünde bazı yeniden şekillendirmeler yapılmıştı. Koridoru kapatan hiç kapı yoktu, koridor, içinde yemek yenen mutfığa doğru gidiyordu, orası daha da sıkışık-tı, çünkü alanının bir kısmı çamaşıra ayrılmıştı. Yanında yatak odası ve banyo vardı, ikisi de gerekli eşyaları sıkıştırmak için ancak elverişliydi.

Kadın kendisini görmeden önce onunla herhangi bir kapının arasında bulunmak istiyordu. Ayrıca o evi aşağı indirecek kadar bağırmadan ve komşular polisi çağırmadan, elini ağzına götürecek kadar ona yakın olmak istiyordu.

En azından ilk seferinde dehşete düşecekti. Bundan nef-

ret ediyordu ama buna engel olamazdı. Onun kendisini dinlemesi lazımdı.

Kendisini konumlandırabileceği en iyi yer mutfak, duvarın yanıydı. Hemen önünden yürüyecekti ama arkasına geçebileceği bir kapı, bir dolap yoktu. Kendisinin lehine olan durum, kadının mutfaktaki ışığı yakmamasıydı, yatak odasına gidip ışığı yakar, sonra oturma odasındaki lambayı söndürmek için oraya geri dönerdi. Eğer kadın her zamanki düzenine devam ederse, o yatak odasına gidene kadar bekleyebilir, böylece onunla mutfak kapısı arasına geçebilirdi.

Yanlış gidebilen birçok şey olabilirdi. Eğer şüphelenirse mutfaktaki ışığı yakabilirdi. Oldukça sessiz hareket etmeli, o ne yaparsa yapsın harekete geçmeye hazır olmalıydı. O dövüşecekti. Ne olursa olsun Drea hayatta kalabilen biri idi. Vağçememişti. Daha fazla dövüşemeyecek hâle gelene kadar dövüşecekti. Ona zarar vermeden, onu kontrol etmeliydi, sözünü dinletebileceği noktaya gelene kadar. Hayatında hiç geri çekilmemişti, bunun fikri bile kendisine son derece yabancıydı. Eğer dövüşürse, kazanmak için dövüşürdü. Ama Drea'ya hiç yumruk atamazdı. Ama kadın aynı şekilde kendini tutma zahmetine kapanmayacaktı, dolayısıyla onu kontrol altına alana kadar biraz zarar görmeye kendini hazırlamıştı. Bir parçası kadının bu kadar korkacak olmasından nefret ediyordu ama bunun altında varlığını kabul etmesi gereken bir şey yapıyordu: bekleyiş.

Eğer kaderde böyle yazılı saydı, onu sonsuza dek bir başına bırakması gerekecekti. Ama kaderde böyle yazılmamıştı
^{Ve} sonunda, -sonunda-ona yeniden dokunacak, ona sıkıca sarılacaktı, kısa bir an için olsa da. Geldiği zaman yumuşak iç

kaslarının etrafına sarılışının hatırasının delici sıcaklığına karşı gözlerini kapadı. Dört saat boyunca kendisine ait olmuştu, ince kolları boynunun, bacakları kalçalarının etrafında kilitlenmişti.

Kısacık bir an için yeniden ona dokunabilecekti. Onu sakinleştirdikten ve kendisinin verebileceğini düşündüğü zararlar konusunda onu güvence verdikten sonra neler olacağına dair hiç boş hayale kapılmıyordu. Bir daha görüşüp görüşmeyecekleri tamamen ona bağlı olacaktı-ve bunun nasıl olacağını biliyordu.

Saatine baktı. Yirmi dakikası daha vardı, belki yarım saati. Nerede olduğundan emin olmak istiyorsa, arabadan laptopunu alabilir ve onun telefonuyla arabasına yerleştirdiği yer belirleyicilerini izleyebilirdi ama bu zahmete, eğer zamanında gelmezse katlanacaktı.

Mutfak sandalyesine oturup bekledi.

ANDIE ARABA YOLUNA girmeden önce iki kez evinin önünden arabayla geçti. Sıra dışı hiçbir şey görmemişti ama onun araç olarak ne kullandığını bilmiyordu, dolayısıyla arabasının gözüne çarpması mümkün değildi. Sokağın yanına park etmiş arabaların hepsi karanlık, sessiz ve anlayabildiği kadarıyla boştu.

Eve gitmekle risk alıyordu. Bunu biliyordu. Geçen ay boyunca herhangi bir zamanda adam kendisini eve kadar takip edebilirdi, Cassie'nin onu ilk gördüğü zamanın, onun kendisini ilk bulduğu zaman olduğu farzedilirse. Bildiği kadarıyla, adam kendisini aylar önce bulmuş olabilirdi. Ama

mücevherleri ve küçük nakit birikimini geri alması gerekti, çünkü hayatını sürdürmesi için elinde olan bunlardı. Yeniden bir sahte kimlik edinmesi gerektiğini kalbi sızlayarak fark etti, bu da bir hayli para gerektiriyordu.

Karanlık, sessiz mahallede hareket eden hiçbir şey yoktu, bir yabancıнын sessizce sokaktan ilerlediğine işaret olarak hiç köpek havlamadı. Arabayla uzaklaşabileceğini veya içeri girebileceğini düşündü. İçeri girmesi gerekiyordu. Ya oradaydı ya da değildi. Ya avlunun kenarındaki o büyük meşenin arkasındaydı ya da değildi.

Cesaretini toplayarak, derin bir nefes aldı, çantasını kaptı ve Explorer'dan dışarı çıktı. Normalde arabayı kilitlerdi ama bu sefer yapmadı; arabaya koşması gerektiği takdirde, her saniyenin değeri vardı. Sarı veranda ışığı, onu rahatlatacağı yerde, kapının anahtarını gergin bir hâlde tutarken ortalıkta sergileniyormuş gibi hissettirdi, sonunda kapının kilidini açabildi.

Eski püskü küçük oturma odası normal görünüyordu. Daire her zamanki gibi sessizdi. Bir an durup dinledi ama onu ele verebilecek herhangi bir sürtünme sesi veya nefes alış duymadı. Zaten duyamayacağını düşündü. Adam bunun için fazla iyiydi. Kalbi o kadar sert atıyordu ki kanının yıldırım gibi akışından fazla bir şey duyabileceğinden zaten emin değildi. Göğsünün sıkıştığını hissetti, sanki nefes almaya ihtiyacı vardı. Sadece onu düşünmek bile kendisine bunu yapmıştı, her zaman. Kendisini ölümüne korkutmak için adamın orada bulunmasına bile gerek yoktu.

Mücevherler tuvalet masasının çekmecesinde bir çantadaydı. Sadece yatak odasına gidecek, mücevherleri alacak, bavuluna birkaç kıyafet koyacak ve oradan ayrılacaktı. İki

LINDA HOWARD

dakika içinde dışarıda olacaktı, işte bu kadar ve orada kaldığı her saniye kendisine ayıramayacağı bir saniyeydi. Bir derin nefes daha aldı ve hemen yatak odasına koştu.

Bir kol beline dolanırken, sert bir el ağzını kapattı ve kendisini o kadar sert bir vücuda doğru çekti ki çarpışma canını acıttı. Bir nefes veya ses duymamıştı, bir hava esintisi hissetmemişti, kendisini uyaracak hiçbir şey olmamıştı. O yalnızca birden bire *orada*, arkasındaydı ve, "Drea," diye fısıldarken beyninden kan çekildi.

KALIN GRİ SİS, ZİHNİNİ BULUTLANDIRARAK bütün mantıklı düşünceleri uzaklaştırdı. Vahşi bir hayvan gibi tepki göstererek, bütün kuvvetiyle kendisini geri çekti, adamın dengesini kaybettirip düşürmeye, bağırabilmek için ağzının üzerindeki eli itmeye çalıştı, kaçabilmesi için *her şey*. Vahşice hıçkırarak, eğildi ve tekmeledi, tırmıkladı, dirsek attı, onun ağzına veya çenesine isabet ettirmek için kafa attı, çabalarının hiçbirisi düzenli veya planlı değildi, her hareketi saf içgüdüyle yapılmıştı, kurdun pençelerinden kaçmaya çalışan bir tavşan gibiydi. Adamın bir şeyler söylediğini duyabiliyordu ama isminin ilk telaffuzundan sonra hiçbir şeyin anlamı yoktu veya kelimeler anlaşılmayacak durumdaydı.

Karanlık üzerine geliyordu, hem mutfakta hem de zihninde. Oturma odasındaki ışığı açık bıraktığını biliyordu ama bu kadar uzağa hiçbir ışık sızıyor gibi görünmüyordu; korkusundan, savaşıma, uzaklaşma ihtiyacı dışındaki hiçbir şeyi görmez olmuştu. Bir şekilde, bir şekilde umutsuzluğu kendi-

sine güç verdi, adamın pençesinden kısmen uzaklaşmayı başardı. Dengesini, yönünü kaybetmişti, ağırlığının hepsi aniden bir tarafına kayınca ayaklarının üzerine basamaz oldu ve düştü, yere çakılmadan önce bir şekilde mutfak sandalyelerinin birine sarıldı. Sandalye döndü ve kayd, Andie yuvarlandı, ayaklarının üzerinde doğrulmaya, bağırmaya çalıştı ama sıkışmış ciğerlerinde yeterince hava yoktu ve tek yapabildiği ku-zu melemesine benzer hafif bir gürültü çıkarmak oldu.

Adam bir panter gibi onun üstündeydi, ağırlığı üstüne yönelmiş, onu yeniden yerde düzleştirmişti. Bir kez daha eli ağzını kapattı. Kadın başını iterek, ağzını açıp adamı ısırma-ya, onun demir pençesinden kurtulmak için her şeyi yapma-ya çalıştı. Kadının dişlerinin ilk gıcırdamasında adam parmaklarıyla onun çenesini sıktı, acının adeta kadının başında patlamasına neden olan hassas bir noktaya bastırdı.

Acı felç edici olsa bile, Andie dövüşmeye çalıştı. Adamın kafasını yumruklamayı denediğinde adam yer değiştirdi ve böylece dirsekleri kadının kollarına yaslanarak bunları yere bastırdı. Kadın umutsuzca kıpırdanarak, bacaklarını bunların arasında yukarı çekmeye çalıştı, böylece uyluk kaslarının gücünü kullanıp onu yukarı ve uzağa itebilirdi. Adam kalçalarını hızla döndürerek, dizlerinden birini kadının dizlerinin arasına sıkıştırdı ve kenara itti; bir başka dönüşle her iki bacağı kadının bacakları arasındaydı, dizlerini yukarı kaldırırken ağırlığı bir yanından diğer yanına kayıyordu; kadının uylukları umutsuzca kendisinininkine yaslanmaya kadar onun bacaklarını kaldırıp ayırmış, bu sırada ağır göğsüyle de onu yere yapıştırmıştı.

Andie, dehşetle, adamın tahrik olduğunu fark etti; pan-

tolonuna hapsedilmiş ereksiyonu, acı verici bir şekilde kendisinin kasık kemiğine yöneliyordu. Adam biraz yer değiştirerek, aşağı doğru gevşedi, böylece artık orada kendisinin canını acıtmıyordu ama, bu kalın çıkıntıyı sanki o pantolonun kumaşından içine girmeye çalışıyormuş gibi hissetmektense, acıyı tercih ederdi. Aman Tanrım, o kendisine tecavüz de mi edecekti?

Buna katlanazmadı, *onun* kendisine bu şekilde acı çektireceğine katlanazmadı. Tanıdığı bütün adamlar içinde, sadece o *kendisine* gerçekten dokunmuştu, onun koruyucu zırhından o kadar çabasızca geçmişti ki, dokunulmaz olduğuna yemin ettiği bir kalbi kırmıştı. O kendisine farklı bir şey öğretmişti, kendisinin yanılığıyla düşündüğü gibi etkilenmez olmadığını öğretmişti. Onun kendisini öldürmek üzere tutulduğunu bilmek yeterince zordu, o kadar zordu ki kontrolünü kaybetme noktasına kadar kırılmıştı ama bir şekilde tecavüz daha kötüydü, sadece bir duygusuzluk değil ama tam bir aşağılama belirtisiydi. Onun kendisini anında öldürmesini tercih ederdi.

Boş mücadelesi yavaşça dindi ve gereksiz çılgılık atma denemeleri boğuk hıçkırıklara dönüştü. Gözlerinin kenarlarından yaşlar boşanarak, şakaklarından saçlarına düştü. Adama bakamıyordu, sıırıslıkam gözyaşları izin verse bile yüzünü göremiyordu, bu nedenle gözlerini elinden geldiğince sıkı kapattı.

Ve hareketsizliğin ilk anında, adamın sesinin derin mırıltısını duydu. "Sana zarar vermeyeceğim," dedi, dudakları kulaklarına doğru hareket ederek. "Drea hareket etme. Sana zarar vermeyeceğim. Hiç zarar vermeyeceğim."

Başta sözler her zamanki gibi anlaşılmazdı ve sonunda sözleri anlasa bile anlamlarını çıkaramadı. Ona zarar vermeyecek miydi? Bu onun kendisini acı vermeden öldüreceği anlamına mı geliyordu? Acı çekmeyecek miydi?

Onun adına ne yüce bir davranış.

Öfke, hayat kurtaran öfke, acı ve dehşetin üstüne çıktı ve kadın bir şekilde yeniden hamle yaptı, başını kenara bükerek dişlerini onun ulaşabildiği herhangi bir tarafa geçirdi, yani kalın bileğinin hemen yanında, kolunun kenarına. Kadının sıcak metalik tadı, sanki bir madenî para ısırmış gibi ağzında köpürdü. Adam gergin bir sesle, "Kahretsin!" dedi, kelimeyi sıkılmış dişlerinden zorla çıkararak ve diğer eliyle gene kadının çenesindeki o noktalara bastırdı. Kadın istemese de çenesi gevşedi ve adam kolunu onun dişlerinin arasından çekti.

"Bana bir iyilik yap," diye mırıldandı. "Bana bir şekilde acı vermen gerektiğini hissediyorsan, beni ısıracağına yumruk at. Böylece tetanoz aşısı olmak zorunda kalmam."

Andie'nin gözleri açıldı ve ona nefretle baktı. Adam da yirmi beş santimlik bir mesafeden ona baktı. Kadının, en azından sınırlı hareket kabiliyetiyle, kafa atamayacağı kadar uzaktaydı. Son derece karanlık olduğuna dair ilk izlenimine rağmen, mutfak tamamen karanlık değildi, oturma odasından gelen ışık, muşamba yere loş ve yumuşak bir çizgi çiziyor, adamın yüzünün güçlü gölgeli şeklini ve koyu parlak gözlerinin parıltısını görmesini sağlıyordu.

İkisi arasına gergin ve öfkeli bir sessizlik çöktü. Adam bir an sonra yavaş ve kontrollü bir nefes aldı ve ayni şekilde verdi. Sonunda, "Şimdi beni dinleyebilecek misin?" diye sordu. "Ya da seni bağlamam ve ağzını tıkamam mı gerekir?"

Hayretler içinde kaldı ve aklı karışarak adama baktı. Eğer onu öldürecekse, sadece bunu yapabilirdi, onu bağlaması ve ağzını tıkaması gerekmiyordu. O kazanacaktı, onun insafına kalmıştı-tabii insafı varsa.

Acaba demek istediği... demek istediği onu öldürmeyecek miydi?

Onun kendisine atlamasının gerekmediğini fark etti. Eğer amacı kendisini öldürmek olsaydı herhangi bir zamanda ateş edebilirdi. Adamın gerçekten bunu yapmayı düşündüğü varsayımı üzerine o kadar uzun süre hareket etmişti ki yerin altında buharlaşıp yok olduğunu hissetti. Eğer gerçek olduğunu düşündüğü şey gerçek değilse, o zaman neydi?

Eğer adamın eli ağzında olmasaydı, çenesi düşebilirdi. Yavaşça, dikkatlice, hareketleri adamın kendisini tutuşuyla sınırlanmış olarak, önce başını bir kere yukarı aşağı eğip kaldırdı sonra aynı yavaşlıkla salladı.

Hareketleri sırayla oldukları gibi, yani sorularına cevaplar olarak kabul eden adam, "O zaman dikkatle dinle. Sana hiçbir şekilde zarar vermeyeceğim. Bu açık mı? Anlıyor musun?" diye sordu.

Kadın yeniden başını salladı, hareketi ilk seferki gibi sınırlıydı. Adam pençesini zerre kadar gevşetmemişti.

"Tamam. Şimdi seni bırakacağım. Yardım ister misin?"

Kadın başını salladı, yine de gerçekten bunu bilmiyordu. Yavaşça adam kadını serbest bırakarak, çenesindeki baskı noktalarına masaj yaptı, bir can çekişme noktası olabilecek şeyden kadını kurtardı. Esnek bir hareketle çömelir gibi yaptı ve bir kolunu kadının omuzlarının arkasından sarak onu oturma pozisyonuna kaldırdı.

Tamamen serseme dönmüş bir hâlde, Andie sessizce yere oturdu. Adam ona bir an için destek olduktan sonra, "İyi misin?" diye sordu. Kadın başını sallayınca, o zarıfkontrollü duruşuyla ayağa kalktı ve lavaboya giderek suyu açtı ve kolunu suya tuttu. Kadına bakmadan, "Işığı yak," dedi.

Yine şokla karışık bir sessizlikte, Andie güçlükle kalktı ve kapıya gitti, duvardaki elektrik düğmesine bastı. Görece- li karanlıktan sonra birden ışık öyle parlak yayıldı ki göz kır- pıştırarak durdu, kendisini aylar boyunca dehşete düşüren ada- mın sakince mutfak lavabosunda durup kolunu ve elindeki kanı sabunladığına dair inanılmaz gerçeği kavramaya çalıştı.

Tereddütle yaklaşarak, birkaç adım ötede durdu, çünkü ulaşabileceği kadar yakına gelemiyordu. Adamın kolundaki yaraya, dişlerinin tene geçtiği yerdeki koyu, morlaşan çizgi- lere baktı. Başı döndü ve ilerleyerek, tezgâhın kenarına yas- landı. Daha önce hiçbir şekilde şiddet kullanmayan kendisi, bunu yapmıştı.

Vücuduna akan adrenalin dağılmaya başlayınca titre- meye başladı. Sarsıntı bileklerinde başladı ve dizlerine tır- mandı, sonra hızlıca içini doldurdu, öyle ki iç organları bile sallanıyor ve titriyor gibiydi. Dişleri beton yola fırlatılan mermerler gibi takırdadı. Adam suyu kolunda gezdirmeye devam etti, dişlerinin hızlı çatırdamasını duyduğu hâlde ona bakmadı. Andie tepkiyle buz kesmiş bir hâlde, kendisine sa- rıldı, çenesini sıkarak hareketi sona erdirmeye ve gürültüyü susturmaya çalıştı. "Ge-gerçekten tetanoz aşısına ihtiyacın var mı?" diye sordu sonunda, sesi alçaktı. Söyleyebildiği bü- tün aptalca şeyler içinde neden bunu seçtiğini anlayamıyor- du.

"Hayır," dedi adam kısaca. "Aşılarım güncel."

Kadın ona baktı, üçüncü kez bir şaşkınlık denizinde yüzererek. Kızamık ve suçiçeği gibi çocukluk aşılarından bahsediyor olamazdı ve aklına gelen diğer aşılar, hayvanlar için olan kuduz aşılarıydı. Hiçbir şey anlam ifade etmiyordu, ya şoktaydı ya da paralel bir evrendeydi. Oyunu paralel evrenden yana kullandı, çünkü adamın orada mutfakta duruyor olması imkânsızdı. Adam etrafta herhangi bir yerdeyken gerçekliğin çizgileri bulanıklaşıyordu, varlığı o kadar yoğundu ki bir mıknaatısın çelik jiletleri çekmesi dikkatini çekiyor, diğer her şeyi sönük ve odak dışı bırakıyordu.

"A-aşı mı?" Kekeleyen bir gerizekâlı gibi geliyordu sesi ama hâlâ titriyordu ve çatırdayan dişlerini kontrol etmek için tek yapabildiği buydu.

"Yurtdışına çıkmak için."

Kendisini bir gerizekâlı gibi hissetti, çünkü elbette adamın yurtdışında birçok "iş" yaptığını biliyordu ve üçüncü dünya ülkelerine giden akıllı insanlar, bütün gerekli aşıları yaptıklarından emin olurlardı. Derken aşılarının güncel olup olmadığı gibi banal şeylere odaklandığı için kendisini yeniden gerizekâlı gibi hissetti, ama kendi gerçekliğine geçiş o kadar ani ve yoğundu ki bunu bir anda hazmedemiyor ve sadece küçük şeyleri algılayabiliyordu.

Bakışları adama çevrildi, onun bedenini, kaslı omuzlarının genişliğini ana hatlarıyla gözden geçirdi. Koyu yeşil polo tişörtünün kısa kolları, kol kaslarının kordonlu gücünü ortaya çıkarıyordu ama onun ne kadar güçlü olduğunu bilmek için kaslarını görmesine gerek yoktu. Temiz, iyi giyimli bir adamdı, tişörtü içeri tıkılmış, ince siyah bir kemer, düz-

gün belinin etrafında tokalanmıştı. Siyah pantolonunun keskin kıvrımları vardı ve siyah yumuşak tabanlı ayakkabıları daha önce yağmurda durmuş olmasına rağmen temizdi. Adeta aç bir hâlde hâlâ kısacık kesilmiş kalın siyah saçlara ve çenesindeki koyulaşan sakal kesimine baktı, görünüşünün ayrıntılarını adeta içti; hatıralarının tazelenmesi hem acı verici hem de rahatlatıcıydı.

Onun teninin kokusunu sanki her gün içine çekiyormuş gibi, sanki yanında yastığın üzerinde siyah saçlarını görerek uyanıyonmuş gibi biliyordu. Sesinin tınısını biliyordu alçak, oldukça belirsiz ve kısıktı. Onun tadını, nasıl öptüğünü, dudaklarının yumuşaklığını, uzvunun şeklini, uzunluğunu ve kalınlığını biliyordu. Onun hâlâ kendisini karşılaştığı herkesten daha fazla korkuttuğunu biliyordu-ama adını bilmiyordu, kendisinin onun hakkında bu kadarcık şeyi bile bilmemesini istememişti ve bilmemenin acısı adeta soluğunu kesse de yeniden sorduğu takdirde kendisini lanetlenmiş hissedecekti. Korkusunun en azından yarısının kaynağı buydu, sadece o soğuk ve öldürücü olduğu için değil ama ayrıca anlamsız bir sebepten dolayı, bir şekilde kalbini kırabilirdi ve kendisi bunu hep hissetmişti.

Sorması gerekiyordu. Kendisini daha fazla acıya hazırladığını bilse bile, bir kez daha denemeliydi ve bu sefer de adam hiçbir şey söylemezse, imkânsız aptalca istemeyi bırakmalıydı. Belki hislerini durduramazdı ama ergenlik çağında bir gencin rock yıldızına baktığı gibi ona bakmasına neden olan umut dolu beklentileri durdurabilirdi.

"Kim olduğunu bilmiyorum," diye fısıldadı, sesi incecik ve kırılgan geliyordu.

Adam kısa bir an baktı, sonra lavabonun yanındaki rulo-
dan bir kâğıt havlu çekip kolunu ve ellerini kurulamaya başla-
dı. "Simon Goodnight."

O kadar şaşkıncı ki, "İsmin bu değil!" dedi ve neredey-
se güldü sonra neredeyse ağladı, çünkü en azından adam *bir*
şey söylemişti. Hemen gözlerini sildi, aşağı düşen gözyaşını
uzaklaştırdı.

Adam omuz silkti. "Şimdilik bu kadar, tıpkı senin şim-
dilik Andie Pearson olduğun gibi."

"Andie, benim gerçek adım. Şey, Andrea aslında. Ço-
cukken bana Andie derlerdi."

"Simon da benim gerçek adım," diye cevap verdi adam,
delinme izlerinden fişkırان kanı kurularak.

Demek ki Goodnight değildi, buna sevinmişti, çünkü bu
taşımak için fazla berbat bir isimdi. Neden bunu seçmişti ki?
Kurnaz bir espri anlayışından dolayı mı ya da kendisine hiç
yakışmayan bir isim olduğundan, bir başka kamuflej katma-
nı olması için mi? Yeniden gülmesi tuttu. Smith ve Jones'u
boşverin, onlar Butts ve Goodnight'tı ve eğer kulağa bir vod-
vil ekibi gibi gelmiyorsa o zaman ne geliyordu bilmiyordu.

Sonra kâğıt havludaki kana baktı ve hemen gülme isteği
kayboldu. "Dikişe ihtiyacın var. Seni acil servise götürüyim."

"Bunu kendim yapabilirim, buradan ayrıldığımda,"
dedi Simon başından savar gibi.

"Elbette, neden Rambo gibi yapmayasın ki?" diye kar-
şılık verdi kadın, yıkık dökük buzdolabına döndü ve dondu-
rucunun kapısını çekip açtı. Bir paket donmuş bezelye alarak
adama itti. Adam, Andie'nın bir ihtimal, izin verebileceğin-
den başka bir şey yapıp yapmadığını görmek için dönüp sey-

retti, dolayısıyla onun bezelyeleri itmesi kendisini şaşırtmadı ve kolayca bezelyeleri yakaladı. "Bunu deliklerin üzerine koy, böylece kenarlar kabarmayacak, yoksa ne kadar dayanıklı olduğunu gösteremeyeceksin."

Simon eğlenmiş göründü, gerçekten gülümsediğinden değil ama bir an için gözlerinin köşeleri hafifçe kırıştı. "O kadar dayanıklı değilim, önce bölgeyi hafifletmek için analjesik sprey kullanıyorum."

Demek istediği, daha önce kendi kendine dikiş atıyordu. Andie daha bunu anlayamadan adam başını masaya doğru çevirdi.

"Otur. Konuşmamız gerek."

Andie ister istemez en yakındaki sandalyeye yöneldi ama Simon sol eliyle kolunu tuttu, sağındaki dönmüş sandalyeyi aldı ve masanın uzak kenarına, duvara en yakın yere yerleştirdi, onu oraya oturtuktan sonra kendisi diğer sandalyeye oturdu. Böylece onunla kapı arasına yerleşmiş bulunuyordu, belki kökleşmiş bir alışkanlıktı ama kesinlikle bilerek yapılmış bir hareketti. Eğer onun kaçmaya niyeti olsaydı, canı sıkılır, hayal kırıklığına uğrardı ama öyle değildi, nitekim evde yangın çıkmadıkça kaçacak enerjiyi toplayabileceğini sanmıyordu.

Etrafında dönerek dolabın kollarından birine asılı olan bulaşık havlusunu almaya yetecek kadar arkaya eğildi. Dönmüş bezelye paketini bunun içine sararak, geçici önlem olarak soğuk paketi masaya koydu ve kolunu üzerinde dinlendirdi. "İşinden ayrıldın mı?" diye sordu.

"Evet," dedi kadın, çünkü ona söylememesi için hiçbir sebep yoktu. Adamın böyle son derece sezgisel olmasından,

kendisinin nasıl hareket edeceğini, daha o hareketleri yapmadan bilmesinden dolayı telaşlı ve kızgındı. Sınırlı sayıda taşlar ve sınırlı sayıda alanlarla bir tahtaya yayılan bir satranç oyunu değildi bu. Her şeyi yapmış olabilirdi. Doğrudan havaalanına gitmiş veya sadece arabasını sürmeye başlamış, buraya hiç dönmemiş olabilirdi. Ama yapabileceği bütün şeyler içinde, adam bir şekilde onun ne yapacağını tam olarak biliyor ve kendisini burada bekliyordu.

"Belki işine geri dönebilirsin." Simon bakışlarını Andie'ye çevirdi, koyu opal bakış, hızla değip geçerek bir anda onun hakkında her şeyi tespit etmişti. "Kaçmana gerek yok. Salinas senin öldüğünü düşünüyor."

Andie yeniden kendisine sarıldı, dirseklerini elleriyle örttü ve elinden geldiğince sıcaklığı korumaya çalıştı. Hâlâ buz tutacak kadar soğuktu, yine de hiç olmazsa dişleri artık birbirine çarpmıyordu. "O zaman neden beni aradın? Neden beni izliyorsun?"

"Seni aramama gerek yoktu," dedi adam ciddi bir tavırla. "Nerede olduğunu her zaman biliyordum."

"Her zaman mı?" diye sordu Andie. "Ama nasıl?"

"Hastaneden çıktığında seni takip ettim."

Orada mıydı? Bütün zaman boyunca orada mıydı? Adama göz kırptı, yukarıdaki sabit lambadan gelen ışık, birden çok parlak ve aydınlatıcı oldu ve içgüdüsel olarak sıçramasına neden oldu. "Hastane masraflarımı ödeyen sensin!" diye bağırdı, sesi, sanki onu Noel zamanı Wal-Mart'ta kuyrukta araya girmekle suçluyormuş gibi düşmancaydı.

Simon elini hafifçe itti, bu masrafı önemsiz bulunduğunu belli etmek ister gibi.

"Neden?" diye sordu kadın. "Bunu ben ödeyebilirdim. Param olduğunu biliyorsun."

"Onun parasının tedavi masraflarını karşılamasını istemedim." Sözlere koyduğu bütün ifade ve vurgu için bir hamburger ısmarlayabilirdi, ama o karanlık bakış yine üzerindedi ve kadın bunun yakıcı yoğunluğunu hissetti. Adamın ne düşündüğünü anlayamıyordu, sadece oturduğu yerde kıvrılıyormuş gibi hissettiğini ve sıcaklığın ağır dalgalanışının kendisini sarsan soğuğu dağıtmaya başladığını biliyordu.

"Ama... neden? O seni, beni öldürmen için tuttu. Eğer kaza olmasaydı, sen... biliyorum ki sen, sen de biliyorsun!" Sesi, söylediği son birkaç kelimedede yükseldi ve ona bağırarak ihtiyacına direnerek, sonraki sözleri söylemeden kendini tuttu.

"Belki. Bilmiyorum." Adamın ağzı keskin bir çizgi hâlini aldı. "İşi hiç almadığımı söyleyebilirdim ve açıkçası hiç yalan söylememiş olurum, ama kaza geçirmeseydin ne olurdu kesin olarak söyleyemem. Her ne kadar bunu yapmamış olacağımı düşünmek istesem de, kesin olarak bilmediğimi söylemeliyim."

"Neden işi almadın?"

Üzerine gittiğini biliyordu ama umurunda değildi. Birçok sebepten dolayı adama kızgındı, özellikle kendisinin hassas sinir uçları birbirine karışmışken onun bu kadar soğuk ve kontrollü gözükmemesinin bunda payı vardı ve kendisini her an fırlayıp sokakta bağırarak koşmaya başlayacakmış gibi hissediyordu. "Senin için hiçbir şeydim. Hâlâ senin için hiçbir şeyim."

Simon sadece kadını seyretti, ifadesini her zamanki gibi

okumak mümkün değildi, bu da Andie'yi daha da sinirlendirdi. "Sana ne kadar teklif etti? Yeterli değil miydi? Sorun neydi?"

"İki milyon," dedi adam sakince. "Mesele para değildi."

İki milyon! Andie, havanın ciğerlerinden cızırdayarak çıktığını hissetti. Rafael, ona çaldığı miktarın aynısını teklif etmişti ve parayı geri alamayacağını bilmesi gerekiyordu, çünkü bankacılık işleri, vergi yasaları ve kuralların hepsi karman çormandı, bu da onun toplam borcunu dört milyona çıkarıyordu. Karşısında oturan adama baktı ve onun nasıl olup da işi hemen kabul *etmediğini* merak etti.

"Peki o hâlde sorun *neydi*?" diye sordu.

Simon doğruldu, sandalyesini geri iterken nefes alarak. Bir elini masaya koyarak ve diğerini Andie'nin ensesini kavramak için saçlarının altına kaydırarak eğildi ve kendi ağzını, onun ağzının üzerine koydu. Andie'nin zihni boşaldı ve dondu, hâlâ kollarıyla kendisine sarılıyordu, adam saçını tutarken başı arkaya çekildi ve dudakları yakalandı, açıldı ve onun baskısıyla eridi. Adamın dili, onun dilini aradı ve kadın hissizce bunu kabul etti, kendi dilinin kararsız dokunuşlarıyla buna karşılardı.

Simon, Andie'yierbest bıraktı ve yeniden oturdu. Andie masaya hareketsizce sabit bir şekilde baktı. Sessizlikte saatın tiktakını, buzdolabının vızıltısını, otomatik buz makinesinin buz kutusuna taze küpleri dökerken çıkan boğuk çarpışma sesini duydu. İlginçti, kendisi, erkekleri idare etmek veya durumu kendi lehine çevirmek için söylenecek şeyi bulmak konusunda nadiren bocalayan kendisi, tamamen şaş-

LINDA HOWARD

kınlık içinde bocalıyordu. Ne söyleyeceğine dair hiçbir fikri yoktu ve bu adamın hayatında hiç idare edilmemiş olduğundan şüphe duyuyordu. Çaresizlik içinde sessizce oturdu ve ona bakmamayı tercih etti.

"Sanırım bu 'hiçbirşey olmama' konusunda yanılıyorsun."

ESKİDEN OLSA, ADAM KENDİSİNE KARŞI BİR takım hisler beslediğini elinde olmadan itiraf ettiğinde tamamen kendinden geçerdi, ama şu an bütün düşünebildiği, "Neden şimdi?" olmuştu. Artık kararlarını vermiş, amaçlarını belirlemişken neden şimdi kendisini göstermişti. Ne kararlarının ne de amaçlarının arasında, hayatında bir erkeğin, özellikle bu adamın bulunması yoktu ve zaten böyle bir şeyin teklif edileceğini bile bilmiyordu. Adam sadece, bir açıklama yapmıştı, birden fazla şekilde. Hayatında bir kadına yer yoktu, en azından sürekli olarak değil ve eğer kendisi bir ilişki için yeniden zaman ve yer bulursa, eğer yapmaya karar verdiği şeyin sonucunda hayatı kurtulursa, kalıcı olmayan hiçbir şeyi kabul etmeyecekti.

Aylardır erkeksiz yaşamış, yalnızlığı ve giderek yeniden kazandığı kendisi olma hissini sevmişti. Kimsenin kız arkadaşı, süs bebeği veya eskortu değildi, sadece kendisine aitti. Hiç tereddüt etmeden Simon'la birlikte-bu isme alışması

gerekiyordu-gideceği zaman geçmişti. İkisinin arasında artık ölüm ve yeniden dirilme vardı ve temelde eskiden olduğu kişiyle aynı olsa da bakış açısının değiştiğini biliyordu. İsteddiği mutluluk ve güvenlik kendi içindeydi, onun veya başka birinin kendisine verebileceği bir şey değildi.

Birden, onun, kendisi ölürken orada bulunduğunun farkına vardı ve bunu bilmek, ona bakmak için aniden başını kaldırmasına neden oldu. Onu gördüğünü hatırladı, ifadesi normalde duygusuzken bir kerelik kalkanlarını düşürmüştü ve donup kalmıştı... ama neden? Kendisinin anlayamadığı bir şeyden dolayı. Adam bir şey söylemişti ama onun ne söylediğinin hatırası, bu safbeyaz ışığın çok daha büyük hatırası içinde kaybolmuştu ve zaten önemli değildi. Önemli olan adamın kendisine ne olduğunu bilmesiydi. Kendisinin öldüğünü biliyordu. Eşyalarını almış ve kendisini orada bırakmıştı-o hâlde neden geri dönmüştü? Gördüklerinden sonra kendisinin hayatta kalacağı ihtimalini neden *aklına bile getirmişti?*

"Ben ölmüştüm," dedi duygusuzca.

Adamın kaşları hafifçe kalktı, sanki konunun aniden değişmesiyle biraz şaşırılmış gibi. "Biliyorum," dedi.

"O zaman beni kontrol etmene sebep nedir? Ölenlerin çoğu gömülüyor ve hepsi bu. Hâlâ yaşadığımı bilmiyor olman gerekiyordu."

"Sebeplerim vardı."

Kendisine söylemeyeceği sebepler, bu yeterince açıldı. Andie heyecanlanarak her iki elini saçlarına daldırıp, onları yüzünden geriye attı ve çekti, sanki kafa derisine baskı yapınca düşüncelerini düzene sokabilirmiş gibi. Simon gözlerini hafifçe kısarak, onun konuyu kapatıp, bir kenara bırak-

mak istediğini belli etti ama Andie bunu yapamazdı.

"Öldüğümü biliyordun. Hata yoktu. Böyle hatalar yapmazsın. O zaman nasıl olup da burada hâlâ oturduğumu zerre kadar merak etmiyor musun? Ben *senin* neden burada olduğunu *fazlasıyla* merak ettiğimi biliyorum, eğer beni öldürmek için değilse, çünkü *senin* için birdenbire önemli olduğuma inanmıyorum. Bir kere yeterdi hatırladın mı?"

"Ben ilişkiye girmiyorum," diye cevap verdi adam, sesi tamamen sakın bir hâlde. "O şartlar içinde bir kere yeterdi. Bu benim çekim duymadığım anlamına gelmiyor. Dört saat boyunca sert kaldım, hatırladın mı?"

Oh evet hatırlıyordu, her ayrıntıyı ve her hissi, o kadar yoğun ve ayrıntılıydı ki, sanki o zamana geri dönmüş gibiydi. Yüzünün ısındığını hissetti. "Bu sadece seksti. Bunun bahsettiğim şeyle hiçbir alakası yok."

"Genelde yok," diye katıldı adam, yine o neredeysegülümsemelerinden biriyle gülümseyerek, ki başkasında olsa bu gülümseme kahkaha gibi görünürdü.

Andie'nin yüzü daha da ısındı. Küplere binmişti, çünkü bir şeyi öğrenmeye çalışıyor, o ise dikkatini seksle dağıtıyordu, elini masaya vurdu, ufak bir silah atışı gibi ses çıktı. "Konuya dön. *Neden beni tekrar aradın?* Seni ne uyardı?"

"İnternette gazeteleri kontrol ettim, kimliğin tespit edildi mi diye. Bunun yerine, *senin* hayata döndüğünü öğrendim."

"Benim kimliğimin tespit edilip edilmemesinin ne farkı var?"

"Kendi merakım açısından var."

Bekliyorsa, bu kesinlikle faydasız bir cevaptı. Şayet

kendisi kalbini ısıtacak bir cevap bekliyorsa. Her zaman, her zaman onun diğer insanların çoğu gibi hareket etmediğini hatırlaması gerekiyordu. "Ama Rafael'e söylemedin."

"Neden söyleyecektim ki? Sen hayatta kalmıştın ve o bunu bilmeden kalacaktı, dolayısıyla öyle bıraktım."

"Neden beni takip etme zahmetine giriyorsun? Hastane masrafını ödedin, bu senin için gereğinden fazlaydı. Neden ondan sonra keyifle yoluna gitmedin ve hayatıma devam etmem için bırakmadın?" Soruyu adama ısrarla sormuştu, eğer ondan kurtulması gerekiyorsa bir cevap almaya kararlıydı, yine de bunu denediği takdirde bunun görülmeye değer bir şey olduğuna dair bahse girebilirdi.

"Senin iyi olup olmadığını görmek için fırsat düşükçe kontrol ettim. Eğer bu gece beni görmeseydin, şu anda burada oturuyor olmayacaktım ama gördün ve benim sana kaçman için hiçbir sebep olmadığını bildirmem gerekti."

"Benim iyi olup olmadığının senin için ne farkı var? Ben iyiyim, bir işim var-var-dı-param var. Bir kere kontrol edip bırakabilirdin." Konuyu deşmektense *kendisinin* bırakması gerekiyordu ama yapamadı. Görünürde adamın cevapları tatmin ediciydi ama kadının içinde, onun yaptıklarının arkasında daha fazla şeyin bulunduğu dair huzursuzluk verici bir his vardı. O herhangi biri değildi, sadece kendisine hesap veren bir adamdı, yasaların dışında yaşayan ve alışıldık insani duygulara maruz kalmayan biriydi. Belki onun, kendisini kontrol etmesinin sebebi, tam olarak söylediği sebepti ama belki korkması gereken başka bir sebep daha vardı.

Adam hemen cevap vermedi, bunun yerine sinir bozucu

bir sessizlikle kendisini izledi, bakışları gölgeliydi. Sonra Andie'nin bakışlarını yakaladı ve kadın neredeyse yerinden sıçradı, çünkü gözlerinin yoğunluğundan sinirleri bozulmuştu. "Seni ölürken seyrettim," dedi yumuşak bir sesle. "Seni kurtarmak için yapabileceğim bir şey yoktu, hiçbir şekilde yardım edemezdim. O kadar uzağa gitmiştin ki, sana üzgün olduğumu ve bunların hiçbirinin olmasını istemediğimi bile söyleyemedim. Ama yüzünü gördüm, benim arkama bakarken ifadeni gördüm ve sen... başka bir şey gördün, gördüğün en güzel şey olması gereken bir şey. "Melek," diye fısıldadın ve öldün."

"Yüzünü hatırlıyorum," diye mırıldandı. "Ve arkadaki ışığı."

"Bir süre seninle oturdum. Yanağına dokundum. Nabzın atmıyordu, nefes almıyordun ve tenin soğumaya başlamıştı bile. 91 l'i aradım ve gitmeden önce sirenleri duyana kadar bekledim. Birkaç dakikadan bahsetmiyoruz, Drea..."

"Andie," diye mırıldandı. "Ben artık o değilim."

"En az yarım saat boyunca ölmüştün ve bütün sistemlerinin yavaşlamasını ve beynine oksijen gitmesini sağlayacak buzlu bir gölde, su yüzüne çıkmamıştın. Doktorların seni yaşatmalarına imkân yoktu ve zaten yaşatamadılar. Kendi kendine nefes almaya başladın, *öldükten neredeyse bir lanet saat sonra*" dedi haşın bir tavrıyla. "Beyninde hiç hasar yok. Hiç. Zerre kadar bile. Şimdi artık mucizelere inanmalıyım, çünkü sen yaşayan, nefes alan, yürüyen, konuşan bir mucizesin, demek ki orada bir şey var, bütün bunlardan sonra, değil mi?"

Işıklı bir gülümseme kadının yüzüne yayıldı. "Evet,"

dedi sadece.

"O zaman buna alış tatlım, çünkü bu mucizenin ayrılmaz bir koruyucusu var."

SIMON GİTTİKTEN SONRA Andie mutfak masasında oturmaya devam etti. Biraz daha konuştular ve adam kendisini artık korkacak bir şey kalmadığına dair ikna ettiğine emin olduktan sonra, oradan ayrıldı. Aslında kendisi bu sonuca ondan çok daha önce varmıştı ama adam genelde tedbirliydi ve kolay güvenmezdi.

Beyninden birçok düşünce geçiyordu, bunları zar zor çözümleyebildi. İlk düşüncesi, saf bir rahatlama hissinden geliyordu: Rafael kendisinin öldüğünü sanıyordu. Artık ondan dolayı endişelenmesine gerek yoktu, bir daha asla. Simon'u kendisinin peşinden göndermemiştir, kendisini hâlâ öldürtmeye çalışmıyordu. Özgürdü artık.

Özgür\ Yetişkinlik hayatında, belki bütün hayatında ilk defa olarak tamamen özgürdü. Rafael'i terk ettiği zaman özgür olduğunu düşünmüştü ama şimdi farkı biliyordu. Özgür olmak, istediğini yemekten veya aptal rolü oynamak zorunda kalmamaktan daha fazlasıydı.

Mutlu olmakta özgürdü.

Hiç mutlu olduğunu düşünmemişti-çocukken bile. Elbette hiç endişesiz değildi. Çocukken genelde midesinde yeterince yemek ve kendisini sıcak tutacak yeterince kıyafeti vardı ama daima okul servisinden indikten sonra, ailesinin o sırada yaşadığı yere doğru özel araba yolunu isteksizce ve ağır ağır çıkmıştı, çünkü orada kendisini neyin beklediğini asla

bilememişti. Annesiyle babası kavga mı ediyorlardı, birbirlerine fahişe ve piç kurusu dediklerini çocuklarının duymasına aldırmayacak kadar sarhoşlar mıydı? Akşam yemeği tek başına yiyebileceğinden daha fazlası olacak mıydı? Babası banyoya giderken üzerine doğru sallanacak ve yoluna çıktığı için kendisini itecek miydi?

Ve daha sonra, başka endişeleri oldu. Annesinin o sıradaki erkek arkadaşı, annesi arkasını döndüğünde elini bacakları arasına itmeye çalışacak mıydı? Bir keresinde bunu annesine anlatmaya çalışmış, ama lanet olası babası gibi olduğu ve yalan söylemeyi durdurması gerektiği cevabını almıştı. O günden sonra, erkek arkadaşların herhangi biri orada olduğunda kendi evinden uzak durmakta ve kendisi zaten evdeyken onlardan biri gelirse hemen odasından dışarı tırmanmakta usta olmuştu. Yaşı on iki olduğunda kaçmak, saklanmak ve uzaklaşmak konusunda usta olmuştu.

Uzaklaşmıştı, güzel ama asla özgür olmamıştı-şimdiye kadar.

Gelecek önünde uzandı, üzüntü ve sıkıntının var olmadığı bir gelecek değil ama Rafael'in ve onun kendisini bulma korkusunun arkasında olmadıkları bir gelecek. Öncelikle, odaklanması gereken özgürlük hissiydi, artık hayatının geri kalanını omzunun üstünden bakarak veya kendisini Rafael'e tuzak kurmak için bir yem olarak sunarak geçirmek zorunda kalmayacağı için iliklerine kadar işleyen bir rahatlama hissi.

Duş alıp yorgun vücudunu yatağa sürüklediğinde saat üçü geçmişti ama zihnini kapatıp uykuya dalamıyordu. Kısa bir zaman diliminde fazla şey olmuştu, katıksız dehşetten ve Simon'la mücadelenin verdiği yorgunluktan, şaşkınlığa, ar-

zuya, rahatlamaya, neşeye geçmişti, bunların artık hayatında ne ifade ettiklerini anlamaya başlamak için bile, tepkilerin her birine yeterince zaman ayıramadan daldan dala atlamıştı.

Karanlıkta uyanık hâlde yatarak, tavana baktı ve Simon'un ilk defa kendisini tuttuğu zamandan itibaren olup biten her şeyi yeniden gözden geçirdi. Rafael'den özgürleşmenin rahatlığı dışında, Simon zihninde en fazla yeri kaplıyordu.

O kendisini kararsızlık içine düşürmüştü, karşılaşabileceği en etkili baştan çıkarmanın simgesiydi. Ona karşı asla ilgisiz olamayacaktı. Eğer parmağını büküp kendisine, "Benimle gel," deseydi, kendisinin gerçekten de bunu yapmayacağından hiç emin değildi-bir şekilde ona direnmek için kendisinde güç bulmalıydı. Kiralık bir katildi, onunla sevişmek hiçbir şekilde, düzgün ve doğru davranmak demek olmayacaktı. Sevişmek sorun değildi ama yine de, seksi tedbiri elden bırakmadan *düşünemiyordu* bile, çünkü bu konuda daha önce her şeyi fena hâlde yüzüne gözüne bulaştırmıştı. Sorun olan oydu. Onun kim ve ne olduğu, onunla ilgili her şey sorundu.

Birden onu polislere ihbar etmesi gerektiğini düşündü ve hemen dehşet midesine oturdu. Ona bunu yapıp yapamayacağını bilmiyordu, her ne kadar bu yapılacak doğru şey olsa da. Sonra ayrıntıların hiçbirini bilmiyor olması ve polislere faydalı olabilecek hiçbir şey söyleyemeyecek olması bir yana, bildiği azıcık şeyin ülkenin dışında meydana geldiğini farkettiler. Onun hangi ülke veya ülkelerde bulunduğunu bile bilmiyordu, yine de yetkililerin sadece pasaportuna ba-

karak onu bulabileceğini düşündü, birden daha fazla pasaportunun olmadığı kabul edilirse—ki olduğuna fazlasıyla emindi. Ne de olsa, ülkenin içinde ve dışında hiç tespit edilmeden aradan sıyrılarak geçimini sağlamıştı.

Onun, en azından bu ülkenin kanun yaptırımının uzandığı ölçüde kurşun geçirmez olduğunu fark etti. Tutuklanma konusunda güvendeydi, çünkü üzerine atılabilecek hiç bilinen cinayet yoktu. Ayrıntılar elde edebilse bile, polisler onun belli bir zamanda ülke dışında bulunduğuna dair hiçbir kanıt bulamayacaktı.

Onu ihbar etmek hiçbir sonuç doğurmayacaktı. Bunu fark ettiğinde rahatlamamanın verdiği gözyaşları yanaklarından süzüldü, onu ihbar etmek istemiyordu, hayatının geri kalanını hapiste geçirmesini istemiyordu. Belki bunu yapmalıydı, ama o bir azize değildi ve öyle olmak için kalbini tamamen yok sayması gerekecekti.

Kendisi için suları bulanıklaştıran bir başka şey, onun, her ne kadar cinayet en büyük yasak olarak farz edilse bile, sonuçta annesinin sevgili olduğu pisliklerin herhangi birinden daha iyi bir insan gibi görüldüğü gerçeğiydi. Kötülük terazisinde hangisi daha ağır geliyordu, cinayet mi taciz mi?

Yasalar, cinayet diyordu. Ama lanet olsun, yaşamayı hak etmeyen bazı insanlar vardı ve mantık kurallarına göre, bir uyuşturucu baronu, Simon'u birini öldürmek için tutarsa, bu kişi büyük ihtimalle rakip bir uyuşturucu baronuydu. Bu nasıl kötü bir şey olabilirdi? Onların sayılarını azaltacak herhangi bir şey insanlık için iyi olmalıydı. Simon, insanlara karşı pislikler oranını azaltarak dünyayı iyileştirmek kavramından ziyade, para için adam öldürdüğünden kötü müydü bu? Mo-

tivasyon her şey demek değildi, çünkü en iyi niyetleri taşıyarak bir dünya dolusu zarar veren birçok kişi vardı...

Bu, onun bir saatte çözebileceği bir şey değildi ve ayrıntılara kafasını yormak için fazla yorgundu. İyi haber, şu anda bir şey yapması gerekmediği idi. Simon hakkında bir karar vermesi gerekmiyordu ve Rafael konusunda bir şey yapması da. Özgürdü...

Düşünceleri birden pat diye durdu. *Rafael*.

Kendisi güvende olduğu için, onun her zamanki gibi insanların hayatlarını yıkan, bağımlılık yapan ve öldüren uyuşturucuları ihraç ederek devam etmesine ve bu süreçte canavarca zenginleşmesine izin vermek iyi bir şey miydi? Sırf kendisi güvende olduğu için, Rafael'in faaliyetlerine son vermek için elinden geleni yapmaya zorunlu değil miydi?

Hayır. İçindeki cevap ani ve vurguluydu. Dünyadaki herkesten daha fazla zorunluydu, çünkü bu parayla yaşamış, bundan faydalanmıştı ve eşsiz bir konumdaydı, sadece Rafael'i bu kadar iyi tanıdığı için değil, ama onun aptalca bir şey yapmasını, polislere onu yakalamaları için sağlam bir suçlama sebebi verecek bir şey yapmasını ortaya çıkışıyla sağlayabilecek dünyadaki tek insandı.

Bunu yapması gerekiyordu. Riski ne olursa olsun, yapması gereken bir şeydi bu.

Düşünceleri Simon'a geri döndü. O şimdi kendisini korumaya zorunlu hissediyordu, bu da Rafael'in canına okuma konusundaki herhangi bir plamm suya düşürebilirdi. Simon'un bu işe bulaşmasını istemiyordu bu kendi borcu, kendi zorunluluğuydu. Bununla birlikte onun bu durumu nasıl karşılayacağı, tamamen başka bir konuydu.

O kendisini durdurmaya çalışacak mıydı? Hiç şüphe yoktu. Daha kötüsü, adamın aklına koyduğu herhangi bir şeyi genelde başardığını varsayıyordu. Onun kendisini bir yerde kapalı tuttuğunu veya Rafael'e ulaşmasını diye hemen ülkenin dışına çıkardığını görmek için hayalgücünü zorlamaya gerek yoktu.

Aynı eski şarkı, değişik nakarat: ondan uzaklaşması gerekiyordu.

Kaçmayacağından iyice emin olduğunda, onun gardım gevşeteceğini düşündü. Belki hemen değil, kurnaz ve şüpheliydi ve gelecek birkaç gün kendisini uzaktan seyredebilirdi. Bu nedenle etrafta takılacak, birkaç hazırlık yapacak, adam güvenle oradan ayrılabilceğini düşünene kadar şüphelerini yatıştırıracaktı. Bunun ne zaman olacağını tam olarak bilmiyordu ama o bir insandı, birçoğundan daha çetin ve zeki olabilirdi ama yine de insandı ve diğer herkes gibi yemek yemesi, uyuması ve tuvaletini yapması gerekiyordu. Arasıra kalkanlarını düşürmesi gerekiyordu. Şansı yaver giderse, o etrafta dolanıyor olsa bile, bir uçağa binebilir ve o kendisinin artık orada olmadığını fark edene kadar uzaklaşabilirdi.

O kendisini takip edebilecekti, şimdiye kadar her hareketini, görünüşünü ve kimliğini değiştirmek için attığı her adımı görmüştü. Onun birden aptallaşıp kendisinin de birden yetenekli bir kaçış sanatçısına dönüşeceğine dair hiçbir umudu yoktu, ama tek ihtiyaç duyduğu birkaç günlük avantaj, belki⁰ kadar uzun süre de değil ve sonra New York'da olacaktı.

FBI'yla bağlantıya geçecekti. Rafael herhâlde sürekli gözlem altındaydı ve elbette federaller ona karşı sağlam bir dava konusu oluşturmaktaki beceriksizliklerinden dolayı ha-

LINDA HOWARD

yal kırıklığı içinde olmalıydı. Şüphesiz görevli ajan kendisini bir şekilde kullanma fırsatına hemen atlayacaktı.

FBI'nın ellerinde olduğunda, Simon'un ulaşamayacağı yerde olacaktı.

OTEL ODASINA GİTTİĞİNDE, SIMON LAPTOPU-
nu çalıştırdı ve Andie'nin yerini tespit etti; güvende olduğuna dair onu ikna ettiğinden ve onun, hayatı olduğunu düşündüğü bir şeyi korumak için kaçmak amacıyla şimdiden yola çıkmış olmadığından emin olmak istiyordu. Güzel-hem Explorer hem de cep telefonu, olmaları gereken yerdeydi ve sabitti, dolayısıyla Andie muhtemelen yataktaydı. Onun kendisini hayal kırıklığına uğratması ihtimaline karşı programı, yer belirleyiciler hareket ettiklerinde kendi cep telefonuna mesaj gönderecek şekilde ayarladı.

Onunla orada olmayı seviyordu ama onu öptüğünde kadının kendisini tuttuğunu hissetti, bundan onun bu yolda kendisiyle-en azından şimdilik-yürümeyeceği anlaşıyordu. Beklemeyi sevmiyordu ama bekleyecekti, en azından bir süre için. Sabrını bir sanat düzeyine çıkarmıştı, hedeflerinin her birini avlarken, hem adamı hem de doğayı beklediği için onu bir silaha dönüştürmüştü ama şimdi kendisiyle Andie

arasındaki gizlilik perdesi aşığı inmişti, içgüdüleri ona hızlı ve dikkatli hareket etmesini söylüyordu. Andie, kendisini erkeklerin hoşuna gidecek bir hâle getirerek, kendi ihtiyaçlarını, hoşuna giden ve gitmeyenleri bastırarak ve sadece insanların görmek istediklerini ayna gibi göstererek hayatını devam ettirmişti. Zamana ihtiyacı vardı evet ama ayrıca *kendisi* olduğu için istenmeye ihtiyacı vardı. Kur yapılmaya, peşinden koşulmaya, oyunlar oynanmasına ve en önemlisi bir adamın *kendi* iyiliğini düşünmesine ihtiyacı vardı.

Sabır bir başka direnme biçimiydi. Belki bu, bütün yaptıkları ve onda uyandırdığı acıdan sonra, hayatından çıkmadığı ve onu yalnız bırakmadığı için bir baş belası olduğu anlamına geliyordu. Öyleyse ne olmuş? Bir centilmen olup onu bırakmaktansa, bir baş belası olup ona sahip olmayı tercih ederdi.

Eğer o kendisine hiç cevap vermeseydi, bu kayıpla baş etmesi gerekecek ve onu, yalnız bırakacaktı, ama o neredeyse sandalyesinde kıvrılıyordu ve onun aralarında geçeni hatırladığını bilecek kadar kadınları iyi tanıyordu. Birlikte geçirdikleri öğleden sonradan anladığı kadarıyla, geri çevrildiği zaman nasıl görüldüğünü bilecek kadar onu tanıyordu. Umursamaz olmak istemişti ama değildi, kendisinden daha umursamaz değil. Kendisi de öyle olmak ve ondan uzaklaşır uzaklaşmaz onu unutmak istemişti. Hayatında ilk defa, bu olmamıştı. Gerçeklerle ilgilenmişti, güller ve dileklerle değil ve aralarında olan şey gerçektiki-keşfedilmemiş, gelişmemiş ama gerçek.

Onun, en azından şimdilik, olduğu yerde kalacağına iyice emin olduktan sonra, ilk yardım çantasını çıkardı ve

kolundaki diş izlerini dikkatle dezenfekte etti, sonra bölgeyi hissizleştirmek için spreyledi. Analjezik sadece bölgeseldi ama acıyı izlerden, dikiş yapmanın kendisini rahatsız etmeyeceği kadar almıştı. Parçalar kendisine daha fazla acı veriyordu. Dikişlerin üstüne küçük dokunuşlarla antibiyotik sürdükten sonra, birkaç yara bandını üzerine yapıştırdı ve sonra küçük yardım setini dikkatle toplayarak, yenilenmesi gereken malzemeleri not etti. İlk yardım çantası kendisiyle her yere gidiyordu ve birkaç kez muhtemelen onun hayatını kurtarmıştı. Tropikal bölgelerde, açık bir yara ne kadar küçük olursa olsun, kısa sürede hayati açıdan tehlikeli bir hâle gelebilirdi.

Sonra, esneyerek, elbiselerini çıkarmadan önce birkaç ibuprofen yuttu. Işığı söndürüp yatağa uzandı. Eğer Andie kaçmaya karar verirse, telefonu bir mesaj uyarısı vererek kendisini uyandıracaktı ama bu gece onun hiçbir yere gitmeyeceğinden emindi. Eğer aklında bir şey varsa, muhtemelen birkaç gün burada kalarak kendisini aldatmaya çalışacaktı. O kurnazdı ama kendisi daha da kurnazdı. Bunu bilerek uykuya daldı, şimdilik her şey kontrol altındaydı.

ANDIE UYKUYA GEÇ DALDI-büyük sürpriz-ve sonunda saat on bir buçukta kahve almak için sendeleyerek mutfaka ilerledi. Başı ağrıyordu, belki adrenalinin düşüşünden ya da belki yalnızca bir doz kafeine ihtiyacı vardı. Genelde saat sekiz civarı yataktan kalkmış olur, işe gitmeden önce kendisine günlük temizlik ve bakımı için zaman ayırırdı, dolayısıyla ilk kahve fincanını her zaman içtiği vakitten ÜÇ saat daha geçti.

İki aspirin aldı ve sonra kahvesini oturma odasına götürdü. Satın aldığı ikinci el televizyonu açıp, sofanın köşesine kıvrıldı, o anda kahvesini yudumlamak ve aspirinin baş ağrısına etki etmesini beklemekten başka bir şey yapmak istemiyordu. Öğle haberlerini biraz, bu öğleden sonra daha fazla fırtınanın beklendiğini öğrenecek kadar seyretti, sonrasında kahveye rağmen yeniden uykuya daldı.

Ön kapısına iki sert vuruş kendisini uyandırdı. Belki bunlar komşulardır diye düşündü sinirlenerek, geçen geceki bütün bu patırtıdan dolayı, geç de olsa iyi olup olmadığını öğrenmeye gelecek kadar endişelenmiş olmalıydı. Onların gümbürtülerini elbette duyabiliyordu, dolayısıyla onların da en azından sandalyeyi yere çarpışını duyduklarını biliyordu. Acaba hiçbirisi bir hırsızın içeri girip girmediğini falan görmek için gelip bakmış mıydı? Eğer kendisi aynı gürültülerin onlardan geldiğini duysaydı en azından duvara vurur ve her şeyin yolunda olup olmadığını sormak için bağırırdı.

Kapıyı açmadan önce durdu, jaluzi perdenin bir şeridini kaldırarak dışarı baktı. Kendisini doğrudan Simon'a bakarken buldu, çünkü kapının tam önünde duruyordu. Onun fiziksel varlığının çarpışıyla, nefesi ciğerlerinden dışarı fırladı, bu bir nevi dışarı bakıp orada büyük bir kurdun durduğunu görmek gibiydi. Simon camdan kendisiyle göz göze geldi ve sanki *İyi misini* dermiş gibi kaşlarını kaldırdı.

Korku içinde şeridi düşürdü ve bir dakika orada kalarak, kapıyı açıp açmayacağına karar vermeye çalıştı. Onun şimdiden şehri terk etmiş olacağını umuyordu. Neden etrafta dolanıyordu. Söylenecek daha ne kalmıştı?

"En azından kapıyı açabilirsin," dedi Simon ahşabın ar-

kasından. "Gitmiyorum."

"Başka ne yenilik var ki?" diye homurdandı, kilidi döndürüp kapıyı açarken. Adam, dudaklarına bir gülümseme yayılarak içeri girdi. "Ne?" diye sordu Andie, uykudan karma-karışık olmuş saçlarını yüzünden çekerek. Henüz saçlarına bir fırça bile vurmamıştı ve bu onun umurunda bile değildi.

"Yemeğe gitmek ister misin diye bakmaya geldim. Sanırım hayır," dedi belli belirsiz bir eğlenme ifadesiyle.

Andie esnedi, sofaya geri dönerek bacaklarını kaldırdı ve çıplak ayaklarını yastıkların altına koydu. Hâlâ pijama altını ve tişörtünü giyyordu, dolayısıyla hayır, yemek ya da başka şey için dışarı çıkmayacaktı. "Sanırım hayır," diye tekrar etti, adama kaşlarını çatarak. "Henüz kahvaltı etmedim. Sorduğun için teşekkürler. Ne istiyorsun?"

Adam omzunu silkti. "Seni yemeğe götürmek. Daha fazlası değil."

Sanki kendisi buna bir dakika olsun inanmış gibi, "Ya, tabii. Büyük ihtimalle sen gizli bir nedeni olmadan nefes bile almazsın," dedi.

"Hayatta kalmak, hepsi bu." Başını kaldırdı, havayı kokladı. "Kahve taze mi?"

"Tamamen." Saate baktı. Düşündüğünden daha uzun süre uyuyakalmıştı. "Aşağı yukarı bir saat oldu, dolayısıyla hâlâ iyi durumda olmalı." Daha fazla kahve alabilirdi, dolayısıyla ayağa kalktı ve elinde fincanla mutfağa gitti. Dolabın kapısını açıp bir başka fincan alırken onun kendisini oturma odasından duyabilmesi için sesini yükselterek, "Kahveni nasıl alırsın?" diye bağırdı.

"Siyah," dedi adam tam arkasından; Andie öyle bir sıçradı

ki neredeyse fincanı düşürüyordu. Simon bunu yakalamak için uzandı, fincanı daha iyi tutabilmesi için eliyle kadının elini tuttu. Andie hemen elini çekti ve cezveyi ısıttıktan sonra kaldırarak fincanların ikisini de doldurdu.

"Yürürken biraz ses çıkart," dedi sonunda.

"Isık çalabilirim."

"Neyse. Sadece bana sessizce yaklaşıma."

Adamın görmesini istediğinden daha sinirliydi, çünkü içinde bulundukları an, onun dairenin balkonunda arkasına gelip, hemen orada kendisiyle, öpmek için bile döndürmeden seks yapmasını daha dünmüş gibi hatırlatmıştı. O zaman, kendisinin onun için bir kalça parçasından başka bir şey olmadığını Simon bundan daha açık anlatamazdı, ama yine de safzevkin kendisini baştan çıkarmasına izin vermiş ve bütün o öğleden sonra boyunca, onun gerçekten kendisini de beraberinde götüreceğine inanana dek zihninde bunun temelini kurmuştu. Onun kendisini reddedişinin verdiği aşağılanma hissiyle hâlâ başından aşağı kaynar su dökülmüş gibi hissediyordu.

Fincanı koydu ve yavaş, sabit bir nefes aldı. "Sanırım gitmen gerek," dedi açık açık. "Gitmeni istiyorum"

"Seni dün gece öptüğüm için mi?" Simon kendisini incelerken bakışları cin gibiydi.

"Çünkü sen sensin, ben de benim. Daha önce ne olduğumu biliyorum, ama kazadan beri yalnızım-" Kaharetsin, onu biliyordu, devamlı gözü kendisinin üzerindeydi. "Sanırım yalnız olmak benim için en iyisi. Erkeklere gelince iyi kararlar veremiyorum. Acı ama gerçek."

"Senden bir karar vermeni istemiyorum. Yeme k yemen

gerekir, değil mi? Yemeğe gidelim. Ya da kahvaltıya. Her zaman krep yapan bir yere gidebiliriz." Sesi yumuşak ve ısrarsızdı, Andie tedbiri elden bırakmasaydı, güvende olduğu hissiyle yanılığıya düşebilirdi. Bir krep lokantası ne kadar tehlikeli olabilirdi ki? Sorun şuydu ki, bu adamla *güvende* olmak diye bir şey yoktu, en azından ondan yana değil ve bunun sebebi, ondan olduğu gibi kendisinden de ileri geliyordu.

Başını salladı, "Seninle hiçbir yere gitmek istemiyorum."

"Eğer gelirsen sorduğun her soruya cevap vereceğim."

Andie dondu, kendisine kızdı, çünkü bu teklif direnmek için fazla baştan çıkarıcıydı ve adam bunu biliyordu. Mantıksal olarak uzakta, ondan uzakta kalması gerektiğini biliyordu ama hakkında öğrenmek istediği her şeyi öğrenmek fırsatıyla onun kendisini baştan çıkarmasına izin verdi; tavşanı tutmuş şahin gibi, bunun tam üstündeydi. Simon, Andie'yi gözlerinde parlayan eğlenme hissiyle, ağzının köşelerini alaylı bir şekilde kıvrarak izledi; kalkanları düşmüş ve her zaman ki hissiz ifadesi kaybolmuşken öyle çekiciydi ki, Andie onun Çekiminin gücünden gerçekten titredi. Yine de, kendisini zaptetmeye çalıştı. "Senin hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum."

"Elbette istiyorsun, mesela kıçımdaki dövme yi nasıl yaptığımı."

"Senin kıçında dövme falan yok!" diye cevapladı kadın, ters ters bakarak. Onun kıçını görmüştü ve her ne kadar iyi görünse de, kör olmamıştı, dövme olsa fark ederdi.

Adam kemerini çözmeye başladı.

"Bunu yapma!" dedi kadın telaşla, "Yapman gerekmiyor..."

Adamın ince parmakları fermuarının ucunu kavrayıp aşağı çekti.

Andie söyleyeceklerini tamamen unuttu.

Adam etrafında döndü, başparmaklarını kot pantolonunun beline geçirdi ve pantolonu aşağı çekti. Tişörtünün ucu yuvarlak ve kaslı kalçalarından sarktı; adam elini arkaya uzatıp tişörtünü çekti ve işte oradaydı, sağ kalçanın yukarısında, tuhafkıvrırcık bir labirent gibi görünen bir tür soyut desen. Andie'nin parmakları ona ulaşıp dokunmak için yoğun bir ihtiyaçla seğirdi, sadece dövme yüzünden değil, ayrıca kalçalarının şekli ve serinliğini yeniden elleri altında hissetmek istiyordu.

Ellerini yumruk yaptı ve sesinin rahat gelmesine çalışarak, "Tuhaf bir desen. Anlamı ne?" diye sordu.

Simon pantolonunu yukarı çekti ve tişörtünü içine soktu, fermuarı çekip kemeri bağladıktan sonra yüzünü kadına döndü, bakışları eğlenmiş gibiydi. "Sana yemekte anlatırım."

Andie, "Kahretsin," diye söylendi ve topukları üstünde dönerek, hazırlanmak için yatak odasına gitti.

On dakika sonra çıkmıştı, sadece dişlerini ve saçlarını fırçalamış, pijamalarını kot pantolon ve kazakla değiştirmiş, sadece boğazında bir düğme açıkta bırakmıştı, çünkü artık hiç dekolte giymiyordu, göğsündeki iz her şeyin değiştiğini kendisine sürekli olarak hatırlatıyordu. Biraz olsun makyaj yapma zahmetine bile girmemişti, çünkü onu veya başka birini etkilemeye çalışmıyordu. Ayaklarını bir çift sandalette göstererek, ojesiz ayak tırnaklarına baktı ve hafifçe homurdandı.

Görünüşü, Rafael'in kendisini ona verdiği zamankinin tam zıddıydı ama adam bunu beğenmiyorsa, onu bırakıp gidebilirdi.

Simon onu gördüğünde gülümsedi, gerçekten de gülümsedi. "Çok güzelsin," dedi.

Kompliman o kadar beklenmedik, düşündüğünden o kadar farklıydı ki, ister istemez durdu, ağzı şoktan bir karış açıldı. "Ben... şey, teşekkür ederim. Ama... *sen kör müsün?*"

"Hayır, değilim," diye cevap verdi adam, sanki soru, cevabı bilinmeden sorulmuş gibi. Uzandı ve saçlarına dokundu. "Biraz kıvrıcıkları özlüyorum, ama rengi beğendim. Şimdi o kadar çarpıcı değilsin, o kadar kırılgan değil. Bu iyi. Yine de ağzın... neyse."

"Neyse ne?" Adam kendisiyle oltaya yakalanmış balık gibi oynuyordu. Bunu biliyordu ama hiç fark etmezdi. Ağzına ne olmuştu ki? Sormaması gerekirdi, çünkü cevap seksle ilgili olmalıydı ve konuyu oraya götürmek istemiyordu ama... *ağzına ne olmuştu?*

"Sana yemekte anlatırım," dedi adam.

Ancak onlar bölgedeki IHOP'lardan birinin masasında, ellerinde menü ve önlerinde dumanı tüten kahve ile oturduktan zaman, Andie, adamın her sorusuna cevap vereceğini söylese de bunun dürüstçe cevap vereceği anlamına gelmediğini fark etti. Bunu daha önce anlamadığı için kendisine kızarak, menüyü masaya çarptı ve adama hayal kırıklığı içinde ters ters baktı. "Soruları cevaplamak önemli bir şey ama doğruyu söyleyecek misin bakalım?"

"Elbette," dedi adam rahatça, o kadar rahattı ki, Andie haklı olduğuna karar verdi.

"Yalan söylüyorsun."

Adam menüyü aşağı koydu. "Andie düşün bunu. Senden saklayacak neyim var? Ya da senin benden?"

"Nereden bileceğim? Eğer senin hakkında her şeyi bilseydim, soru sormaya ihtiyaç duymazdım, duyar mıydım %

sence?"

"İyi nokta."

Kadına gülümsedi. Andie, onun bunu yapmayı kesmesini umdu. Simon gülümsediğinde, onun bir kiralık katil olduğunu unuttuyordu, onun damarlarında buzlu suyun dolaştığını ve kendisinden uzaklaşarak herhangi bir adamın yapabileceğinden daha fazla kendisine acı verdiğini unuttuyordu. Ama onu uzaklaşırken düşünmek ayrıca kalçasındaki dövme ve nasıl olup da bunu fark etmediğini de düşündürdü.

"Peki dövmenin deseninin anlamı ne?"

"Bilmiyorum. Bu geçici bir çocuk dövmesi. Bu sabahı yaptım."

Bu sırada kadın kahvesinden bir yudum alıyordu ve sarılarak, eliyle ağzını ve burnunu örttü, kahveyi masaya fıskırtmamaya çalışıyordu. Nefes alabildiğinde, adamın istediği şeyi yaptırmak için kendisini nasıl ustaca kandırdığına gülmeye başladı. "Kandırmak bu ve ben buna inandım. Senin bir dövmen olmadığını biliyordum."

Garson ortaya çıktı, not defteri ve kalemi hazır. "Siz çocuklar ne istediğinize karar verdiniz mi?"

Andie çırpılmış yumurta, domuz pastırması ve tost siparişi etti, Simon aynı şeyi ve ayrıca ek olarak kızarmış patates istedi. Yeniden baş başa kaldıklarında, kadın kahvesini masaya koydu, böylece adamın giysi koluna veya pantolonuna

tıkılmış başka sürprizi varsa kahve fişkırıp utanmayacaktı.

Ona sormak istediği birçok soru vardı ama bazılarına cesaret edemiyordu, çünkü bunların cevaplarını duymak istediğinden emin değildi. Şimdi bunu düşününce, istediği soruyu sormak ve cevap almak gücü eline verilmişken, bu biraz cesaret kırıcıydı. Herhangi biriyle de cesaret kırıcı olabilirdi ama bu adamla, sanki bir çubukla kaplanı dürtüyormuş gibi hissediyordu ki bu, kaplanın izniyle bile olsa tehlikeli bir aktiviteydi.

Kolay şeylerle başladı, kendi iyiliği için. "Kaç yaşındasın?"

Adamın kaşları, kadının soru seçimi karşısında biraz şaşkınlıkla kalktı. "Otuz beş."

"Doğum günün?"

"1 Kasım."

Kadın sessizleşti. Gerçek soyadını bilmek istiyordu ama belki bunu bir kenara bıraksa daha iyi olurdu. Onun sırları kendi sırlarından daha karanlıktı, onu tanımlayan sınırlar daha keskin ve daha açık çizilmişti.

"Bu kadar mı?" diye sordu adam, kendisine daha fazla soru gelmeyince. "Kaç yaşında olduğumu ve doğum tarihimi mi bilmek istiyordun?"

"Hayır, hepsi bu değil. Bu beklediğimden daha zor."

"İlk defa birini öldürdüğümde kaç yaşında olduğumu biliyor musun?"

"Hayır." Kadın birinin onu duyup duymadığını görmek için aceleyle etrafına baktı, ama adamın sesi fazlasıyla alçaktı ve kimse kendilerine dehşetle bakmıyordu.

"On yedi," diye devam etti adam acımasızca. "Cinayet

LINDA HOWARD

için doğal bir yeteneğim olduğunu keşfetmiştim. Ama geçen sene, bir hastane kilisesinde oturup ağladıktan sonra bıraktım, çünkü daha henüz senin hastane odanın dışında durmuş ve seni hemşirenle konuşurken dinlemiştim ve sadece hayatta değil ama bir şekilde sağlıklı olduğunu öğrenmiştim. O zamandan beri iş almadım."

LANET OLSUN ONA. LANET OLSUN. LANET OLSUN.

Andie sonraki iki gün boyunca ona lanetler okudu, sadece hâlâ orada olduğunu, izlemeye devam ettiğini her nasılsa bildiği hâlde onu hiç görmediği için değil, ayrıca o IHOP masasında oturup adamın ruhunu ortaya döküşünü dinlerken, ona âşık olduğu için. Elbette hayatında yapmış olduğu bütün akılsızca hareketler içinde, bir kiralık katile işi bırakmış olsa bile âşık olmak, skalanın en üstünde olmalıydı. Bir adam seçme konusuna gelince, iyi bir karar vermeye yeteneksiz olduğu için herhangi bir romantik ilişkiden uzak çok uzak durması gerektiğini doğrulayacak bir şeye ihtiyacı varsa, işte buradaydı, ispat buydu.

İstediği hâlde, ağlamadı. Adam hazin itirafını o kadar sakince, o kadar gerçekçi bir havayla yapmıştı ki, kendisinin rahatlığını korumasını sağlamıştı ve böylece zamanla kendisi daha fazla soru sorabilmişti; mesela onun nereli olduğu,

(Almanya'da bir askerî tesiste doğmuştu) ailesinin bulunup bulunmadığı gibi (kendisi tek çocuktı ve hem annesi hem de babası ölmüştü). Yakın ailesi olsa bile yalnız kalmayı seçerdi, diye düşündü. Kendisi de yalnızlığa yelken açmıştı, dolaşısıyla kimseye kendini açmamak ve kimseye güvenmemek ne demek biliyordu. Kendisi hâlâ güvenmiyordu en azından fazla değil. Buraya, Kansa şehrine yerleştiğinden beri hiç yakın arkadaş edinmemişti, bu da acınacak bir durumdu ama bu bağlamda Simon'u tamamen anlıyordu.

Adam birçok açıdan kimseye benzemiyordu. Profesyonel sporların hiçbirisiyle ilgilenmiyordu, bu da anlamlıydı, takım sporları yalnızlığı seven birine çekici gelmezdi. Favori rengi yoktu ve turta sevmezdi. Belki tercihleri kendisine karşı kullanılabilecek bir zayıflık olarak görmüş, bu nedenle, insanların kendilerini ve sınırlarını tarifetmek için kullandıkları sevdikleri ve sevmedikleri kavramından kendini bilerek uzak tutmuştu; belki de diğer herkesle arasındaki bu mesafeyi her zaman korumuştur.

Yine de kendisine ulaşmıştı, bir kereden daha fazla. Paylaştıkları o öğleden sonrası, ne kadar korkmuş olduğunu görmüş, kendisine şefkatle güven vermiş, zevkle baştan çıkarmıştı. Kendisiyle *aşk yaşamıştı*, her ne kadar o zaman ikisi de bunu böyle görmese de. Kaza geçirdiğinde, ölümler yanında kalmış ve başka bin gelene kadar kendisine göz kulak olmuştu.

Kaza hakkında hiç rüya görmemişti, ölümüne dair belli belirsiz hatıraları ender olarak aklından geçirmişti. Önce bu inanılmaz ışık gelmişti, bir şekilde hem saf hem de canlıydı ve sonra bu harika yerde bulunmuştu. Her ikisini de hatırlayışı koku ve dokulara kadar ayrıntılıydı, ama bu ikisi ara-

sında olup niten, kabataslak ve bulanıktı. Belki onun karşısında oturarak, yüzüne baktığından ve hatıralarını canlandırdığından dolayı, birden sahneyi sanki gözlerinin önünde oluyormuş gibi açıkça gördü. Zihninde, adamın "Tanrım, tatlım," diye fısıldadığını duydu ve saçlarına dokunduğunu gördü. Onun kendisini bekleyişini seyretmişti. Kendi vücuduna doğrudan bakmak hemen hemen imkânsızdı, sanki etrafında bir tür kalkan varmış gibi ama adamı fazlasıyla açık görebilmişti. Onun kontrol altına almak için mücadele ettiği ızdırabı, zar zor kabul ettiği acıyı görebilmişti.

Bir kez daha göğsüne inen yıldırım gibi, adamın kaza hakkındaki gazete haberlerine neden baktığını anladı. Kendisinin nereye gömüldüğünü bulmak istiyordu, böylece mezarına çiçekler koyabilecekti.

"Andie." Adam masadan uzanıp ulaştı ve kadının elini alarak, sert avucunda sımsıkı tuttu. "Neredesin?"

İçinden parçalanmıştı ama kendini çekip şimdiki zamana, sahip olmak istemediği hatıralardan uzağa geri döndü; ama karşısında cturan adamı, daha az mesafeli olmaya çalışan, sorduğu her soruya cevap vererek isteyerek kendisini sergileyen adamı anlamasını sağlayan bir başka parçayı daha beraberinde getirmişti.

Daha fazla soru soramaz oldu ve sessizce kalan yemeklerini bitirdi. Adam kendisini seyrediyordu, ifadesi bir kez daha sessiz ve boştu, tabii onun daha önce çılgınca kendini ortaya atan biri olduğunu söyleyemezdi. Biraz eğlenme hissi göstermiş ve fırsat buldukça bakışları kendi ağzına kaymıştı; saf ateş gözlerinde yanıyordu ama bunun dışında düşündüğü ve hissettiği hiçbir şey belli olmuyordu.

Kendisini eve götürmüş ve kendisiyle verandaya kadar gelmişti ama biraz uzakta durmuştu, böylece kendisi onu davet etse bile içeri girmeyi düşünmediğini belli etmişti. Aksine dubleksin diğer tarafına yürümüş, sertçe ön kapıya vurmuştu. Ne yapıyordu ki? Onu izlerken şaşkınlıkla kaşları çatıldı. On beş saniye sonra adam bir daha kapıya vurdu. Kimse kapıya gelmedi.

"Ne yapıyorsun?"

"Evde kimse var mı diye bakıyorum. Araba gitmiş ama onlardan biri evde olabilir." Bu cümleyle, dubleksin diğer tarafında bir çiftin yaşadığını bilecek kadar evi izlediğini kadına belli etmişti; ama yine de ikisinin de ikinci vardiya çalıştığını ve genelde saat 1 gibi gittiklerini bilecek kadar değil.

"Neden? Bunun ne önemi var ki?"

"İnsanlar burunlarını sokmayı severler. Dinlememeleri gerektiği zaman dinlerler."

"O hâlde?"

"Bu onların işi değil."

Merakla, hiçbir şey anlayamadan, adamın cüzdanını çıkarıp içinden bir kart çıkarışını seyretti. "Paraya ulaşmada sorun olursa," dedi adam kartı kendisine uzatarak.

Bu, eski sürücü belgesiydi.

Belgeye, oradaki fotoğrafa baktı ve onu almak için uzanırken parmakları titredi. Drea'nın gittiğini, gömülme bile öldüğünü düşünüyordu ama yine oradaydı: uzun sarı kıvrık yığını, ağır makyajı, hafifbön ifadesi. Artık o kişi değildi. İnsanların çoğunun, Drea'nın yüzüyle kendisinininki arasında bir benzerlik bulabilmek için fotoğrafı çok dikkatle incelemeleri gerekiyordu.

"Parayı St. Jude'a veriyorum," dedi hissizce. "Burada bir banka hesabım var. İnternette bu hesaba para transferi yapacak, sonra bankaya gidecek ve St. Jude için banka çeki yapacağım. Transferde IP numarası farklı olacaktı ama benim şifrem var ve..." Birden susuverdi. Gevezelik ediyordu, ne söylediğine dikkat etmiyordu. Simon, IP numarası ve elektronik transfer konularını biliyordu, bununla birlikte kendi banka işlerini büyük ihtimalle yurtdışında yapmıştı. Kendisinin transferi yapmakta herhâlde hiç sorunu olmayacaktı ama yine de Bayan Pearson'u önceden arayıp ona haber vermeyi düşünmüştü. Bununla birlikte Simon, sürücü belgesini kendisine geri vererek, Bayan Pearson'un artık bankada çalışmıyor olması ihtimaline karşı, parayla istediğini yapmakta hiçbir sıkıntı çekmeyeceğinin garantisini vermişti.

"Teşekkürler," diye fısıldadı, her ne kadar bu fotoğrafı artık görmek istemese de, sürücü belgesini sıkıca tuttu. "Neden bunu saklıyorsun?"

Simon soruya cevap vermedi, belli ki lokantadan ayrıldıklarında kendisinin bölgedeki sınırsız yetkisi sona ermişti. Bunun yerine, "Yakalamam gereken bir uçağım var," dedi ve kendisini verandada bıraktı. Andie, adamı arabayla uzaklaşırken seyretti, sonra içeri girdi ve kanepeye oturarak son iki saati düşündü.

Uçağı varmış, haydi canım. Ona bir dakika bile inanamamıştı.

O zamandan beri onu görmemişti ama bunun belli bir anlamı olmadığını öğrenmişti. Adam orada bir yerlerde, hâlâ kontrole devam ediyordu. Kaçmamak konusunda kendisine güvenmemişti, ama yine de korkacağı hiçbir şey olmadığı

konusunda kendisine güvence vermek için yolundan çıkmıştı.

En azından bu konuda, Andie ona inanmıştı. Güvendeydi. Hayatını açıkça yaşamakta özgürdü, omzundan geriye bakmayı bırakmakta özgürdü, Rafael ölünceye veya hapse düşünceye kadar New York'dan uzak duracak kadar akıllı olsa da istediğini yapmakta özgürdü. Bu büyüklükte bir şehirde, özellikle bir kişiye rastlama ihtimali düşüktü ama daha da saçma şeyler olmuştu ve kendisi bunun yaşayan bir ispatıydı.

Belli ki akıllı değildi, çünkü New York'a geri dönmek, tam olarak amaçladığı şeydi. Öncelikle yine de gönüllü korumasından kaçması gerekiyordu.

Yapabileceği, Simon'a en çok güvence verecek şey, Glenn'in yerine gitmek ve işini geri istemektir, Glenn'in memnuniyetle işini geri vereceğinden emindi. Maalesef bu yapamayacağı bir şeydi, çünkü birkaç gün içinde oradan ayrılmayı planlıyordu ve Glenn'i böyle yanlış yönlendirmek istemiyordu.

Bunun yerine, dikkatini işleri eline almaya verdi. Bayan Pearson'u aradı, o da yürekten rahatladığını belli etti. Andie'yi son görüşünden beri, hesabında hiçbir işlemin yapılmamış olmasından dolayı endişeliydi ve e-mailleri cevapsız kalmıştı; bir şeyler olduğundan korkmuştu. Bir şeyler olmuştu ama Andie bu konuya girmedir. Bunun yerine, her şeyin yolunda olduğu söyleyerek Bayan Pearson'u rahatlatmış. Bir süre sohbet ettiler ve birden Andie, Bayan Pearson'un birkaç ay sonra doğacak bir kız torunu olduğunu söylediğini düşündü. "Kız torunun için tebrikler," dediğinde Bayan Pearson nefesini tuttu.

"Bir bebeğin geleceğini nereden biliyorsunuz?"

"Siz söylediniz," dedi Andie biraz kararsız bir şekilde.
"Söylemediniz mi?"

"Hayır, söylemedim. Gelecek aya kadar kız mı erkek mi olacağını öğrenemeyeceğiz."

"Oh. Yemin ederim ki..." Sözünü kesti ve aceleyle ağzından kaçırıldığını örtbas etti, çünkü bunun açıklaması, girmek istemediği bir konuydu. "Hayır, sizin bir kız torununuz olduğunu söylediğinizi hatırlıyorum. Üzgünüm, bu sabah kafam biraz dağınık. Biraz daha kahveye ihtiyacım var."

Telefonu kapattıktan sonra internetten para aktarımını yaptı, sonra da havale görünene kadar düzenli olarak hesabını kontrol etti. Onaylı çek FedEx aracılığıyla çocuk hastanesine doğru yola çıkınca, kocaman bir yükün omuzlarından kalktığını hissetti. Aldığı andan itibaren bu para içinde büyük bir acıydı, bunun sadece uygun bir hareket olduğunu düşünüyordu.

Rahatlama hissiyle karışmış olarak, içinde yine de bir pişmanlık hissi vardı. Onu saklayamaması çok kötüydü, çünkü bir parçası gerçekten zengin olmayı isterdi, çalıntı parayla olsa bile -*kırlı* çalıntı para. Belki paradan kurtularak ekstra puanlar kazanacaktı, çünkü bunu da istemeden yapmıştı. Paraya sahip olmak kadar, erdemli olmak da içinde bir acıydı.

Ama para artık gitmişti, teslim alınmıştı ve listesindeki sıradaki maddeye ilerleyebilirdi. Fazla nakdi yoktu ve biraz ihtiyacı vardı, bu nedenle artık Rafael'in kendisine verdiği mücevheri kullanmanın vaktiydi.

Telefon defterini aldı ve bir elmas komisyoncusunu aramaya başladı. Mücevherleri rehin verebilirdi ama değerinin

sadece bir parçasını nakde çevirecekti ve tefeci dükkânı büyük paralar kazanacaktı, çünkü kendisi bunların hiçbir parçasını sonradan geri almak istemiyordu. Mücevherleri satması gerekiyordu ve bunu Ebay'da açık artırmaya çıkararak zamanını harcamak istemiyordu.

Bir eylemler dizisine başlamıştı ve bunu tamamlamak, New York'a gitmek ve planı uygulamak zorunda olduğunu hissediyordu. Artık zamanıydı.

Bir hafta sonra, banka hesabında parayla-her ne kadar umduğu kadar fazla para olmasa da-ve yeni çıkarılmış kredi kartıyla, sonraki gün için New York'a uçuş bileti aldı ve bir daha dönmemesi ihtimaline karşı dubleksi bir çeki düzen verdi.

Buzdolabını temizleyerek, evdeki bütün çürüyebilir yemeklerden kurtuldu. Geri dönmediği takdirde, ev sahibinin bir ay kadar sonra kapıyı açıp çürümüş yemeğin keskin ve pis kokularını almasını istemiyordu. Evi süpürüp paspaslar-ken ağılamamaya çalıştı. Dubleksi doldurmak için aldığı ikinci el eski püskü eşyalar, bakılacak şeyler değildi ve bu yere zaten sahip değildi ama dubleks yine de kendisinin ilk gerçek eviydi. Burası *kendisinin*, ucuz yemek takımlarından saçaklı yatak örtülerine kadar içindeki her şeyi kendi seçmişti. Oturma odasındaki lambayı bahçe satışından beş dolara almıştı ve bir başka bahçe satışında bir dolara kanepenin kolu boyunca asılan yumuşak örtüyü almıştı. Hava temizleyicinin kokusu kendi istediği kokuydu: sabun, kendi sevdiği sabundu.

Bütün giysilerini topladı. O kadar fazla giysisi yoktu, sahip olduğu bütün kılık kıyafet iki bavula sığmıştı ve buna,

satın aldığı çok da fazla miktarda olmayan makyaj malzemesi dahildi. Fazla makyaj yapmamaktan, kusursuz derecede süslenip püslenmiş, giyinip kuşanmış olmadan kendisini birinin görmesine aldırma zorunda kalmamaktan büyük keyif duyuyordu. Permalı kıvrırcığın son kalıntıları saçlarından ayrı lalı uzun süre olmuştu, saçlarının koyu renk kalmasına izin vermişti. Yeniden sarışın olmak istemiyordu; Drea sarışındı, Andie'nin hiç de anlamsız olmayan kahverengi saçları vardı.

Daire temizlenip bavulları dolduğunda, yapacak birkaç gündelik iş daha kaldı. Birincisi bir peruk dükkânının bulunduğu büyük bir marketteydi. Rafael'in dikkatini çekmek için yeniden Drea olması gerekiyordu ama bir peruğu çıkarıp aniden onun tanımadan geçebileceği birine dönüşebilmek de istiyordu.

Dükkânda saçını o zamanlar yaptırdığı modele uyan bir peruk yoktu dükkânda. Yeterince yakın olan bir tane seçti, biraz daha uzun, biraz daha düz ve boyası altından ziyade daha platindi ama işe yarayacaktı.

Son işi daha hileliydi ama değişik bir türden. Simon'un kendisini hâlâ izlemesi ihtimaline karşı genellikle alışveriş yaptığı bakkala gitti ve çürümeyen bir şeyler aldı. Yiyecek satın almak kendisinin olduğu yerde kalmayı düşündüğüne dair ona güvence verecekti. Ayrıca eğer dublekse geri dönmesi gerekirse, orada yemek bulunması iyi olurdu.

Ertesi sabah, Explorer'i havaalanında uzun süreli park yerine bıraktı ve New York'a doğru dönüş yoluna çıktı. Son dakikada ayırttığı yeri, en arka sırada bir orta koltuktu. Şişman bir adamla, onun kadar şişman karısının arasına sıkışmıştı, onlar belli ki koltuklarını kimsenin aradaki koltuğu

almayacağını umarak seçmişlerdi böylece daha rahat yayılabileceklerdi. Şansları yaver gitmemişti, tabii kendisinininki de.

Aktarmalı uçuş için üç saatten uzun bir zamanı geçirdikten sonra, sonunda La Guardia'ya vardığında ikinci vaktiydi. Valizlerini almış, bunları kara nakliyatı bölgesine sürmüş ve otele giden seferin gelişini beklerken kaldırımda durmuştu. İlkbahar günü soğuktu, elli derece kadardı ve esen meltemle hissedilen soğukluk muhtemelen kırk beş dereceydi.

Sefer geldiğinde dört kişi daha kendisiyle içeri girdi ama hiçbirisi birlikte seyahat ediyormuş gibi görünmüyordu, dolaşısıyla hepsi birden sessizlik içinde Manhattan'ın gökdelenlerine gittiler.

Gökdelen yaklaştığında şehri sevmiş olduğunu düşündü Andie. İnsanları ve yoğun hareketi, görünüşleri, sesleri ve kokuları sevmişti. Kansas küçük bir şehir değildi ama New York'un boyutuna hiçbir şekilde yaklaşamıyordu. Belki işler yoluna giderse yeniden buraya dönebilirdi.

Ya da belki hayır. Yüksek ücretli bir iş bulamayacaktı ve Manhattan pahalıydı. Mücevherlerin satışından elde ettiği para burada fazla dayanmayacaktı. Mantıklı olmalıydı, çünkü özel bir yeteneği veya mesleki eğitimi yoktu ve kendisini ilk anda Rafael gibi adamlara sürükleyen, kendi başına sağlayabileceklerinden daha fazlasını istemesiydi. Artık *kendisinin* elde edebilecekleriyle yetinmeliydi.

Holiday Inn'e kaydoldu, küçük ve genelde kirli odasındayken devasa telefon defterini yükledi ve bir numara aramaya başladı. "Birleşik Devletler Hükümeti" diye mırıldandı, sonra bir fihrist grubu buldu ve parmağını sütundan aşağı

kaydırmayı başladı. İsteddiği numaraya ulaştığında, bir süre parmağını bunun üzerinde tuttu, diğer eliyle cep telefonunu açtı ve telefonun servisi bulmasını bekledi. Bulduğunda, numarayı çevirdi.

İŞTE ORADAYDI. Onu bulmuştu. Kadın sonunda cep telefonunu açmıştı.

Simon'un parmakları laptopunun klavyesinde komutları tuşlayarak akıp gitti. Kendisi San Francisco'daydı ve orada herhangi bir yerde olduğundan daha uzun süre kalmıştı. Artık iş konusunda aktif olmadığına göre, sürekli hareket etmesine gerek yoktu. Tam anlamıyla kök salmış değildi ama bir şekilde alışkanlıklarını değiştirmişti.

Andie'ye gideceğini söylediğinde, Kansas'dan ayrılmıştı. Kadının burnunun dibinde durmak istememiş, ona düşünecek çok konu vermişti ve onun düzeltecek bazı şeyleri vardı. Onu izlemeye devam etmiş ve hareketleri çoğunlukla rutin olduğu için rahatlamıştı, ama yine de Glenn'in yerine dönmemesi canını sıkıyordu. Kadının, kendisinin dikkatini çekecek bir şey yapmamasından dolayı, onun hareketlerini hiç olmadığı kadar yakın izlemeye devam etmişti.

Şafak sökmeden önce cep telefonu vızıldadı, yine de hemen telaşlanmamıştı. Kansas şehri başka bir saat dilimindeydi, dolayısıyla orada şafak sonrasıydı. Ama ayağa kalkmış ve Explorer'ı izlemişti ve arabanın hareketi havaalanında durduğunda, soğuk terler boşanmıştı. Kahrolası bir uçağa biniyordu ve kendisi bin altı yüz kilometre ötedeydi, bu konuda hiçbir halt yiyemezdi.

LINDA HOWARD

Aylardır hiçbir sisteme gizlice girmemiş, buna ihtiyaç bile duymamıştı. Onun hangi havayolu firmasını kullandığını bilmiyordu, bu da kendisine zorluk çıkarıyordu. Sistematik olarak hepsini aramaya başladı, nitekim bir ihtimal kadın telefonunu yanına almamış olabilir veya kullanmaya ihtiyaç duyana kadar onu açmaya tenezzül bile etmeyebilirdi.

Telefondaki yer belirleyici çalıştığında, hemen onun nerede olduğunu tam olarak kendisine söyleyebilecek komutları girmeye başladı ve harita ekranda belirdiğinde buz gibi terin bedeninden döküldüğünü hissetti.

New York'daydı.

ANDİE, ERTESİ SABAH FEDERAL PLAZA'DAKİ bütün barikatlar ve güvenlik kontrollerinden geçti. Kendisine bir ziyaretçi kartı ve eskort verilmiş, beklemesi gereken yer gösterilmişti ve sonunda küçük bir ofise gitti. İçen girdiğinde özel ajan Rick Cotton yanına kadar geldi, uzattığı elini sıktı. Nazik, sağlam bir el sıkışı vardı ne çok sıkı ne çok gevşek ama :lk bakışta kadın onunla ilgili çok özel neyin olduğunu göremedi.

Orta yaşlı ve saçları kırılaşmıştı, yine de hâlâ biçimliydi, sakin ve kibar bir ifadesi vardı. Diğerlerinin onun etrafındaki davranışlarından aldığı izlenim, onun sevilen biri olduğu yönündeydi ama güçlü ve etkili bin olduğuna dair en ufak bir elektriklenme belirtisi yoktu. Elektriklenmenin neye benzediğini bilirdi, çünkü geçen sene bir yaz günü öğleden sonra, bununla yakın bir ilişkide bulunmuştu. Simon'un kişiliği bulunduğu her odaya hakim oluyordu, bununla birlikte Rick Cotton zar zor fark edilebilirdi.

"Lütfen oturun Bayan Pearson," dedi Ajan Cotton, eski

püskü görünen dik arkalıklı bir sandalyeyi göstererek. "Mesajınız sanırım, Rafael Salinas adında biri hakkında bilgiye sahip olduğunuz üzerineydi değil mi?"

Kartlar göğsüne daha yakın tutulsaydı, bunları göremezdi, diye düşündü Andie. Ajan Cotton önce kendisinin elini göstermesini istemişti, bu da kendisine uyardı.

"Benim adım Pearson değil," dedi Andie. "Andrea Butts. Drea Rousseau adını kullanıyordum ve iki yıl boyunca Rafael Salinas'la birlikte yaşadım."

Daha adam ifadesini zaptedemeden, Andie yüzündeki şoku gördü. Adam kendisine bakarak göz kırptı. "O zaman uzun sarı kıvrıkcık saçlarım vardı," diye ekledi yardımcı olmak için.

Adam, "Bir dakika," dedi ve telefonunu alarak bir dahili numara çevirdi. "Drea Rousseau ofisimde oturuyor," dedi ve ahizeyi yerine koydu.

Ajan sessizce oturuyordu, kendisi de. FBI'ya veya onların kendisine yararı dokunup dokunmayacağı konusunda gerçekten hiçbir fikri yoktu ama orası başlangıç için akla yatkın yerdı. Kendisini yem olarak sunmak, eğer birisi tuzağı izliyorsa işe yarayacaktı, aksi takdirde yem sadece bir yiyecek olacaktı. Belki Rafael'e karşı hiçbir şey yapamayacaktı ama yapamadığı takdirde en azından denemiş olacaktı.

Kum rengi saçlı bir adam kapıyı açıp içeri girdi. "Bayan Rousseau," dedi. "Ben, Özel Ajan Brian Hulsey. Şu anda Salinas soruşturmasıyla ben ilgileniyorum. Ofisime gelebilir misiniz lütfen?"

Andie durdu, adamı incelerken başını hafifçe yana eğdi. Adam, Ajan Cotton'un ofisine girerken kapıyı vurmamıştı

ve Andie onun "şu anda" kelimesine yaptığı hafif vurguyu yakalamıştı; bu tamamen gereksiz bir hareketti, şayet bu soruşturmayla daha önce görevli olan ajana nispet yapmıyorsa. Ego ve güç gösterisini içeren ofis siyaseti diye tahmin etti. Öte yandan Ajan Cotton, kibar ve soğukkanlı görünüyordu. Onda ego yoktu ve güçle ilgilenmiyordu.

"Hayır," dedi, sözü biraz vurgulayarak, bir karar vermişti. "Ben Özel Ajan Cotton'la konuşacağım."

Özel Ajan Hulsey, "Yanlış anlıyorsunuz. Ajan Cotton artık bu görevi..." diyecek oldu.

Andie, sesi daha soğuk çıkararak "Hiçbir şeyi yanlış anlamadım," diye cevap verdi. "İngilizce benim ana dilim, dolayısıyla birçok kelime biliyorum." İngilizce ayrıca onun tek diliydi, ama adamın bunu bilmesine gerek yoktu.

Ajanın yüzü kızardı. "Özür dilerim. Şeyi ima etmek istemedim..."

"Aptal olduğumu mu? Tamam. Birçok erkek bu hataya düşüyor." Ona gülümsedi, nazık bir gülümsemeydi ama adam dikkatli baksaydı, bu gülümseme kanını pıhtılaştırabilirdi. "Rafael Salinas onlardan biriydi."

"Size temin ederim Bayan Rousseau..."

"Butts," dedi Andie, bütün ünsüz harflere sert vurgular yaparak. "Gerçek adım Andrea Butts. Bunu bildiğinizi sanıyordum."

"Elbette ben..."

Adam gelip kendisini tanıttığından beri bir tek cümleyi bile bitirmesine izin vermemişti, dolayısıyla şimdi bunu yapmakta bir sebep göremiyordu. "Özel Ajan Cotton. Veya hiç kimse. Seçim sizin."

İşte, yere serilmişti. Ya soruşturmadaki rolünü Özel Ajan Cotton'a devredecek ya da Rafael Salinas'ı tek bir seferde alaşağı edebilecek bağlantının kaybedilmesinin tek sorumlusu olacaktı. İlk seçimi, kendi otoritesine neredeyse kabul edilemez bir hakaret olarak görüyordu-o bir otorite sembolüydü-ama ikinci seçenek, kariyer yok edici olabilirdi.

"Müdür yardımcısıyla bunu açıklığa kavuşturmuş olacağım," diye mırıldanarak ofisten çıktı ve kapıyı açık bıraktı.

Andie ayağa kalktı ve kapıyı sertçe çarparak kapattı.

"Onu sevmedim," diye itirafetti, yeniden koltuğa oturduğunda.

Özel Ajan Cotton hafifçe gülümsedi ama tek söylediği, "O iyi bir ajandır," oldu.

"Ben de öyle tahmin ediyorum, yoksa New York'da görev alamazdı, ama sizin için de aynı tahminde bulunabilirim." Ajanlar daha büyük şehirlerde görev almak için birbirleriyle yarıştı, New York ve Washington listenin başındaydı, oralarda aksiyon vardı ve her şey fazlasıyla gözler önündeydi.

"Bazı keskin zekâlı kişilerle çalışıyorum. Etrafındaki herkes tetikte beklerken, iyi görünmek kolaydır."

Andie'nin bu sözden anladığı, onun, Hulsey'in tersine, itibarı etrafındakilere dağıtmayı kabul ettiğiydi. Özel Ajan Cotton'da ısrar etme kararından memnundu.

"Eğer sizin için sakıncası yoksa, Salinas davasıyla görevliyken benimle birlikte çalışan bir ajanı aramak istiyorum," dedi yeniden telefonu kaldırarak. "Adı Xavier Jackson ve yaptığı işte bir dâhi. Benimle partner olması onun şanssızlığıydı

ama artık bu davada olmasak da hâlâ bazen konuşuyoruz."

Onların hiçbir sonuç üretmedikleri için başka göreve verildiklerini düşündü, yine de Hulsey'in onlardan daha iyi iş çıkarmadığına bütün parasıyla bahse girerdi. Onun yerine Cotton'la konuşmasına çok kızmasına Hulsey şaşırmasın; ne de olsa onun şapkasında büyük bir kuş tüyü olacaktı, belki dönüm noktasına ulaşmak ve Rafaël'e karşı mahkemeye sunulabilecek bir kanıt üretmek için tam olarak aradığı kişiydi kendisi.

Cotton'la, Dâhi Jackson'u beklerken havadan sudan konuştular. On beş dakika kadar sonra, kapıya hafifçe vuruldu ve bir bekleyiş, ta ki Cotton sesini yükseltip, "İçeri gir," diye kadar.

Xavier Jackson gençti, belki kendisiyle yaşıttı, zayıf, esmer ve yakışıklıydı, görünüşü hafif egzotikti, teni zeytinyağı tenginideydi. Binada gördüğü FBI çalışanlarının çoğuna nazaran iki dirhem bir çekirdekti, yine de kural gereği gösterişsiz takımını ve beyaz frak gömleğini giymişti; kravatı koyu, canlı bir kırmızıydı, üzerinde küçük bir desen vardı ki yakından baktığında daha da koyu kırmızıdan oldukça kaliteli tasarlanmış atlara dönüşmüştü. Göğsünün cebinde dümdüz dikdörtgen katlanmış mendil yerine aynı canlı kırmızıdan ustalıklı yapılmış birkaç doruk vardı. Bütün bunlar bir araya geldiğinde, daha çarpıcı görünmeyi ustaca başaran, daha seri hareket eden, haber spikeri gibi tarif edilemez bir sesi olan biriydi. Gözlerindeki ifade kesinlikle köpekbalığınıninki gibiydi ama Hulsey'in tersine Ajan Cotton'a olan davranışları saygılıydı.

İkisi de yakın bir zamanda ölmeyecekti.

Bunu anlamıştı, bu ani görüşü, sanki önünde asılan bir olgun elmaymış gibi koparıp almıştı ama bunu onlara söylemek ihtiyacını duymadı. Jackson kurşun geçirmez olduğunu düşünüyordu ve Cotton emekli olmayı, karısıyla daha fazla zaman geçirmeyi, sevdiği şeyleri yapmayı bekliyordu. Ölüm endişeleri zihinlerini hiç karartmıyordu, dolayısıyla konuyu açmadı.

Jackson inanamazmış gibi baktı. "Siz gerçekten Drea Rousseau musunuz?"

Andie güldü ve ajan hemen, "Oh, evet bu gülüşü tanıyorum," dedi. Meraktan gözleri kamaştı. "Sizin ölmüş olabileceğinizi düşündüm. Bir anda ortadan kayboldunuz."

"Bilerek yaptım," diyerek onu rahatlattı. "Hayatımı kurtarmak için kaçıyordum."

"Salinas ölmenizi mi istiyordu?"

"İstedi. Ben şehri terk ettikten sonra, bir trafik kazası geçirdim ve haberlerde yanlışlıkla benim kazada öldüğüm söylendi, bu da aslında hayatımı kurtardı, çünkü Rafael beni takip ettirmeyi bıraktı." Kendisini takip eden bir tek kişi vardı ve o da öldüğünü Rafael'e bildirendi, ki aslında öldüğü doğruydı ama gerçeği teğet geçerek anlattıkları, asıl olup bitenlerden daha inanılırdı.

"O hâlde sizin öldüğünüzü düşünüyor," dedi Cotton. "Güvendesiniz. Neden şehre, onun bölgesine geri döndünüz?"

"Çünkü onun hakkında, ona bir dava açmanıza, onu hapse atmanıza yardımcı olabilecek bir şey biliyorsam, kendisi her hafta ülkeye uyuşturucu sokmaya devam ederken benim güven içinde yaşamam yanlış olurdu. Rafael zekidir," dedi. "Ona karşı yeterince kanıt elde edemeyebilirsiniz, bir şekil-

de bir çatlak yakalamadıkça. Ben bu çatlak olabilirim. Öyle olup olmadığını bilmiyorum ama bir denemek istiyorum."

"Muhasebecisinin kim olduğunu biliyor musunuz? Gerçek muhasebecisi, göz önündeki işler için kayıt tutan kişi değil."

Andie hayır anlamında başını salladı. Muhasebeciyi ve onun bulunduğu yeri bilmek, Rafael'in bütün faaliyetleri konusunda mihenk taşı olacaktı. "Bir ismin telaffuz edildiğini duymadım. Bazı konularda umursamazdı,"-mesela banka hesabının şifresi gibi- "ama bu konuda değil. Adamların hiçbirinin de bildiğini sanmıyorum. Benim önümde konuştular ama kayıtlardan veya bir muhasebeciden hiç söz etmediler."

"Hiç yanına adamlarından hiçbirini almadan ortadan kaybolduğu oldu mu?" Araya giren Jackson'du.

"Bildğim kadarıyla hayır, yine de her zamanki korumalarıyla ayrılıp onları sonra bir yerde bırakmış olabilir. Ama söylediğim gibi, onların böyle bir şeyden bahsettiklerini hiç duymadım. Rafael kendi başına çıkma konusunda paranoyaktır. Sokakların kendisini öldürmeyi bekleyen rakiplerle dolup taşıdığını düşünür. Her zaman başka vücutlarla etrafının sarılı olmasını ister."

İkisi de Andie'yi akıllarına gelen her ayrıntı hakkında soru yağmuruna tuttular. Saatlerce konuştular, Andie düşünebildiği her ayrıntıyı aktardı ama umutsuzluğa kapılmaya başlamıştı, çünkü hiçbir şey onu yakalamak için yeterli görünmüyordu. Bundan korkuyordu, daha çaresizce yöntemlere başvurması gerekeceğinden korkuyordu.

Sonunda, "Dile getirmem gereken bir seçenek var," dedi. Bu sırada iki ajan da hayal kırıklığı içinde görünüyordu,

LINDA HOWARD

çünkü Salinas'ı çivilemek için altın fırsatları, işe yaramaz görünüyordu. "Bu federal görev kapsamında değil, ama amaç Rafael'i işin ve sokakların dışında tutmak, değil mi? Eğer beni görürse çılgına döner. Benim ölmüş olmam gerekiyordu. Gittiğimde, ben... onun için çok önemli olan bir şeyi alıp götürdüm." Evet iki milyon doların onun için önemli olduğunu dü-rüstçe söyleyebilirdi ama Rafael gibi biri için aynı derecede önemli olan şey, onun egosuna yaptığı hakaretti. Hatta egosu *daha* önemli olmalıydı. O kendisine âşık olduğuna inanmıştı ve kendisi de bu aşkı onun suratına fırlatmıştı. "Eğer elinden gelirse, olduğum yerde beni öldürecek. Bunu kendisine karşı nasıl kullanabiliriz?"

"BU İŞE YARAMAYACAK," dedi Jackson yavaşça, Drea Rousseau gittikten sonra-oldukça değişmiş bir Drea ama kesinlikle oydu. "Bir sivili yem olarak kullanabilirsek bile, ki müdür yardımcısı buna asla izin vermez, bir cinayete teşebbüs davası onu ancak bir yıl veya biraz daha uzun süre sokaklardan uzak tutar, -şayet daha önce hapis yatmışsa tabii—yeterince sert bir ceza olmaz."

"Biliyorum," dedi Cotton. Sesi yorgundu. "Biliyorum. Piç kurusunu hâlâ çivileyemeyiz, onun yardımıyla olsa bile. Tanrı korusun, ya biz onu yem olarak kullanırsak ve adam onu sokakta gerçekten öldürürse. Böyle bir şey olursa kendi-mi asla affedemem."

ANDIE YEMEK YEMEK için bir lokantada durdu, o

kadar hayal kırıklığı içindeydi ki sipariş ettiği çorbayı zar zor yudumlayabiliyordu. New York'a geleceğinden ve kısa sürede, Rafael'in bir şekilde ya federallere yakalanacağından ya da öldürüleceğinden o kadar emindi ki. Gerçekten "ölümü" düşünüyordu, sanki büyük çaplı dramatik bir silahlı çatışma olacaktı gibi, bu da elbet haber sıkıntısı çekilen bir güne hareket getirecek ve Rafael öldürülmüş olacaktı. Mantıksal açıdan bakıldığında, şimdi madem buradaydı, bu senaryoya nasıl geldiğini söyleyemezdi. Bu diğer insanlarla ilgili sahip olduğu ani izlenimler gibi değildi, kendisiyle ilgili hiç izlenimi olmamıştı.

Planı, eğer plan denirse, kapsam olarak büyüktü ama ayrıntılar çok baştan savmaydı. Şu anda burada olduğuna göre, kendisini çok budala hissediyordu. Hiçbir şeyi tasarlamamıştı, bu tabiatına o kadar aykırıydı ki sadece başını sallayabilirdi. Cesur değildi, gözüpek değildi, hiçbir türden kahraman değildi ama uygulamak için elinde hiçbir yöntem olmadan bu büyük şemayı düşünmüştü. Sorunu neydi?

Şayet gerçekten burada ölmeyi amaçlamadıysa-şayet kendi ölümü Rafael'in sonsuza kadar uzaklaştırılmasına giden yol değilse.

Pencereden sokağa, orada yayalardan oluşan sonsuz nehre dalgın dalgın baktı. Ölümünden korkmuyordu ama Alban'ın bulunduğu yere dönmek için yeterince iyi biri olmaktan korkuyordu. Daha değerli bir insan olmak, sahip olduğu şeyler için çalışmak, istediklerini elde etmek görünüşünü ve seksi kullanmayı bırakmak için çok fazla çabalamıştı, ama sadece sekiz ay geçmişti. On beş yıla karşın sekiz ay, skalanın 'Şıklı ucunda olmalıydı. Eğer şimdi ölürse, bir fark yaratmak

için yeterince takdir puanı toplamış olacak mıydı?

Belki ölümü, son ölümü gerçek testti. Gerçek sevginin erkeği yoktu ve hepsi bu. Eğer bu şekilde sonuçlanıyorsa ve ölümü Rafael'i alaşağı etmek için gerekli şeyse, o zaman bunu yapacaktı. Bir şekilde bunu yapacak cesarete sahip olacaktı.

Ama hayır, Simon'dan ayrılmak istemiyordu. Geçmişlerine rağmen, aralarındaki şey yeni, ürkek ve çok az keşfedilmiş gibi geliyordu. *Onun* geçmişine rağmen, onun bütün kötü seçimleri sonlandıracak kötü seçim olduğunu kendi kendine söylemesine rağmen, ellerini onun sakalla sertleşmiş çenesine koymak, gözlerinin koyu opal renklerine bakmak ve daha önce sadece boşluğun olduğu yerde şefkatin filizlenişini seyretmek istiyordu.

Onu tanımak, gerçekten tanımak için zaman istiyordu. IHOP'daki soru-cevap oturumu sırasında adamın kendisine verdiği yüzeysel bilgiden daha fazlasını istiyordu. Ona aptalca şakalar yapmak ve onu güldürmek istiyordu, onunla yemekler paylaşmak, kendi yaralarına kendisi dikiş atan bir adamdan başkalarının kendisine yardım etmesine izin veren bir adama dönüştüğü sırada onunla birlikte olmak istiyordu.

O kadar yalnızdı ki. Eğer kendisi ölürse, ona ne olacaktı? Seçtiği yolda kalacak mıydı, yoksa eski çarelerine dönecek miydi? Kendisinin, onun bir daha seveceği birini asla bulamamasına neden olacak kadar eşsiz bin olduğunu düşünmüyordu ama soru şuydu: yapacak mıydı? Deneyecek miydi? Ya da kendi etrafında eskisinden daha kalın duvarlar mı örecekti? Bunun cevabını biliyordu, çünkü birlikte geçirdikleri öğleden sonrasında kendisinin yaptığı bütün başlangıçları nasıl tamamen engellediğini, ismini söylemeyi bile reddetti-

ğini görmüştü. Onun kendisini öpmesini bile istememişti, başta nasıl sanki kendisini uzağa itecekmiş gibi donduğunu hatırladı. Ama bunu yapmamıştı, içinde bir şey kollara sarılmaya, öpülmeye açtı ve o da kendisini karşılık olarak öpmeye başladığında, daha önce hiç böyle derin ve böyle aç bir şekilde öpülmediğini hissetmişti.

Eğer onu kamyon durağında görmeseydi, eğer o kendisini rahatlatmak için evine gelmeseydi, eğer onu görmeseydi, onu üzerinden atamadığı acı ve pişmanlıkla daima düşünecekti ama onu *özlemeyecekti*. Onu düşünmek, yapması gerektiğini bildiği şeyi yapmaktan pişmanlık duymasına sebep olmayacaktı.

Çorbasını bitirdikten sonra, yemek masasından kalktı ve kaldığı Holiday Inn'e gitmek üzere şehrin içinden geçen bir otobüse bindi. Yol oldukça kısa gelmişti, sadece birkaç küçük binayı geçmesi gerekmişti. Gıcırtilı asansöre yalnız bindi ve kaldığı kata çıktı. Koridorun sonuna bir otel temizlik ve bakımı uyarı levhası yerleştirilmişti ve açık kapıdan elektrikli süpürge'nin vızıltısını duyabiliyordu.

Anahtar kartını yerleştirerek kapıyı açtı ve eli hâlâ açık kapıdayken, dondu kaldı.

"Bağırma." Simon önünde bir karaltı gibi görünüyordu, ifadesi gizemliydi.

Andie tam zamanında sesini zaptetti; adam onu kendisine çekti, kapıyı kapatarak zinciri yerine koydu ve sonra yaysız kilidi çevirdi. Sinirlenmiş bir ses tonuyla, "Burada ne yapıyorsun?" diye homurdandı.

"Bu benim odam. Ben de sana aynı soruyu soracaktım," dedi Andie, yutkundu, çantasını yere düşürdü ve kollarını

adamın boynuna doladı. Yaşlar gözlerini acıttı ve neredeyse ağlayacaktı ama göz kırparak bunları engelledi. Az önce onu düşünmeseydi, onu görmeyi ne kadar istediğini düşünmeseydi kendisini tutabilirdi ama onun sesini duymanın verdiği rahatlama duygusu ve vücudunun kaslı sertliğini kendisine karşı hissedışı fazlasıyla yoğundu, onu özleyişi açıkça belli olmaya çok yaklaşmıştı. Yakında ölebilirdi ve ölmeden önce ona yeniden sahip olmak istiyordu. Parmaklarının ucunda giderek dudaklarını onunkilere bastırdı, onun tadı ve dudaklarının çok iyi hatırladığı yumuşaklığı karşısında hafifçe inledi.

Adam daha önce kendisini öpmeden önce biraz tereddüt etmişti, bu sefer tereddüt etmedi. Kollarını etrafına sıkıca doladı ve kendisini döndürdü, kendisini kâh taşıyarak kâh iterek banyonun yanından geçip odanın ana bölümüne yatağın olduğu yere doğru geldi.

Öpüşüne, ancak eğilmeye, yatak örtüsünü yakalamaya ve bunu yataktan tamamen kaldırarak yere atmaya yetecek kadar ara verdi, sonra kadını kendisiyle beraber yatağa yerleştirdi.

Onun öpüşleri aynı sıcaklık ve aynı açlıktaydı, Andie'nin hatırladığı gibi. Kadını ağırlığıyla kaplayarak, onu yatağa bastırdı ve Andie bacaklarını etrafına sardı, bunlarla onu kucaklamak için uyluklarını onun kalçalarına kaydırды. Adamın daha montunu çıkarmak için gövdesini kaldırırken bile, yavaşça ona karşı ereksiyonunu sallamaya başlamıştı. "Buna emin olsan iyi olur," diye mırıldandı, bakışları kadıninkıyla buluşarak. "Geri dönüş yok."

Kısılmış gözlerindeki yoğunluk Andie'yi sarstı, onu yaktı.

Elleriyle adamın yüzünü çerçeveledi, tıpkı hayallerinde yaptığı gibi ve sıçradı. "Seni seviyorum Simon." Bunu en az bir kere söylemek istiyordu, ona söylemek için başka fırsatı olmaması ihtimaline karşı. Onun sevildiğini, değer verildiğini ve yalnız olmadığını bilmesini istiyordu.

Adam o zaman duraksadı, kolları birden titredi ve ağırlığını taşıyamaz oldu. Sertçe nefes alarak vücudunu kadının üzerine bıraktı, alnını onun alnına bastırdı. "Bunu söylemene gerek yok," diye mırıldandı, sesinde öyle mütevazı bir ton vardı ki bu kadının kalbini kırdı.

"Bu doğru. Sen beni yanında götürmeyi reddettiğinde, parçalara ayrıldım ve saatlerce ağladım." Adamın saçlarını okşadı, elleri şefkatliydi. "Zar zor düşünebiliyordum, o kadar canım yanımtı ki, üstelik, Rafael'i onun beni sevmediğini fark ettiğim için üzülüşüme ve senin başına fazla dert olacağımı söyleyip bana hiç dokunmadığına ikna etmem gerekti."

Adamın başı hafifçe sallandı ve burun burunayken ona baktı. "Bunu yedi mi demek istiyorsun?" diye sordu inanılmaz bir şekilde.

"Elbette. Benim yalan söyleme yeteneğim var," dedi Andie, ağzı hafif alaylı bir ifadeyle yayılarak.

"Vay, senin iyi olduğunu biliyordum ama bu dünya çapında."

"Teşekkür ederim." Kadın güldü, bu yumuşak dudakların tadını hemen almak için başını kaldırdı. Bunların bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti ve kalbi sıkıştı.

Simon nazikçe onun çenesini ısırdı, uyluğunu yakalayıp yukarı çekmek için eliyle sıvazladı. "Biraz kıyafetlerimizi çıkaralım. Gerçekten, gerçekten seninle bir kez birlikte olmaya

ihtiyacım var."

"Bu bir kere ne kadar uzun?" Andie bluzünün düğmelerini açmaya başladı ama bu çabacdan adamın düğmeleriyle uğraşmak için vazgeçti, nitekim onun tenini kendisinkinden daha fazla hissetmek istiyordu. "Kişisel bir rekora var mısınız?"

"Yani dört saatten fazla mı?" Adam gülümseyerek başını salladı. "Bunu yapamam. Bu sefer değil. Sadece yirmi dakika yapalım."

"Tembel. Daha iyisini yapabileceğini biliyorum." Yirmi dakikaya ihtiyacı olmadığını düşündü, kalçaları kalkarak ve ona sürtünerek ereksiyonunun sert yükseltisini arıyordu. Beş dakika yeterdi. Birden adamın onun içine girerken nasıl hissettiğini hatırlayınca bütün iç kasları birden sıkıştı. Uzu o zaman bile kendisini çekiliyormuş gibi hissetmesi için yeterince kalındı, ya şimdi nasıl hissedecekti, aylardır bekâr hayatı yaşıyorken? Sanki seks dürtüsü yok olmuş gibiydi, çünkü kazadan beri seksi düşünmemişti bile-adam mutfakta görünene kadar ve o zaman bunu yok olmadığını fark etmişti, sadece uykudaydı, çünkü kendisi başka şeylerle meşguldü.

Adamın gömleğinin düğmelerini çözdü ve pantolonundan çekip sıyırdı. Göğsünün genişliği, hafifçe serpilmiş kılları, kendisini baştan çıkardı ve ellilerini bunun üzerinde yaydı, böylece kıllar avuçlarını gıdıladı ve parmakları göğüslerinin küçük düz uçlarını buldu, bunlar küçük yuvarlaklarla çevrelenmişti ve okşarken sertleştiler. Adam onun oynamasına izin vererek kendisini kadının üzerine bırakırken, yanakları kızarıp koyulaştı.

Bu kadar yeterdi. Adamın göğsünü gerçekten, gerçekten beğeniyordu ama en fazla istediği pantolonunun içindey-

di. Göğüs uçlarını bırakarak, kemer tokasına geldi, bunu koparıp açtı. "Fermuarı bekle," diyebildi adam, sonra ereksiyonunu kadının bunu özgürleştirmekteki tehlikeli sabırsızlığından kurtardı. Kadın birden çıldırmıştı, buna ulaşmak için adamın ellerine vuruyordu.

"Çekil," diye mırıldandı. "Ona sahip olayım."

"Yavaşla. Ona sahip olabilirsin. -Hay aksi, bekle bir dakika."

"Hayır. Acele et."

"Sen de elbiselerini çıkart."

Kenara yuvarlandı ve kadın sabırsızca dizüstü çökerek, giysilerini çekip yırttı ve kenara attı. Kot pantolonu ve iç çamaşırları çıktığında bunları kenara yığıdı ve bacaklarıyla adamı sararak, ödülünden daha fazlası olan bir şeye dikkatini verdi.

"Seni seviyorum Simon," dedi, uzvunu kavrayıp bacaklarının arasına yönlendirerek. Bilerek ismini kullanarak, seksi değil, *onu*, adamı sevdiğini vurgulamıştı. Son derece sıcak bekleyiş mide kaslarını sıktı. Vücudunu bıraktı, uzvun açıklığına karşı itilmesi için yetecek kadar. Teni açılırken ve etrafında şekillenirken ağır baskıyla yandı. Acıyordu ama umurunda değildi. Biraz daha itti, daha fazlasına açtı, sonra kendisini tahrik etmek için hafifçe kalktı.

Bir homurtu adamın boğazını sarstı ve adam onun kalçalarını yakaladı, onu, kendisini doğrudan içine iten hızlı bir hareketle aşağı çekti. Başını geriye eğildi, o penetrasyon anının tadını çıkarırken gözleri kapandı, sonra ellerini ve vücudunu gevşetti ve güzel bir gülümsemeyle ağzı kıvınlırken, "İşte. Haydi al tatlım. Hepsi senin," dedi.

"NEDEN BURAYA GELDİN?" DİYE SORDU SİMON.

"Beni nasıl buldun?" diye cevap verdi Andie.

Karmakarışık çarşaf ve yastıkların arasında çıplak yatıyorlardı, uykulu, gevşemişlerdi ve sonunda birbirlerine mümkün olduğunca yakın olmak dışında bir şeye dikkatlerini vermişlerdi. Adam onu, başı omzuna yaslanmış olduğu hâlde, hâlâ kendisine yakın tutuyordu, sanki ona dokunmadan durmaya katlanamıyormuş gibiydi.

İkisi de bir başkasında son derece mutluluk hissetme duygusunu yeni tanıyorlardı. Andie ona dokunmayı durdurmuyor, aralarında her şeyin nasıl hızla değiştiğine şaşıırıyordu, şimdi ona dokunup öpmekte, yüzünü boynuna gömmekte ve teninin harika sıcaklığıyla kokusunu içine çekmekte özgürdü. Gerçekdışılığın küçük sahnelerine sahip olmaya devam ediyordu, onunla gerçekten *burada mıydı*? Vücudu onun varlığını neşeyle kabul etmişti ama zihni bu ani değişikliği henüz yeterince yakalamamıştı. Aylarca dehşetle korktuğu adam

şimdi onun sevgilisiydi. Sadece sevgilisi değil, aşkıydı. Bu ne kadar akılsızca olursa olsun, onu seviyordu. Birbirlerini yıllardır tanıyor, birlikte çıkıyor, kişilik ve zevklerinin bütün ayrıntı ve tuhaflıklarını biliyor olmanın verdiği rahatlıktan yoksunlardı. Bunun yerine, her karşılaştıklarında, ilişkileri, ikisinin de uğraşmakta tecrübeli olmadıkları duygularla dolu ve yoğun olmuştu. Kendisi de bu aşk işinde adam kadar acemiydi, dolayısıyla bunların hepsini algılaması zordu.

Öncelikle, kendisini sersemlemiş hissediyordu. Sarhoş. Ondan dolayı, seksten dolayı, rahatlama, neşe ve acının hepsinin karışımından dolayı. Adam ona dokunduğunda, kendisine değer verildiğini hissetmişti, daha önce hiç şefkat gösterilmemiş, hiç sevilmemiş, değer verilmemiş olan Andie Butts/Drea Rousseau. *Onun* kendisine değer verdiğinin, kendi zevki, konforuyla, rahatıyla ilgilendiğinin tamamen farkına varması, algılayabileceğinden daha fazlasıydı.

Aynı derecede dikkat dağıtıcı olan, ona sevgisini göstermesindeki derinlik ve gücü. Onu korumak için, onunla ilgilenmek ve hayat yolundaki kasisleri düzleştirmek için her şeyi yapardı. Eğer onun için bunu hissediyorsa, bu hissin, öteki adı "yoğun" olan ve her içgüdüğü bir yırtıcı hayvanınkine benzeyen bir adamdan kendisine geri dönerken nasıl hissettireceğini ancak hayal edebilirdi. Eğer kendi hayatını tehlikeye sokmaya niyetlendiğini öğrenirse nasıl tepki gösterecekti? Çok iyi bir tepki olmayacağından korkuyordu. Bunu hiçbir adam kabul etmezdi, sıradan bir Joe bile ve adam hayal edebildiği hiçbir ölçüde sıradan değildi.

Ona kendisinin neden burada olduğunu söylemesi gerekecekti. Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Aralann-

daki bu yeni, harika şey, bundan daha iyisini hak ediyordu ama şimdi değil. Şimdilik, eğer adam soru ve cevaplar için zamanın geldiğini düşünüyorsa, önce kendi sorularının cevaplandırılmasını istiyordu, böylece onun *kendi* cevaplarını aldıktan sonra dikkatini dağıtmasına engel olacaktı.

Başını arkaya, adamın omzuna eğdi, ihtimaller arasında gidip gelirken onun yüzüne bakarak, "Explorer'ımda bir yer belirleyicin olsa bile, bu beni ancak havaalanının park yerine kadar izleyebilirdi," dedi yüksek sesle düşünerek. "Hangi havayolu şirketini kullandığımı veya nereye gitmek için, hangi uçağa bindiğimi bilemezdin. Sanırım, eğer yeterince iyi korsansan..."

"Öyleyim," diye adam araya girdi, herhangi bir ego veya hava atma belirtisi olmadan, sadece bir gerçeği dile getiriyordu.

"Elbette bulabilirdin, ama bu zaman alırdı, şayet büyük şans eseri girdiğin ilk birkaç veri tabanında beni bulamazsan. Ama ayrıca, New York'a geldiğimi bulduktan sonra nerede kaldığımı da bulman gerekecekti. Bu bölgede irili ufaklı ne kadar otel olduğu düşünülürse ve kaydolurken hangi ismi kullandığıma dair hiçbir fikrin olmadığına göre, bir bilgisayarla beni bu kadar hızlı bulmanın hiçbir yolu yoktu."

Adam hiçbir şey söylemedi, onun durumu değerlendirmesini seyrederken ifadesi merak doluydu.

"Üzerimde bir yer belirleyicin var," dedi kadın. "Bu tek açıklama. Explorer'da değil ama *üzerimde*.""

"Bir tane de Explorer'da var," diye itiraf etti Simon, hiç çekinmeden.

"O hâlde nerede bu?"

"Mantıklı düşün." Ağzı alay eder gibi kıvrıldı. "Cevabı bulacaksın."

"Daima yanımda tuttuğum bir şeyin üzerinde olmalı. Çantam, ama kadınlar sürekli çanta değiştirir. Çantamda bir şey. Kahretsin, cep telefonum."

"GPS teknolojisi harika bir şey. Senin yerini birkaç metrelik bir bölgenin içinden bilebilirim ve bilgisayarımla bulunduğun yerin adresini bile alabilirim. Mesela, neden FBI binasıındaydın?"

"FBI'yla konuşmak için. Malûm." Onu takılmak için "Malûm" kelimesini söylerken gözlerini çevirmişti. Ona hayatında hiç böyle insanların takılmamış olduğundan şüphelendi, onun biraz şakaya ihtiyacı vardı. "Cep telefonuma nasıl izleyici koydun? Ellerini bunun üzerine ne zaman koydun?"

"Aylar önce. Bir sabah erkenden sen uyurken dairene girdim."

Adam onun dairesinde bulunmuştu, *yatak odasında* nitekim çantasını, gerekli olursa diye, elini uzatabileceği kadar yakında tutmuştu-ve bunu hiç bilmemişti. Eğer zamansız yere çakan bir şimşek, kamyon durağında park yerinde dururken onu açığa çıkarmasaydı, onun kendisini koruyucu bir melek gibi izlediğini, mesafesini koruduğunu ama her zaman kendisinin güvende olup olmadığına baktığını bilemezdi. Ama bu şimşek için, Tanrı'ya şükür bunun sayesinde artık buradaydı, kolları etrafına dolanmıştı.

"FBI'yla konuşmak için New York'a gelmen gerekmiyordu," diye işaret etti. "Kansas'da bir bölge ofisi var."

"Ama oradaki ajanların hiçbiri Rafael'i izlemiyordu,"

dedi kadın. "Buraya gelmem gerekti."

"FBI'nın telefonları var."

"Simon, *buraya* gelmem gerekiyordu."

"Senin burada olman tehlikeli," dedi adam, kadının konuyu kapatmaya davet eden ses tonunu duymamazlıktan gelerek. Yüzünü kadına doğru bakacak şekilde döndü, böylece vücutları birbirlerinkine tam olarak yapışmıştı. "Saçların farklı olsa bile, şehrin Salinas'ın bulunduğu tarafında kalmasan bile, burada olmaman gerekiyordu. Sokakta öyle ya da böyle bu işe girmiş binlerce kişi var. Çoğu seni görünüşünden tanıyor. FBI onları, onlar da FBI'yı izliyor. Salinas daha şimdiden sana çok benzeyen bir kadının federallerle buluştuğunu öğrenmiş olabilir."

Andie gerçekten de sokaktaki insanların hiçbirinin federal binaya giren herkesin fotoğrafını çekiyor olabileceğini düşünmemişti, yine de bunu düşünmeliydi. Elbette casusluk ve istihbaratla ilgili yurtdışı menfaat grupları ilgilenmiş olacaktı. Rafael, -evet, onun bu kadar ileri gidebileceğini görebiliyordu. Uyuşturucu ticaretinde bulunduğu yere, açıkça belli olanı gözden kaçırarak gelmemişti. Kendi teşkilatından bile güvene yer yoktu.

Simon eliyle kadının çenesini kavradı, yüzünü yukarı kaldırdı böylece ifadesinin her ayrıntısını görebiliyordu. "Üçüncü kez soruyorum, neden buradasın?" Eli orada kalarak saçının bir perçemini kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Sebebini biliyorsun." Andie içini çekti ve çenesini adamın avucuna doğru döndürdü. "Onlara onu yakalamalarına yardım edecek ne yapabilirsem, yapacağım. Sabahı iki ajanla konuşarak geçirdim, hatırlayabildiğim her ayrıntının üze-

rine gittim."

"Özellikle Salinas'ı yakalamak neden bu kadar önemli? Birçok insan uyuşturucu satıyor. Onlar pislik, o da pislik. Kimilerinden daha kötü, ama ben bazılarını tanıdım ki. Yanlarında kilise korusu çocuğu gibi kalıyor."

Bu korkutucu bir düşünceydi. Andie hafifçe omuz silk-ti. "O, hakkında bilgilere sahip olduğum kişi. Diğerlerini tanımıyorum. Ve onunla yaşayarak uyuşturuculardan istifade ettim. Bunun için yapmalıyım, işleri doğru hâle getirmeyi denemeliyim." FBI'nın kurabileceği herhangi bir tuzakta bir yem olarak davranmayı teklif ettiğini henüz adama söylemeyecekti. Ajanlar Cotton ve Jackson, değişik sebeplerden dolayı, bu fikri heyecanla karşılamamışlardı ve fikir bir sonuç doğurmadığı takdirde Simon'u hiç yoktan sinirlendirmenin anlamı yoktu. Simon'u sinirlendirmenin tehlikeli bir iş olduğu konusunda sinsi bir şüphe taşıyordu-kendisi iç in değil ama onun bütün Federal Plaza'yı yok etmesini istemiyordu.

Ama eğer-büyük eğer-Cotton ve Jackson bir planla gelirse, bunu ona söylemesi gerekecekti. Güven duygusunu zor kazanmıştı, Simon daha da zor. Bu kadar değerli yeni bir şeyi kötüye kullanmak istemiyordu.

Bugün, yine de ona söylenecek hiçbir şey y c k t u . Günün geri kalanında ve gece, sadece onunla birlikte olmaktan daha önemli yapacak bir şey yoktu. Birlikte çok zamanları olmayabilirdi, bu nedenle bunu elinden geldiğinde değerlendirmek istiyordu.

ANDIE, SIMON'UN VARLIĞIYLA, perişanlık dere-

cesindeki mutsuzluktan, neredeyse parlayan bir mutluluğa geçmişti. Uyukladılar, yeniden seviştiler, derken ikindi, akşama dönüştü ve kadının karnı acıktı. Zor fark edilir ve hafif lekeli küvette birlikte duş aldıktan sonra, sokağın sonuna bir İtalyan lokantasına yürüdüler.

Simon'un yanında bir çanta yoktu, bu nedenle orada giydiği kıyafetleri giydi. Andie, bavullarının dolaplardan daha temiz oldukları gerekçesiyle, eşyalarını çıkarmamıştı, dolayısıyla temiz iç çamaşırları aramak için bir bavulun fermuarlanmamış üst kısmını açtı. Peruk kutusu gözüne çarptı ve hemen bir gömlekle üzerini örttü. Tanrı'ya şükür peruğu fırçalamak için dışarı çıkarmamıştı, zaten peruk kutuları oldukça küçük olurdu ve...

"Nedir bu?" diye sordu Simon ifadesiz bir sesle, sessizce omzunda görünerek. Bavula uzandı ve bir parmağıyla peruk kutusunu kaplayan gömleği kaldırdı.

"Bu bir gömlek," dedi Andie, her ne kadar adamın sorduğunun bu olmadığını pekâlâ bilse de.

Adam cevap vermedi. Bunun yerine kutuyu bavuldan aldı ve açarak peruğu çıkardı ve uzun sarı perçemler özgür kalacak şekilde salladı. Peruğu yukarı tuttu, sentetik kıvrıkcıklar koluna dolandı.

Peruğu inceleyerek ileri geri iterken yine o dalgın ve kasten ifadesiz ses tonuyla, "Tam olarak doğru renk değil ama yakın," dedi, "ve o kadar kıvrıkcık değil." Onu tekrar bavula düşürerek kısılmış gözlerini kadına çevirdi. Onun uzun sarı kıvrıkcık bir peruğa sahip olmasının tek bir sebebi vardı ve ikisi de bunu biliyordu. "Federallerin hayalini kurdukları gerizekâlica bir tuzakta senin yem olmana izin verirsem, la-

netlenmiş biri olacağım"

Andie omuzlarını dikti. Doğru şeyi yaptığını inanıyordu, dolayısıyla kararının arkasında durması gerekiyordu. "Federaller hiçbir şeyin hayalini kurmadılar. Fikri ben ortaya attım-onlar da buna yanaşmadılar." Adama yaptığı şeyin onu ilgilendirmediğini söylemedi, çünkü ilgilendiriyordu, tıpkı onun kendisini ilgilendirdiği gibi. Onu sevdiğini söylediğinde, ona bu hakkı vermişti.

"Aman ne güzel. Kanun görevlilerinden kimseyi öldürmedim, ama bu başlangıç için iyi bir sebep olurdu."

Eğer insanların çoğu böyle bir şey söylerse, abarttıklarını ve deşarj olduklarını kabul etmek daha güvenli olurdu. Simon için öyle değildi. O gerçekleri dile getirirdi ve dile getirdiklerinin arkasında dururdu. Andie uzanıp adamın elini tuttu, o da elini çekmedi ama aynı sıkılıkta tutmadı.

Simon'un elini her iki elinin arasına aldı ve göğsüne, boyun kemiğinden göğüs kafesinin sonuna kadar uzanan yaranın tam üstüne koydu. Adam bir saat önce bir annenin yeni doğan bebeği öpüşündeki şefkatle bu yarayı öpmüştü ve Andie, kendisinin başına gelenleri ve şu an yürüyen mucize oluşunu, o sırada ikisinin de düşündüğünü biliyordu. "Bunu ödemem lazım," dedi yumuşak bir sesle. "Bu bir bedelle geldi ve bu bedelin bir kısmı, Rafael'i durdurmak için elimden geleni yapmak, yapabileceğim ne varsa. Sırf sana âşık olduğum için ve hayatımın geri kalanında seninle okyanusa açılmaktan ya da sen ne halt ediyorsan onu yapmaktan başka bir şey istemediğim için, uzaklaşıp elim kolum bağlı duramam. Bu borcu ödemem gerek. Bu ikinci şans kazanmalıyım."

"Bunu başka bir yolla kazan. Bir aşevinde çalış. Bütün

parayı hayır kurumuna bağışla..."

"Bunu zaten yaptım," dedi kadın. "Buraya gelmeden önce."

"Yarım kalmış işlerle ilgilendin mi, hayatta kalmaman ihtimaline karşı?"

Alaycı tavır, sözlerin bir bıçak gibi saplanmasına neden oldu ama Andie, "Evet," dedi ve adamın üzüldüğünü gördü. Bu tepki o kadar hızlı kayboldu ki hayal denilebilirdi ama Andie öyle olmadığını biliyordu ve kalbi onun için sızladı.

"Beni senden uzaklaştıracak hiçbir şey yapmak istemiyorum. Ajanlarla yarın bir görüşmem daha var ve söz veriyorum-söz veriyorum-başka bir yol varsa eğer, kendimi tehlikeye atmayacağım."

"Bu yeterince iyi değil. Senin ona yakın hiçbir yerde olmanı istemiyorum; ister bir saat gibi bir zamanı hapiste geçirsin, ister doksan yaşında zengin ve mutlu ölsün. Seni zaten bir kere ölüren izledim. Bunu tekrar yapamam. Andie yapamam."

Elini kadının ellerinden çekti, döndü ve pencereye yürüdü, her ne kadar manzara daracık bir yol ve bir başka binanın arkasından daha ilgi çekici bir şey olmasa da. Andie sessizce giyinmesini bitirdi. Yalan söylemediği takdirde söyleyeceği onu rahatlatacak hiçbir şey yoktu ve kendisi gibi dünya çapında bir yalancının onun güvenine ihanet edememesi tuhaftı. Elinden geldiğince söz vermişti ve bunun ötesinde sadece en iyisinin olmasını dileyebilirdi.

Lokantaya yürüdüler ve orada sessizce yemeklerini yediler. Bu somurtkan ya da küskün bir sessizlik değildi ama söylenecek her şeyi ikisi de söylemişti ve başka bir şey söyle-

mek, ölü bir atı vurmak kadar gereksiz olurdu. Aynı z a m a n -
da, Andie kendisini havadan sudan konuşacak gibi hisset-
miyordu ve adam havadan sudan konuşulacak kişi değildi;
bir gelecekleri olmayabilecekken gelecekleri için plan yap-
mayı istemiyordu, bu da kendisini söylenecek hiçbir şey ol-
madan sessiz bırakıyordu.

Ama Holiday Inn'e geri dönerken Simon elini t u t t u ve
çoğunlukla soyunuk olduktan sonra yatakta oturdular, yığıl-
mış yastıklara yaslandılar ve televizyon seyrettiler. A n d i e bir
şovun ortasında başı adamın karnında dinlenerek uyuyakaldı.

Ertesi sabah, Ajan Cotton'u aradı ve federal b i n a d a n baş-
ka bir yerde buluşmalarını istedi. Simon'un, kimin girdiğini
görmek için insanların federal binasını izlediklerine dair
uyarısı Andie'yi huzursuz hissettirmişti, tıpkı alışverişe git-
tiğinde kadın güvenlik personelinden birinin kendisini izle-
diğini fark ettiğinde huzursuz olması gibi. Yanlış bir şey yap-
madığını *kendisi* biliyordu ama yine de izlenmekten hoşlan-
mıyordu, bu bir tür içgüdüsel alarm çanlarını çaldırmıştı.

Canını daha fazla sıkan, Rafael'in orada çalışan bir üç-
retli muhbirinin bulunması ve kendisinin eski metresi oldu-
ğunu iddia eden bir kadının ajanlarla konuştuğunu ç o k t a n ha-
ber almış olması ihtimaliydi. Bu ona düşünmek ve planlamak
için zaman kazandıracaktı. Eğer kendisini feda etmek istiyor-
sa, kahretsin, bunun bir hiç uğruna olmasını istemiyordu.

"Madison Meydanı Parkı'na ne dersiniz?" diye önerdi
Cotton. "Ben bölgede olacağım, bu nedenle konuşmak için iyi
bir yer. Saat birde Conkling heykelinde bekliyor olacağım."

Simon sadece bavulunu alıp döneceğini söyleyemek saat
on civarı oradan ayrılmıştı. Onun nereye gideceğin, bilmi-

yordu, ama kendisi gitmeden önce öğleden biraz sonraya kadar bekledi ve adam hâlâ dönmedi. Bir not yazdı ve sıranın üzerine bıraktı. Onun bir anahtar kartı yoktu ama bu onu bir gün önce durdurmamıştı, dolayısıyla dönerken onu salonda kendisini beklerken bulmak konusunda endişesi yoktu.

Gün, iri beyaz bulutları gökyüzünde sürükleyen rüzgârla birlikte bir önceki günden daha ılıktı ama montunu giydiğine memnundu. Ellerini ceplerine daldırdı ve şehir sakinlerinin hareketli canlı yürüyüşüne uyum sağlayarak, parka vakitinden biraz önce geldi. Güney doğu köşeye Conkling heykelinin bulunduğu yere gitti. Senatör Conkling'in 1888 kar fırtınasında donarak ölmekten daha dikkat çekici bir şey yaptığını düşünmüyordu ama belli ki bu bir heykelin dikilmesi için yeterliydi.

Hem Ajan Cotton hem de Ajan Jackson kendisini bekliyorlardı, mantolarının düğmeleri rüzgâra karşı kapatılmıştı. "Umarım kahve seviyorsunuzdur," dedi Cotton, bir paket fincan uzatarak. "Krem ve şeker getirdim, ihtiyaç duyarsanız."

"Siyah olması iyi, teşekkürler." Sıcak kupa donan ellelerine iyi geldi, denemek için bir yudum aldı sıcak kahveyle ağzını yakmak istemeyerek.

"Haydi şuraya oturalım," dedi Cotton, yakında bir bank işaret ederek. Oraya yürüdüler ve Andie iki erkeğin arasına oturdu, ikisi de geçerli bir planla geldiklerini umuyor ve korkuyorlardı.

"Bize söyleyecek başka bir şeyi düşündünüz mü?" diye sordu ajan, bakışları sürekli etrafındakileri gözden geçirerek. Polislerin, federallerin bile hiç dinlenmeyen gözleri vardı.

"Hayır ama sizinle önerdiğim plan üzerine görüşmek isti-

yordum..."

"Boşuna uğraşmayın," dedi kısık bir ses arkalarından.
"Bu umutsuz bir girişim."

FBI ajanlarının her ikisi de, bildikleri kadarıyla, bir saldırı olabilecek şeyle yüzleşmek için oturdukları yerden kalkıp döndüler. Andie konuşur konuşmaz onun sesini tanıdı ve o da ayağa fırladı. Onu beklemiyordu, iki FBI ajanma gözükme, onların yüzünü iyice görmelerini sağlamak, iyi bir fikir değildi.

Bankın tam arkasında duruyordu, elleri siyah kaşmir bir mantonun ceplerinde, gözleri çok koyu gözlüklerle saklanmıştı. İki ajanın da fark etmeden nasıl bu kadar yakına gelebildiği konusunda hiçbir fikri yoktu, onlar otururken ortalıkta görünmüyordu ve ajanlar galiba yirmi saniyeden kısa süredir oradaydı, demek ki hızlı hareket ediyordu.

Kısa, şaşkınlık dolu bir sessizlikten sonra, Cotton bir nefes aldı ve gözlüklerini çıkardı. "Ben, Özel Ajan Rick Cotton," dedi kendisini tanıtarak ve kimliğini çıkararak. "O da Özel Ajan Xavier Jackson."

"İsimlerinizi biliyorum." Simon kendi ismini, bir takma isim bile söylemedi. Ellerini ceplerinden de çıkarmadı, Cotton el sıkışmak için elini kısa bir an uzattı ama bu kibar jestin gerçekleşmeyeceğini görerek elini indirdi.

"Ben Bayan Pearson'un işlerini başkasıyla tartışma yetkisinde değilim..."

"Tamam. O her şeyi biliyor," dedi Andie. Onu tanıtmadı. Eğer o, ajanların ismini ya da herhangi bir ismi bilmelerini isteseydi zaten kendisini tanıtırı. Engellenmiş, deri: bir nefesini serbest bırakmak istedi. Eğer kendisine buluşmaya gel-

diğini söyleseydi ve önceden bir isim verseydi, bu durum daha rahat bir şekilde halledilebilirdi.

Ajan Cotton, Simon'un gelişinden memnun olmamıştı. Andie'ye, "Bu uygun bir zaman değil. Planınız konusunda sizinle bağlantıya geçeceğim. Sanırım bir çözüme ulaşılabilir," dedi. Simon'a başını salladı, sonra o ve Ajan Jackson hızla şehre doğru yürüdüler.

Andie şaşkındı, çünkü kendisinin silahla vurulma ihtimalini içeren bir planda bir uygulanabilirlik görebileceklerini düşünmemişti; başını eğdi ve gözyaşı çizgileriyle savaşırken ayaklarına baktı. Simon'a bakamıyordu, bu hissiz ifadeyle yüz yüze gelemiyordu.

"Gidelim," dedi Simon, kadının elini tutarak ve kolunu kendisinin ne geçirerek. Holiday Inn'e geri dönüşte her ne kadar birçok konuşma fırsatları olsa da sessizdi. Görüşünü bildirmişti ve bunu geri alma ihtiyacı duymuyordu.

Yine de kadın elinden geldiğinde kendini onu rahatlatmaya zorunlu hissetti. "Ben iyi olacağım," diye sonunda konuşmaya cesaret etti, ne var ki sessizlik duvarıyla karşılaştı.

COTTON'LA SOKAĞIN SONUNDAKİ ARABALARına doğru yürürken, Jackson sessizdi. Sabırlıydı, arabanın kapılarını arkalarından kapatana ve koltuk kemerlerini bağlayana kadar bekledi, sonra, "Bu işin aslı nedir?" diye sordu. Cotton'un Drea Rousseau'yu, onu yem olarak kullanmayı içeren her hangi bir planın işe yarayabileceği konusunda, bilerek yanlış yönlendirmesine hiçbir sebep göremiyordu. -Onu "Andie" olarak düşünmekte hâlâ zorluk çekiyordu-Eğer Salinas saklanıyor olsaydı ve onlar onu dışarı çıkarmaya çalışıyor olsalardı belki, ama durum bu değildi. Fiziksel açıdan onu her an ellerine geçirebilirlerdi. Sorunları, ona karşı işe yarayacak bir kanıt elde etmektir ve onu Drea'yı öldürürken filme kaydetmek dışında, kadını kullanmanın belli ki hiçbir yolu yoktu. Büro, kadını bir kurbanlık koyun olarak kullanmayacaktı dolayısıyla bütün bu fikir boşa çıkıyordu.

Cotton, sokağı ve etraflarındaki insanları inceledikten sonra kibarca sordu, "Onu tanıdın mı?"

"Tanımak mı? Tanımalı mıyım?"

"O, balkondaki adam."

Jackson şaşkınlık içinde Cotton'a baktı. "Balkondaki adam" dedikleri kişi, aylar boyunca boşa çıkan bir tahmin kaynağı olmuştu. Basitçe ortadan kaybolmuştu ve nasıl olduğunu anlayamamışlardı. Jackson koltuğa oturdu ve ileri baktı, hafızasındaki adamı demin parkta dururken gördüğü adamlarla, zihninden karşılaştırdı. "Lanetleneyeceğim. İyi gördün, Cotton." Parmaklarını bacağına vurdu. "Bütün bu zaman boyunca büyük ihtimalle onunla birlikteydi."

Nitekim öyle olduğunu umuyordu. Bunu kimseye itiraf edemezdi ama kadına bir tür zaafı vardı. Salinas'la birlikteyken, ona acımişti, çünkü Salinas'ın oynamak istediği zaman yanında tuttuğu ama diğer yandan hiç ilgi duymadığı güzel gereksiz bir oyuncak bebek gibi olmuştu. O balkondaki adam her kimse, ona gelince, onu sevmişti. Jackson sapına kadar gerçekçiydi ama gerçekçi olmak demek tam önünde olup biteni anlamak demekti. Adam arkalarında birden kahrolası bir hayalet gibi sessizce belirdiğinde, hem onun hem de Cotton'un kalp damarlarındaki kanlan az kalsın pıhtılaşıyordu, ama kadın döndüğünde yüzünde ışıklı bir ifade belirmişti—korkmuş ama ışıklı, sanki güneş dünyasına daha yeni doğmuş gibi. Güneşe biraz canı sıkılmış olabilirdi ama aynı zamanda onu görmekten memnundu.

Farklıydı ve sebebi sadece daha kısa, daha koyu, daha düz saçlar değildi. Artık kendisini göstermek için giyiniyor olmaması da değildi. Bir şekilde daha önce olduğundan daha fazla göze çarpıyordu ama gösteriş sebebiyle değil. İfadesinde bir şey vardı, daha önce orada olmayan bir rahatlık. Bazen

dikkati uzakta bir şeye dikiliyordu, bu yüzden bir kere kendisi arkasında biri var mı diye dönmüştü ama hiçbir şey yokta ve önüne döndüğünde kadın yeniden kendisine odaklanmıştı. Bu başka bir şeydi, o birisine baktığında, gerçekten bakıyordu derince ve ayrıntılarıyla. Bu bakış kendisine döndüğünde, aşağı bakıp fermuarını kontrol etme dürtüsüyle savaştıkça zorunda kalmıştı, onun kendisini böyle dikkatle incelemesinin sebebinin bu olup olmadığını öğrenmek için.

Adamı çözmek, kadını çözmek kadar kolay değildi. Kahretsin, onun ifadesi o kadar alevli değildi ve lanet olası gözlükler yardımcı olmamıştı. Dükkân penceresi mankeni gibi boştu. Ama Jackson arkasını dönmüş ve adamın kadının elini tutup kolunu onunkine doladığını görmüştü ve onun kadına dokunuş biçiminde bir şey, Jackson'un ikisi arasındaki hissin karşılıklı olduğunu anlamasını sağlamıştı.

Jackson, kadının adına mutluydu. Salinas'la o gün balkondaki konuşmasından, adamın sanki o kendisi için bir fahişeymiş gibi, onu diğer adama faydalanması için verdiğini anlamışlardı. Onun son derece üzgün olduğunu biliyorlardı. Sonra, ertesi gün, gitmişti. Giysilerini bavula koyup taşınmadığını biliyorlardı, çünkü apartman binasına girip çıkan herkesi izlemişlerdi. Onu son gördüklerinde, Salinas'ın tetikçilerinden biriyle bir arabaya binmişti ve adam geri döndüğünde yanında yoktu.

Ortadan kaybolduğunda, Salinas'ın düzeninde birçok karışıklıklar olmuştu ve Jackson, kadının ölüp ölmediğini ve sadece tahmin edebildikleri sebeplerden dolayı vücudunun kullanılıp kullanılmadığını merak etmişti. Onun kayboluşunu takip eden günleri düşünürken, birden başka bir bağlantı

kurdu. "Hey! Salinas'ın Central Park'taki şu buluşmasını hatırlıyor musun? Diğer adamın yüzünün fotoğrafını çekemiştik. Hatırlıyorsun, değil mi? Sanırım o da oydu, yani-balkondaki adam."

Cotton bunun mümkün olabileceğini düşündü, hafızası Salinas'ın buluştuğu adam hakkında aklında olan birkaç ayrıntıya odakladı ve düşünür gibi bir kez başını salladı. "Sanırım haklısın."

Bu buluşmanın ne hakkında olabileceğini hiçbir tahmin edemiyordu. Yine de olaylar zincirini hatırlayarak, Jackson, Drea'nın Salmas'tan uzaklaşıp öteki adama gittiğini ve Salinas'ın kadının nerede olduğuyla ilgili hiçbir fikri olmadığını düşündü. Belki buluşmayı bunu sormak için ayarlamıştı, hatta onu bulmak amacıyla diğer adamı tutmak için. Büro'nun adamın kim olduğu veya ne yaptığıyla ilgili hiçbir fikri yoktu, dolayısıyla ihtimaller sonsuzdu.

Çözülmeyi bekleyen bir probleme karşı direnemiyordu, bunu hiç yapamamıştı. Kıvrak zekâsı bütün ihtimaller ve senaryolar üzerinde koşmaya başladı, bunları elindeki birkaç gerçekle sınıdı, bazılarından vazgeçip bazılarını genişleterek, kendisini böyle eğlenceye kaptırmışken, neden sonra Cotton'un sorusuna cevap vermediğini fark etti.

SIMON, ESKİ DOSTU ölümün, üzerine geldiğini hissediyordu. Seçimleri üzerine uzun uzun düşünmekle uğraşan bir adam değildi, onları belirler, inceler, sonra en iyisini yapar ve yoluna devam ederdi. Bu seçim, yine de, ağzında acı bir tat bırakmıştı. Pişmanlık duyduğu için değil, çünkü duy-

muyordu, duyamazdı. Ama bundan hoşlanmamıştı, buna zorlanmaktan hoşlanmamıştı, her ne kadar dış etkiler olmasa dahi aynı şeyi yapacak olsa bile. Andie'yi koruyacaktı, nokta. Bu onun temel ilkesiydi.

Onu Holiday Inn'e geri götürdü ve odasına kadar ona eşlik etti, onun güvenle orada olduğunu ve kimsenin içeri girmediğini bizzat görmesi gerekmişti. Sonra kadının yüzünü elleriyle çerçeveledi ve uzun süre, yavaşça onu öptü. kendisini onun tadı ve hissiyle sakinleşmeye bıraktı.

"Yapılacak işlerim var," dedi sonunda ağzını açtığı anda. Kadını doğrudan yatağa götürüp, onun vücudunun sıcak kucaklamasında kendisini kaybetmek istiyordu ama disiplinli olmadığı takdirde bir hiçti. "Beni bekleme. Ne kadar süreceğini bilmiyorum."

Kadının mavi gözleri kendisine bakarken endişeyle kararlı. "Gitme," dedi birdenbire, her ne kadar kendisinin ne yapacağı konusunda hiçbir fikri olmasa da. Simon, kadının her zaman keskin olan içgüdülerinin, bir başka alemde keskinliğin ötesine geçtiğini anlamıştı, sanki normalde bilemeyeceği şeyleri biliyor gibiydi. Bazen birbirinden ayrı kimliklerinin bulanıklaşıp karıştığını fark edene kadar birbirlerinin gözlerine bakmakla ne kadar zaman geçirdiklerinin Andie farkında mıydı? Sanmıyordu. Birçok bakımdan kadın hâlâ fazlasıyla bu dünyadandı-biraz huysuz, biraz sabırsız, fazlasıyla seksi-ama arada sırada uzağa gidiyordu, sadece kendi zihninin içine değil ama dışarıda gökyüzünde bir yere ve geri döndüğünde daima biraz daha ıslıl ıslıl görünüyordu.

Nasıl olduysa, o kendisinin içini herkesten daha iyi okumuştur sanki başının içinde bir izleyici yerleştirmiş gibi.

"Elimden geldiğince kısa sürede döneceğim," dedi, kadını tekrar öperek. "Bekle beni. Bu FBI budalalarının ben geri dönmeden seninle herhangi bir şey konuşmalarına izin verme. Bana söz ver."

Andie'nın kaşları çatıldı ve adam kendi isteğine saygı göstermezken bir de kendisinden bir söz istediği için ona çıkışmak amacıyla ağzını açtı. Simon kadının dudaklarına bir parmağını götürdü, gözlerinin köşelen alaycı ifadeyle kıvnıldı. "Biliyorum," dedi. "Yine de bana söz ver."

Kadın gözlerini kısarak baktı, sonra dönüp saate göz attı. "Bana kesin bir saat ver, ben bu "yapılacak işlerim var, ne kadar kalırım bilmiyorum," saçmalıklarını yemiyorum. İki saat mi? Beş mi?"

"Yirmi dört," dedi adam.

"*Yirmi dört müT*"

"Bu kesin bir zaman dilimi. Şimdi söz ver." Yirmi dört saat geniş bir zaman değildi, bu saatlerin her birine ihtiyacı vardı. "Bu benim için önemli. Senin güvende olduğunu bilmeye ihtiyacım var." Andie kabul etti, çünkü adamı seviyordu. Onu seviyordu. Bunun gerçekdışılığı adamı sarstı ama yine de doğruluğu içine işliyordu.

Andie onu sevdiği için, isteksizce, "Tamam, söz veriyorum," dedi, her ne kadar bu kendisinin biraz olsun hoşuna gitmese de. Adam kadını tekrar öptü ve oradan ayrıldı, Andie kapıyı zincirleyip yaysız kilidi döndürene kadar koridorda durdu. Asansöre girdiğinde daha şimdiden en kritik telefon aramasını yapmıştı.

"Ben Simon," dedi Scottie telefona cevap verdiğinde. "Bir yardıma ihtiyacım var, belki de son yardım."

"Ne istersen," dedi Scottie hemen, çünkü kızı hayattaysa bu sadece Simon'un sayesindeydi. "Son olup olmasa da arayan sensin. Ben hep buradayım, ne istersen."

Simon ne istediğini açıkladı. Scottie bir dakika düşündü ve sonra, "Olur," dedi.

Bu iş hallolunca Simon durumu dakikalık ayrıntılarla incelemeye başladı. Birini öldürmek için ihtiyaç duyduğunu iki şey vardı: bir silah ve fırsat. Bütün diğer ayrıntılar bu iki ana kategori içine giriyordu. Bir silah almak sorun değildi, takip edilemez ve iyi bir silah almak, eğer yeterince zamanı varsa kolaydı ama zaman kendisinin sahip olmadığı tek şeydi. Normalde günlerini ayrıntıları ve yerleri çalışarak geçirirdi. Bu işin hızlı olması gerekiyordu, sonra Andie'yi alacak ve henüz çıkabilirken ülkeden çıkacaktı.

Bu da onun canını sıkıyordu. Ülkesini terk etmek zorunda kalmak hoşuna gitmiyordu ve bu işe girerken bir daha dönemeyebileceğini biliyordu. Eğer her şeyi yoluna koyabilirse, belki. Bunu sadece zaman söyleyecekti.

Eğer Salinas'la aynı binadaki dairesini korusaydı sorun olmayacaktı ama aylar önce orayı terk etmiş ve San Francisco'ya yerleşmişti. Ayrıca, Salinas'ın günlük düzenini saptamak için zamanı olmamıştı, bu nedenle buluşmakta ilk adımı atması gerekiyordu. Onu dışarı çekmek sorun olmayacaktı, çünkü Salinas zaten başka bir iş için kendisiyle bağlantıya geçmeye çalışıyordu. Şu anda Salinas'ın hangi büyük planının yürürlükte olduğunu bilmediğini düşündü, sonra içinden boşverdi, çünkü bunun önemi yoktu. Salinas bunu görmek için yaşamayacaktı. Dünyada bir yerde, birisi bir başka günü yaşayacaktı.

Bir sokak atışı yapması gerekiyordu, bu da riskleri büyük oranda arttınyordu. Artı tarafta hava durumu vardı, mantolara ihtiyaç duyuracak kadar soğuktu. Eksi tarafta var olan, sadece silahını taşımak zorunda kalmaması değil ama bir susturucunun eklenmesiyle silahın uzunluğunun iki katına çıkması ve daha göze çarpar hâle gelmesiydi.

Sesi kaldırmak zorunda kalmak, planlarını her açıdan karmaşıktırmıştı. Öncelikle, tabanca kullanmak yakın olması gerektiği anlamına geliyordu ve Salinas'ın etrafında daima adamları vardı. Bunların mekanizmalarının çalışma biçimi yüzünden, bir susturucu, yarı otomatik bir tabancayı, sürgünün kilidinin açılmasını engelleyerek bir tek atımlık silaha dönüştürebilirdi. Ama tabanca demek yakın plan çalışmak demek olduğu için, kendisi için elverişli birden fazla atışa ihtiyacı vardı, nitekim Salinas'ın adamlarından bir veya birkaçı şaşkınlık ve baştaki karışıklıktan kurtulup görevlerini hemen yapacak kadar iyi eğitilmiş olabiliyordu. Bu problemi ortadan kaldıracak ileri seviyede bir susturucuya ihtiyacı vardı, yoksa başka bir silah çeşidi kullanmak zorunda kalacaktı.

Ses ne kadar susturulursa, onlar için ateş edenin yerini belirlemek o kadar zor olacaktı. Daha küçük kalibreli bir silahla idare edebileceğini düşündü, sabit bir namluyla bir geri tepme tasarımı, bunlar daha etkili biçimde susturuluyordu. Hollywood standartlarına göre susturulan gerçek bir tabanca henüz görmemişti, ama eklenen bütün sokak gürültüsüyle, sonuç olarak ses hemen bir silah atışı olarak algılanmayacaktı. Yanlarında duranların çoğu bir silah atışı sesi duydukları yönünde hiçbir fikre sahip olmayacaktı, en azından ilk başta,

Çünkü bu ne filmlerde duydukları Őeyin belli belirsiz "kopyası" ne de susturulmamış tabanca atışının keskin patlaması olacaktı. Salinas dūřup adamları üzerine kapandığında seyircilerin kafaları karışacaktı ve seyrederek etrafta dolanacaklardı ya da başlarını çevirip bakacak ama yürümeye devam edeceklerdi. Salinas'ın adamları yryenlere daha fazla dikkat edecek, çünkü ateř edenin onların arasında bulunduğunu ve kaçmaya çalıştığını dūřneceklerdi. Aksine kendisi orada, onların ortasında, burunlarının dibinde olacaktı.

Bununla birlikte, şimdiyle o zaman arasında, yapılacak bir hayli işi vardı.

ÖĞLEDEN BİRAZ SONRA, Rafael Salinas apartman dairesinden çıktı, yine etrafı yedi adamıyla sarılı olduğu hâlde. şoförü kaldırımında parketmişti, motor çalışıyordu. Uzun saçları ince bir deri bantla arkaya bağlanmış bir adam, önce geldi, başı her yöne dönerek. Sokağı ve yaya trafiğini gzetledi, her ne kadar dikkatinin çoğunu arabalara verse de. şüpheli bir Şey görmeyince, etrafına bakmadan başını hafifçe salladı ve yedi adam daha binadan ıktı: Rafael Salinas altı adamın ortasında yürüyordu, onlar vücutlarını kaldırımını bloke etmek için kullanıyorlardı, böylece Salinas binanın kapısından arabasının açık kapısına kadar açılmış bir yoldan gidebiliyordu. İnsanlar durdu, yana kaymaya çalıştı, onlara "Yoldan ekil!" diye bağırdılar veya daha kötüsü, görmezden geldiler. Kambur, yaşlı, bastonlu bir adam biraz denge-sini kaybedip sendeledi.

Bir otobüs yanlarından gümbürdeyerek geçti ve dizel

motorun sesini aşarak zar zor duyulabilen bir *pat* duyuldu. Rafael Salinas tökezledi, sanki kendisini yakalamak istiyor-muş gibi eli dışarı çıktı. İkinci bir pat, hemen birincisini takip etti, bu da birkaç kişinin gürültünün ne olduğunu bulmaya çalışarak merakla etrafına bakmasına neden oldu. Salinas, kırmızı bir fışkırma boğazından yayılarak aşağı düştü.

Binadan çıkan ilk adam yanlış bir şeyler olduğunu fark etti ve bir yarım daire içinde döndü, eli şimdiden, bir yarıotomatik yakalayarak ceketinden fırlamıştı.

Pat.

İlk adam, göğsünde büyüyen kırmızı bir çiçekle, arabaya geri döndü. Aniden gevşeyen elinden silah düştü ve kaldırım boyunca dönerek gitti. İnsanlar bir şeylerin ters gittiğini anladılar ve birkaç rastgele çığlık havayı deldi, bunu birden kaldırıma koşan veya dalan bir yaya sağanağı takip etti. Bastonlu yaşlı adam yere itildi ve Salinas'ın arabasının arka tarafına düştü, yarı kaldırımda yarı sokaktaydı, bastonu, uzanan elinin birkaç adım ötesine gitmişti. Kırışık yüzü, bastonu için emeklemeye çalışırken, şaşkın bir ifadeye büründü, gücü tükenince yere boylu boyunca uzandı.

"Orada! Hadi!" Kalan adamlardan biri sokağı işaret etti, orada genç bir adam kalabalık içinden uçarak, mümkün olduğunca uzağa gitmeye çalışıyordu. Salinas'ın adamlarından ikisi takibe koyuldu. Hepsinin de şimdi silahları çekilmişti, nişan alma disiplininin tamamen yoksun bir hâlde bunları önce bir adama sonra bir başkasına doğrulttular. Rafael Salinas'ın etrafında çember oldular, sanki onu, gözleriyle açıkça gördüklerine rağmen, artık koruyabilirlermiş gibi. Salinas'ın boğazından gelen kırmızı fışkırma durdu, ilk kur-

şun içine girdikten sonra kalbi sadece birkaç kez daha atmıştı. Salinas'm aniden ileri sendelediği sırada atılan ikinci kurşun onu boğazından yakalamıştı.

Yaşlı adam bir kez daha ayaklarının üzerine basmaya çalıştı. "Bastonum," diye mırıldanmaya devam etti. "Bastonum."

"İşte lanet bastonun," dedi tetikçilerden biri, onu adama tekmeleyerek. "Git buradan moruk."

Yaşlı adam bastonu aldı, eldivenli elleri titriyordu ve zorlukla ayaklarının üzerine basabildi. Sonraki parketmiş arabanın arkasına aksayarak gitti,ve ne olup bittiğini anlamamış gibi etrafa bakarak orada durdu. "Ne oldu?" diye sordu birkaç kez. "Ne oldu?"

Kimse ona dikkat etmedi. New York Emniyet Güçleri trafikte kendilerine yol açmaya çalışırken sirenler etrafta yankılanmaya başladı. Yaşlı adam kalabalığın içinde yola koyuldu ve sokağın ilerisine devam etti—geldiği yönden geri dönerek. On beş dakika sonra, üniformalı bir polis cinayet silahını buldu, Rafael Salinas'in arabasının altında kaldırımında yatan, namlunun içine susturucu geçirilmiş bir tabanca.

SIMON, ANDIE'YI CEP telefonundan aradı. "Bavulunu hazırla," dedi sessizce. "Gidiyoruz."

"Gidiyor muyuz? Ama.."

"Salinas öldü. Kalmak için artık sebep yok. Şimdi bavulunu hazırla, çünkü hızlı hareket etmeliyiz."

Kadın sersemlemiş gibi telefonu kapadı. Rafael ölmüştü.

Aptal değildi, herşeyin kendisine hece hece söylenmesine gerek yoktu. Dehşetle, Simon'un tam olarak ne yaptığını anladı. Şaşkınlık içinde banyo malzemelerini topladı ve bunları bir bavula koydu, bavulunu açmadığına göre, hazırlanmak sadece birkaç dakika kalmıştı.

Simon yarım saat içinde kapıda göründü. Yüzündeki dışa kapalı, sabit ifade kadının sorular sormasına engel oldu. Simon bavulları aldı ve kadın onu sessizce takip etti, gözleri tıpkı adamın gözleri gibi kasvetliydi.

İki saat sonra, New Jersey'de küçük bir özel uçak pistinden kalktılar, pilot koltuğunda Simon vardı. Andie daha önce hiç küçük uçağa binmemişti ve bundan hoşlanmadı. Donmuş bir hâlde oturdu, elleri koltuğun kenarını tutuyordu sanki onu sıkıca tutarak uçağı yukarıda tutabilirmiş gibi. İkinci vaktinin güneşi, penceresinde saat iki civarını gösteriyordu, bu da güney batıya gittiklerini anlamasını sağladı.

Zaman geçtiğine ve çarpışmadıklarına göre, kendisini felç eden keskin dehşet duygusu kayboldu. "Nereye gidiyoruz?" diye sonunda sorabildi.

"Meksika. Mümkün olduğunca çabuk."

Simon'un taş gibi soğuk profiline bakarken, bu fikri zihnine iyice yerleştirdi. Adam ona kızgın değildi ama kendisini dışa kapatmıştı ve kadın ona ulaşmak konusunda umutsuzdu. Sonunda, "Pasaportum yok," dedi.

"Evet var," diye cevap verdi adam. "Çantamda."

Bir kez daha sessizlik çöktü, adamın daha fazla benzin almak için yere inmesi gerektiği zaman bile Andie'nin yeneemediği bir sessizlik. Bildiği şekliyle hayat sona ermişti ve muhtemelen bir daha asla geri dönüş olmayacağını düşündü.

Simon cinayetten aranıyor olabilirdi ve kendisi adamın bir mahkeme salonunda kendini tehlikeye atmasını istemiyordu. Adam bunu kendisi için yapmıştı, onun daha fazla hiçbir şeyi, bir dakikalık daha özgürlüğü bile feda etmesine izin vermeyecekti, ne olursa olsun.

Ne olursa olsun.

"BUNA İNANMAYACAKSIN," dedi teknisyen, sandalyesinde dönerek. "Kamera çalışmıyor."

"Ne?" Jackson inanamayarak ona döndü. Öfkesi alevlenirken saçlarının kalktığını hissedebiliyordu. "Sen bana şehirdeki bütün kameralar içinde, en fazla ihtiyaç duyduğumuz kameranın *çalışmadığını* ve kimsenin bunun lanet olası *farkına varmadığını* mı söylüyorsun? İnsanlar lanet olası bir *boş ekranı* nasıl olur da fark etmez?"

"Çünkü bu lanet olası ekran boş değil," diye ona karşılık verdi teknisyen, sesi sıkıntıdan öfkeliydi. "İşime burnunu sokma, dostum." Tekrar klavyesine döndü ve öfkeyle komutlar tuşlamaya başladı. "Burada, buraya gel ve kendin gör. Bak." Ekrana, bilinmeyen bir amaçla ilerleyen, sessiz siyah beyaz görüntülere işaret etti.

Jackson sabırsızlığına hakim olmak için kendini zorladı. Bu adamın desteğini almak hiçbir sonuca varmayacaktı ve ne halt olursa olsun, Salinas'ı kim öldürdüyse bir geçit törenini hak ettiğini düşündü. Bunu bir kişisel haçlı seferine dönüştürmeyecekti ama soruşturmayı yapması gerekti. "Kamera bu mu?"

"Evet bu."

"Bana çalışıyormuş gibi görünüyor," dedi Jackson, ama görüntü az çok belli olana kadar, daha fazla alay etmemek için kendini tuttu.

"Çünkü sen dikkat etmiyorsun. *Özel Ajan.*" Teknisyen de alaycılıkta Jackson kadar iyiydi. "Tamam, orada. Adamın çantasını düşürdüğünü görüyor musun?" Hareketi durdurdu, geri döndü, yeniden oynattı. Jackson, iri yapılı bir iş adamının yürüyüşüne ara vermeden, bir içeceği dökmeden tutmaya, bir sandviç yemeye ve çanta taşımaya çalıştığını gördü. Her şey kaymaya başladığında, içkiyi ve sandviçi tuttu ve çantayı ayaklarına düşürdü ve kaldırırma savruldu.

"Onu görüyorum. Ne olmuş ona?"

"İzlemeye devam et. Senin için hızlandıracağım."

Teknisyen bir tuşa bastı ve ekrandaki insanlar karıncalar gibi etrafta hızla koşuşturmaya başladı. On saniye kadar sonra, bir başka tuşa bastı ve bunlar normal hıza yavaşladı. Birkaç saniye daha ve Jackson iri yarı adamının yeniden çantasını düşürüşünü izledi.

"Kahretsin," dedi. "Kahretsin! Bu lanet olası bir döngü!"

"Doğru bu lanet olası bir döngü. Birisi sisteme girmiş ve veriyi almış, döngüyü kurmuş ve yeniden bize yedirmiş. Her kimse fena hâlde becerikli, söyleyebileceğim bu kadar."

"Yardımanın için teşekkürler," dedi Cotton sessizce, Jackson'a esrarlı bir bakış atarak. "Bay...?"

"Jensen. Scott Jensen."

"Bay Jensen. Eğer başka sorular olursa sizinle yeniden bağlantıya geçeceğiz ama sanırım şu an için sizin yapacak kendi temizlik işleriniz var."

Scottie Jensen, sert bir sesle "Sizin var," dedi ve klavyesine geri döndü.

Jackson, Cotton'un, kesinlikle soruşturulması gereken bir caddeyi takip etmemesi karşısında şaşkınlıkla baktı ama hemen tepkisini gizledi. Arabalarına sessizce dönerken, şaşkınlığın yerini daha düşünceli bir ifade aldı.

Düşündüğü şey sıra dışıydı, oldukça sıradışı. Tanıdığı Rick Cotton kurallara bağlı bir adamdı, karşılaştığı hiç kimsenin olmadığı kadar dürüsttü. Elinde hiç kanıt yoktu ve şüphelerinden herhangi birinden bahsederse, Büro'da ona kahkahalarla gülerlerdi. Sahip olduğu tek şey iç güdüsüydü ve bu, ona bas bas bağıırıyordu.

O sırada hiçbir şey söylemedi. Federal Plaza'ya döndükten sonra sessizliğini korudu, beklenen bütün hareketleri yaptı. Ayrıntılar kafasında tekrar tekrar döndü, yakaladığı ifade farkları, ilgili kronoloji. Her şey uyuyordu. Hiçbir şey kanıtlanabilir değildi, -kahretsin, her şeyin kanıtlanabilir olmasını istediğini ya da olsa bile rol oynayacağını bilmiyordu- ama ne olduğunu biliyordu, bunu iliklerine kadar biliyordu.

Cotton da.

Mesai bitene kadar bekledi. Cotton eve, karısının yanına döndü ve Jackson, yemeği şehirde yedi, sonra ışıklara ve etrafındaki sürekli harekete dikkatini vererek biraz yürüdü. Köşede daima yeni bir şey vardı, değil mi-eşyayla olduğu gibi insanlarla da. Düşündüğünde, daha çok insanlarla.

Bir karar vererek, cep telefonunu cebinden çıkardı ve bir numara çevirdi. Cotton'un cevap verdiğini duyunca, Jackson, "Bunu o yaptı, değil mi? Yapacağını biliyordun," dedi.

Cotton bir an sessiz kaldı, sonra çok sakince sordu. "Ne-

den bahsediyorsun?"

Jackson daha fazla bir şey söylemek istemeyerek görüşmeyi sonlandırdı. Elleri ceplerinde biraz daha yürüdü. O an gece havası daha soğuk oluyordu ama daha fazla yürümeye ihtiyacı vardı.

En başta vermesi gereken karar vardı. Bir şey söyleyecek miydi? Kafasının içinde yankılanan kesin cevap, bir "Tabii ki hayır,"dı. Kanıtlayabileceği kahrolası hiçbir şey yoktu, bunu çok istese bile ve istemiyordu.

Salinas'ı öldüren adam bir geçit törenini hak ediyordu, soruşturmayı değil. Bunu sevdiği kadını korumak için yapmıştı ve kahretsin, bunda asil birşey vardı değil mi? Drea'yla olan buluşmaları yarıda kesildiğinde, Cotton hemen orada bir şey hissetmişti ve saf içgüdüyle devam ederek, FBF'nin onu yem olarak kullanacağını ima edip tekerlekleri harekete geçirmişti. Bu tam bir saçmalık olmuştu, Jackson bunun asla bir seçenek olmadığını pekâlâ biliyordu. Kadını kullanarak herhangi bir dava açma sebebi oluşturabilmelerinin tek yolu, Salinas'ın çılgına dönmüş olması ve onu öldürmesiydi-ve balkondaki adam bunu biliyordu. Onu seviyordu ve onu tehlikeye atmak istemiyordu, bu nedenle işleri kendi eline almıştı.

Cotton bu adamın böyle bir şey yapabileceğini nereden biliyordu? Plan ustaca olmuştu ama bunu uygulamaya geçirmek sadece büyük bir cesaret değil, devasa bir cesaret gerektiriyordu. Adamın adını bile bilmiyorlardı ya da hakkında bir şey. Olayın geçtiği yerlerin herhangi birinde onu tespit edebilecekleri bir yüz analizi veya kullanabilecekleri parmak izleri ellerinde yoktu. Ama Cotton onu kısa, çok kısa bir bu-

KARA MELEK

luşmada anlamış ve saniyeler içinde Rafael Salinas'a doğrultulmuş insandan bir silaha sahip olmuştu.

O bir tek anda, Rick Cotton kendi kapasitesinin üzerinde performans sergilemişti ve Jackson'un tek yapabildiği içinden saygıyla selamlamaktı. "Tebrikler," diye mırıldandı geceye.

RİCK COTTON GECE iyi uyudu. Yakında uzun ve göze çarpmayan bir kariyerden emekli olacaktı ama bu bir tek anda sınırlarının ötesine geçmiş ve bu konuda iyi hissetmişti. Daha ileri gidecek, herhangi bir soruşturmayı engellemek için elinden geleni yapacaktı. Bu ikisi mutluluk şanslarını hak ediyorlardı ve buna sahip olduklarına emin olmak için en iyisini yapacaktı.

Bazen yasa ve adalet arasında bir fark vardı ve bazen adaletin yasanın dışına çıkması gerekiyordu. Uykuya dalmadan önce düşündü, bunun kanıtı, kendisinin Kanun bakanlığı'na bağlı değil de Adalet Bakanlığı'na bağlı çalıştığıydı... ve Adalet yerini bulmuştu.

SON BİRKAÇ GÜN gergin geçmişti, sanki birbirlerine nasıl davranacaklarını bilmiyorlarmış gibi, yani Andie bilmediklerini farzediyordu. Bir seviyede yakınlıkları derinleşmişti, birbirlerini tanımaları dram, tutku ve derin acıyla işaretlenmişti. Daha dünyevi bir seviyede, birbirleri hakkında hâlâ bilmedikleri birçok şey vardı ve ancak zaman buna ilaç olabilirdi. Şimdilik kendisine odanın ortasında kocaman bir

fil gibi gelen şeyin etrafında dikkatle yürüyorlardı; bundan bahsetmiyorlar veya her ne kadar ikisi de bundan kaçınmak için yollarından sapsalar da orada bulunduğunu kabul ediyorlardı.

Onun ne düşündüğünü, ne hissettiğini bilmiyordu. O yine içine kapanık biriydi—ki bu aslında yetersiz bir tanımdı—ve New York'dan ayrıldıklarından beri etrafına bir duvar örmüştü, duygusal olarak. Onun etrafında olmak ve ona dokunamamak kendisini üzüyordu, ama onunla birlikte *olmak* onu daha da üzecekti. Tabii, ona fiziksel olarak dokunabilirdi, ama onun aralarına çektiği zihinsel bariyer kendisine dairedeki öğleden sonrayı hatırlatmıştı, ona umutsuzca ulaşmaya çalıştığı ve onun kendisini reddettiği zamanı.

Onu şimdi daha iyi tanıyordu, ondan korkacak bir şeyinin olmadığını biliyordu—aslında tersi geçerliydi. Ne olursa olsun, bu adam bir saniye bile tereddüt etmeden tehlikeyle kendisinin arasına yerleşecekti.

Bir öğleden sonra, onun omzunu kapının çerçevesine dayamış bit hâlde, uzun dakikalar boyunca denize bakarak hareketsizce durduğunu seyrederken, kalbi onun için acıyla sıkıştı. O kadar yalnız, kendisini korumak için tek başına bütün riskleri almaya o kadar istekliydi ki, bu riskleri bir defa aldıktan sonra kendini uzaklaştırmıştı. Acaba bunu bir daha yapmayacağına dair yemin ettikten sonra, kendisini, onu adam öldürmeye zorlamakla mı suçluyordu?

Eğer birisi kendisini o mükemmel mutluluk yerine dönmekten ve yeniden oğlunu görmekten alıkoyacak bir şey yapmaya zorlasaydı nasıl hissedeceğini biliyordu. Kendisini öfkeli ve yalnız hissedirdi, sanki denemenin artık hiçbir sebebi

kalmamış gibi. Simon'un şimdi karşı karşıya olduğu şey bu muydu?

Ona arkasından baktı, ruh hâlini öğrenmeye, hakkında izlenim almaya çalışarak, ama adam kendisine, tıpkı kendisinin de kendine karşı olduğu kadar kapalıydı. Çok fazla yakındı artık, bu nedenle onun geleceği hakkında, hiçbir izlenim alamıyordu, tıpkı kendi geleceği hakkında alamadığı gibi.

Adam arkadan aydınlatılmış olduğundan, görünüşünü ayrıntılarıyla seçemiyordu, ama bir ışık halkasıyla çevriliydi ki, bu, onun ince beyaz tişörtünü yarı saydam bir hâle getiriyor, ince, kaslı vücudunun şeklini kendisinin açıkça görebilmesini sağlıyordu. Adama baktı, kanın başından çekildiğini hissetti, ta ki ayakları üzerinde sallanmaya başlayana kadar, etrafındaki dünya, ondan ve ışıktan başka hiçbir şey kalmayınca dek, yavaş yavaş gözden kaybolana kadar.

Bir başka zamanda, adam kendisiyle ölümün arasında durmuştu, onun acısı ve sevgisi kendisine koruyucu kalkan olmuş, belki olayların kendi lehinde gelişmesini sağlayacak bir işaret göndermişti. Sevmişti ve sevilmişti. Çocuğuna olan sevgisi kendisine ikinci bir şans verilmesi kararında en büyük etken olmuştu, ama Simon'un kendisine duyduğu sevgi de hissedilmişti.

Onlar birbirlerine bağlıydılar, kendisinin yaptığı onu etkilemişti ve onun yaptığı da kendisini. Eğer birisi kendisine ilk defa birlikte oldukları o ikinci vaktinde ona âşık olup olmadığını sorsaydı, vurgulu bir hayır cevabını verecekti, ama gerçek şuydu ki kadın aralarındaki bağı bundan önce bile hissetmişti ve işte bu nedenle ondan bu kadar korkmuştu.

Onu bir şekilde tanımişti, mantığa meydan okuyan moleküller bir seviyede, ve onun kendisini bir kez daha sevme riskini almaya zorlayacağını biliyordu. Ama eğer bunu yapmasaydı kendisi şimdi burada olur muydu? Yoksa dönüştüğü o duygusal açıdan boş araziye dengelemek için, içinde yeterince sevgi olmayacak mıydı?

Tersine onu severek, adamın kendisine koruyucu kalkan olduğu gibi, ona kalkan mı oluyordu? Seviyordu ve seviyordu. Bu onun hayatında ne kadar fark yaratacağı? Şimdiden farkın çok büyük olduğunu söyleyebilirdi ama aşk tıpkı otları bastırarak yayılan ve giderek daha fazla yer kaplayan saldırgan bir bitki örtüsü gibiydi. Aşk yüzünden kiralık katil olarak hizmet vermeyi sona erdirmişti. Aşk yüzünden, kendisine içindekileri açmaya çalışıyordu-ve Andie, bunun onun için ne kadar muazzam bir çaba olduğunu hissediyordu-kendini dünyanın geri kalanından ayıran demir kalkanlardan içeri Andie'yi almak için çabalıyordu. Tek başına daha rahatı, ama Andie için, büyük oranda bu kuşağın dışına çıkmaya, hayatının geri kalanını ortaya çıkmış ve saldırıya açık bir hâlde geçirmeye istekliyd.

Kadın için, yeniden öldürmeye istekliyd ve bedelini ölçünce buna oldukça değer olduğuna karar vermişti, ödeyen kendisi oldukça ve kadının ödemesi gerekmedikçe.

Andie hiç ses çıkardığını sanmıyordu, ne iç çekiş ne de hıçkırık. Simon elbette kendisinin odada, arkasında olduğunu biliyordu, çünkü gizlice girmeye çalışmamıştı ve ev zaten küçüktü, o kadar küçüktü ki muhtemelen adam her dakika kendisinin nerede olduğunu biliyordu. Ama adam kendisini Andie'ye o kadar ayarlamıştı ki birden döndü; her kası uya-

rılmıştı, kadını üzen şeyin kaynağını öğrenir öğrenmez aksiyona geçmeye hazırды. Kadının orada yüzü kâğıt gibi beyaz bir hâlde sallandığını gördü ve o güçlü, destekleyici kollarının etrafına sarmak için birkaç adımda hızla ona ulaştı.

"Neyin var? Hasta mısın?" Konuşurken kadını kaldırıp ayaklarını yerden kesiyor, onu göğsünde kucaklıyordu. Artık aralarında hiç mesafe yoktu, bu koyu gözlerde buz gibi soğuk görünen hiçbir kayıtsızlık yoktu.

"Hayır ben iyiyim," dedi kadın, kollarını onun boynuna dolayarak ve onu kendine yakın tutarak, kendisini onu yakın tutarak, iki eylem de aynı gibi gözükebilirdi ama niyette farklıydı. "Seni seviyorum Simon Goodnight. Simon Smith. Simon Jones. Simon Brown, Simon Johnson, ismin neyse, ne olursa olsun, seni seviyorum."

Adamın kolları etrafında sıkılaştı ve Andie onun içinde bir şeyin rahatladığını, bir yükün biraz hafiflediğini gördü. "Ne olursa olsun mu? Soyadım Clarence, Homer ya da Percy olsa bile mi?"

"Şey o zaman bunu bir daha düşünmeliyim," dedi hemen, sırf ona takılmak için ve ödül olarak bu küçük gülümsemelerden birini aldı.

"Cross," dedi adam, o kadar rahat söylemişti ki bir yarım saniye boyunca kadın onun ne kadar önemli bir şey söylediğini anlayamadı.

"Cross mu? Doğru mu? Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Yanağını adamın omzuna sürttü. "Teşekkürler," dedi, çünkü bu basit eylemin, kendisine ismini söylemenin gösterdiği güven çok büyüktü. "Beni bırakabilirsin. Ben iyiyim."

"Sanki bayılmak üzereymişsin gibi görünüyordun."

"Hayır. Bunun seni bazen nasıl çarptığını, bir insanı ne kadar çok sevdiğini ve bunun nasıl zaptedemeyeceğin kadar fazla olduğunu biliyor musun? Böyle." Dudaklarını adamın çenesinin altına bastırdı, onun kokusunu, dudaklarının altında teninin soğukluğunu-ki bu soğukluğa rağmen yüzeyin hemen altında ateşle yanıyordu-severek duydu.

Adam, kadının bacaklarını tutarken gevşetti, kollarından kaydırarak oturttu ama tutuşunu kolayca yeniden ayarladı ve onu tamamen kendisine çekerek öpmek için başını eğdi. Kadın yarı yolda onu yakalamak için gizlice hareket etti, ellerini onun boynunun etrafında birleştirdi, yakasının altından okşadı. Adamın ereksiyonu kadına itildi ve tahrikle bekleyişin sıcak bir karışımı, kadının göbeğinde derinden harekete geçti. Buraya geldiklerinden beri birlikte uyusalar bile adam kendisiyle sevişmemişti ve kadın ona ulaşmak için aralarındaki mesafeye köprü kurmakta kendisini aciz hissetmişti.

Yine de şimdi bunu yapabilecekmiş hissediyordu. Adam tam oradaydı, kollarında. Ellerini onun boynundan, göğsüne ve göbeğine doğru kaydırarak, kot pantolonunu çözdü, fermuarını aşağı çekti ve onun hazır olduğunu gördü. Keyifle vizildayarak, iki elini onun uzunluğu etrafında sardı, adamın boğazının derinliklerinden içini titreten bir ses çıktı.

Adam hızla hareket edip, kadını bir kez daha kolları arasında yukarı kaldırarak, onun ellerini uzvundan çekti. "Yatak mı kanepe mi?" diye sordu.

"Yatak." Evet, yatak. Adama yapmak istediği her şeyi yapabilmek için odaya ihtiyacı vardı.

Simotı kadını güneş ışığıyla aydınlanan küçük odaya taşıdı ve odanın alanının çoğunu kaplayan yatağa bıraktı. Andie güldü, hâlâ zıplarken kendi pantolonunu çıkarmaya çalışıyordu. Adam tişörtünü çıkardı ve ayaklarını pantolonundan dışarı çıkardı ve kendisi için bu kadardı, dolayısıyla dikkatini elbiselerinin geri kalanı için kadına yardım etmeye verdi.

Andie'ye gelince, fazla bir şey giymiyordu, kat kat kıyafetler giymek için fazla yoğun bir sıcaklık vardı. Pantolon, iç çamaşırı ve geniş bir kolsuz bluz kabul edebileceği yegâne şeylerdi. Simon blüzü üzerinden çekip aldı, sonra birden kadının iki göğsünü de avuçladı. "Bunlar çok güzel," diye mırıldanarak, baş parmaklarını göğüs uçları üzerinde gezdirdi ve bunlar dokunuşunun altında sertleşirken kızarmalarını sağladı.

Simon'un tepeden tırnağa yalayabilirmiş gibi bakışları, Andie'ye kendisini güzel hissettirmişti. Kendisini hiç güzel *hissetmemişti*, her ne kadar ayna ona farklı söylese de. Bazen bir milyonlukmuş gibi görünürdü, ama içinden kendini değersiz hissedirdi. Ama Simon kendisine dokunduğunda, onun kendisini tutuşunda, sanki kendisi mantığın ötesine geçen değere sahip bir şeymiş gibi, şefkat hissettiğinde, o zaman-o zaman/7-kendisini değerli hissetti.

Simon, Andie'nin bacaklarını ayırdı ve onun üstüne doğru hareket etti, ağırlığını kadının uyluklarına V harfine yerleştirdi. Kadın memnuniyetle içini çekti. Biraz ön sevişmeyle de yapabilirdi ama adamın acelesinin ve adam onun genelde hazır olmayan vücuduna yavaşça iterken baskı ve gerilme hissinin de keyfini çıkardı. Bacakları onun etrafında titredi, sonra

sıkılaştı, vücudu ona doğru kalkarken ve sonrasında onu daha derine aldı.

Büyü. Onunla sevişmek büyü gibiydi, en başından beri. Vücudu karşılık olarak yükseldi, keyifle, saf, ilikleri eriten zevkle, çünkü fark buradaydı-seks yapmakta, değil sevişmekteydi, onunla birlikte olmakla, öyle hazırlıksız yakalanmıştı ki koruyucu mekanizmaları kalkmış ve kendini sadece buna vermişti.

Şimdi de öyle yaptı, hazır olmama durumundan orgazma o kadar hızlı uçmuştu ki eğer adam onu sıkıca kendisine kilitlemeseydi dönerek bir tarafa fırlayacaktı. Zihni açılıp vücudu son derece tatminlik duygusuyla gevşediğinde onun yardımına karşılık verdi; Simon sertleşirken, titrerken ve kendisini zevk içinde kaybederken onu kollan ve bacaklarıyla sabit tuttu.

Uykuya daldılar ve Andie uyandığında, prezervatif kullanmadıklarını hatırlayıp huzursuz oldu. Birçok erkek bunu takmak zorunda kalmadıkları için sadece mutlu olurdu ama Simon, erkeklerin çoğu gibi değildi ve Andie onun çocuk sahibi olacıklarını umut edip etmediğini merak etti. Kalbi sıkıştı, çünkü bazı acılar asla azalmıyor, yok olmuyordu.

"Çocuk sahibi olamam," dedi sessizlik içinde ve kolunu yüzüne koydu, böylece onun yüzünü, eğer hayal kinklığıyla gölgelenirse, görmek zorunda kalmayacaktı.

"Ben de olamam," diye cevap verdi adam sakince.

Andie şaşkınlık içinde, birkaç saniye donmuş hâlde yatı, onu doğru duyup duymadığını merak ederek. Hareket edemediğinde, kolunun altından gözleyip, onu uzanmış, kendisini gözlerinde rahatlamaya benzer bir hisle seyrederken gördü.

"Ne? diye sordu.

"Yıllar önce meni kanalı ameliyatı oldum. Genlerimin kuşaktan kuşağa aktarılması gereken bir şey olduğunu düşünmedim."

Andie onun muhtemelen haklı olduğunu düşündü ve göz yaşlarına boğuldu. Kahretsin, bu adam, kendisini ağlatabiliyordu dünyada hiçbir şey bunu yapamazken. Ama, durumu sakimce analiz etmek ve sonra dünyayı soyundan korumak için adımlar atmak onun yapacağı bir şey değil miydi? Nitekim bu soy onu böyle öldürücü yapan özel karışımı taşırdı, ama onun soğukkanlı düşünme biçimi, gerektiğinde kendini zaptetmesi olmadan.

"Be-ben 15 yaşındayken rahim ameliyatı geçirmek zorunda kaldım," dedi hıçkırarak, ağlayarak ve tek bir seferde konuşarak. Ayağa kalktı ve banyoya gitti, burnunu çekmek için bir kamaş aldı. Oradayken, dikkat gerektiren başka bir bölgeyle de ilgilendi sonra bir başka bez ıslattı ve onu adama götürdü.

"Kendi genlerimin övünülecek bir tarafı yok," dedi, hâlâ biraz burun çekerek. "Benim dikkatimi çekmek bir mucize gerektirdi ve mucizelere o kadar sık güvenemezsin."

"Hayatta belki de bir kez." Simon, kadına eğri ve çarpık bir gülümsemeyle gülümsedi. "Benim şimdiden bir mucize oldu... seninle."

Andie yeniden adamın yanına yatarak, başını onun omzuna eğdi ve elini göğsüne koydu. Onun kalbinin güçlü sabit atışını hissetmek, kendisini daha iyi ve daha güvende hissettirdi. O yakınındayken kendisini her zaman daha iyi hissedirdi, aralarındaki bağ kendisini daha güçlü kılıyordu; onun

üzerinde bu etkinin yarısına bile sahip olmayı umdu, çünkü eğer kendisi bütün kazançlara sahip olursa, adam karşılık olarak bir şey elde etmeden devamlı verirse, verirse, bu hiç adil olmazdı.

"Fazla şey beklemiyorum," diye mırıldandı Simon, kadının saçını okşarken tavana bakarak. "Son geldiğinde. Eğer vicdan azabı, kefaret için gereken bir şeyse, o zaman orada değilim. Orada olacağımı bile hayal etmiyorum. Bütün sunabileceğim. .. intikam ve belki misilleme. Kendimi zaptetme yeteneğimi sunabilirim-tabii sen tehdit altında olmadıkça, işte o zaman bütün bahisler iptal olur. Ama vicdan azabı hissetmiyorum. Bazı insanların öldürülmesi gerekiyor ve ben gerekli olan işi yaptım. O zaman... seninle bu hayat, muhtemelen sahip olacağım tek şey, ama bu yeter, tatlım. Bu yeter."

Bu lanet gözyaşları yeniden başladı ve Andie bulanıklığın içinden Simon'a gülümseyerek, onu öpmek için uzandı. Adamın kalbi parmaklarının altında kuvvetle attı ve avucunu, o canlı ve ahenkli inip çıkışın üstünde düzleştirdi. "Kendini dışarıda sayma," diye tavsiye etti. "Benim içeriden bilgim var ve sonunda iyi olacağını düşünüyorum."

Bunun, ikisi için uzun bir yol olacağını düşündü, birden önlerinde bir yıllar zincirinin uzandığını görmüştü. Özel bir olay olmadan, sadece zamanın geçip gideceğini hissetti, ama yıllar ve yıllar ve yıllar... Zamanları vardı ve birbirlerine sahiplerdi.

LINDA HOWARD

KARA MELEK

"Linda Howard ismi artık neredeyse heyecanla eş anlamlı hale geldi."

Romantic Times

"İkinci şansların asla olmadığı, entrikalarla nefes kesen bir romantik macera"

Publishers Weekly

"Linda Howard tam anlamıyla olağanüstü bir yazar."

Iris Johansen

"Romantizm ve gerilim ancak Linda Howard sayesinde bir araya gelebilir."

Sandra Brown

"Heyecan verici, garanti ediyoruz bu kitap sizi etkisi altına alacak."

Barnes & Noble

9 786054 335305

www.martiyayinlari.com

19.00 TL